TRĂDAT DE SÂNGE. ELIBERAT DE DESTIN.

WILBUR SMITH

SPIRITUL FOCULUI

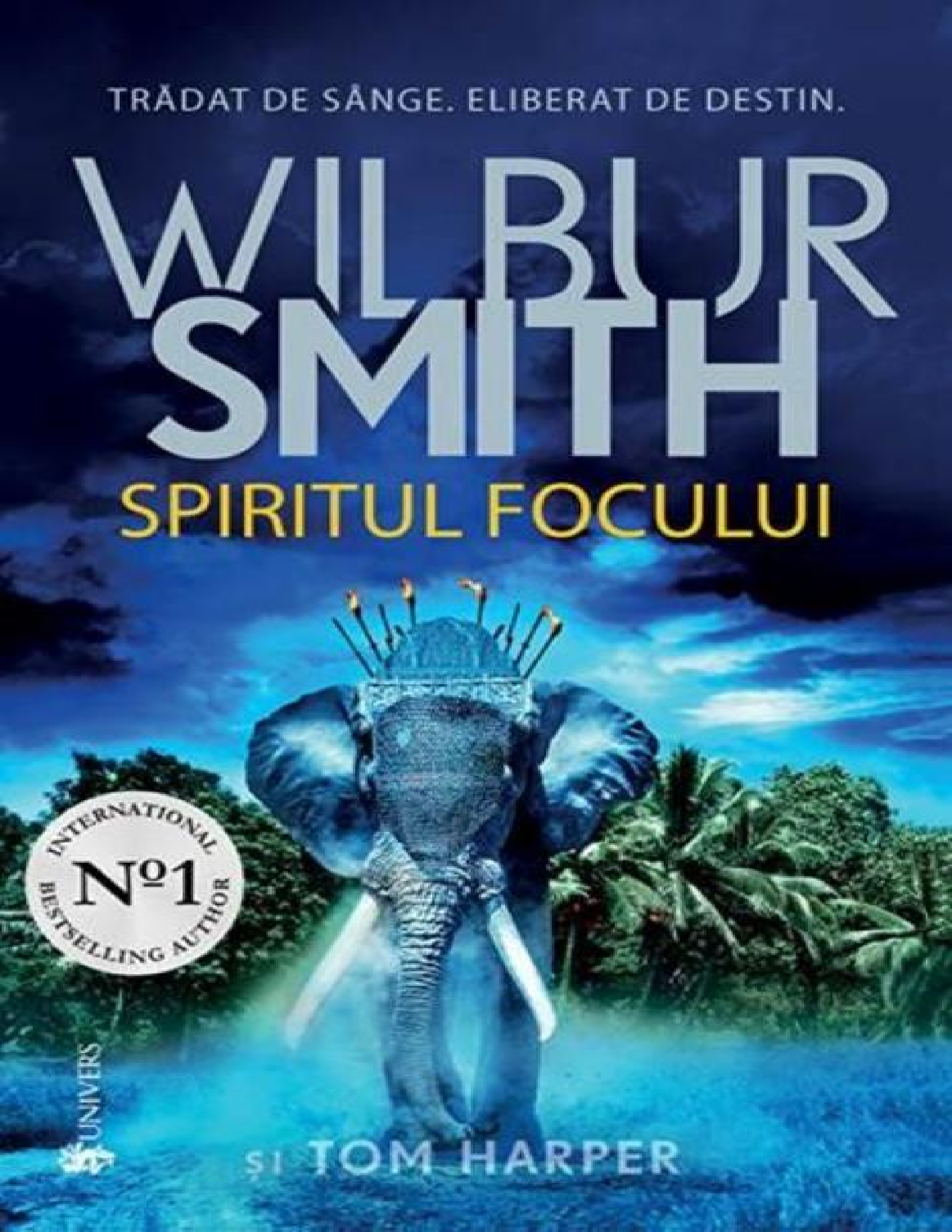

ȘI TOM HARPER

UNIVERS

WILBUR SMITH & TOM HARPER

Familia Courtney în

SPIRITUL FOCULUI

Traducere de SIMONA TATU

UNIVERS

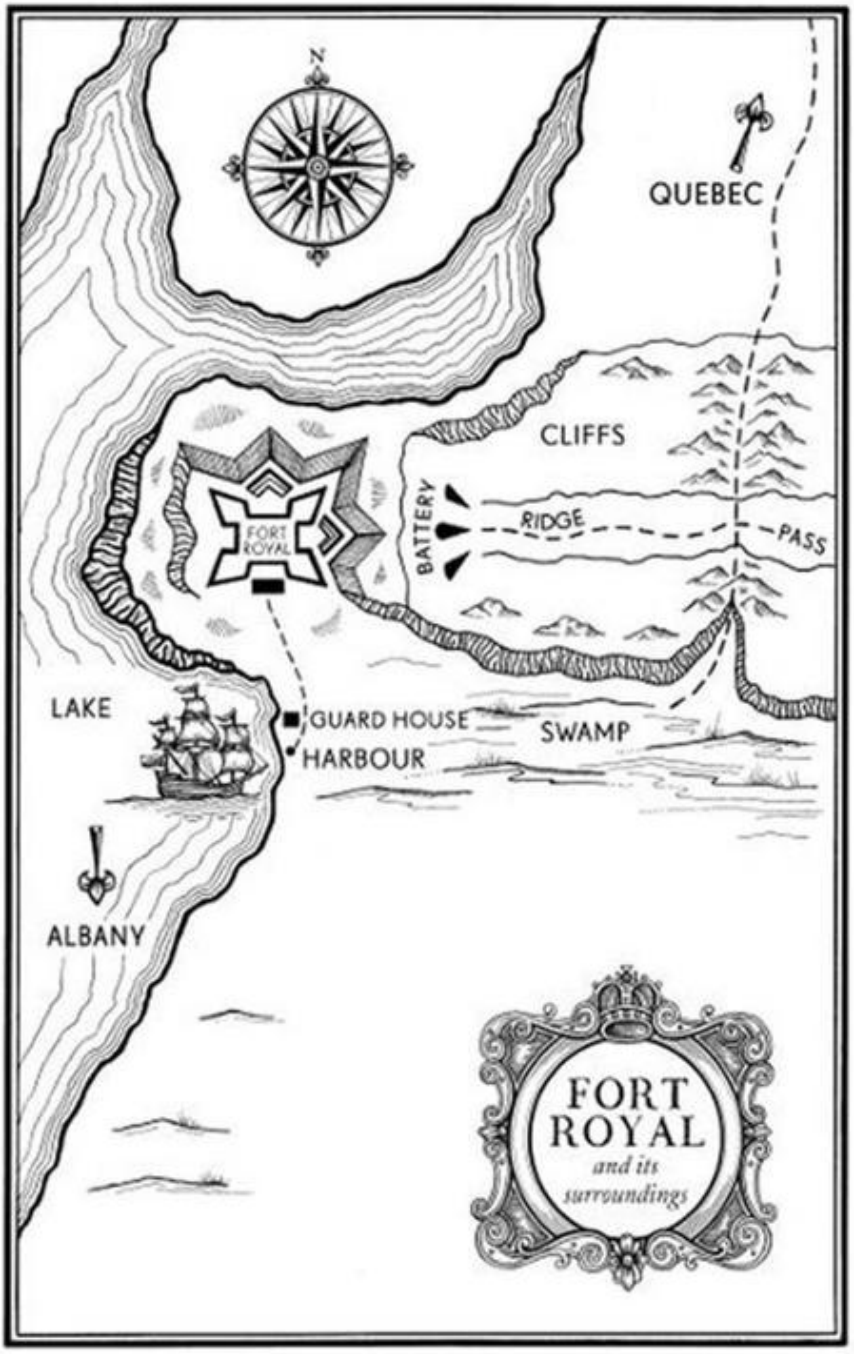

Fortul St George, Madras, India
1754

Cei doi copii escaladară zidul şi săriră în grădină. În aerul serii de vară se simţea mireasma florilor de iasomie şi a uleiului de cocos care ardea în lămpi. Se furişară către conac ascunşi vederii de umbrele lungi ale nopţii.

Erau frate şi soră. Fata, cea mai mare dintre cei doi, îşi purta părul lung şi blond lăsat pe spate, deşi la vârsta ei va fi nevoită în curând să dea dovadă de mai multă modestie. Soarele indian îi bronzase pielea, care căpătase nuanţe aurii. Avea forme de femeie, dar un chip delicat, copilăros, care strălucea de neastâmpăr.

— Ce căutăm noi aici, Connie? întrebă băiatul.

Deşi cu un an mai mic, era mai înalt ca fata, lucru care îl umplea de mândrie. Avea o constituţie solidă, care prevestea deja bărbatul ce avea să devină în scurt timp, cu o claie de păr roşu, ciufulit şi ochii căprui trădând o privire inteligentă. Pielea lui era mai închisă la culoare decât a ei, un bronz care putea fi considerat indian, dar la fel de uşor şi european.

— Domnul Meridew este gazda unui banchet în seara asta. Exclusiv pentru bărbaţi, spuse Constance, pitindu-se în spatele unei urne de teracotă.

— Dar asta înseamnă că va fi cea mai plictisitoare petrecere din lume, se lamentă Theo. O adunătură de boşorogi care vor vorbi toată seara numai despre preţul bumbacului.

— Nu au venit ca să vorbească despre afaceri, Theo. Mi-a spus coafeza mea, care a auzit de la sora ei, al cărei văr lucrează la bucătăria conacului, că domnul Meridew a angajat o trupă de dansatoare Nautch. Se zvoneşte că va fi atât de scandalos, încât bărbaţii nici nu au vorbit despre altceva toată săptămâna.

— Vrei să intrăm pe furiş în casă şi să vedem ce fac?

— Tu nu vrei?

— Sigur că vreau, dar…

Deşi nu era vreun fricos, Theo avea o gândire mai practică. Experienţa dureroasă îl învăţase că, dacă vor fi prinşi, el va trebui să suporte consecinţele furiei năprasnice a tatălui lor.

— Te provoc, spuse Constance cu un licăr în ochii ei cei verzi. Se spune că dansatoarele Nautch sunt cele mai frumoase femei din lume. În curând, o să fii major. Nu eşti curios să cunoşti misterele trupului de femeie?

Theo înghiţi în sec. Constance era îmbrăcata cu veşminte indiene, un sari în culori strălucitoare înfăşurându-i corpul şi acoperindu-i umerii. Fata stăpânea complexitatea portului indian, iar sariul i se mula pe conturul trupului, unduindu-se uşor cu fiecare mişcare. Nu purta nimic pe dedesubt şi, cu toate acestea, avea o talie mai subţire decât multe dintre femeile care se legau cu corsete din metal şi fanoane de balenă. Sânii ei tineri fremătau sub ţesătură.

Pentru Theo, complexităţile veşmintelor feminine erau un mister mai profund decât ecuaţiile algebrice pe care meditatorul său se străduia cu disperare să i le explice. Dar nu se putu abţine să nu observe schimbările prin care sora lui trecuse în ultimii doi ani, iar când ea vorbea atât de direct, se simţea inconfortabil. Ştia că femeile nu ar trebui să spună astfel de lucruri.

— Sau ţi-e frică?

Strălucind de entuziasmul provocării, privirea fetei o întâlni pe a lui. Theo îşi reprimă temerile. Nu ar fi fost în stare să-i refuze ceva surorii sale, chiar dacă la finalul fiecărei aventuri, el era cel care trebuia să încaseze pedeapsa în biroul tatălui său.

— O să intru eu primul, spuse el provocator.

Încercând să nu atragă atenţia asupra sa, alergă spre casă şi se lipi de un perete. Era o clădire uriaşă, aşa cum îi stătea bine celui mai înstărit negustor din Madras, Construită în acel stil fantastic, caracteristic britanicilor veniţi în India. O verandă largă se sprijinea de coloane greceşti, în timp ce cupole în formă de ceapă flancau frontoanele clasice. Se afla la vreo jumătate de milă de Fortul St. George şi de Madras, deşi destul de aproape încât cei care locuiau aici să audă valurile izbindu-se de ţărm, în faţa zidurilor oraşului.

Din sunetele care răzbăteau până la ei, Theo bănui că petrecerea avea loc la primul etaj. Intrase o singură dată în această casă, adus de tatăl său, şi îşi aduse aminte că acolo se afla o sală mare de bal.

O umbră trecu rapid prin dreptul uneia dintre ferestrele de la parter. Theo se ghemui ca să nu poată fi văzut. Aliniate pe aleea de la intrare, se zăreau trăsuri şi lectici. Întrucât aici urmau să se întâlnească cei mai de vază locuitori din Madras, casa era înţesată de servitori. Nu ar fi avut cum să urce pe scări fără să-l vadă nimeni.

O statuie din piatră, reprezentând un elefant, trona pe terasă. Era aproape la fel de înaltă ca Theo. Băiatul se căţără pe un ghiveci cu flori, se urcă pe spatele statuii, apoi îşi făcu vânt pe acoperişul verandei. Exact la timp. Când picioarele îi dispărură peste margine, o lumină mătură terasa. Un paznic sikh îşi făcea rondurile, înarmat cu un felinar. Theo se lipi de acoperiş şi aşteptă până când pericolul trecu. Se apropie tiptil de cea mai apropiată fereastră şi se strecură înăuntru.

Fereastra nu era din sticlă – ar fi fost un lux inimaginabil în India. Nişte storuri din lemn atârnau în cadrul ferestrei, protejând încăperea de praful şi zăpuşeala zilei. La urechile lui Theo ajunse zvâcnirea discretă a unei tobe şi

sunetul şerpuitor al flauturilor. Îşi vârî degetele printre şipci până reuşi să le dezlipească una de cealaltă.

Mirosul de tutun dulce se ridică în noapte atât de brusc, încât Theo aproape se înecă. Îşi acoperi gura ca să-şi înăbuşe un acces de tuse. Îi zări pe prinţii negustori din Madras tolăniţi pe perne şi trăgând cu nesaţ din narghilele. Cei mai mulţi îşi dăduseră jos surtucele şi perucile, dar chiar şi de la spate, Theo îi recunoscuse aproape pe toţi. Treceau pe la biroul său, pe la depozitul tatălui său, aproape în fiecare zi.

Niciunul dintre aceştia nu-l remarcă pe Theo. Privirile le erau aţintite asupra unui ansamblu de fete care dansau, unduindu-se şi învârtindu-se pe ritmul muzicii. Purtau sari ca şi Constance, deşi ale lor erau dintr-o pânza extrem de fină, aproape transparentă. Theo se holbă la dansatoare, hipnotizat de mişcările lor. Coapsele li se zvârcoleau, în timp ce sânii se ondulau sub ţesătura transparentă. Una dintre fete îl fascina în mod special: era o femeie tânără, cu ochi migdalaţi şi pielea unsă cu ulei strălucind în lumina lămpilor.

Dansatoarele îşi desfăcură turbanele, iar pletele lungi şi negre li se revărsară peste umeri, acoperindu-le sânii.

Bărbaţii aplaudară încântaţi, încurajându-le să continue.

Ritmul muzicii părea să sporească în intensitate, devenind din ce în ce mai năvalnic. Dansatoarele se mişcau la unison, dar privirea lui Theo o fixa pe cea cu ochii ca două migdale. Fata îşi legă pânza turbanului în jurul coapselor, apoi lăsă sariul să-i alunece de pe trup, trăgându-l pe sub centura improvizată. Pânza subţire i se desfăcu de pe corp şi rămase în urmă, atârnând ca un văl.

Nu mai avea nimic pe ea în afara fâşiei de pânză care îi învelea pântecul şi a părului negru care îi mângâia sânii, îşi împreună palmele unduindu-şi coapsele, iar Theo îşi încorda pieptul. Părul i se legăna dintr-o parte în cealaltă, mângâindu-i sânii şi lăsând să se întrezărească, din când în când, formele ispititoare ale sfârcurilor întunecate de dedesubt.

Theo era atât de fermecat, încât nu auzi zgomotul din spatele său.

— Este frumoasă! şopti Constance.

Theo se răsuci în viteză.

— Ce faci? spuse el printre dinţi. Tu nu ar trebui să te uiţi la astfel de lucruri.

— Ştiu cum arată trupul unei femei, spuse Constance îmbufnată.

Theo simţi că îşi pierde stăpânirea de sine. Ştia că era timpul să plece de acolo, dar nu reuşea să-şi desprindă privirea. Fata desfăcu nodul care ţinea legată pânza în jurul taliei. O ţinu în dreptul ei, rotindu-se în spatele ei şi lăsând să se vadă frânturi de piele dezgolită. Theo întrezări curba feselor şi arcuirea abdomenului îngustându-se treptat între coapse.

Deodată, fata lăsă pânza să cadă pe podea. În acelaşi timp, îşi dădu părui pe spate cu un gest rapid, lăsând să i se vadă toată goliciunea.

Theo rămase cu gura deschisă. Sânii fetei erau tari, strălucitori datorită uleiului cu care îşi unsese pielea. Între picioare, sexul fetei era moale şi dezvelit, o despicătură plinuţă şi ridicată, din care fuseseră smulse cu meticulozitate firele de păr unul câte unul. Era o imagine pe care nu o mai văzuse niciodată. Theo simţi cum o căldură i se răspândeşte prin pântece. Bărbăţia i se încordă atât de tare în pantaloni, încât simţi că mai are puţin şi explodează.

Bărbaţii din încăpere se ridicară în picioare, fluierând şi ovaţionând. Unul dintre aceştia se puse în faţa ferestrei, frecându-şi organele genitale şi blocând vederea lui Theo. Fata dispăru din vedere.

Durerea pierderii era prea greu de îndurat. Theo se buluci să se ridice în picioare, fără să-i mai pese de nimic în afară de o ultimă privire către acel trup minunat şi gol, care se învârtea în continuare pe ritmul muzicii, ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru de pe lume.

— Stai ghemuit, şuiera Constance.

Îl smuci de curea. Theo opuse rezistenţă, dar Constance nu cedă. Îl prinse de gleznă şi i-o trase de sub el.

Acoperite de rouă serii, ţiglele acoperişului erau alunecoase. Theo îşi pierdu echilibrul şi căzu pe stomac, alunecând pe acoperişul lucios, acoperit cu smoală. Încercă să se prindă de ceva, dar nu găsi nimic solid. Îşi simţi picioarele atârnând peste marginea acoperişului. Stătu agăţat acolo pentru un moment, suspendat în spaţiu. După care îşi dădu drumul.

Aterizâ cu o bufnitură, dărâmând un ghiveci cu flori. O durere intensă îl înjunghie în gleznă şi nu-şi putu abţine un ţipăt. Ghiveciul de flori se rostogoli într-o parte prăvălindu-se pe trepte şi sfărâmându-se în bucăţi.

Constance sări după el, aterizând lin, asemenea unei pisici.

— Oh, Theol spuse ea. Te-ai rănit?

Dinspre uşa de la intrare se auziră strigăte, iar razele felinarelor măturară pajiştea. Theo încercă să se ridice strâmbându-se de durere. O serie rapidă de paşi se apropie de colţul casei.

— Trebuie să pleci, spuse Constance.

Ochii fetei erau mari, animaţi de înfrigurare.

— Dacă ne prind, am dat de dracu!

— Cum rămâne cu tine?

— Pot să-mi port şi singură de grijă.

Cu o mişcare rapidă din încheietură, aruncă un fald al sariului peste cap, acoperindu-şi faţa. Într-o secundă, deveni de nerecunoscut.

Theo o luă la goană. Fiecare pas era agonizant, dar se forţă să meargă mai departe, îmboldit de teama pedepsei pe care i-ar aplica-o tatăl lui, dacă s-ar lăsa prins.

Terasa era acum inundată de lumină. Muzica se oprise. Negustorii se aplecară peste pervazul ferestrelor de la etaj ca să vadă ce se întâmplase. Terasa de dedesubt, pustie cu câteva momente în urmă, era înţesată de curioşi. Toţi servitorii veniră să vadă ce se întâmplase.

Stăpânul conacului îşi făcu loc furios prin mulţime. Planificase evenimentul din seara aceea timp de luni bune. Le promisese invitaţilor că se vor bucura de sesiuni private cu dansatoarele la final, drept mulţumire pentru serviciile pe care i le aduseseră, iar acum totul se dusese pe apa sâmbetei. Cineva trebuia să plătească pentru asta.

Îşi roti privirea către mulţimea adunată, iar ochii i se opriră pe Constance. Crezu că este doar o altă servitoare înfăşurată în văl – avea atât de multe servitoare, încât ar fi fost imposibil să le recunoască pe toate. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că o englezoaică s-ar înjosi până într-acolo, încât să îmbrace portul popular. Îşi îndreptă privirea în altă parte.

În capătul îndepărtat al grădinii, zări o umbră dispărând în tufele de trandafiri.

— După el!

Theo se poticni printre tufele de trandafiri. Ţepii îi străpunseră braţele care se umplură de picături de sânge, iar glezna umflată i se zdruncina dureros pe pământul tare. Îi auzea pe bărbaţi apropiindu-se în spatele său şi depuse şi mai mult efort pentru a nu se lăsa prins. Ajunse la zid şi întinse braţele ca să se tragă pe partea cealaltă.

Era prea înalt Se ridică pe vârfurile picioarelor, strângând din dinţi în timp ce un acces de durere îi străfulgera glezna. Gărzile se apropiară de el, înarmate cu felinare care aruncau umbre pestriţe peste tufele de trandafiri.

Degetele lui Theo căutară pe bâjbâite marginea de sus a zidului. Nu găsi nimic de care să se prindă. Încercă să sară, dar picioarele sale nu făceau faţă

efortului. Tufişurile foşniră, în timp ce gărzile treceau prin ele. Forţându-se să-şi învingă durerea, Theo făcu un nou salt. Simţi un fel de trosnitură în gleznă dar reuşi să se caţere. Îşi trase greutatea corpului peste zid, zbătându-se şi zvâcnind.

Simţi cum nişte mâini puternice îl trag de tălpi, încercând să-l îndepărteze de zid. Opuse rezistenţă, zvâcnind din picioare. Unul dintre pantofi lovi ceva moale şi se auzi un mormăit de durere. Degetele nu mai reuşiră să păstreze strânsoarea. Îşi dădu drumul, aterizând în mijlocul unei cete de gardieni care îl înşfăcară strâns, împiedicându-l să fugă.

Îl târâră pe pajişte şi îi puseră un felinar în faţă. Unul dintre aceştia avea o rană sângerândă pe chip, acolo unde Theo îl lovise cu piciorul.

— Theodore Courtney, spuse Meridew, pe o tonalitate care purta cu sine întreaga greutate şi demnitate a Companiei Unite a Negustorilor care Făceau Comerţ cu Indiile de Est. Stai să vezi ce o să zică taică-tu, când o afla.

Mansur şi Verity Courtney stăteau în salon, jucând şah, când Meridew ajunse în faţa uşii. Locuinţa lor se afla la mică distanţă de casa lui. Familia Courtney avusese o relaţie incomodă cu Compania Indiilor de Est, iar Mansur nu dorea să fie prea aproape de zidurile Fortului St. George.

Mansur ridică din sprâncene, când auzi ciocănitul nervos la uşă.

— Aşteptăm musafiri?

— Credeam că toată protipendada a fost invitată la petrecerea de la domnul Meridew, spuse Verity, după care mută calul, capturând nebunul soţului ei.

Un sikh dolofan, purtând un turban de un roşu strălucitor, intră în cameră. ÎI chema Harjinder, era garda de corp a lui Mansur şi cel mai temerar slujitor. Se afla în slujba familiei de dinaintea momentului când Constance venise pe lume.

— S-a întors conaşul Theo, anunţă el.

— Nu ştiam că a ieşit din casă, spuse Mansur ridicându-se.

Theo apăru în pragul uşii, încadrat de doi şipai. Meridew aştepta lângă ei, cu faţa roşie de furie. În spatele lor se îngrămădiră o mulţime de indieni şi englezi.

— Nu aşteptam atât de mulţi musafiri la această oră, spuse Mansur cu o voce calmă.

— A intrat fără permisiune în grădina mea, s-a căţărat pe acoperiş şi a întrerupt o distracţie privată pe care o organizasem pentru cei mai de vază

cetăţeni din Madras, spuse Meridew.

Mansur se gândi bine înainte să răspundă.

— Aş vrea să pot spune că fiul meu nu s-ar comporta astfel.

— Şi ce fel de distracţie era aceasta? întrebă, foarte inocent, Verity.

Stătea în spatele soţului ei, privind peste umărul lui.

Meridew se albi la faţă.

— Aş prefera să nu spun în faţa unei doamne.

— Dar dacă îmi voi pedepsi fiul, trebuie să ştiu ce anume a greşit.

— Cred că ar fi mai bine să discutăm această chestiune în privat, ca între bărbaţi, căci… spuse Meridew, încercând să prindă privirea lui Mansur.

— Soţul meu şi cu mine nu avem secrete unul faţă de celălalt, spuse Verity.

Îl fixă pe Meridew cu o privire care nu suporta nici o altă discuţie. Meridew se înroşi şi privi în altă parte.

— Sunt sigur că distracţia asta a costat o sumă mare de bani, adăugă Mansur. Dacă veţi trimite un om la biroul meu mâine dimineaţă, mă voi ocupa să fiţi despăgubiţi aşa cum se cuvine.

Meridew consideră oferta, aşa cum şi era de altfel, o încercare de mituire.

— Îndrăznesc să spun că tu ştii cel mai bine cum să-ţi educi propriii copii, mormăi Meridew.

— Vă promit că nu se va mai repeta, spuse Verity, aruncând o privire severă înspre Theo. Am dreptate?

— Da, mamă.

— Ce-a fost în mintea ta? exclamă Mansur, imediat ce Meridew ieşi pe uşă. De unde ţi-a venit ideea asta ridicolă?

Adevărul era că cea care auzise prima despre dansatoare fusese Constance şi tot Constance insistase, măcinată de curiozitate, ca ei să încerce să intre pe furiş. Dar Theo n-ar fi trădat-o. Exista şansa ca ea să fi reuşit să plece fără să fi fost văzută.

— I-am auzit pe unii dintre băieţi vorbind despre asta, minţi el. Am… am vrut să văd dansatoarele Nautch.

Mansur şi Verity schimbară o privire tipic părintească.

— Înţeleg că un băiat de vârsta ta ar avea anumite… interese, spuse Mansur cu stângăcie, dar nu ne poţi face de râs în felul acesta. Familia noastră nu are o poziţie atât de consolidată aici, încât să ne permitem să ne punem rău cu Compania.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Compania Indiilor de Est, spuse Theo, ridicând sfidător bărbia.

— Mergi în camera ta!

Theo se gândi să se împotrivească, dar o singură privire către chipul tatălui său îl convinse că ar face bine să se mai gândească. Tropăi în sus pe scări.

Mansur se întoarse către Verity şi spuse oftând:

— Este un tânăr bărbat în devenire, cu dorinţe de tânăr bărbat, reflectă el. Este normal să vrea să vadă astfel de lucruri.

— Dar nu într-o astfel de manieră, răspunse Verity apăsat, în curând Constance va avea nevoie de un soţ şi dacă se va răspândi vestea că fratele ei se vântură încolo şi încoace privind cu jind de pe acoperişuri la femei băştinaşe, nu există nicio familie de reputaţie bună, în toată Preşedinţia, care să consimtă la o astfel de partidă.

— Bineînţeles, draga mea, spuse Mansur rânjind, tu nu te-ai fi gândit niciodată că este posibil să te căsătoreşti cu un tânăr de o reputaţie proastă. N-ai fi consimţit la aşa ceva, verişoara mea.

Verity îl săgetă cu privirea. Ea şi Mansur erau veri, deşi crescuseră fără să ştie unul de existenţa celuilalt. Taţii lor, fraţii Dorian şi Guy Courtney, fuseseră duşmani de moarte. Dar din primul moment în care Mansur o spionase pe Verity prin telescopul aflat pe puntea vasului tatălui său, se îndrăgostise iremediabil de ea.

— M-am purtat cu cea mai mare decenţă, spuse Verity.

— Ai sărit în ambarcaţiunea mea în toiul unei bătălii pe mare, iar tatăl tău te ţinea de bluză, atât de hotărât era să te ţină departe de mine, răspunse Mansur.

Guy Courtney, tatăl lui Verity, fusese un monstru care îşi bătea fiica în mod sălbatic şi o abuza pentru propriile scopuri. Mai târziu, încercase să omoare întreaga familie Courtney. Când îl ameninţase cu cuţitul pe un văr mai mic de-al lui Mansur, Jim, Sarah, mătuşa lui Mansur, îl împuşcase mortal.

— Mă întreb cum o mai duc Sarah şi Tom, reflectă Verity.

Mansur trase din narghilea şi nu răspunse. Gândul la Tom şi Sarah, fiul lor, Jim şi nepotul George, redeschidea răni vechi, la care prefera să nu se mai întoarcă.

Verity îşi dădu seama la ce se gândea Mansur. Se ridică.

— Mă duc să văd ce face Constance. Sper să nu o fi deranjat toată agitaţia asta şi nesăbuinţa de care a dat dovadă Theo în această seară.

Dar când aruncă o privire prin uşa întredeschisă, totul era aşa cum ar fi trebuit să fie. Fiica ei stătea întinsă în pat, cu părul auriu răsfirat pe pernă, respirând domol printr-un somn adânc şi liniştit.

*

Ziua următoare, Mansur primi o convocare prin care guvernatorul îl invita să ia parte la consiliul Companiei Indiilor de Est. Înştiinţarea nu venise însoţită de vreo altă explicaţie şi nici măcar oferta unui fanam din argint nu reuşi să smulgă vreo informaţie suplimentară de la servitorul care aduse biletul.

Sper că nu este vorba despre escapadele lui Theo, se gândi Mansur în timp ce urca treptele locuinţei guvernatorului din Fortul St. George. În mod oficial, el şi Compania Indiilor de Est erau competitori. Deşi puseseră la cale o înţelegere tacita în beneficiul ambelor părţi, Mansur prefera să ţină Compania la distanţă pe cât de mult posibil. Aceştia, în schimb, îi arătau doar arareori încredere.

Acum însă, întreg consiliul îl aştepta – toţi negustorii cu vechime şi oficialii din Madras. Stăteau în jurul unei lungi mese din mahon, într-o cameră spaţioasă, cu ferestre înalte, de la primul etaj. Urmele de praf lăsau să se vadă contururile săbiilor şi muschetelor atârnate odinioară pe perete, într-o vreme când Compania avea nevoie să-şi proclame forţa armelor sale. Umbrele abia se mai zăreau acum, iţindu-se de dedesubtul tablourilor care luaseră locul armelor.

Mansur se îmbrăcase, aşa cum făcea de obicei, în veşminte indiene. Purta şalvari bufanţi din mătase dungată, o jachetă din bumbac, strâmtă, vopsită într-un verde strălucitor, şi un turban tivit cu aur. Ţinuta era completată de o pereche de papuci din mătase, cu vârfurile ascuţite – cu toate acestea, niciunul dintre bărbaţii din încăpere nu stătu să-i analizeze cu atenţie hainele. Erau obişnuiţi cu excentricităţile colegilor lor din breasla negustorilor. Unii dintre ei, în viaţa privată, purtau veşminte asemănătoare atunci când mergeau în vizită la vreun client sau ibovnică. În arşiţa, zgomotul şi hedonismul vieţii din India, bărbaţii se comportau cum nici prin gând nu le-ar fi trecut când erau la Londra. Pe Mansur, în venele căruia curgea sânge omanez, îl considerau, mai bine de jumătate, oriental.

Din consiliu făceau parte doisprezece bărbaţi, niciunul dintre ei cu vârsta peste patruzeci de ani, iar cel mai tânăr avea vreo douăzeci. Feţele le erau

roşii, de la arşiţa soarelui sau de la prea mult alcool, trupurile lor tinere, îmbătrânite înainte de vreme, slăbite de bolile cărora trebuiseră să le supravieţuiască. Dar toţi aveau aceeaşi strălucire în ochi: o foame pentru avere care nu putea fi niciodată satisfăcută. În ciuda comportamentului amabil, printre ei nu era niciunul – Mansur ştia acest lucru din experienţa personală – care să nu-şi vândă propria fiică, dacă ar fi putut scoate din asta un profit de douăzeci la sută.

Nu îi erau deloc loiali angajatorului. Îşi exercitau funcţia la Compania Indiilor de Est şi îşi primeau cu punctualitate salariile, dar fiecare dintre ei câştiga de zece ori mai mult, înşelându-i pe directorii din Londra. Indiferent cât de multe contracte încheiau în numele Companiei, cele mai bune mărfuri şi cele mai grase profituri intrau cumva în conturile proprii.

Iar cel la care apelau ca să le faciliteze comerţul fără ştirea ochilor geloşi din Strada Leadenhall era Mansur Courtney. Cu o flotă de ambarcaţiuni şi o reţea de agenţi care se întindea de la Canton la Calcutta şi Cape Town, se puteau bizui pe el să mute orice încărcătură oriunde, cu cea mai mare discreţie. Totul pentru o sumă rezonabilă.

Aşezat în capul mesei, guvernatorul Saunders lovi cu pumnul în braţul scaunului, ca să facă ordine în sala de şedinţă. Transpira.

— Am primit informaţii de la Londra astăzi. În America a izbucnit războiul. Ai noştri au dus o bătălie împotriva francezilor» într-un loc numit Fort Necessity, la frontiera Coloniei Virginia.

Bărbaţii primiră vestea cu un murmur de îngrijorare. Mansur ştia că gândul nu le stă la morţii şi răniţii de pe front, ci că fiecare dintre ei calcula în minte impactul asupra registrului de vânzări. Va scădea cererea pentru ceai venită din colonii? Va creşte preţul salpetrului, ingredientul esenţial din praful de puşcă? Câţiva dintre negustori se îndreptară rapid către uşă, cu dorinţa de a fi primul care să ajungă în piaţă şi să profite de pe urma ştirilor, înainte ca informaţiile să ajungă la urechile tuturor.

— Nu trebuie să credem că nu are cum să ne afecteze, continuă guvernatorul.

În sală se lăsă tăcerea. America e într-adevăr la zece mii de kilometri depărtare, iar Fort Necessity este, fără îndoială, o fortăreaţă în mijlocul pustiului, dar legăturile comerciale şi cele ale imperiului au creat o reţea în jurul lumii. Un spasm într-una dintre acestea, oricât de distantă ar fi, ar putea avea ecouri până în cele mai îndepărtate colţuri ale pământului. Şi mai erau şi francezii, mult mai aproape decât America.

— Când garnizoana franceză de la Pondicherry va auzi ce s-a întâmplat, vor încerca, mai mult ca sigur, să profite de pe urma situaţiei Probabil că ne atacă deja chiar în acest moment.

— Atunci să mărşăluim ca să le ieşim în întâmpinare, spuse un bărbat pe nume Collins.

Era cel mai tânăr din încăpere, sosit de puţină vreme în India şi numit în consiliu doar datorită puterii relaţiilor tatălui său. Obrajii săi erau în continuare albi ca laptele, fără să fie încă bătătoriţi de soarele indian. Mansur cunoştea soiul acesta de oameni şi se gândi că nu va supravieţui primului muson.

Propunerea lui fu întâmpinată de tăcere.

— Francezii au două mii de oameni, spuse guvernatorul.

— Noi avem şase sute, insistă Collins, visând deja la victorie. Iar un englez bine făcut poate ţine piept la cinci francezi.

— Şase sute când suntem în efectiv complet, îl corectă Saunders. În realitate, suntem… mai puţini.

Nu îi făcea plăcere să spună cu cât exact erau mai puţin. Dacă s-ar fi luat după statele de plată, toţi cei şase sute de oameni îşi primeau în continuare solda.

— Bătăliile din India nu sunt duse aşa cum ai citit în istoriile Europei, îl consilie Mansur. Le place pompa cu care se merge la război aici, dar nu şi barbaria. Vor trage de câteva ori în noi, iar noi le vom răspunde în mod galant cu alte focuri de armă, după care ne vor propune un armistiţiu contra unei anumite sume de bani. Pe care, după o perioadă rezonabilă de târguială, îl vom accepta. Ne va uşura la buzunare, dar doar atât. Până atunci, ne punem în siguranţă la adăpostul zidurilor.

Bărbaţii din jurul mesei aprobară printr-o mişcare a capului, recunoscători lui Mansur că le vorbise cu înţelepciune. Unul singur dintre aceştia, aflat în fundul sălii, nu era de acord cu opinia generală. Era îmbrăcat într-o haină neagră, simplă, fără vreuna dintre dantelăriile sau ornamentele din veşmintele negustorilor şi nu purta nici perucă. Făcu un pas înainte.

— Vrei să spui ceva, domnule Squires? zise guvernatorul, ridicându-se deja pe jumătate din scaunul său, nerăbdător să ajungă la piaţă.

Până la această oră, agenţii săi avuseseră deja la dispoziţie o oră, pentru a se folosi de informaţia aflată şi a-şi asigura mai multe poziţii avantajoase.

— Zidul de vest nu este mai rezistent ca o pânză de catarg, spuse Squires.

Era inginerul fortului, un bărbat simplu la vorbă, din Yorkshire, care îşi surprindea colegii din Companie cu discuţii despre redute, fortificaţii şi lunete.

— Singura modalitate în care zidul ne-ar putea fi de folos este dacă s-ar prăbuşi peste duşmanii noştri.

Guvernatorul se încruntă. Un murmur de consternare crescu în jurul mesei.

— Mai mult ca sigur, exagerezi.

— Dacă ai fi citit vreuna dintre dările mele de seamă, nu ai fi fost atât de surprins, răspunse Squires. Când l-au construit, era util cel mult ca să împrejmuiască o grădină, iar de atunci nu a mai făcut nimeni nicio lucrare de întreţinere. Fortificaţiile lipsesc cu desăvârşire. Singurele lucruri care îl ţin în picioare sunt cocioabele şi casele pe care băştinaşii le-au construit sprijinite de zid.

— Directorii de la Londra au aprobat două sute de mii de lire pentru consolidarea fortificaţiilor, spuse Collins.

— N-am văzut niciodată vreun penny din aceşti bani, spuse Squires.

— Atunci unde s-au dus?

— În momentul acesta, este ultima întrebare pe care trebuie să ne-o punem, întrerupse guvernatorul pripit.

Nu ar fi fost de acord cu o anchetă sofisticată care să descopere unde dispăruseră banii pentru fortificaţii.

— Ceea ce contează este să nu panicăm populaţia sau să ne punem duşmanii în avantaj, lăsându-i să ne vadă slăbiciunile.

— Duşmanii noştri le vor afla în curând, şopti Mansur. Saunders nu-l auzi.

— Nu o să ne pitim în spatele zidurilor ca nişte muieri, insistă guvernatorul. Vom trage câteva focuri de armă şi le vom oferi o demonstraţie de valoare şi onoare. Apoi vom putea să ne vedem în continuare de treburile noastre.

Se ridică şi încheie întrunirea.

— Ziua bună, domnilor!

Negustorii îl salutară cu mişcări cordiale din cap. Inginerul Squires rămase singur, privind gânditor pe ferestrele înalte.

În timp ce ceilalţi părăseau în grabă încăperea, Mansur veni către el.

— Chiar atât de rău stăm la capitolul fortificaţii?

— Iar asediul ar putea fi mai dificil decât crezi tu şi mult stimatul guvernator, spuse Squires încuviinţând din cap. Francezii râvnesc la lumea întreagă. America, India, Orientul – au de gând să ne ia toate negoţurile. Mi-aş duce familia în fort, dacă aş fi în locul tău.

— Ai spus că zidurile nu ne sunt de niciun folos, protestă Mansur.

— Mai bine aşa, decât să fii capturat de francezi în propria casă, spuse Squires. Vine furtuna şi trebuie să ne punem, cât de cât, la adăpost.

— Eşti sigur că este necesar? spuse Verity.

Stătea lângă clavecin, în mijlocul sălii de desen, înconjurată de valize. Piesele de mobilier fuseseră acoperite cu cearşafuri care să le protejeze de praf, iar o mică armată de servitori se fâţâia de colo-colo umplând lăzile, cutiile şi valizele împrăştiate prin cameră. Casa arăta de parcă fusese devastată de taifun.

Mansur o sărută pe frunte. Îi zâmbi ca să nu-şi trădeze îngrijorarea.

— Ce vezi pe ferestrele acelea?

Verity nu trebui să se uite. Dincolo de veranda umbrită» un şir de copaci mărginea drumul şi râul. În spatele acestora, între prăfărie şi spital, turnurile unghiulare ale fortificaţiilor vestice se înălţau deasupra zidurilor.

— Dacă vor veni francezii, casa noastră va deveni o platformă de artilerie de toată frumuseţea.

— Dacă vor veni francezii… repetă Verity. Nici nu ştim dacă vor veni. În plus, asta este casa noastră.

— Nu vreau să risc, spuse Mansur pe o tonalitate scăzută. Mi-am pierdut tatăl, pe când era încă tânăr, pentru că s-a încăpăţânat în faţa pericolului. Nu vreau ca din cauza orgoliului meu să-mi rămână copiii orfani.

Tatăl lui Mansur, Dorian, dusese o viaţă plină de peripeţii. Luat prizonier, pe când era doar un copil, de piraţii arabi, fusese vândut ca sclav unui prinţ din Oman, care mai târziu îi redase libertatea şi îl adoptase. După multe aventuri, Dorian devenise musulman, cunoscut sub numele de al-Sălii. Şi l-a făcut însă duşman de moarte pe un alt fiu al prinţului, Zayn al-Din, care şi-a otrăvit tatăl, a uzurpat tronul, iar mai apoi a trimis un bărbat să o ucidă pe soţia lui Dorian, Yasmini.

Mansur îşi duse mâna la arcadă, un gest pe care Verity îl văzuse de multe ori până atunci. Încă îl mai durea, când îl cuprindea oboseala. Mansur îl găsise pe ucigaşul mamei sale şi se luptase cu el la gura de revărsare a unuia dintre cele mai mari fluvii din Africa. Deşi bărbatul aproape că îi smulsese

un ochi din orbită, în cele din urmă Mansur îi spintecase măruntaiele şi privise cum rechinii îi devoraseră cadavrul.

Mansur ridică un pumnal curbat care stătea deasupra şemineului. Îi aparţinuse tatălui său. Teaca era din fildeş, punctată cu aur şi bătută în pietre preţioase.

— Moartea tatălui meu a fost inutilă. Am venit la Madras pentru că nu voiam să mai ştiu de războaie şi conflicte. Nu vreau să-mi crească copiii fără tată.

— Este o posibilitate pe care nu o putem ignora în lumea aceasta, indiferent dacă vin sau nu francezii, spuse Verity cu o expresie serioasă. Câţi dintre scriitorii şi agenţii care au sosit de la Londra vara trecută au supravieţuit acestui an? Jumătate poate? Trebuie să ne împăcăm cu faptul că nu vom fi aici ca să-i protejăm veşnic.

— Dar sunt atât de tineri, protestă Mansur. Cine va mai avea grijă de ei dacă noi nu mai suntem?

Privirile li se întâlniră. El ştia ce urmează ea să spună, chiar înainte de a deschide gura.

— Mai sunt şi Jim şi Louisa.

Jim era vărul lui Mansur. Crescuseră aproape ca nişte fraţi în Cape Town. Apoi Jim se îndrăgostise de o deţinută şi toată familia fusese nevoită să fugă. În cele din urmă, se stabiliseră într-un golf care nici măcar nu era trecut pe hartă, de pe coasta sud-estică a Africii şi construiseră o aşezare pe care o botezaseră Fortul Auspice. Întrucât Jim avea numeroşi duşmani, locul unde se afla construcţia rămăsese un secret pe care îl cunoşteau doar câţiva prieteni de încredere.

Trecuseră mai bine de zece ani de când Mansur îl vizitase.

— Ar trebui să te împaci cu Jim, insistă Verity. E timpul să laşi de la tine. Jim şi Louisa nici nu i-ar mai recunoaşte pe Theo şi pe Constance – iar micul lor Georgie este probabil un tânăr în toată puterea până acum. Sunt sigură că le e dor de tine.

Mansur atinse una dintre nestematele de pe pumnal, în timp ce gândurile îi zburară aiurea.

— Blestem Tronul Elefantului, spuse el în şoaptă.

Tatăl său, Dorian, dusese o viaţă extraordinară pe parcursul căreia devenise moştenitorul Tronului Elefantului din Muscat, în Oman. Dar fusese dat jos de pe tron.

— Tata n-ar fi trebuit să încerce niciodată să-şi revendice coroana, spuse Mansur. A fost pur şi simplu doar pentru a-şi satisface vanitatea.

— Nu este adevărat, îl dojeni Verity. Tatăl tău nu a dorit niciodată Tronul Elefantului pentru propria glorie. S-a întors pentru că s-a simţit dator să-şi slujească oamenii. Aveau mare nevoie de un rege corect şi cinstit.

Mansur suflă un nor subţire de fum printre buze.

— Chiar şi aşa, nu ar fi trebuit să se ducă.

Povestea se terminase dezastruos. Dorian suferise la un moment dat o rană care se infectase, dar nu spusese nimic nimănui, ascunzând gravitatea suferinţei, chiar şi faţă de Verity şi Mansur. Nu-şi permitea să-şi facă apariţia slăbit în faţa şeicilor cu inima de piatră din Oman, de sprijinul cărora avea nevoie în războiul pentru recucerirea regatului. Când se dăduse bătălia crucială, chiar în focul luptei, Dorian căzuse de pe cal. Prea slăbit ca să poată încăleca din nou, a fost târât de duşmani şi ucis. Mansur şi Verity au fost nevoiţi să fugă ca să-şi salveze vieţile.

— Lucrurile nu s-ar fi terminat aşa, dacă Tom şi Jim ar fi venit.

În timp ce Dorian şi Mansur plecaseră într-o ambarcaţiune către Muscat, ceilalţi membri ai familiei rămăseseră în Africa. După aceea, între Jim şi Mansur avusese loc o ceartă înverşunată. Mansur îl învinuise pe Jim că nu îi venise în ajutor, iar Jim îl acuzase pe Dorian că plecase înainte să se vindece complet. Prietenia lor se destrămase, iar Mansur şi Verity navigaseră spre India. Cu instinctele pentru comerţ ale cuiva din danul Courtney, Mansur pusese pe picioare o afacere frumuşică prin care făcea negoţ din Golful Bengal, până în Indiile de Est şi China. Afacerile îi înfloriseră, dar nu reuşise niciodată să repare legătura cu familia pe care o lăsase în Africa.

Mansur rămase tăcut o vreme. Purtaseră discuţia aceasta de multe ori, dar el nu cedase niciodată. Emoţiile pe care şi le înăbuşise ani de zile fierbeau acum în interiorul său. Existenţa unei ameninţări iminente – faptul că familia îi era în pericol şi trebuia să fugă de acasă – trezise în el sentimente adormite pe vreme de pace. Exista ceva mai important ca familia pe lumea aceasta?

Puse pumnalul pe masă, lângă clavecinul lui Verity. Zâmbi. Îşi aduse aminte de un alt clavecin, o altă casă şi o altă fugă, cu mult timp în urmă, când pe urmele lor se aflau soldaţii Companiei Olandeze a Indiilor de Est. Pe vremea când el şi Jim erau prieteni.

— Ca de obicei, ai dreptate, dragostea mea. Când se va termina acest anotimp, iar vânturile musonului se vor schimba în favoarea noastră, voi porni în călătoria spre Africa. M-aş bucura să pot merge din nou la pescuit cu Jim. Iar Theo şi Constance vor fi uimiţi să-şi regăsească verişorii pe care nu şi-i mai amintesc.

*

— Sunt plictisită, spuse Constance. Cine şi-ar fi imaginat că războiul poate fi o treabă atât de plicticoasă?

Îmbrăcată într-un sari din bumbac alb, fata se tolăni pe un şezlong, analizându-şi reflexia într-o oglindă pe care o ţinea în mână. Făcea tot felul de mutre, exersând diferite atitudini şi studiindu-le efectele. Părul îi atârna în cozi, iar obrajii îi luceau de la transpiraţie. O carte de gramatica a limbii franceze zăcea neatinsa pe o măsuţă.

— Cel puţin tu ai posibilitatea să fugi şi să te înrolezi în armată, spuse îmbufnată, adresându-i-se lui Theo.

Theo îşi ridică ochii din carte.

— Să nu crezi că nu mi-a trecut prin minte. Sunt la fel de plictisit ca şi tine. Dar tata m-ar găsi destul de repede. Nu pot pleca, la fel cum nici tu nu poţi.

Stăteau închişi înăuntrul fortului de aproape o lună. Casa pe care o ocupau aparţinea unui negustor al Companiei care plecase în Bengal; agentul lui fusese fericit să i-o închirieze lui Mansur, în contul unei sume pe care i-o datora negustorul.

În primele două săptămâni, Theo şi Constance se plânseseră fără oprire pentru că fuseseră nevoiţi să-şi părăsească locuinţa, pentru nimic mai mult decât un zvon. După aceea, sosiră francezii. Îşi stabiliră tabăra în apropierea pagodei mari dinspre sud şi instalară baterii de tunuri în jurul oraşului. Aşa cum prevăzuse Mansur, salonul de desen al familiei Courtney găzduia acum două tunuri de nouă livre.

Un bubuit înfundat răsună prin oraş. Deşi se tot auzea de vreo câteva zile, Theo se speria de fiecare dată. Francezii nu dedicau prea multă energie asaltului: rareori trăgeau mai mult de trei salve pe oră.

— Nu ştiu cum poate mama dormi în zgomotul ăsta, spuse Theo.

Verity era la etaj şi adoptase moda indiană a somnului de după masă.

— Poate s-a obişnuit după toate bătăliile acelea pe mare, cărora le-a fost martoră în copilărie, spuse Constance. Cel puţin ei i s-a permis puţină distracţie.

— Tata spune că trebuie să ne vedem de treburi ca şi cum nimic nu se întâmplă.

Theo se întoarse la cartea pe care o citea. Era Căpitanul Singleton, de Daniel Defoe. Cartea lui preferată. Poveştile cu piraţi călătorind înspre inima nedescoperită a Africii îl făceau să tânjească după aventură şi să caute la rândul său peisajele acelea exotice. Tatăl său îi povestise multe istorii despre escapadele sale din copilărie pe acel continent misterios, care alimentaseră şi mai mult imaginaţia nestatornică a lui Theo. Dar nu era uşor să te concentrezi la piraţi ficţionali, atunci când artilerişti francezi, în carne şi oase, încearcă să-ţi dărâme casa din temelii.

— Mie mi-a plăcut întotdeauna mai mult Moli Flanders, spuse Constance. Doisprezece ani a fost prostituată, măritată de cinci ori, o dată chiar cu propriul frate, s-a mutat în America şi cu toate acestea, a devenit bogată şi a avut o moarte confortabilă. Acesta este felul de aventură pe care mi-aş dori să o trăiesc.

— Mama spune că este foarte nepotrivită, zise Theo. Nu îi plăcea să-şi audă sora rostind cuvinte precum „prostituată”.

Constance îşi examină din nou chipul în oglindă.

— Poate într-o zi voi fi o femeie întreţinută şi mă voi mărita pentru o sumă obscenă de bani.

— Ce noţiune ridicolă. Eu vreau să mă căsătoresc cu o femeie pe care să o iubesc şi să fiu ca mama şi tata.

Constance nu răspunse. Deodată lăsă oglinda din mână şi se ridică în picioare.

— Ajunge! De ce să vorbim despre aventuri din cărţi, când adevăratele aventuri se întâmplă chiar acum la uşa noastră? Vreau să merg să văd.

Theo închise cartea.

— Harjinder nu ne va lăsa niciodată să mergem afară.

Gardianul pe care Mansur il pusese la uşa casei avea ordin să nu lase pe nimeni din familie să plece fără permisiunea sa directă.

— Cu siguranţă nu vei lăsa acest lucru să ne oprească.

Theo nu reuşi să se abţină, iar ochii îi alunecară spre fereastră. Constance îi surprinse privirea.

— Ce va spune mama când va intra în cameră şi nu ne va mai găsi? spuse el.

— Ne-am putea întoarce înainte ca ea să se trezească şi nu ar avea habar de nimic. Sau i-ai putea povesti chiar tu, dacă ţi-e prea frică să vii.

— Nu mi-e frică.

Nu putea să o lase singură într-un context atât de periculos. Lăsă cartea deoparte şi dădu la o parte rogojina umedă pusă în fereastră ca să răcorească aerul. Constance îşi pendulă picioarele subţiri peste pervaz şi sări graţios pe pământul din faţa casei. Theo o urmă.

La acea oră a după-amiezii, oraşul era tăcut. Cei mai mulţi dintre rezidenţii săi, care erau britanici, dormeau.

— Unde o să mergem? întrebă Theo.

— Până sus, la ziduri. Acolo o să avem cea mai bună privelişte.

— Dar sunt păzite, protestă Theo.

Fata scoase limba la el.

— Ştiu eu cum vom face.

— Cum?

— Urmează-mă!

Îl conduse de-a lungul străzilor largi, cu nisip pe jos, ocolind pe cât posibil prin spatele caselor şi pe aleile din spatele depozitelor Companiei. Şirul de clădiri se termina brusc şi începea un pâlc de cocioabe şi magazii gata să se prăbuşească, îngrămădite atât de tare unele într-altele, încât Theo avu nevoie de un moment ca să-şi dea seama că zidul de cărămidă din spate era de fapt zidul exterior al fortului.

— Ridică-mă, spuse Constance cu un glas poruncitor.

Theo îşi împreună palmele şi o ridică până la cel mai de jos acoperiş, după care se trase şi el după ea. Clădirile anexe formau o rampă gigantică pe care se putură căţăra şi urca până când, plini de praf şi transpiraţi, se traseră pe metereze.

Theo se piti în spatele unuia dintre parapeţi, dar Constance stătu semeaţă, aplecându-se în faţă ca să privească prin ambrazură.

— Dă-te jos! spuse Theo cu un şuierat. Dacă te vede cineva?

— Cine? îi dădu Constance replica. Tata spune că garnizoana este atât de subdimensionată, încât abia poate să pună santinele la turnurile principale. Iar dacă vreun soldat şi-ar face apariţia, i-aş zâmbi galeş şi l-aş lua de braţ, încât va fi convins că totul este o enormă neînţelegere.

— Dar francezii?

— Sunt sigură că sunt prea galanţi ca să tragă asupra unei domnişoare.

În acel moment, o pufăitură de fum şi flăcări răsări din tranşeele franceze. Un moment mai târziu, la urechi le ajunse sunetul unei explozii şi o simţiră rezonând prin pereţii de sub picioarele lor. Un jet de nisip ţâşni în

sus din câmpia de dedesubt, dar ghiuleaua căzu suficient de departe de ei încât să fie inofensivă.

— Vezi! spuse Constance jubilând. Nu ai niciun motiv de îngrijorare, frăţioare.

— Nu-mi mai spune aşa!

Theo se ridică în picioare şi aruncă o privire precaută. Fortul St. George şi oraşul Madras fuseseră construite pe un banc de nisip, o limbă lungă de pământ încovoiată spre coastă, separată de continent de o lagună artificială. De-a lungul acestei fâşii de pământ, în spatele lagunei, printre palmierii din jurul marii pagode, putea zări tabăra francezilor: şiruri de corturi, căruţe cu bagaje şi depozite. O companie de puşcaşi făcea instrucţie pe un teren de paradă eliberat temporar. În faţă, băştinaşii săpaseră un rând de tranşee în care se afla jumătate de duzină de tunuri, dintre care cele mai multe stăteau nefolosite. Theo putea vedea echipa de artilerişti curăţând ţeava tunului care tocmai trăsese. Artileriştii Companiei, aflaţi în interiorul frontului, nu dădeau dovadă de vreo dorinţă specială de a riposta.

— Dacă tata ar fi fost la comandă, ar fi tras patru salve de bord înainte ca francezii să apuce să reîncarce, spuse Theo, cu un strop de mândrie familială.

Mansur le povestea deseori cum o salvase pe mama lor de tatăl ei cel rău, cum comandase propria goeletă şi atrăsese vasul amiral al lui Guy Courtney să ajungă exact în bătaia tunurilor sale. Când Theo auzise pentru prima dată povestea, stând pe genunchii lui Mansur, începuse să tânjească după fiorul unei bătălii. Cu toate acestea, acum, confruntându-se cu realitatea tunurilor îndreptate în direcţia sa, situaţia părea mai complexă decât în romanele lui Daniel Defoe.

— Lasă-te în jos! îi spuse lui Constance. Nu ne vom expune în mod inutil pericolului.

— Ultima salvă nu a ajuns nici măcar la cincizeci de metri de ziduri, spuse Constance. Ochii îi erau strălucitori şi larg deschişi, iar faţa, îmbujorată. Nu suntem în bătaia tunului.

— Îţi place situaţia asta, spuse Theo cu mirare.

Fata se întoarse către el cu o mână aşezată pe piept.

— Bineînţeles. Nu e captivant?

Tunul lansă o nouă salvă.

Explozia răsună în întreg fortul. Candelabrul de cristal tremură scoţând un sunet ca de clopot, chiar în momentul în care Mansur intră în casă. Toate obloanele erau trase, iar uşile închise pentru a împiedica dogoarea după-amiezii să pătrundă în locuinţă. Raze de lumină străbăteau printre crăpături, scoţând la iveală vârtejurile de praf din aer. Oricât de mult ar fi măturat şi curăţat servitorii, nu puteai scăpa de praf în această ţară.

— Verity? strigă el. Constance? Theo?

Neliniştea îl cuprindea tot mai mult pe măsură ce urca treptele – deşi îşi spunea că nu are niciun motiv de îngrijorare. Probabil dorm, aşa cum fac mereu în acest moment al zilei. Iar casa fusese aleasă cu grijă – cu mult în spatele zidurilor vestice şi tunurilor francezilor.

Deschise uşa de la dormitorul lui Constance. Era pustie, cearşafurile erau bine întinse şi neatinse. Nesigur, încercă în camera lui Theo. La fel. Poate plecaseră cu mama lor.

Verity, îmbrăcată într-o rochie dintr-un bumbac fin, era tolănită în patul ei, dormind profund. Chiar şi acum, la aproape patruzeci de ani, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată Mansur. Îi mulţumea lui Dumnezeu în fiecare zi pentru şansa de a o fi întâlnit.

Îngrijorarea îi alungă gândurile de acest fel din minte.

— Unde sunt Constance şi Theo? întrebă el, zgâlţâind-o ca să o trezească.

— Nu sunt în camerele lor? spuse ea frecându-se la ochi.

În mare grabă, alergară prin casă, dând uşile de perete şi strigându-şi copiii. În doar câteva minute îşi dădură seama că Theo şi Constance nu erau acasă.

— Unde s-or fi dus? se întrebă Verity. Ştiau că nu au voie să iasă fără permisiune.

O altă bubuitură zdruncină casa: de data aceasta, mai puternică, pentru că artileriştii englezi se hotărâseră să riposteze. Vibraţia agită praful care începu să se rotească în spirale energice, luminate de razele soarelui.

— Meterezele, îşi dădu seama Mansur cu o tresărire de spaimă. Ştii cum e Theo – îi place să se joace de-a soldaţii. A plecat probabil să vadă bătălia.

— Şi Constance?

— A luat-o probabil cu el.

Mansur era deja la uşă. Verity îl urmă în grabă.

— Vor fi expuşi întregii forţe a artileriei franceze, spuse ea cu îngrijorare.

Mansur îşi aminti avertizarea inginerului.

— Sunt în mare pericol mai mult din cauza zidurilor pe care stau.

O conduse pe un traseu care traversa terenul de paradă din faţa casei guvernatorului, trecea apoi prin faţa bisericii şi a fântânii. Aroma de piper, ceai şi mirodenii învăluia depozitele, dar el nu le observă. Tunurile traseră din nou, câteva dintre salve fiind atât de apropiate unele de celelalte, încât mai că se rostogoliră împreună într-un singur zgomot. Francezii crescuseră ritmul atacului, iar englezii răspundeau pe măsură.

Mă rog cerului să nu ajungem prea târziu, se gândi Mansur.

Ajunseră la bastionul de la colţul de sud-vest. Un şipai care stătea de strajă la piciorul scării dădu să-i oprească, după care se răzgândi. Mansur urcă treptele cu sufletul la gură.

În capul scărilor, un locotenent englez se puse în calea lui Mansur şi a lui Verity. Bărbaţii care manevrau tunurile, goi până la brâu şi asudaţi, se holbară surprinşi la musafirii nepoftiţi.

— Ce naiba faceţi? strigă locotenentul. Civilii nu au ce căuta aici Suntem în mijlocul unei bătălii.

Dar privind de-a lungul zidurilor, Mansur văzu ceea ce căuta. Îl împinse pe locotenent la o parte – cu mai multă putere decât intenţionase. Ofiţerul se clătină, scoţând un ţipăt, în timp ce se prăbuşi peste ţeava fierbinte a tunului. Mansur şi Verity trecură însă în grabă pe lângă el. Poalele rochiei lui Verity foşniră, când îşi făcu loc prin dreptul artileriştilor uimiţi.

Mansur o luă la goană de-a lungul zidului, împleticindu-se de pietrele inegale.

— Theo! strigă el. Constance! Coborâţi imediat! Este periculos!

Din tabăra franceză, tunul vui din nou.

La început, Theo şi Constance nu auziră strigătele tatălui lor. Se uitau la tabăra francezilor, iar sunetul salvelor de tun le înfundase urechile. Apoi Theo observă cu colţul ochiului ceva mişcându-se. Sentimentul de anxietate care îl încercase până acum se transformă în spaimă.

Theo o apucă pe Constance de rochie.

— Ne-au găsit. O să intrăm rău de tot în belele!

Fumul degajat de canonadă se prelinse de-a lungul zidului. Chipurile celor care veneau spre ei erau învăluite în pâclă, dar pe măsură ce se apropiau şi imaginea devenea mai clară. Theo simţi cum îl cuprinde un familiar sentiment de rău augur.

— Tată! exclamă el, apoi privirea i se mută pe persoana din spate. Mamă?

Accesul de vinovăţie era atât de mare, încât făcu să dispară orice alt sentiment. Se întoarse şi o luă la fugă, ca şi cum nu mai era un tânăr bărbat, ci un băiat care dorea să se ascundă. Îl auzi pe tatăl său ţipând la el să se oprească, urlând ceva despre siguranţa sa. Se prefăcu însă că nu îl aude. La fel cum nu auzi nici salvele de tun şi nici sunetul mai puternic care crescu asemenea unui tunet în spatele lui.

Ţipătul mamei sale răzbi printre toate acestea. Nu îşi dădu seama dacă îl auzise sau îl simţise pur şi simplu răsunându-i în oase, însă îl făcu să se oprească. Se întoarse.

Zidul din spatele său dispăruse. Parapetul fortificat pe care stătuse cu câteva secunde înainte se prăbuşise, iar în locul lui se căscă un hău care creştea văzând cu ochii. Cărămizile se surpară în cascadă asemenea apelor revărsate dintr-un baraj, făcându-se nevăzute într-un nor de mortar şi praf care se înălţă din moloz şi înghiţi zidul.

Theo alergă înapoi, astupându-şi gura cu mâneca. Se opri la marginea hăului. Dedesubtul lui, cărămizile se desprindeau, rostogolindu-se şerpuind de-a lungul zidului. Cum e posibil ca o singură ghiulea să provoace atât de multă distrugere?

— Daţi-vă în spate!

Vocea era atât de firavă, încât abia o desluşi în vacarmul pietrelor care se opreau din cădere. Nu îşi dădu seama de unde venise. Privi în jos.

Tatăl său era dedesubtul lui, cu degetele încleştate de un fragment de zid rămas, nu se ştie cum, în picioare. Mai jos, un mănunchi de ţesătură albă, inertă zăcea pe fundul hăului, prinsă sub dărâmături, asemenea unei zdrenţe aruncate. Era Verity.

— Daţi-vă la o parte! spuse Mansur cu un şuierat.

Cărămizile prăbuşite îi spărseseră dinţii, iar gura îi devenise asemeni unei epave însângerate. Chipul său, de un alb fantomatic, era plin de nisip.

— Salvaţi-vă!

— Pot ajunge la tine, spuse Theo cu încăpăţânare.

Se aşeză pe burtă şi îşi întinse mâna cât de tare putu. Mansur încercă să se întindă şi el, dar teancul de cărămizi se clătina la cea mai mică mişcare.

Deschiderea era mai largă decât părea. Chiar dacă se întindea cât putea de tare, tot nu reuşea să ajungă cu vârfurile degetelor. Se trase mai aproape. Dedesubt, mai multe cărămizi desprinse se prăbuşiră în hău. Era la câţiva centimetri de mâna tatălui său. Simţea însă golul care se căsca sub el. Orice mişcare în plus ar fi putut face ca zidul să se prăbuşească.

— Daţi-vă înapoi! spuse Mansur cu un horcăit.

Locul instabil pe care stătea se clătină din temelii.

— Te pot salva, insistă Theo.

Se întinse mai în faţă. Degetele sale le atinseră pe cele ale lui Mansur, dar nu reuşi să găsească un punct de care să se apuce.

Meterezele se cutremurară. Theo, aşezat pe burtă, simţi vibraţiile direct în cutia craniană, asemenea unei sonerii. Francezii nu statură degeaba. Văzând dezastrul pe care îl provocaseră, îşi îndreptară toate salvele în acea direcţie. O altă ghiulea se izbi de zid. Mai multe cărămizi se desprinseră, iar vârful instabil de care se agăţase Mansur cedă şi începu să se prăbuşească.

Uitând de raţiune şi de siguranţă, Theo făcu un salt înainte. Prea târziu. Mansur era deja în cădere, alunecând la o distanţă prea mare pentru a mai putea fi atins de mâna care se întindea spre el. Mansur mormăi ceva, dar Theo nu reuşi să desluşească. Se întrebă dacă nu cumva pronunţase numele lui Constance.

Theo simţi o atingere delicată pe vârfurile degetelor – apoi nimic. Mansur se prăbuşi în mijlocul unui nor de praf şi fum, după care dispăru.

Nimic nu l-ar fi putut opri pe Theo să-şi urmeze tatăl în golul de dedesubt. Salvele de tun slăbiră meterezul pe care stătea întins, iar ultima săritură pe care o făcuse îi pusese siguranţa în pericol. Nu-i păsa. Îi pierduse pe cei doi oameni pe care îi iubea cel mai tare pe lumea asta şi nimic nu mai avea rost. Prea târziu, îşi aminti ultimul cuvânt pe care tatăl său îl murmurase cu buzele însângerate. Constance. Dacă el murea acum, ea ar rămâne singură pe lume. Fusese ultima dorinţă a tatălui său, iar el nu reuşise s-o îndeplinească.

Gândurile îl străfulgerară într-o secundă. În timp ce conştientiză întreaga povară de vinovăţie şi eşec, se opri brusc din cădere. Timp de o secundă, păru că rămase suspendat în aer.

Se uită de jur-împrejur şi văzu un sergent cu faţa roşie holbându-se de sus la el, cu o mână agăţată de cureaua lui Theo.

Sergentul îl trase pe Theo înapoi şi îl culcă pe meterez. Băiatul simţi suprafaţa tare şi solidă de dedesubtul său. Înainte să se poată ridica, Constance veni în fugă şi se azvârli spre el, cuprinzându-i capul cu mâinile şi trăgându-l la pieptul ei.

— Credeam că nu mai scapi, spuse ea. Credeam că nu mai scăpăm.

Sosiră şi alţi soldaţi. Sergentul ţipa, spunându-le că trebuie să se întoarcă într-un loc unde să fie în siguranţă. Dar Theo şi Constance nu auzeau nimic

din toate astea, cufundaţi într-o durere care era doar a lor. Theo plângea, adăugând ruşine nefericirii sale: nu ar fi trebuit să se comporte ca o femeiuşcă. Dar părinţii lui nu mai erau. Disperarea care îl cuprinse era atât de mare, încât simţea cum i se frânge inima.

Când îi povesti lui Constance ce se întâmplase, fata scoase un ţipăt de durere. Nimic nu-i putea alina suferinţa, iar Theo o ţinu strâns, legănând-o ca pe un copil. Lumea lor se prăbuşise, destrămată într-o secundă, speranţele şi visurile lor erau nimicite, iar cei dragi, duşi de pe lumea aceasta. Era realitatea amară şi brutală a războiului. Nisipul îi înţepa ochii şi, printre lacrimi, Theo se gândi din nou la destinul său, simţindu-se dărâmat şi dat peste cap. Oare îşi va mai putea reclădi viaţa?

— Este vina mea, scânci Constance. Trebuia să fi rămas acasă, în siguranţă. Dacă nu te-aş fi convins să venim aici…

Theo o prinse cu putere de încheietura mâinii.

— Să nu mai spui asta niciodată. Am venit amândoi. Suntem amândoi la fel de vinovaţi. Nu te voi lăsa să te învinovăţeşti.

Fata îi îndepărtă o şuviţă de păr care îi căzuse pe ochi şi îi şterse lacrimile de pe obraz.

— Mulţumesc. Trebuie să avem grijă unul de altul acum, spuse băiatul începând din nou să plângă.

Golul imens pe care îl simţea în suflet creştea tot mai mare, dându-i senzaţia că îl va înghiţi.

— Promite-mi, Connie. Promite-mi că orice s-ar întâmpla, nu mă vei părăsi niciodată.

— Îţi promit.

— Niciodată, niciodată?

— Niciodată, niciodată. Promit.

Dedesubtul lor, un detaşament de şipai începu să caute printre dărâmături, ca să recupereze trupurile fără viaţă ale lui Mansur şi Verity Courtney.

*

— Trebuie să învăţăm lecţiile pe care Providenţa încearcă să ni le dea prin această tragedie, spuse guvernatorul Saunders cu gravitate în glas. Moartea lui Mansur Courtney şi a blândei lui soţii nu trebuie să fi fost în zadar.

Aruncă o privire în jurul sălii de consiliu cufundate în linişte. Bombardamentele franceze încetaseră, iar singura urmă pe care o lăsaseră

aici era unul dintre tablourile de pe perete, care stătea pieziş. Le spuse servitorilor să-l aşeze din nou drept.

Bărbaţii din jurul mesei priviră de jur-împrejur cu un tremur de emoţie. Moartea era pretutindeni prezentă în India, era preţul pe care îl plăteai pentru a te fi născut aici, la fel ca prada de război şi mita. Şi fiecare dintre aceştia îi era dator lui Mansur cu o sumă de bani.

— Am trimis în această după-amiază emisari la comandantul francez cu misiunea de pace, continuă Saunders. A fost de acord să ne accepte capitularea, ca apoi să putem răscumpăra oraşul. După unele discuţii, am căzut de acord asupra unei răscumpărări de un milion şi jumătate de pagode din aur.

Toată lumea din încăpere a tras rapid aer în piept.

— Desigur, banii vor fi oferiţi de directorii din Londra. După decesul soţilor Courtney, aceştia nu se mai pot îndoi că nu am apărat interesele Companiei, mai presus de legile onoarei – poate chiar şi de cele ale prudenţei.

Bărbaţii aflaţi în sala de consiliu se relaxară. Asediul va fi ridicat, Londra va plăti, iar ei se vor putea ocupa din nou de a strânge averi. Moartea lui Courtney Mansur nu a fost în zadar.

Squires, inginerul, privi în sus.

— Şi ce o să se întâmple cu copiii?

Theo şi Constance stăteau pe hol în faţa biroului guvernatorului. Ochii lui Theo erau umflaţi şi înnegurаţi. Orele care trecuseră de când Mansur alunecase pe lângă mâna sa fuseseră un adevărat coşmar, iar imaginile acelea îi reveneau iar şi iar în faţa ochilor.

Durerea lui Constance se manifesta într-un fel diferit. După ce îşi şterse lacrimile, stătu complet nemişcată, palidă la faţă şi scursă de orice emoţie. Îl mângâie pe Theo pe ceafa aşa cum făcea mama în copilărie. Băiatul tresări ca ars.

— Cum o să procedeze cu noi? întrebă el, cu o voce glacială.

— Nu ştiu.

Uşa se deschise şi un servitor, purtând uniforma celor aflaţi în serviciul guvernatorului, le făcu semn. Theo se ridică în picioare.

— Fii puternic! spuse Constance, strângându-i mâna. Mă bazez pe tine acum.

Theo încuviinţă din cap.

Intrară amândoi în biroul guvernatorului. Saunders îi conduse pe Theo şi Constance către două scaune din faţa biroului său şi le oferi ceea ce el spera să fie o privire plină de compasiune. Băiatul era răvăşit de durere; fata părea stăpână pe ea, ochii ei verzi erau reci şi calmi. Nu mai era o fată, se corectă el; sânii zglobii împungând mătasea corsetului erau cei ai unei femei de acum.

Saunders se întrebă dacă nu cumva, totuşi, ar fi trebuit ca pe ea să o păstreze în Madras.

Adoptă o expresie solemnă.

— Cuvintele nu pot exprima durerea pentru pierderea pe care aţi suferit-o. Tatăl vostru a fost un om bun, un coleg admirat şi – deşi nu vreau să mă laud – un prieten. Mama voastră a fost o bijuterie pentru comunitatea noastră. Le deplângem moartea cu profundă tristeţe.

Constance încuviinţă din cap cu recunoştinţă.

— Dar acum aţi rămas orfani.

Se aplecă înainte peste birou şi îl fixă pe Theo cu privirea.

— Ce-a fost în mintea ta când ţi-ai luat sora după tine pe metereze în timpul unui astfel de bombardament?

Obrajii lui Theo se făcură purpurii şi începură să-l dogorească. O parte din el dorea să strige, să explice: „Nu a fost vina mea. A fost ideea lui Constance”, dar n-ar fi fost în stare să-i facă una ca asta.

— Am vrut să văd bătălia, minţi el.

— Sper să nu mai vezi niciodată vreo altă bătălie. Războiul este un lucru groaznic, nu este pentru copii, i se adresă Saunders moralizator. Ai plătit un preţ cumplit ca să afli acest lucru.

Îşi turnă vin dintr-o carafa.

— Dar acum, în calitate de magistrat-şef al Preşedinţiei, trebuie să iau cea mai bună hotărâre pentru îngrijirea şi educaţia voastră.

— Care sunt planurile dumneavoastră în ceea ce ne priveşte? întrebă Theo.

Saunders îl analiză cu o privire binevoitoare.

— Din câte ştiu, ai un verişor în Calcutta, un tânăr pe nume Gerard Courtney.

— Nu l-am întâlnit niciodată, spuse Constance. Taţii noştri nu erau foarte apropiaţi.

Saunders respinse obiecţia fetei.

— Dar este unul dintre cei mai capabili oameni din India. Tatăl lui – unchiul vostru – este Christopher Courtney. Deşi ar fi mai bine să-i spun baronul Dartmouth, acum că şi-a revendicat titlul ereditar. A fost cel mai bogat bărbat din India înainte să se retragă la Londra. În casa fiului său, nu veţi duce lipsă de nimic.

Dintr-o dată, faţa lui deveni neprietenoasă.

— Aţi dus o viaţă confortabilă, dragii mei. Nu ştiu dacă înţelegeţi, dar lumea de dincolo de aceste ziduri poate fi capricioasă şi crudă – în special pentru cei care nu au avere. Voi face tot ce îmi stă în puteri, dar nu vă pot proteja pentru totdeauna.

Afirmaţia nu era neapărat adevărată. Ar fi putut să o ţină pe Constance în Madras, iar exercitarea drepturilor de tutore al fetei i-ar fi făcut o plăcere deosebită. Dar nu ar fi contribuit la împlinirea unui scop mai măreţ pe care îl urmărea.

— Doar dacă nu cumva aveţi alte neamuri pe care le-aş putea lua în considerare, adăugă el.

Constance îşi muşcă buza. Undeva, pe coasta de sud-est a Africii, trăiseră odinioară unchiul său de-al doilea, Tom, şi mătuşa Sarah, împreună cu familia lor. Îi întâlnise însă o singură dată, când era micuţă, iar acum nu avea nici cea mai vagă idee cum le-ar putea da de urmă. Locul unde trăiau, un golf care nu era trecut pe hartă, situat pe o porţiune de coastă, a fost un secret foarte bine păzit. Cel mai probabil nu mai erau de mult în viaţă sau se mutaseră în altă parte. Şi cum ar fi putut o fată de şaisprezece ani, orfană, care a trăit în India aproape toată viaţa ei, să ajungă în Africa fără nimeni alături în afara unui frate mai mic?

— Vom merge să locuim cu vărul Gerard, spuse Constance, simţind greutatea acestei hotărâri.

Cunoştea India, îi ştia ritualurile şi pârghiile de influenţă. Va găsi ea o modalitate pentru a se asigura că ea şi Theo vor supravieţui.

— O decizie înţeleaptă. O să aranjez să plecaţi cu primul vapor către Bengal.

Constance îl fixă cu ochii ei verzi. Erau atât de sinceri şi atotştiutori» încât era greu de crezut că aparţin unei fete de anii ei. Saunders simţi cum încep să-l strângă pantalonii.

— Ce se va întâmpla cu moştenirea noastră? întrebă Constance.

— Va fi păstrată în custodie până la majorat» o încredinţă Saunders. Chiar eu voi fi unul dintre custozi.

Ridică o mână ca să preîntâmpine orice împotrivire.

— Simt că îi sunt dator tatălui tău. Măcar atât pot să fac.

Nu simţea nicio mustrare de conştiinţă când rostea aceste cuvinte. Viaţa era o afacere, iar aceşti copii nu erau altceva decât un bun pe care viaţa i-l pusese la dispoziţie. Un bun de o valoare considerabilă de pe urma căruia va face tot ce-i stă în putinţă pentru a trage toate foloasele. În momentul în care va fi terminat cu averea lui Mansur, nu va mai fi rămas niciun fanam în dota copiilor Courtney.

Iar asta doar dacă vor trăi suficient de mult ca să şi-o revendice. Oraşul Calcutta fusese construit pe o mlaştină infectă. Cele două sute de mii de suflete care trăiau acolo, cu tot cu murdăria şi mizeria lor, nu au adus nicio îmbunătăţire salubrităţii zonei. Doi tineri, abia sosiţi, ar putea să nu supravieţuiască unei ierni petrecute acolo – ca să nu mai punem la socoteală lunga şi torida vară.

Constance îi aruncă lui Saunders o privire ascuţită, măsurându-l din ochi. Bărbatul avu pentru un moment sentimentul inconfortabil că fata îi poate citi fiecare gând. Respinse însă această posibilitate. Nu era decât puţin mai mare ca o copilă, un şoricel într-o lume plină de pisici sălbatice.

Chipul ei îi provoca o stare de neliniște totuşi. A fost bine că s-a gândit să o trimită departe. I-ar fi plăcut să-i facă felul, dar afacerile erau mereu pe primul plan. La fel şi băiatul. Era leit taică-su: acelaşi păr roşcat şi ciufulit, aceleaşi trăsături chipeşe. Era afectat acum, ce-i drept, dar Saunders presimţea forţa care îi va creşte pe chip şi în trup. Ar putea deveni un adversar de temut.

Un zâmbet larg apăru pe faţa lui Saunders. Brusc, zâmbetul se transformă într-o expresie de îngrijorare pioasă.

— Norocul să fie cu voi în Calcutta!

*

La vreo cincisprezece kilometri de biroul guvernatorului, carul tractat de mai multe perechi de boi al artileriei franceze se îndrepta către Pondicherry ridicând praful în urma sa. Soldaţii cântau energic, în ciuda căldurii. Umpluseră de sânge nişte nasuri de englezi şi mărşăluiau înapoi mai bogaţi decât veniseră. La ce altceva era bun războiul?

Un cal negru galopă înspre ei prin praf. Călăreţul purta o haină gri, simplă, fără însemne militare.

Maiorul din fruntea coloanei se retrase pe marginea drumului ca să lase artileria să treacă. Se întreba dacă acest călăreţ avea cumva vreo veste

despre comandantul cel nou detaşat de la Paris, general-maior Corbeil. Ar fi fost o realizare importantă ca în momentul sosirii generalului, să se poată lăuda cu această victorie spectaculos de profitabilă. Poate s-ar fi ivit la orizont şi vreo promoţie.

— Cine eşti? îl interogă pe călăreţ. Aduci vreun mesaj?

Călăreţul nu spuse nimic. Privindu-l fix pe maior cu o uitătură pătrunzătoare, îşi perie vestonul cu braţul înmănuşat, îndepărtând stratul de praf care se depusese. Dedesubt, ţesătura era albă, nu gri, iar după ce mâna o curăţă de praf, ieşi la vedere brocartul şi mătasea brodată cu fir de aur. Uniforma unui general-maior în armata regelui Ludovic al XV-lea.

Maiorul înghiţi în sec şi îi prezentă onorul.

— Iertare, Monsieur General. Nu am ştiut.

Generalul făcu un gest către coloană.

— Ce înseamnă asta?

Faţa i se înroşi de furie.

— De ce vă retrageţi?

— Retragere? Monsieur, am ieşit victorioşi.

— Este o înfrângere, scuipă generalul. Un eşec umilitor, o şansă irosită. Când mă voi întoarce la Paris, mă voi ocupa ca să-ţi petreci restul carierei curăţând latrine în adăposturile unde stau ciumaţii. Ai avut Madrasul la picioarele tale şi nu ţi-ai consolidat avantajul.

— Onoarea a fost satisfăcută. Şase bărbaţi şi o femeie – printre care şi un negustor englez şi soţia sa – au murit în bombardament. Ar fi fost o lipsă de cavalerism să le provocăm şi alte suferinţe.

Fără niciun fel de avertisment, Corbeil se aplecă în faţă şi îl plesni pe maior peste obraz cu cravaşa.

— Ar fi trebuit să-i împingi pe toţi englezii în mare, indiferent dacă erau bărbaţi, femei sau copii, sau să-i masacraţi cu vârful baionetelor, până când oceanul s-ar fi înroşit de la sângele lor. Ar fi trebuit să bombardaţi zidurile, până n-ar mai fi rămas decât ruinele, să le ardeţi locuinţele şi să pustiiţi ceea ce a mai rămas din oraş atât de tare, încât nici şoarecii să nu mai găsească vreo firimitură de mâncare.

Maiorul îşi apăsă mâna pe faţă, dar Corbeil îl lovi din nou cu cravaşa, lăsându-i o umflătură albă deasupra degetelor.

— Uită-te la mine când vorbesc cu tine!

Maiorul îşi desprinse mâna mânjită de sânge şi praf de pe obraz. Se holbă la general.

— Dar nu aţi auzit veştile din Europa, Monsieur? Nu mai este război. Guvernul nostru a pornit negocierile cu Londra pentru încetarea ostilităţilor în America de Nord, fără să se recurgă la arme.

Maiorul îşi şterse obrazul de mânecă, lăsând o dungă purpurie de-a lungul ţesăturii albe. După ce şocul dispăru, furia şi indignarea crescură în pieptul său. Îi umilise pe englezi, câştigase în numele Companiei Franceze a Indiilor un milion şi jumătate de pagode şi toate astea într-un război care nu fusese declarat. Era un erou. Potrivit codului onoarei ar fi trebuit să-l provoace pe general la duel pentru a răzbuna insulta şi a-şi apăra reputaţia.

Dar când privi în ochii neîndurători ai generalului, onoarea nu-i mai păru un aspect atât de important.

— Vă rog să mă iertaţi, mon giniral, trebuie să-mi ţin oamenii în mişcare.

Coloana se opri, soldaţi! distraşi fiind de spectacolul conflictului dintre cei doi superiori Maiorul apucă un bici de la unul dintre căruţaşi şi începu să biciuiască oamenii, blestemând furios.

— Mişcaţi-vă! Dacă nu ajungem în Pondicherry până la căderea nopţii, pun biciul pe spinarea voastră, până o să vă smulg carnea şi o să vi se vadă coastele. Daţi-i drumul!

Merse la galop până în capul coloanei care se puse cu greu din nou în mişcare. Corbeil privi de pe marginea drumului. Un zâmbet îi înflori pe buze. Furia era bună: îl ajuta să-şi îndeplinească scopul.

Nu-i păsa ce se vorbise în Paris şi Londra. Diplomaţii discută, dar negocierile nu ajung la niciun rezultat, aşa cum se întâmplă întotdeauna. În cele din urmă, Franţa şi Marea Britanie vor fi din nou în război, aşa cum s-a întâmplat în ultimii şapte sute de ani.

Doar că de data aceasta, recompensa va fi chiar lumea însăşi.

Calcutta apăru la orizont după ce ambarcaţiunea coti în apele largi ale râului Hooghly. Membrii echipajului nu-i dădură însă nicio atenţie, căci erau hotărâţi să-şi ducă sarcinile până la capăt, stând cu ochii pe pânze şi urmărind orice schimbare în direcţia brizei sau scrutând apele pentru pericole ascunse. La pupă, căpitanul, comandantul şi pilotul stăteau îngrămădiţi în jurul cârmei, într-o atitudine de concentrare adâncă. Râul nu era adânc, însă era plin cu bancuri de nisip care îşi schimbau poziţia la fiecare furtună. De-a lungul traseului, ridicături masive care blocau lumina soarelui trăgeau un semnal de alarmă împotriva pericolelor îndepărtării de la canalul de navigaţie.

Singurii oameni care îşi permiteau să admire peisajul erau cei din grupul de pasageri îngrămădiţi la tribord pe puntea superioară. Formau un grup ciudat: funcţionari în uniforme albastre şi scribi care veniseră să facă avere cu Compania Indiilor de Est; sodaţi care se întorceau din permisie, negustori americani care sporovăiau în limbajul lor de neînţeles; femei din Anglia dornice să-şi găsească un soţ.

Printre aceştia se aflau şi Theo şi Constance. Theo îşi încordă privirea când noua lor casă apăru la orizont Zidul semeţ ai Fortului William se înălţa deasupra treptelor de pe malul apei, lung şi drept, dominând râul şerpuitor. Un enorm steag al Uniunii atârna flasc de catarg, în vecinătatea spirei bisericii şi a faţadei casei guvernatorului, construită în măreţul stil dasia Un şir de vile elegante se întindea de-a lungul râului, pe un kilometru şi jumătate în fiecare direcţie, aşezate în mijlocul unor grădini splendide, coborând în pantă până la apă. Dincolo de intrarea pe chei, mai multe nave impunătoare din flota Indiilor de Est se legănau Ia ancoră împotriva curentului leneş, în timp ce ambarcaţiuni construite local, cunoscute sub denumirea de barjă, ţâşneau sprintene printre ele, având ramele asemenea picioarelor unui miriapod.

— Ce părere ai, Theo? spuse Constance strângându-i mâna.

— Arată exact ca acasă, exclamă băiatul.

Şi cu toate acestea, era diferit. În locul talazurilor oceanului lovindu-se de plajă, era prelingerea lentă a râului maroniu. În locul arătoaselor pietre roşii, fortul era construit din cărămidă văruită. De la distanţă, arăta strălucitoare în lumina soarelui, dar după ce se apropiară, Theo observă cum, de la umezeală şi căldură, se îngălbenise şi căpătase culoarea laptelui stricat. Băiatul suporta cu greu umiditatea din aer, care îi dădea dureri de cap. Oraşul era fără doar şi poate magnific, dar acolo unde se terminau grădinile, jungla pândea de aproape, pe fiecare margine.

O salvă de întâmpinare răsună din direcţia fortului. De undeva, se auzi ţipătul sălbatic al unui elefant. Theo se cutremură.

— Sunt sigur că veţi fi foarte fericiţi aici, îi spuse unul dintre funcţionari lui Constance.

Era un bărbat uscăţiv, cu părul roşcat, care vorbea sâsâit, dar reuşise să obţină mult râvnitul loc de lângă ea la balustradă. Din momentul în care vasul ridicase ancora în Madras, tinerii bărbaţi de la bord roiseră pe lângă ea asemenea fluturilor de noapte care vin la lumină. Dacă îi cădea eşarfa, o duzină de mâini galante se repezeau să o prindă înainte să atingă puntea;

dacă nivelul lichidului din pahar scădea cu o fracţiune de centimetru în timpul cinei, cineva era pregătit să i-l umple din nou. Dintre toate mărfurile pe care le transportau vasele Companiei Indiilor de Est, puţine erau considerate la fel de preţioase – sau la fel de rare –, precum domnişoarele englezoaice la vârsta măritişului.

— Cu siguranţă că va fi minunat, spuse Constance, cu un zâmbet plictisit.

La sosirea în fort, o gloată de oameni se strânsese pe treptele care coborau spre râu, nerăbdători să afle noutăţile aduse de corabie. Pasagerii au fost transportaţi la debarcader într-o iolă, iar priveliştea ivită la orizont o binedispuse pe Constance. Compania restrânsă a celor de pe vas nu-i priise, aceleaşi feţe plictisite seară de seară, purtând aceleaşi conversaţii obositoare în timp ce serveau aceleaşi preparate greu de mestecat îşi dorea mulţimi de oameni, noutăţi şi dans.

Theo, care stătea lângă ea, nu-şi dorea nimic din toate acestea. În fiecare noapte, avea acelaşi coşmar: mâna tatălui său care îi aluneca printre degete şi praful de cărămidă care îi umplea plămânii. Sentimentul de ruşine şi de nedreptate îi zvâcnea în creier. Îşi dorea un singur lucru: şansa de a se răzbuna.

Barca se izbi de debarcader. Când ajunseră în capul scărilor, se simţiră copleşiţi de zarva pe care o făcea mulţimea de oameni de la mal: negustori şi rude care voiau să afle ultimele noutăţi, vânzători ambulanţi şi prostituate care îşi ofereau serviciile. Theo se trase din calea lor.

Un bărbat îşi făcu drum prin mulţime. Era înalt şi binefăcut, cu un păr blond şi răvăşit şi o călcătură fermă. Printre coatele care se înghionteau şi umerii care se îmbulzeau, se mişca uşor, cu un zâmbet de neclintit pe chip, ca şi cum scena ar fi fost pur şi simplu un spectacol minunat Se îndreptă ţintă către Constance şi Theo.

— Verii mei! exclamă el.

O sărută pe Constance pe obraji, stăruind cu privirea asupra chipului fetei. Avea ochii căprui, cu pete verzi, iar pe la colţuri începuseră să-i apară deja încreţituri, după ce se încruntase atât de mult în soarele indian.

— Varul Gerard, bănuiesc, spuse Constance.

— Cuvintele nu sunt suficiente pentru a-mi exprima durerea în legătură cu circumstanţele care ne aduc împreună.

Rosti cuvintele cu blândeţe, dar forţa vorbelor sale se ridică peste gălăgia din jurul lor ca şi cum nu ar mai fi fost nimeni altcineva pe chei. Constance

simţi cum i se umezesc ochii. Înainte ca fata să clipească şi să-şi reţină lacrimile, el se întinse şi i le şterse delicat de pe obraji.

— Nu mi-am dat seama ce mare te-ai făcut, spuse el.

Ochii lui păreau că o scaldă într-o lumină caldă, ca a soarelui.

Poate că era din cauza căldurii sau a şocului că a ajuns pe uscat după săptămâni pe mare sau a pierderii iremediabile a familiei şi a vieţii ei obişnuite, dar dintr-o dată, Constance se simţi ameţită. Lumea din jurul ei începu să se învârtă, iar privirea îi deveni întunecată şi înceţoşată ca şi cum mai avea puţin şi leşina.

Apoi Gerard se întoarse către Theo, iar lumea reveni la normalitate. Imaginea deveni din nou clară, iar fata simţi pământ stabil sub picioare.

— Tu trebuie să fii Theo.

Gerard îi strânse mâna cu fermitate, ca la o întâlnire dintre doi oameni de afaceri.

— Veniţi!

Două duzini de hamali băştinaşi se repeziră în spatele lor ca să le care bagajele. Gerard se oferi să-i cheme o lectică lui Constance, dar fata refuză cu un zâmbet graţios.

— După timpul petrecut pe vas, sunt recunoscătoare că pot merge zece paşi fără să cad în mare.

Theo observă oraşul în timp ce mergeau. Deşi construcţia sa era de dată mai recentă decât Madras, Calcutta era deja mai măreţ din toate punctele de vedere. Casele erau mai spaţioase, grădinile mai elaborat amenajate. Chiar şi străzile păreau mai aglomerate, lucru pe care nu-l crezuse posibil. Oraşul i se părea prins în chinurile propriei faceri – sau prefaceri. Aveai impresia că o clădire din două este învelită în schele, fie construită pe jumătate, fie pe jumătate dărâmată ca pentru a-i adăuga un element arhitectonic mai nou şi mai mare. Oraşul palpita de o energie neliniştită, adolescentină, etapă pe care un oraş matur precum Madras o depăşise de mult.

Gerard îi conduse înspre o vilă mare care se găsea pe un bulevard larg aproape de marginea oraşului. Un portar cu un turban purpuriu, cu un iatagan prins la unul dintre şolduri, deschise cu putere uşile duble. În prag apărură trei lachei, fiecare ducând câte un pahar cu şerbet, în timp ce mai mulţi majordomi şi servitori se agitau de colo-colo într-un haos de ordine şi porunci.

— Bun venit în vila mea, spuse Gerard.

O luă pe Constance de mână.

— Sper ca în curând să te simţi ca acasă aici.

— Abia aştept să-ţi cunosc familia, spuse Constance.

Pe chipul lui Gerard apăru o expresie îndurerată.

— Mi-e teamă că trebuie să te dezamăgesc. Mama a murit acum câţiva ani, iar tatăl meu, după cum bine ştiţi, s-a mutat la Londra ca să-şi preia mandatul în Camera Lorzilor. Am două surori, dar sunt măritate şi plecate departe.

— Trăieşti aici singur? se minună Theo.

— Pentru moment.

“Câţi ani ai?

— Douăzeci şi cinci, spuse Gerard râzând. Crezi că sunt prea tânăr pentru o asemenea moşie? E posibil să ai dreptate. Dar în oraşul acesta, trebuie să îţi trăieşti viaţa la maximum. Timpul e prea scurt pentru a proceda altfel. Poţi pierde sau câştiga o avere într-o secundă.

— Există o doamnă Courtney? se interesă Constance.

— Nu, slavă cerului!

— Nici măcar o simpatie sau afecţiune care să facă gurile rele să vorbească? întrebă ea. Dacă vom locui sub acoperişul tău, trebuie să ştim dacă am pătruns pe domeniul vreunui desfrânat.

Ochii fetei străluciră.

Gerard rânji, glumind la rândul său.

— Dacă speri să demaşti vreun scandal, mi-e teamă că vei fi dezamăgită. În Calcutta, sunt puţine domnişoare la vârsta măritişului demne de băgat în seamă, iar treburile negoţului îmi lasă prea puţin timp ca să le fac curte.

Începu să urce treptele scării principale, mărginită de portrete ale strămoşilor.

— Nu mă grăbesc cu însurătoarea. Voi fi fericit să las dragostea să mă găsească.

Deschise o uşă. Cele trei servitoare dinăuntru se aliniară şi făcură o reverenţă.

— Aceasta va fi camera ta, Constance. Mi-am permis să îţi angajez câteva servitoare, dar dacă vei fi nemulţumită de serviciile lor, voi fi bucuros să-ţi găsesc altele.

— Eşti prea amabil, spuse Constance pe un glas şoptit.

Luă în primire camera spaţioasă cu covoare opulente, mobilă din lemn de tec şi tapiserii ornamentale, ferestre înalte şi luminoase decorate cu panouri din lemn de santal. După săptămânile în care dormise într-un pat de

campanie din cabina nu mai mare ca un sicriu, încăperea i se părea imensă. Doar în pat ar fi putut dormi patru persoane una lângă cealaltă.

— Camera mea unde este? întrebă Theo.

Gerard îşi puse un braţ pe după umerii băiatului.

— Nu vei locui aici.

— Dar…

— Am o înţelegere specială cu guvernatorul, iar tu vei fi copist în slujba Companiei. Este destul de neobişnuit pentru cineva de vârsta ta, dar având în vedere cele întâmplate, precum şi conexiunile familiei tale, am reuşit să îmi impun punctul de vedere. Vei locui în camerele copiştilor, înăuntrul fortului, alături de ceilalţi funcţionari.

— Dar vreau să locuiesc aici, spuse Theo cu încăpăţânare. Alături de Connie.

Se uită la sora sa cu o privire imploratoare.

— Trebuie să faci aşa cum spune vărul nostru, zise fata. Aşa e cel mai bine.

Gerard îi zbârli părul lui Theo.

— Dacă eşti atât de destoinic pe cât am auzit, cred că în curând vei fi stăpânul unei case pe lângă care a mea va părea o simplă baracă.

— Dar aş putea trăi aici şi munci în acelaşi timp în fort. E foarte aproape.

Pe fereastră, zărea faţada în stilul lui Palladio a locuinţei guvernatorului, care se afla la doar o aruncătură de băţ.

— Nu vei învăţa doar bazele meseriei. Dacă vei trăi laolaltă cu ceilalţi funcţionari, vei ajunge să-i cunoşti îndeaproape. Îţi vei face legături şi prietenii de nepreţuit pentru carieră.

— Aşa trebuie să faci, Theo, spuse Constance.

Îşi dorea ca Theo să profite de această şansă pentru a-şi continua educaţia.

— Şi, aşa cum spui şi tu, suntem foarte aproape. Cu siguranţă ne vom vedea aproape la fel de mult ca şi cum am locui în aceeaşi casa.

Theo se întunecă la faţă. Se întoarse cu spatele, cu gândurile în dezordine. Izbi cu piciorul în tocul unei uşi, încercând să-şi domolească demonii care i se dezlănţuiseră în cap. Voia să fie alături de Connie. Îşi luase angajamentul că o va proteja în orice împrejurare, iar ea făgăduise că nu-l va părăsi niciodată. Auzea însă o chemare mai puternică, sub forma unei voci ca aceea a unei păsări de pradă cu urme de sânge pe gheare. Tatăl

şi mama sa fuseseră ucişi, iar în sufletul său ardea dorinţa de răzbunare. O viaţă printre cărţi era o glumă proastă.

— Atunci mă voi înrola în armată, spuse el.

— Nu este cel mai bun drum de urmat pentru un gentleman, încercă Gerard să-l pună în gardă.

— Nu-mi pasă dacă nu voi fi un gentleman. Vreau să mă bat cu francezii.

— Vei face aşa cum îţi voi spune eu.

Atitudinea prietenoasă a lui Gerard dispăruse. Tonul său devenise aspru şi ameninţător.

Theo răspunse cu dârzenie:

— Nu mă poţi împiedica.

— Te afli sub tutela mea, trebuie să faci cum spun eu.

— Mă voi înrola voluntar.

— Comandantul regimentului este preşedintele consiliului, spuse Gerard cu un râs amar. Nu te va primi.

Theo se uită la Constance. Cum putea sta acolo, făcându-şi vânt cu evantaiul, în timp ce vărul lor încerca să-l intimideze în acest fel?

— Voi fugi,

— Nu vei face asta, spuse Gerard, cu o voce tremurândă, pe un ton cu adevărat ameninţător. La cine te-ai putea duce? Unde să fugi? Eşti orfan acum – aflat în grija mea – şi dacă mă vei pune într-o situaţie neplăcută, îţi jur că vei plăti un preţ pe care nu-ţi permiţi să-l plăteşti. Te vei alătura Companiei şi îţi vei îndeplini toate îndatoririle într-un mod remarcabil, creând o reputaţie bună atât pentru tine, cât şi pentru mine. M-am făcut înţeles?

Furia fierbea în interiorul lui Theo. Simţi o pornire copleşitoare să-i tragă un pumn vărului lui, să-i umple de sânge faţa aceea arogantă. Apoi îşi aduse aminte de Constance. Va locui în casa lui Gerard. Se afla sub tutela lui Gerard, iar vărul lor va avea putere completă asupra ei. Orice insultă pe care i-o va aduce Theo, Gerard ar putea să şi-o reverse de zece ori mai puternic asupra lui Constance. Oare asta voise să spună cu „un preţ pe care nu-ţi permiţi să-l plăteşti”?

Fără să mai rostească niciun cuvânt, Theo se întoarse şi coborî furios treptele.

— Nu trebuie să-ţi foci o impresie proastă despre el, spuse Constance. La urma urmei, am suferit, e fragil.

— Bineînţeles, spuse Gerard. Îţi este foarte fidel.

— Îşi ia rolul de frate foarte în serios. Întotdeauna crede că e de datoria lui să mă protejeze.

— Nu pare că ai avea nevoie de protecţie din partea cuiva, spuse Gerard, făcându-i cu ochiul. Dar va fi spre binele lui. Să fie pe picioarele lui şi să îşi croiască un drum în viaţă, îl va ajuta să-şi lase durerea în urmă. Îmi cer iertare dacă vorbele mele sună aspru, dar acesta este mersul lucrurilor.

— Nu eşti aspru. Cred că eşti foarte generos.

— Mă bucur că eşti aici, spuse el încet. Tatăl meu este un bărbat sobru, iar de când a plecat m-am luat cu alte lucruri. Casa ar avea nevoie de mâna unei femei. Viaţa va fi mai veselă de acum înainte.

Constance apăsă pe salteaua moale. Deodată, tot ce-şi dorea era să se cufunde în ea.

— Sper că aşa va fi. Poate este egoist, dar simt că merit puţină fericire acum.

*

Când Theo văzu pentru prima dată Cartierul Funcţionarilor, îşi dori să fugă cât mai departe de acolo. Era la distanţa la care se aşteptase faţă de vila opulentă a lui Gerard.

Două celule spartane, una cu un pat, cealaltă cu un birou, ambele acoperite de praf. Furnici gigantice mişunau haotic pe podea, în timp ce mobila era zimţată de nervurile săpate în lemn de carii Timp de lungi minute, băiatul îşi imagină cum ar fi să fugă din Calcutta şi să-şi ducă traiul ca mercenar la o curte indiană, unde nici măcar Gerard nu ar putea ajunge la el.

Apoi îşi aduse aminte de obligaţiile sale faţă de Constance. Trebuie să facă acest lucru pentru ea şi să găsească o modalitate de a-şi îndeplini destinul.

Simbria era de cinci lire pe an, la care se adăuga o rentă de trei lire cu care ţinea în slujbă doi servitori. În schimbul soldei, i se cerea să facă socoteli şi să le înscrie în registre, să verifice încărcături şi inventare, să se asigure că hârţogăraia potrivită ajungea în dosarul potrivit şi să participe la slujbele de la biserică de două ori pe zi.

În prima lună, munca îl copleşi. Mare parte din ce-i mai rămânea din rentă se ducea pe petrol lampant căci scria în registre până târziu în noapte, blestemând cifrele care se încăpăţânau să nu dea rezultatul corect. În timpul zilei, cu ochii înceţoşaţi, încerca să estimeze valoarea unui cupon de material, în timp ce o gloată de negustori îi făcea capul calendar cu

sporovăială lor despre vânzări. Punea hârtiile în dosarele unde n-ar fi trebuit» iar când avea nevoie de ele, nu ştia de unde să le ia. Începu să aştepte cu nerăbdare participarea obligatorie la slujba de la biserică, pur şi simplu ca să poată trage un pui de somn timp de câteva minute, fără să simtă presiunea sarcinilor pe care le avea de îndeplinit sau să audă voci furioase ţipându-i în ureche.

Era însă hotărât să câştige acest joc. Încă din copilărie, locul său de joacă fusese prin depozitele şi pieţele din Madras, ţinându-se conştiincios după tatăl său. Învăţase să se târguiască aproape imediat ce deprinsese vorbirea. Ritualurile nesfârşite de politeţe din conversaţiile indiene îi făceau limba să se împleticească. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre englezi, înţelegea că expresiile de umplutură nu erau doar convenţii lipsite de conţinut, ci o modalitate de a construi încredere; că tonul pe care un bărbat îl folosea ca să-ţi răspundă la întrebare vorbea mai multe decât cuvintele pe care le rostea. În curând, negustorii care veneau la Fort William ca să-şi vândă bunurile îl căutau în mod special. Îi ofereau cele mai bune preţuri pentru că le plăcea să facă afaceri cu el, iar talentul pe care îl moştenise de la tatăl său reprezenta o garanţie că va obţine cele mai bune mărfuri. Nu-i era teamă să desfăşoare un sul întreg de stambă, ca să vadă dacă ţesătura din mijloc era de o calitate la fel de bună ca cea din exterior sau să invite negustorii de ceai să fiarbă o ceaşcă din marfa lor, în caz că ar fi fost îndoit cu rumeguş sau paie. Reputaţia sa de operator priceput crescu: negustorii necinstiţi îl ocoleau, preferându-i pe cei care le-ar fi putut deveni complici în a înşela Compania, dar cei cinstiţi îl adorau pentru că plătea în mod corect marfa de cea mai bună calitate.

În cele din urmă, deveni expert în folosirea registrelor. Avea o minte foarte bună pentru cifre. Dacă i se oferea un material la şase rupii yardul, ştia imediat cât va costa întreg metrajul şi cât profit va face, dacă preţurile în Londra rămâneau neschimbate sau dacă scădeau cu jumătate de penny. Atunci când trebuia să adune numerele pe hârtie însă, cifrele îi pluteau în faţa ochilor. După o vreme, descoperi o soluţie, îl învăţă pe unul dintre servitorii săi denumirea cifrelor în engleză, iar în timp ce acesta le citea cu voce tare, Theo făcea socotelile stând tolănit în pat şi-i striga apoi rezultatele.

Deşi locuiau destul de aproape unul de celălalt, nu o întâlnea pe Constance foarte des. Chiar şi într-un univers atât de mic precum Calcutta, existau diferite orbite care se intersectau destul de rar. Viaţa ei, pe care o

povestea pe nerăsuflate în scrisori şi în puţinele ocazii în care se întâlneau, devenise un şir nesfârşit de adunări, petreceri unde se jucau cărţi, plimbări călare şi seri dansante. Nu mai mergea pe jos, ci era transportată într-un palanchin cărat de opt hinduşi voinici, în timp ce o fată, care îi era servitoare, alerga pe lângă ea având drept singură responsabilitate netezirea jupoanelor. Sau conducea singură un landou adus cu vaporul din Anglia, plesnind din bici în timp ce Gerard stătea tolănit lângă ea.

— Vărul Gerard este atât de bun cu mine, îi mărturisi lui Theo într-o după-amiază de duminică.

Se însera, iar ei se plimbau în grădinile publice din jurul marelui heleşteu cunoscut sub numele de „acvariul”.

— Practic, m-a făcut stăpâna casei.

Fata exilase în pod vechile fotografii cu corăbii şi bătălii, înlocuindu-le cu picturi indiene în culori strălucitoare şi exotice.

— Sper că nu este prea îndrăzneţ, spuse Theo.

Întrucât îşi ducea viaţa în cartierul funcţionarilor, în compania constantă a două duzini de băieţi toţi cu vârsta sub optsprezece ani, se educase extrem de rapid în ceea ce priveşte toate felurile de experienţe care nu aveau nimic de-a face cu negustoria. Devenise în consecinţă foarte protectiv când venea vorba despre onoarea surorii sale, pe care a trebuit să o apere, nu doar o singură dată, cu pumnii în bătăi spontane cu ceilalţi băieţi în spatele curţii tâmplarului.

Constance îşi trecu braţul pe sub cel al fratelui ei.

— Este un gentleman fără cusur. Şi te informez că se gândeşte la mariaj la fel de puţin ca la o călătorie pe Lună. Nici dacă aş trece pe lângă el purtând nimic altceva în afara jupoanelor, nu şi-ar ridica ochii din hârţoage.

— Connie! spuse Theo şocat.

Nu concepea ca sora sa să se gândească măcar la un astfel de comportament.

Ochii fetei licăriră plini de viaţă.

— Nu mai face pe inocentul. Am auzit de la sora lui Henry Lushington că ai fost văzut de trei ori săptămâna trecută cu o fata indiană la o speluncă din Oraşul Negru.

Lui Theo îi reveni brusc în faţa ochilor imaginea camerelor pline de senzualitate şi întunecate de fum, aroma îmbătătoare de nucşoară şi mirodenii, fetele voluptuoase şi, în special tânăra şi dulcea fată care

începuse să-l placă, pielea sa moale, mlădioasă ca cea mai fină mătase pe buricele degetelor. Simţi cum îl cuprinde un freamăt.

— Nu este acelaşi lucru.

— Bineînţeles – pentru că dacă aş fi fost eu cea văzută nesupravegheată într-o speluncă alături de un localnic, aş fi exclusă din înalta societate cu surle şi trâmbiţe.

— Nu asta am vrut să spun.

— De ce regulile nu sunt aceleaşi atât pentru femei, cât şi pentru bărbaţi? Suntem cu toţii fiinţe din came şi sânge.

Theo se făcu stacojiu la faţă.

— Ca să-ţi păzeşti virtutea.

— Stai fără griji, frăţioare, virtutea mea se află în siguranţă. Cred că vărul meu intenţionează să mă dea după un căpitan de vapor sau după un negustor din Companie. A început un schimb de scrisori cu guvernatorul Saunders din Madras în legătură cu moştenirea noastră. Spune că se teme că este rău întrebuinţată în absenţa noastră, dar cred că adevărata lui preocupare este că nu voi avea niciun fel de dotă, iar el va fi nevoit să rămână în compania unei fete bătrâne care să-i umple toate zilele.

— Îmi doresc să se fi preocupat la fel de mult şi de soarta mea.

Deşi Gerard avea deseori treburi de rezolvat în casa guvernatorului din Fortul William, nu-l vizita aproape niciodată pe Theo.

— Câteodată mi se pare că mă ignoră cu bună ştiinţă.

— Se poartă astfel din blândeţe, spuse Constance. Vrea să te ajute să înveţi să-ţi porţi singur de grijă. În acelaşi timp, nu vrea să spună lumea că ai reuşit în viaţă doar datorită relaţiilor tale. Este un subiect sensibil pentru el: tatăl său, unchiul Chrâstopher, se amesteca mereu în viaţa lui Gerard şi din această cauză, prietenii au început să-l părăsească.

— Nu pare să-i fi afectat prea mult cariera, spuse Theo cu gândul la vila imensă în care locuia Gerard.

Constance îşi retrase braţul din cel al fratelui său şi îl sărută pe obraz.

— Trebuie să plec. Suntem invitaţi să luăm cina cu familia Manningham şi nu vreau să întârzii la coafeză.

După o vreme, când superiorii observară că Theo ţinea catastifele mai bine ca ceilalţi băieţi funcţionari, începură să-l trimită în afara Calcuttei, câteodată timp de mai multe zile, pentru a vizita câte un furnizor din altă localitate. Se bucura că poate vedea şi alte locuri din ţară, deşi ritmul în care

se desfăşurau expediţiile îl enerva la culme. În India, chiar şi cea mai scurtă călătorie avea nevoie de tot alaiul şi pompa unui cortegiu regal. Convoiul era deschis de muzicieni cu trompete şi tobe, în timp ce negustorii erau purtaţi pe spatele elefanţilor în scaune cu baldachin. La urmă, venea un detaşament de soldaţi laolaltă cu un puhoi de servitori autohtoni cunoscuţi sub denumirea de peoni şi hircarahi. Oriunde mergeau, mulţimi de locuitori nativi se strângeau ciorchine în jurul lor. Câteodată se puteau considera norocoşi, dacă reuşeau să înainteze vreo opt kilometri într-o zi.

În cele mai multe dintre aceste excursii, Theo era detaşat pe lângă un agent veteran pe nume Deegan. Era de loc din Scoţia, dar trăia în India de atât de mult timp, că nici nu-şi mai aducea bine aminte când venise şi insista că tot aici îi vor rămâne şi oasele.

— Dogoarea asta şi lichiorul sunt tot ceea ce-mi mai ţine trupul laolaltă, susţinea el. Dacă m-aş întoarce la o iarnă scoţiană, frigul m-ar rupe pe din două.

Se dăruise pe de-a-ntregul felului de trai indian. Purta haine indiene lejere, un turban enorm îi acoperea capul şi mânca cele mai picante curry pe care le pusese Theo vreodată în gură. Ţinea o nevastă indiană, deşi gura lumii spunea că ar fi existat şi o doamnă Deegan în Edinburgh, locul de unde plecase.

— Când ai avut una de culoare, nu te mai întorci Ia albe, îi spuse lui Theo făcându-i semn cu ochiul.

Se aflau în casa agentului, într-unul dintre centrele comerciale, tolăniţi pe nişte perne.

— Păsărică cea mai moale pe care o vei simţi vreodată.

Îi întinse lui Theo furtunul narghilelei. Băiatul trase prelung din mu'assel, un amestec siropos din tutun, cu melasă, ulei vegetal şi aromă de fructe, până când fumul îi dădu o senzaţie de ameţeală şi de uşoară relaxare. Nu mai rosti nicio vorbă.

— Cred că hainele pe care le poartă sunt de vină. Englezoaicele noastre drăguţe sunt împachetate în fanoanele şi corsetele lor, strânse atât de tare încât nici nu te poţi atinge de ele. Cât despre indiencele voastre, nu poartă decât un bumbac moale care le acoperă ţâţişoarele şi sunt atât de aproape de natură pe cât ne-a lăsat Domnul Dumnezeu să fim.

Theo se gândi la Constance, la cum se lupta cu mama lor ca să o lase să se îmbrace în sari. De când sosiseră în Calcutta, o văzuse purtând doar rochii englezeşti apretate şi imaculate.

Deegan trase din narghilea şi suflă un inel din fum.

— Mers-ai vreodată jos, pe malurile râului, la primele ore ale dimineţii, când indiencele se spală?

Theo scutură din cap.

— Se îmbăiază cu toate ţoalele pe ele, înţelegi, dar când ies din apă, Dumnezeule Mare, hainele alea ude nu mai ascund nimic. Le poţi vedea toate frumuseţile şi bogăţiile.

— De obicei sunt la rugăciunea de dimineaţă, spuse Theo.

— Am înţeles, să trăiţi, mormăi Deegan. Şi tocmai asta e tragedia. Compania asta ar prefera mai degrabă să fii încuiat în capelă, holbându-te la podea, decât să iei aminte la ceea ce se întâmplă în jurul tău.

— Nu sunt sigur că guvernatorul vede astfel lucrurile.

— Bineînţeles că nu le vede aşa.

Deegan sorbi ultima picătură de arac din pahar, făcându-i un gest fetei care servea la masă să-i toarne din nou.

— Compania a devenit mătăhăloasă şi plină de vanitate. Guvernatorul este un prostovan, iar consiliul este plin de bărbaţi atât de preocupaţi să-şi umple buzunarele, încât nu văd mai departe de lungul nasurilor. Noi suntem musafirii în ţara asta, deşi nu s-ar spune după felul în care facem pe stăpânii asupra lor. Noi suntem câteva sute, iar indienii, câteva milioane, dar avem insolenţa să credem că suntem intangibili.

— Indienii trag prea multe foloase din negoţul nostru ca sa cuteze să ne înfrunte, spuse Theo.

*

Era genul de opinie pe care o auzea deseori la popota din Fortul William.

— Indianul are mândria lui, asemenea oricărui alt om. Unii dintre ei, mai mult ca alţii. Ştiai că prinţul nostru local, nababul, este pe moarte?

— Mi-au ajuns nişte zvonuri la ureche.

— Dumnezeule, ce mai circulă zvonurile astea! Se zvoneşte că cel care îl va moşteni, nepotul său, are temperamentul lui Nero şi poftele lui Caligula. Se zvoneşte că acesta şi-a dat seama că cei din Companie îl tratează pe bunicul său asemenea unui lacheu şi că vrea să le servească o lecţie. Se zvoneşte că un general francez a fost văzut dând târcoale pe lângă vila sa, dar nimeni nu se deranjează să-i dea vreo importanţă, întrucât nu a fost declarat niciun război încă. Ai auzit povestea potrivit căreia mult stimatul nostru guvernator Drake strânge armată în Calcutta, ca să atace tabăra francezilor din amonte?

— E o nebunie!

— Bineînţeles că aşa este. Împuţitul nostru de guvernator nu-şi poate găsi propriul cocoşel când merge la bordel, darămite să înceapă un război. Dar atunci de ce se vorbeşte despre asta?

— Ca să ne discrediteze?

— Da, să trăiţi. Francezii ştiu că n-avem niciun motiv sau dorinţă să-i atacăm. Dar dacă le ajunge la urechi că vrem să-i atacăm, iar nababul dă crezare zvonurilor, atunci nu va fi foarte încântat. Nu-şi poate lăsa musafirii să se certe chiar în propria sufragerie.

Trase din nou adânc din pipă.

— Ai observat ceva nelalocul lui astăzi în piaţă?

— Mi s-a părut că am obţinut preţuri surprinzător de bune.

— Într-adevăr, aprobă Deegan printr-o mişcare din cap. Dar doar pentru că am fost de acord să plătim în bani gheaţă. Dacă le-am fi cerut să ne dea pe credit, ne-ar fi refuzat.

— De ce?

— Pentru că nu cred că vom mai fi aici peste şase luni, ca să ne plătim datoriile.

Scoase un râgâit – un damf insuportabil de curry, amestecat cu arac şi tutun. Turbanul îi alunecase într-o parte. După ani întregi de tras la măsea şi stat în arşiţă, nasul îi devenise roşu ca un ardei. Arăta aşa cum era: un bătrân ridicol şi murdar. Cum ar putea lua cineva vorbele sale în serios, refuzând în schimb să dea crezare promisiunilor ferme ale unor bărbaţi în putere precum Gerard Courtney?

Cu toate acestea, Theo nu înceta să-şi pună întrebări.

*

Generalul-maior Corbeil năduşea. Chiar şi la umbra pavilionului nababului, aerul nemişcat dogorea. Generalul francez îşi smuci gulerul uniformei sale albe şi apretate, blestemând ţesătura aspră. Dacă ar da de croitorul care o făcuse, i-ar smulge unghiile.

Tânărul nabab, Siraj-ud-daula, se tolăni pe pernele aurii care acopereau tronul pe care îl moştenise recent de la bunicul său. Trupul său rotund şi durduliu îi amintea lui Corbeil de perele care creşteau în livada de pe domeniul familiei sale din Normandia. Îşi sucea cu neastâmpăr inelele de pe degete, fiecare înţesat de pietre preţioase la fel de mari ca un glonţ de muschetă. Avea un aer plictisit.

Corbeil încercă să-şi controleze expresia feţei, să ascundă rânjetul care se ivea atât de natural. Nababul era un neghiob, se lăsa pradă senzualităţii şi plăcerilor crude. Dar se putea dovedi folositor.

— Sunt recunoscător Alteţei Voastre pentru că m-aţi invitat să asist la acest spectacol, spuse el.

În faţa pavilionului regal, un bărbat dezbrăcat încerca să fugă de un elefant. Avea nişte cătuşe groase înlănţuite de glezne. Una dintre acestea era legată de un ţăruş înfipt în pământ, iar cealaltă era strânsă de piciorul elefantului. Nişte ridicături din pământ asemenea unor ziduri împrejmuiau ceva care semăna cu o arenă, în timp ce o mulţime de oameni priveau de pe margine.

Elefantul se mişca anevoios în jurul arenei descriind un cerc amplu, oprindu-se din când în când ca să se scarpine de praf cu trompa. Bărbatul încătuşat se ţâra în spatele animalului.

— Se mişcă prea lent, se plânse nababul.

Oficialii de la curte arătau îngrijoraţi. Nu-şi permiteau să-şi nemulţumească stăpânul, căci altfel s-ar fi putut trezi chiar ei alături de prizonierul din arenă. Nu ar fi fost pentru prima dată când se întâmpla un astfel de lucru. Au fost date porunci urgente. Bărbaţi cu piepturile dezgolite, înarmaţi cu suliţe, dădură buzna în arenă, împungând elefantul în coaste. Cu un ţipăt de furie, animalul mări pasul.

Prizonierul trebui să alerge ca să ţină pasul. Dacă îi permitea elefantului să aibă un avans prea mare, ar fi fost sfâşiat de cele două lanţuri. În acelaşi timp, greutatea lanţurilor îi încetinea ritmul. Alerga cu nişte mişcări bizare şi sacadate, ca şi cum ar fi fost o marionetă defectă.

— Ce nelegiuire a făcut? întrebă Corbeil.

Nu-i păsa cu adevărat, încerca doar să facă conversaţie.

Siraj luă o bucată de mango de pe platoul din argint care se afla lângă el.

— Nu vreau să-mi încarc mintea cu mai multe detalii decât este nevoie. Indiferent ce s-a întâmplat, este vinovat. Trebuie dat un exemplu.

Se uită stăruitor la musafirul francez, provocându-l din priviri să-l contrazică. Corbeil văzuse însă bărbaţi care muriseră în zeci de feluri teribile, atât din motive juste, cât şi din motive neîntemeiate sau chiar fără niciun motiv. Mulţi pieriseră blestemând numele lui Corbeil, ochii lui nemiloşi fiind ultima imagine care li se înregistrase pe retină. Nu dădea doi bani pe soarta unui ţăran indian.

— Când oamenii îşi sfidează conducătorii, pedeapsa ar trebui să fie exemplară, spuse acesta.

— Într-adevăr.

Nababul se aplecă în faţă. Zeama de la fructul de mango îi picura din mustaţă. Înainte să-i atingă bărbia, un servitor îl curăţa cu un şerveţel.

Corbeil vorbi în şoaptă.

— Nu tolerezi niciun pungaş sau criminal în regatul tău. Cu toate acestea, în Calcutta sunt sute cărora le permiţi să te fure după placul inimii.

Din mijlocul mulţimii se auzi un oftat când prizonierul se împiedică – dar îşi recăpătă echilibrul şi alergă în continuare. Corbeil se întreba cât va mai rezista bărbatul acela, aşa împovărat de lanţuri, înainte să-l lase puterile.

— Englezii nu te respectă, continuă francezul în bazaruri şi în pieţe, se vorbeşte că nu eşti nici pe jumătate bărbat pe cât era predecesorul tău. Îşi bat joc de tine şi te poreclesc copil răzgâiat Te trag pe sfoară cu dările pe care ţi le datorează. Te consideră prea prost ca să îţi dai seama şi prea slab ca să-i poţi opri.

Corbeil se opri o vreme. Se întrebă dacă nu cumva sărise calul. Faţa lui Siraj era aproape stacojie de furie. Nimeni nu mai îndrăznise vreodată să-i spună astfel de lucruri în faţă. Mutilase şi ucisese bărbaţi care îi aduseseră un afront mai mic decât acesta.

În arenă, prizonierul nu mai reuşea să ţină pasul cu elefantul. Se împiedică şi se prăvăli la pământ distrăgându-i atenţia lui Siraj. Încercă apoi cu greutate să se ridice în picioare, dar lanţul întins îl doborî din nou, târându-l prin ţărână în urma elefantului. Lanţul prins de ţăruş se desfăşură în spatele său. Mulţimea ovaţionă.

— Ce crezi că fac cu banii pe care îi iau de la tine prin înşelătorie? îl întrebă Corbeil pe Siraj.

Folosise cravaşa. Acum era momentul să arunce momeala.

Siraj îşi îndreptă atenţia către francez, urmărind cu coada ochiului ceea ce se petrecea în arenă.

— În vila guvernatorului din Calcutta se află un seif în care guvernatorul îşi păstrează comorile, continuă Corbeil. Toţi banii pe care i-a luat de la tine prin înşelăciune – multe milioane de rupii. Stă acolo în timpul nopţii, numărându-şi monedele şi batjocorindu-l pe cel de la care le-a furat Se uită la chipul tău gravat pe acele monede şi scuipă pe el ca să le Instruiască. Dar îl vei face să-şi regrete aroganţa atunci când vei intra în seif şi îi vei vârî monedele pe gât una câte una, până când se va îneca.

În arenă, elefantul mergea împleticit în cerc. Lanţul prins de piciorul prizonierului se încolăci şi mai strâns în jurul ţăruşului.

— Corect ar fi să primeşti ceea ce ţi se cuvine, nu-i aşa Alteţă?

Un ţipăt le atrase atenţia. În timp ce elefantul alerga dezlănţuit în jurul arenei, trupul bărbatului zăcea într-o grămadă diformă asemenea unei păpuşi din cârpe însângerate. Piciorul retezat, din care curgea sânge, rămăsese legat de capătul lanţului pe care elefantul îl ducea după eL Făcea salturi prin aer izbindu-se de pământ asemenea unei bucăţi de came târâtă prin faţa unei haite de câini înfometaţi. Gloata strigă şi ovaţionă, pofta lor de sânge fiind pe deplin satisfăcută. Urletele deveniră demonice – voiau mai mult.

— În confruntarea de putere dintre un om şi un elefant, nu poate exista decât un singur câştigător, spuse Corbeil. I-aţi lăsat pe englezi să vă nesocotească legile prea multă vreme. Acum a venit momentul să-i zdrobim.

Prizonierul schilodit se ţâra prin ţărână, deşi nu avea nicio şansă să se salveze. Lanţul înfăşurat de piciorul teafăr îl ţinea fixat de ţăruşul din mijlocul arenei. Dacă ar fi fost în stare să ajungă până acolo, s-ar fi putut agăţa cu toată puterea, evitând astfel să fie strivit de picioarele elefantului.

Elefantul se năpusti din nou. Toţi cei care se aflau în palatul lui Siraj îşi înălţară gâturile pentru a vedea dacă prizonierul reuşeşte să se salveze.

În acel moment, cu o ultimă sforţare, bărbatul făcu un salt înainte direct în calea elefantului. Gloata izbucni într-un strigăt, iar trupul bărbatului explodă într-o pâclă roşiatică.

Prizonierul dispăru în mijlocul norilor de praf stârniţi de tropăitul animalului. Toată lumea urmărea cu atenţie. Se auziră câteva gemete şi o atmosferă grea de dezamăgire cuprinse scena. Comacii încercuiră elefantul şi il domoliră să meargă la pas. Praful se risipi. Trupul prizonierului zăcea la pământ, flasc, asemenea unei perne uzate.

Siraj se prăvăli înapoi pe pernele sale şi sorbi cu lăcomie câteva înghiţituri din paharul de vin.

— Nu a fost foarte antrenant, se plânse el. Data viitoare, doresc să văd cum prizonierul se luptă pentru propria viaţă.

— Dacă aceasta este dorinţa ta, Alteţă, spuse Corbeil zâmbind, atunci asta îţi voi oferi. În Calcutta.

Un licăr lacom apăru în privirea nababului. Râgâi şi încuviinţă din cap.

— În Calcutta.

Theo şi Deegan se întoarseră în Calcutta marţi după-amiază. Era iunie şi se apropia musonul. În zilele de dinaintea musonului, căldura ajungea la valori atât de insuportabile, încât fiecare clipă era un adevărat supliciu. Umiditatea împovăra aerul din plămânii lui Theo şi chiar dacă îşi schimba cămaşa de cinci ori pe zi, era mereu ud până la piele. În fiecare zi trăia cu sentimentul că trebuie să împingă un bolovan în susul muntelui, cu un efort din ce în ce mai mare, şi tot ce îşi dorea era momentul în care va scăpa de povară.

Traversară podul de peste Canalul Maratha şi intrară în Calcutta. Şanţul era un sistem de apărare săpat cu câţiva ani în urmă, când Compania se temuse că brutala armată Maratha ar putea ataca oraşul. Ameninţarea trecuse însă înainte ca şanţul să fie finalizat, iar construcţia rămăsese neterminată. Acum era năpădit de buruieni, plin de ţărână şi gunoaie. Abia dacă putea ţine la depărtare vacile schiloade care păşteau slobode la periferia oraşului.

— Dacă te întorci acum în fort, nimereşti taman în timpul slujbei de la biserică, îi atrase Deegan atenţia. Mergi la un birt mai bine şi, dacă întreabă cineva, spune-le că te-am pus eu să-mi faci nişte socoteli.

Theo încuviinţă din cap recunoscător. După sentimentul de libertate pe care îl trăise cât timp călătorise alături de Deegan, nu era pregătit să revină la rutina rigidă din Fortul William.

Era mijlocul zilei, iar Calcutta dormea. Străzile erau aproape pustii, obloanele vilelor trase în timp ce conaşii şi coniţele britanice dormeau ca să scape de căldura zilei. Musonul nu venise încă.

Theo îşi dorea să bea ceva, dar birtul nu-l atrăgea. La ora asta nu i-ar fi găsit acolo decât pe cei mai înrăiţi beţivi, câţiva bărbaţi care nu făcuseră o treabă prea bună în serviciul Companiei şi noi sosiţi pe care ar fi preferat să-i evite. Avea nevoie de apă cu care să-şi clătească gura de praful de pe drum, înainte să treacă la lichior.

Se afla la doar câteva minute de casa lui Gerard. Pe negândite, se trezi că picioarele ostenite îl purtară către arborii îngemănaţi de tamarind de la poarta casei, apoi în sus pe scări. Obloanele de la ferestre erau lăsate.

Portarul se repezi să-l oprească, protestând insistent şi strigând că stăpânul nu primeşte musafiri. Theo trăise suficient de mult timp în India ca să fi învăţat cum se dau ordinele. Se uită insistent la portar şi, cu o mişcare dispreţuitoare din cap, dădu buzna înăuntru.

Mânerul uşii era atât de încins încât îl arse la mână şi fu nevoit să îşi înfăşoare palma în mâneca de la cămaşă ca să-l poată răsuci. Odată aflat înăuntru, holul era slab luminat şi răcoros. Un servitor se ridică de pe scaunul pe care aţipise şi se repezi spre el, dar lui Theo i-a fost suficient o singură privire, ca să-l determine să nu scoată niciun sunet La această oră, Constance dormea probabil la etaj. Ar fi putut să-i facă o surpriză aşa cum făcuse de multe ori când era mic, furişându-se în camera ei şi aruncându-se pe ea asemenea unui tigru.

Îşi scoase încălţămintea şi păşi pe vârfuri, fără să facă zgomot, până la etaj. Din umbră, îşi făcură apariţia, asemenea unor pisici, alţi servitori, care îl priviră trecând prin dreptul lor, dar niciunul nu încercă să-l oprească. Şi-ar fi putut pierde slujba într-o singură clipă, doar dacă s-ar fi uitat la un englez într-un fel care nu i-ar fi făcut plăcere.

Theo merse de-a lungul coridorului larg până ajunse la uşa lui Constance. Dinăuntru se auzi o bufnitură ritmică şi înăbuşită – probabil unul dintre obloane izbindu-se de balama. Dar vântul nu sufla deloc. Poate că un servitor bătea un covor ca să-l cureţe de praf. În faţa uşii, cu mâna odihnindu-se pe mâner, auzi nişte mormăieli delicate şi, din când în când, câte un geamăt răguşit Poate servitorul care scutura covorul se lovise la mână în timp ce ţinea covorul.

Nu era unul dintre cele mai potrivite momente pentru a scutura covoare. Deschise uşa.

Covorul era întins pe jos la locul lui dintotdeauna. Obloanele erau închise şi ferecate cu grijă. Aşa cum bănuise, Constance era în patul său. Era înconjurată de perdele din voal, iar în lumina palidă din încăpere, părea doar o siluetă care stătea ridicată.

Prin uşa întredeschisă pătrunse apoi un curent care perturbă nemişcarea din încăpere. Briza ridică perdelele subţiri, iar lumina din hol căzu pe pat şi îl lumină asemenea unei scene pe care se juca o piesă de teatru.

Constance era în pielea goală. Aşezată în genunchi, cu spatele arcuit, îşi ţinea o mână căuş deasupra sânului, iar cu cealaltă îşi freca smocul strălucitor şi umed de păr blond dintre coapse. Ţinea ochii închişi» capul îi era dat pe spate, iar gura deschisă cu o expresie euforică scotea scâncete exotice de plăcere.

Nu era singură. Era aşezată călare peste un bărbat, a cărui faţă era ascunsă de perne. Mâinile lui îi încleştau fesele, strângându-le şi trăgându-le în timp ce se împingea în ea cu atâta forţă încât patul se cutremura.

Sunetul pe care îl auzise Theo era făcut de capul patului care se izbea de perete.

— Cormie, strigă el.

Fata îi aruncă o privire pe care Theo nu avea s-o uite niciodată. Nu era ruşine, vinovăţie sau remuşcare: ochii ei verzi ardeau cu o furie adâncă şi pură. Nu trase aşternuturile pe lângă ea şi nici măcar nu-şi acoperi trupul cu braţele. Rămase în aceeaşi poziţie, cu iubitul ei încă înăuntrul ei.

— Ar fi trebuit să baţi la uşă, spuse ea calm.

Theo nu-şi putea lua ochii de la ea. În lumina estompată, trupul alb şi suplu părea strălucitor. Sânii erau tari şi bine proporţionaţi, iar excitarea îi făcuse sfârcurile să fie de un roşu strălucitor. I se părea că emoţiile care izvorăsc din interiorul său îl vor sfâşia.

Bărbatul de dedesubtul fetei se împinse în sus şi se întoarse.

— Un bărbat nu poate să-şi satisfacă în linişte plăcerile? spuse Gerard iritat.

Theo se uită fix la podea. Certitudinile sale despre orânduiala lumii se prăbuşeau. Şi cu toate acestea ştia ce drum trebuia să apuce. Nu era cale de întors sau pentru vreun compromis.

Făcu un efort să-l privească pe Gerard drept în faţă.

— Îţi cer satisfacţie.

Gerard miji ochii spre el.

— La naiba, cât egoism! Când ne-ai întrerupt mai devreme eram pe cale să-mi primesc propria satisfacţie.

— Vreau să spun că te provoc la duel.

— Nu face asta, Theo, şopti Constance.

— La duel? repetă Gerard asemenea unui ecou. Din ce motiv?

— Ai dezonorat-o pe Constance.

— Onoarea nu este nimic mai mult decât ceea ce cred ceilalţi oameni. Nu trebuie să ştie nimeni.

Tonul lui nonşalant era prea mult pentru Theo.

— La naiba, domnule, este vorba despre sora mea.

— Theo! tăişul vocii lui Constance era ca o palmă peste faţă. Nu mai fi atât de puritan! Mergi la parter, pune-i pe servitori să-ţi facă un ceai şi voi coborî şi eu în scurt timp.

— Vrei să stau în salonul de primire în timp ce tu eşti la etaj cu… el?

— Nu eşti nici tatăl meu, nici tutorele meu. Nu îmi vei spune tu ce am voie să foc sau cu cine pot să-mi satisfac dorinţele.

— Dorinţele tale?

Theo simţi că i se face greaţă. Aerul atât de înăbuşitor încât nu-l lăsa să gândească limpede îl apăsa asemenea unui giulgiu funerar. Avea nevoie de spaţiu, lumină şi un loc în care să poată respira. Cum de fusese atât de naiv?

— Intenţionaţi să vă căsătoriţi? întrebă et.

— Nu am discutat despre asta, spuse fota ridicând din umeri.

— De cât timp durează povestea asta?

— De destul de mult timp.

Lipsa ei de pudoare îl făcea să se simtă şi mai furios. Expresii care îi fuseseră trâmbiţate în timpul tuturor acelor ore pe care fusese obligat să le petreacă în biserică îi veniră fără niciun efort pe buze.

— Eşti o târfa neruşinată.

— Asta este părerea ta despre mine? se dezlănţui Constance. Tu şi ceilalţi bărbaţi din oraşul acesta… Vă credeţi exemple de abstinenţă şi virtute după ce vă însoţiţi cu bibi indiene şi cu dansatoare? Dacă ai lua de soţie fiecare fată care ţi-a trecut prin pat, ai avea mai multe neveste ca regele Solomon.

Theo nu ştiu ce să-i răspundă. I se părea de neconceput ca o femeie să vorbească în acest fel, cu atât mai puţin propria soră.

— Voi pleca din Calcutta, spuse el, fără să-şi dea seama măcar de unde veniseră aceste cuvinte.

Constance îşi puse palmele în şolduri.

— Nu fi ridicol!

— Nu pot rămâne în acest oraş, atâta timp cât tu te prostituezi cu orice nou-venit, spuse Theo tremurând.

La auzul acestor vorbe, obrajii fetei se înroşiră. Voia să o jignească, să o facă să se simtă la fel de rănită şi trădată pe cât era el.

— Nu-i vorbi surorii tale în felul acesta! îl avertiză Gerard.

Se răsuci ca să coboare din pat şi păşi către Theo. Era dezbrăcat.

— Pentru a cui onoare îţi faci de fapt griji?

— A lui Connie, spuse Theo.

— Crezi că interesează pe cineva ceea ce se întâmplă în spatele uşilor închise din Oraşul Alb? spuse Gerard în timp ce organul genital, încă întărit, i se clătina între picioare. Dacă nu s-ar îndeletnici cu bârfa, femeile din acest oraş ar muri subit din cauza plictiselii. Au clevetit despre sora ta, încă din momentul în care a coborât din vaporul de Madras. Acum sunt doar zvonuri. Dar dacă te apuci să o acuzi că este desfrânată, iar pe mine mă provoci la duel ar deveni cea mai mare distracţie de care au avut parte în

ultimii ani. Tutorele îşi seduce pupila – nici mai mult nici mai puţin decât fiul baronului Dartmouth. Fratele o umileşte ca să-i protejeze onoarea. Verii se duelează. Fie că vei câştiga sau vei pierde, nu vei scăpa de dezonoare nici în cel mai îndepărtat colţ din Bengal. Nu se va găsi niciun bărbat în lumea asta mare care să dorească mâna surorii tale. Şi crezi că toate astea i-ar salva onoarea?

Theo îl săgetă din ochi, atât de plin de furie şi disperare că nu ştiu cum să răspundă. Gerard îi întâlni privirea, egală şi neclintită. În spatele lui, Constance se îmbrăcase cu o rochie.

— Te urăsc, se răsti Theo la Constance.

— Nu e viaţa ta, spuse fata domol.

— Atunci nu vreau să fiu parte din ea.

Nu mai suportă. Se întoarse şi se îndepărtă în grabă.

*

Theo alergă către chilia pe care o ocupa în fort şi îşi împachetă cu înfrigurare bagajele într-un geamantan. Cum nu era de faţă niciun servitor, le lăsă un bileţel şi câteva monede care reprezentau plata salariului pentru o lună.

Nu se aştepta să fie cineva în birourile din casa guvernatorului. Angajaţii Companiei nu se întorceau la muncă înainte de ora şapte şi jumătate seara, asta dacă se oboseau să-şi facă măcar apariţia. Intră totuşi şi scrise o scurtă scrisoare de demisie pe care o lăsă pe biroul lui Deegan. O să-i ducă dorul bătrânului scoţian, dar furia incandescentă care ardea înăuntrul său nu-i dădea pace. Era încăpăţânat, lumea se polariza în bine sau rău, viaţă sau moarte, iar între acestea nu exista nimic Se simţi pătruns de o goliciune copleşitoare. Trădarea lui Connie deschisese o prăpastie în inima sa şi era disperat să o umple cu un scop important.

Când ieşi pe palier, auzi voci din camera de consiliu aflată la ultimul etaj al conacului. Părea că toţi membrii consiliului participau la întrunire, iar dinăuntru răzbeau voci ridicate prinse într-o dezbatere înfocată. Se întrebă de ce se întâlniseră oare în mijlocul după-amiezii. În tot timpul de când se afla în Calcutta, nu-şi aducea aminte ca vreun eveniment să le fi întrerupt siesta.

Printre vociferări, distinse glasul lui Gerard. Dacă ar fi dat din nou ochii de vărul lui în acest moment, l-ar fi ucis. Alergă în jos pe scări, ieşi pe uşă, se îndreptă spre poarta care dădea spre râu, apoi de-a lungul cheiului până ajunse la ponton. Toate posesiunile sale lumeşti se aflau în geanta din pânză

pe care o purta pe umeri şi nu avea nici cea mai vagă idee încotro s-o apuce. Se simţea ca şi cum ar fi rămas orfan pentru a doua oară. O parte din el tânjea să se întoarcă, să o îmbrăţişeze pe Constance şi să o audă spunându-i că totul va fi bine. Dar îi reveni în faţa ochilor trupul ei gol, rotindu-se deasupra celui al lui Gerard, expresia de abandon de pe faţa fetei, iar furia crescu din nou înăuntrul său.

Păşi pe una dintre barjele care stăteau grămadă acolo unde se terminau treptele, asemenea unui stol de raţe aşteptând să fie hrănite. Sări în jos pe banca de lopătari, îngropându-şi capul în palme şi stătu aşa câteva momente, înainte să-şi dea seama că barcagiul aştepta să-i spună unde doreşte să-l ducă.

Vreo douăzeci de ambarcaţiuni erau ancorate în Hooghly. Theo arătă către cea mai apropiată, un vas arătos cu ambrazurile pentru tun scoase în evidenţă în nuanţe de verde şi auriu şi cu steagul în dungi roşii şi albe al Companiei fluturând pe pupa ridicată.

Vâsliră până în apropierea vasului şi primiră permisiunea să urce pe punte. Când ofiţerul de cart auzi ceea ce dorea Theo, îl privi de parcă ar fi avut în faţa sa un nebun.

— Să ajungem în Anglia?

Arătă către cer şi la fanionul flasc atârnând fără viaţă de vârful catargului.

— Musonul poate lovi în orice moment. Nu putem naviga decât abia peste trei luni.

— Atunci pot închiria o cabină la bordul vasului în care să locuiesc? Va rog?

Nu suporta gândul că va trebui să se întoarcă pe uscat, unde privirile piezişe şi zvonurile rostite în şoaptă l-ar urmări peste tot. Singura soluţie era să plece cât mai departe.

Locotenentul îl privi cu atenţie.

— Eşti căutat pentru vreo crimă? Căci dacă aşa stau lucrurile, ai cuvântul meu de onoare că te pun în fiare şi te trimit în Gaura Neagră din Fortul William.

— Nu sunt vinovat de nicio nelegiuire. Eu…

Theo ezită.

— Am avut ghinion în dragoste.

Locotenentul deveni deodată interesat, mai mult pentru că simţea rost de bârfa decât din compasiune, bănui Theo. Ridică din umeri.

— Chiria va fi o pagodă pe lună, plătită în avans. Drumul până la Londra te costă douăzeci de lire sterline, dar îi poţi plăti comisarului de navă când vom fi gata să navigăm.

Theo îşi dădu seama că era tras pe sfoară. Expresia de pe faţa locotenentului voia parcă să spună: Dacă eşti atât de disperat încât să îţi duci zilele într-o cabină sufocantă pe un vapor care nu poate naviga, în cea mai dogoritoare perioadă a anului, o să am eu grijă să plăteşti pentru asta. Lui Theo nu-i păsa. Băgă mâna în traistă şi numără trei pagode din aur. Învăţase să se descurce cât fusese în Companie, iar în plus faţă de salariu, încheiase câteva tranzacţii bine chibzuite pe cont propriu. Avea bani suficienţi pentru a trăi, asemenea unui surghiunit, pe această corabie până când porneau spre Londra. Poate în acest răstimp şi-ar putea da seama ce va face când va ajunge acolo.

*

Theo stătea tolănit în patul de campanie, holbându-se la tavan. Ar fi voit să doarmă, să dea uitării gândurile care îl măcinau. Iar şi iar, în faţa ochilor, îi apărea imaginea ruşinoasă a trupului gol al lui Constance, extazul de pe chipul fetei în timp ce făcea amor cu Gerard. Avea senzaţia că îl lua greaţa. De ce îl afecta atât de mult? Era derutat.

Se auzi sunetul unei bărci izbindu-se de lateralul corăbiei. După o secundă, paşi îndesaţi traversară puntea superioară. La urechi îi ajunse o conversaţie înăbuşită. Să fi fost Gerard? Sau unul dintre agenţii Companiei care venise să-l ducă înapoi?

Un strigăt răsună sub punte, prin tambuchi.

— Toată lumea pe punte!

Theo încremeni, abia îndrăznind să respire. Dacă Gerard decisese să-i accepte până la urmă provocarea? Fie că era vorba de săbii sau pistoale, vărul său avea o reputaţie formidabilă de care Theo îşi adusese aminte cu întârziere. Ascultă sunetul făcut de paşii desculţi ai marinarilor mişcându-se prin corabie pentru a se aduna pe punte.

Dacă veniseră pentru el, nu se făcea să fie prins în cabină, ca o mâţă vârâtă-n sac. Onoarea cerea ca cel puţin să-i confrunte.

Onoare. Cuvântul avea gust de fiere în gura sa.

Urcă pe scara de la tambuchi. Pe punte, marinarii stăteau aliniaţi pe rânduri, cu spatele la Theo în timp ce ascultau un soldat năduşit, purtând epoleţi de colonel pe haina de culoare roşie.

Nimeni nu băgă măcar de seamă prezenţa lui Theo.

— Inamicul a cucerit deja tabăra noastră din amonte, de la Kasim Bazar, spuse colonelul. Au capturat artileria, l-au încătuşat pe guvernator şi l-au luat prizonier.

Oamenii adunaţi pe punte ascultară apatici veştile. Erau marinari care se ocupau cu negoţul, nu soldaţi din marină. Ştiau să manevreze armele dacă era atacaţi, dar îi interesau într-o foarte mică măsură bătăliile celorlalţi.

— Siraj-ud-daula, nababul, mărşăluieşte spre Calcutta cu cinci sute de elefanţi şi cincizeci de mii de oameni.

Şoapte de uimire şi de nelinişte fremătară printre membrii echipajului.

— De ce nu vă luptaţi chiar voi cu ei? Aveţi o garnizoană la dispoziţie.

— Clima asta cumplită şi-a luat tributul de la oamenii noştri. Nu încerc să bag nimic sub preş, suntem depăşiţi numeric. Avem nevoie de mai mulţi soldaţi.

— Câţi aveţi acum?

— În total, vreo patru sute douăzeci de oameni, răspunse colonelul înroşindu-se la faţă.

— Dar trupele voluntare?

— Am pus la numărătoare şi trupele voluntare.

— Patru sute de oameni împotriva a cincizeci de mii? spuse unul dintre marinari.

— Cincizeci de mii de negricioşi, spuse un altul. Un singur proiectil de tun şi vor face calea întoarsă spre Bombay, cât ai zice peşte.

— După informaţiile noastre, în armata nababului sunt şi ofiţeri francezi care îi vor învăţa pe negricioşi să lupte.

Colonelul se uită în jur, la mateloţii adunaţi pe punte, studiindu-le expresiile împietrite.

— Cine ni se alătură?

Nu vorbi nimeni.

— În fort sunt copii şi femei, stărui colonelul. Ştiţi ce soartă vor avea dacă vor ajunge în mâinile nababului?

Theo făcu un pas în faţă.

— Spuneţi că printre oamenii nababului sunt şi francezi?

— Aşa ni s-a adus la cunoştinţă.

— Atunci simt de partea voastră.

A fost cea mai uşoară hotărâre pe care o luase vreodată în viaţa sa. Tot ce-şi dorea era să lupte, să găsească o supapă pentru toată furia şi suferinţa din sufletul său. Dacă Gerard nu dorea să-i ofere satisfacţie, o să găsească o

descătuşare luptându-se cu francezii. Ar fi o doză de răzbunare pe poporul care i-a omorât părinţii. Şi dacă ar fi să moară în luptă – apărând-o pe Constance – atunci poate şi-ar da şi ea seama cât de mult a greşit trădându-l.

— Eu vin.

Unul dintre marinari coborî de pe parâma de unde ascultase convorbirea.

— Francezii mi-au ucis fratele într-un atac. Aş fi recunoscător să am şansa să le plătesc poliţa cu vârf şi îndesat.

Vorbea cu un accent străin de acele locuri, asemănător unei dialect dintr-o ţară occidentală, dar mai pronunţat. Se aşeză lângă Theo şi îi făcu un semn cu ochiul.

— Mai sunt şi alţi doritori?

Colonelul examină chipurile marinarilor din faţa sa.

— Nu se simte nimeni dator să răspundă la chemarea onoarei?

Onoare. Theo tresări când auzi din nou acest cuvânt.

— În orice caz, spuse căpitanul corăbiei, nu mă pot lipsi de ceilalţi oameni din echipaj. Şi aşa suntem puţini la număr.

Iar dacă fortăreaţa este cucerită şi va fi nevoie de evacuarea celor care locuiesc înăuntru, veţi vrea ca tot echipajul acestui vas să fie la datorie.

— Evacuare? zise colonelul cu un râset asemănător unui zbieret care emana o încredere de nezdruncinat. Nu se va ajunge niciodată la aşa ceva.

*

Theo şi celălalt voluntar coborâră prin lateralul corăbiei în barca ce îl adusese pe colonel. O jumătate de duzină de bărbaţi, recrutaţi de pe celelalte ambarcaţiuni ancorate în râu, aşteptau la rândul lor în barcă. Prea puţini însă în comparaţie cu armata de cincizeci de mii care se îndrepta spre oraş.

— Nathan Claypole, se prezentă celălalt voluntar.

Era înalt, avea un mers relaxat şi un trup musculos, bine dezvoltat de la atâtea căţărări pe catarg şi cărat de frânghii. Părul şaten îl avea prins la spate într-o scurtă coadă, iar în urechi îi atârnau nişte cercei groşi şi rotunzi. Pe antebraţ, avea tatuat un şarpe încolăcit în jurul unei ancore şi, deşi era executat cu măiestrie, desenul era compromis de o cicatrice groasă care trecea chiar prin mijloc.

— Theo Courtney.

Theo îşi aduse aminte de dezvăluirea pe care bărbatul o făcuse despre familia sa.

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu fratele tău. A luptat în război?

— Nu în vreun război care să fi fost vreodată declarat, spuse Nathan scoţându-şi unul dintre cercei.

Spre surprinderea lui Theo, îl deşurubă la unul dintre capete lăsând să se vadă o scobitură. Cu grijă, Nathan scoase o priză de tutun pe care o îndesă într-o pipă.

— Eu sunt de fel din New Hampshire. America, adăugă el, pentru cazul în care Theo nu ar fi ştiut. Familia mea s-a stabilit acolo înainte de venirea mea pe lume.

Theo se lămurise acum se unde venea acel accent.

— E în apropiere de Virginia?

— Nu chiar. Ai fost vreodată în Virginia?

— Am citit despre ea într-o poveste.

Era vorba despre întâmplările fericite şi nefericite ale vestitei Moli Flanders, cartea preferată a lui Constance. Nu voia să se gândească la asta.

— Am auzit că este un ţinut sălbatic, spuse el.

— Da, să trăiţi! spuse Nathan căzând pe gânduri. În timpul verii, cu soarele care străluceşte printre ramurile copacilor şi râurile pline de somon, te poţi simţi ca în paradis. E un fel de libertate, aş putea spune. Dar poate ascunde pericole.

— Aşa a păţit fratele tău?

Nathan îşi aprinse pipa, pufăind din ea până când în bol se ivi o scânteie roşiatică.

— Legile nu simt respectate atât de strict la Frontieră. Iar când vine vorba de proprietate, fiecare crede că trebuie să-şi ia singur ceea ce i se cuvine. Cu câţiva ani în urmă, francezii din Quebec s-au aliat cu populaţia locală de indieni Abenaki. Au trimis la faţa locului un detaşament care a atacat fără avertisment. Au năvălit peste gospodăria noastră şi l-au ucis pe fratele meu, pe soţia şi copiii lor. Eu eram plecat pe mare. Când am aflat, trecuse deja un an, şi mă aflam la capătul celălalt al lumii.

7 îmi pare rău, spuse Theo. Părinţii mei au pierit când francezii au bombardat Madras.

Nathan pufai din pipă.

— M-am gândit să mă întorc acasă, să mă înrolez în trupele de voluntari ca să-mi mai potolesc întrucâtva setea de răzbunare. Dar asta nu l-ar fi adus pe fratele meu înapoi. Poate acum pot aduce o schimbare.

Theo încuviinţă printr-o mişcare a capului. Dacă părinţii săi n-ar fi murit, n-ar fi venit la Calcutta, iar dacă n-ar fi venit aici, n-ar fi pierdut-o niciodată pe Constance, care îi aparţinea lui Gerard acum.

— Francezii mi-au luat tot ce aveam mai de preţ.

— Atunci să sperăm că putem să localizăm câţiva dintre ei printre cei cincizeci de mii de indieni.

— Şi nu au mai fost alţi marinari de pe corăbii doritori să se înroleze?

Guvernatorul Drake stătea în capul mesei sălii de consiliu, o încăpere spaţioasă care se întindea pe toată lăţimea clădirii. Ar fi încăput o sută de oameni înăuntru, deşi la masă stăteau doar zece, fiecare aşezat într-un jilţ de mahon, tapisat, mare cât pentru trei. Prin ferestrele înalte, cei aşezaţi pe partea dreaptă a mesei puteau vedea întreaga panoramă a zidurilor fortăreţei, precum şi vapoarele care împânzeau râul – sursa lor de venituri. Oricare ar fi fost titlurile pe care împăratul Mogul le putea oferi, oricât de mulţi nababi şi nizami putea numi, aceşti bărbaţi erau adevăraţii regi ai Bengalului. Iar ei erau conştienţi de lucrul acesta.

Drake era guvernatorul, avea treizeci şi patru de ani şi era la fel de nepopular, pe cât poate fi un om atât de bogat. La dreapta şi stânga sa se aflau cei doi aghiotanţi, domniile lor Manningham şi Frankland, magnifici în uniformele lor cele noi, de colonel şi locotenent-colonel. Erau oamenii Companiei, negustori, cu la fel de puţină pregătire militară ca cel mai mic copil din fort. Dar în joc era nişte faimă de câştigat, iar ei erau hotărâţi să o obţină cu orice preţ. Mai erau de asemenea şi aspecte practice care trebuiau luate în considerare. Siraj călătorea însoţit de întregul tezaur al curţii. Dacă ar captura aceste bogăţii, prada s-ar împărţi potrivit rangului.

Întrebarea guvernatorului rămase fără răspuns în sala imensă.

— Numerele nu contează, spuse Manningham.

Fusese făcut colonel cu o zi în urmă şi era convins că devenise expert în arta războiului.

— După ce le vom servi o salvă de mitralii, negricioşii vor fugi mâncând pământul ca să se adăpostească după dealuri.

— Aşa s-ar întâmpla dacă am mai avea muniţie.

Cel care vorbise era Deegan, care purta în continuare haine şi turban indian. În organizarea precipitată a garnizoanei, îi fusese încredinţată funcţia de ofiţer de intendenţă.

— Potrivit condicilor, mai avem muniţie cât pentru cel puţin o mie de mitralii, spuse Manningham.

— Am verificat azi magazia, răspunse Deegan. Viermii au ajuns la muniţie şi au devorat-o pe toată.

— Atunci vom încărca tunurile cu proiectile obişnuite şi îi vom face mici fărâme. Bănuiesc că viermii nu au mâncat şi ghiulelele.

Manningham aruncă o privire în jurul mesei, pentru a vedea care a fost efectul acestei glume la adresa lui Deegan.

— Avem ghiulele, spuse Deegan, dar praful de puşcă este umed precum chiloţii unei cocote, iar pe clima aceasta se va usca corespunzător abia în noiembrie.

Simţi o plăcere sinistră când îi anunţă această veste.

Ceilalţi primiră vestea în tăcere.

— Atunci ce rămâne de făcut?

. Guvernatorul se întoarse către inginerul fortului, un irlandez roşu la faţă pe nume O'Hara.

— Ai verificat fortificaţiile oraşului?

— Le-am verificat, spuse O'Hara umflându-şi obrajii.

— Şi?

— Oraşul este lipsit de apărare.

În încăpere se auziră şoapte de uimire, consilierilor nevenindu-le să creadă ceea ce le auzeau urechile.

— Şanţul pe care începuserăm să-l săpăm cu câţiva ani în urmă este acoperit de scaieţi şi moloz. În orice caz, nu a fost niciodată finalizat. Trebuie să ne canalizăm forţele asupra fortului. Nici acesta nu ne asigură protecţia perfectă.

Merse către ferestrele dinspre nord şi arătă către vilele somptuoase care încercuiau fortul.

— După cum puteţi vedea, suntem stingheriţi de clădirile acelea, care sunt mai înalte ca fortificaţiile.

— Vă reamintesc, domnule, că „acele clădiri" sunt locuinţele noastre, spuse colonelul Manningham. Aceea înspre care arătaţi este casa mea.

— Iar din domnitorul domniei voastre, trăgătorii inamicului vor avea câmp deschis de tragere direct către fort.

— Ce propuneţi atunci? spuse guvernatorul Drake. Nu le putem pur şi simplu muta de acolo.

— Demolaţi-le cu explozibil!

Frankland râse zgomotos – un chicot ascuţit care deveni din ce în ce mai stins când îşi dădu seama că O'Hara era extrem de serios.

— Dar este absurd! exclamă Manningham. Ai idee măcar cât de mult costă locuinţa în care stau?

— Mai mult decât propria viaţă? întrebă O'Hara.

— Nu se pune problema să demolăm casele, spuse Drake, încercând să domolească bodogăneala de indignare care răbufnise în jurul mesei. Trebuie să nu-i permitem lui Siraj şi armatei sale să se apropie la mai puţin de o milă de casele noastre. Unde îi putem ţine pe loc?

O'Hara desfăşură o hartă a oraşului şi o aşternu pe masă. Bărbaţii din încăpere se strânseră în jurul hărţii.

— Armata nababului se va apropia dinspre nord. Propun să instalăm o mică garnizoană aici – bătu uşor cu degetul deasupra unui loc din marginea nordică a oraşului – în cabina santinelei din Grădina lui Perrin. O redută care ar trebui să ţină o vreme duşmanul pe loc.

— Imediat ce nababul va vedea că suntem hotărâţi să luptăm, ne va propune o înţelegere, spuse Drake cu încredere. Are nevoie de Companie şi de banii pe care îi aducem în vistierie.

— Dacă reduta este cucerită, va trebui să ne retragem.

O'Hara continuă să vorbească, ignorând cuvintele lui Drake.

— Vom baricada principalele căi de acces către nordul, estul şi sudul fortului, instalând acolo mai multe baterii.

— Lăsaţi-l pe Siraj să avanseze, strigă Frankland.

Pudra din perucă i se prelinsese pe umeri, formând o pojghiţă umedă pe epoleţii din aur de locotenent-colonel.

— Vom zugrăvi oraşul cu sângele sau.

— În cazul în care baricadele vor fi cucerite, ne vom retrage din fort. Şi atunci, doar Dumnezeu ne mai poate ajuta, murmură O'Hara abia auzit.

Avertismentul nu ajunse însă la urechile celor prezenţi, căci Drake bătu în masă ca să marcheze încheierea întâlnirii.

— Cred că este suficient pentru astăzi. Colonele Manningham, pregăteşte-ţi oamenii pentru bătălie. Pun pariu că într-o săptămână vom fi cu toţii eroi.

Gerard Courtney nu a luat cuvântul pe parcursul discuţiei, studiind în linişte documentele înşirate în faţa sa. Nu era interesat de meschinele jocuri politice ale consiliului şi nu lua partea nimănui, întrucât îi dispreţuia pe toţi în egală măsură. Nu-i păsa nici de uniformele în culori ţipătoare şi nici de

rangurile inventate. Esenţa puterii era cea care îl interesa şi era agasat că nu-i simţise prezenţa în timpul şedinţei.

Manningham îl prinse de braţ pe când ieşeau din sala de consiliu.

— Ştiai că tânărul tău văr s-a înrolat voluntar în armată? Am dat de el la bordul unui vas. Cred că intenţiona să plece din Calcutta.

În vocea sa era un ton diabolic. Manningham nu renunţase la obiceiul de a folosi orice bârfa pentru a-şi stânjeni rivalul în ale negoţului.

— Theo a avut o confruntare nefericită cu o femeie de care era îndrăgostit. Ştii cum se întâmplă atunci când eşti tânăr…

— Îndrăznesc să cred că gustul luptei va face minuni pentru problemele sale sentimentale. Va deveni bărbat.

— Sunt sigur că sub comanda dumneavoastră se va simţi motivat în creierul lui Gerard începuse să încolţească o idee.

— De altfel, simt că are toate calităţile pentru a fi un soldat excelent, continuă el. Mă întrebam dacă nu cumva ar fi posibil să-i oferiţi o misiune în care să-şi poată dovedi cu adevărat vitejia? Dacă mi-aţi face această favoare, v-aş rămâne îndatorat pe vede.

Manningham înţelese aluzia. O promisiune din partea lui Gerard Courtney era mereu asemenea unui as pe care era bine să îl ai în mânecă.

— O să mă ocup imediat. În armata noastră sunt prea mulţi indieni şi străini pentru gustul meu. E nevoie de englezi ca să le arate ce înseamnă curajul. Îl voi pune la comanda unei baterii din turnul de vest.

— Vă rămân îndatorat. Dar mi-e teamă că armata lui Siraj va da bir cu fugiţii înainte să ajungă la o lovitură de muschetă de fort. Speram ca băiatul să meargă într-un loc unde să simtă cu adevărat gustul acţiunii.

Gerard se prefăcu că stă pe gânduri.

— Ce aţi zice de reduta pe care aţi pomenit-o mai devreme, cea de la Grădina lui Perrin?

Colonelul îl fixă cu privirea.

— Dar reduta aceea este cea mai expusă poziţie a noastră. Mi-e teamă, sire, că este un post de unde oamenii ar putea să nu mai scape cu viaţă.

— O misiune sinucigaşă, spuse Gerard calm, dar în urma căreia un bărbat ar putea câştiga onoare şi renume.

— Ei bine, da…

— Atunci pune-l pe vărul meu la comanda acestei misiuni. În armata nababului sunt şi francezi, iar francezii i-au ucis pe părinţii lui Theo. Va

asigur, va face orice sacrificiu ca să obţină răzbunare. Nu va ceda niciodată, dacă e vorba despre o chestiune de onoare.

Manningham îşi mângâie sprânceana. Avea un dar aparte care îl ajuta să adulmece viclenia şi trădarea: le putea simţi acum, dar era îngrijorat că nu înţelegea motivele de dedesubt, îşi închipuia oare Gerard Courtney că dacă îşi punea vărul în prima linie, ar obţine la rândul său o parte din glorie?

Nu avea nicio importanţă. Când vor fi trimise rapoartele înapoi către Londra – preluate apoi de ziare – vor consemna că el, colonelul Manningham, a condus apărarea şi a respins cu vitejie hoardele de indieni. Nu intenţiona să lase lucrurile să ajungă până într-acolo, încât să se găsească în raza tunurilor inamicului.

— Voi vorbi cu vărul domniei voastre fără întârziere.

Theo şi Nathan stăteau pe docuri sub zidurile fortăreţei. Soarele la apus strălucea în luciul râului, aruncând o intensă lumină portocalie care scălda vapoarele, apa şi fortul într-o culoare învăpăiată.

Theo se uita încruntat la lista pe care o ţinea în mână.

— Aici spune că ar trebui să fie douăzeci şi patru de tunuri în această baterie.

Le număraseră pe toate, de două ori. Erau mai puţin de Jumătate din acel număr. Unele dintre afeturile de tun fuse-seră roase de carii şi se prăbuşiseră, altele strânseseră atât de mult praf, că aveau nevoie să fie scoase la lumină. Altele dispăruseră pur şi simplu.

— Compania socoteşte că fiecare penny pe care îl cheltuie pe apărare este o investiţie din care nu scoate niciun profit, spuse Nathan. Vor fi traşi la răspundere pentru parcimonie.

Îşi scoase cuţitul din teacă. Ţinu tăişul în faţa unuia dintre tunuri, înclinându-l astfel încât să reflecte lumina soarelui în interiorul tunului.

— Ce vezi?

Theo îngenunche şi se uită pe ţeavă.

— Sunt nişte urme ciudate.

În lumina pâlpâitoare, zări sute de găuri minuscule pe canalul interior al tunului.

— Fagure de miere, spuse Nathan. Aceste tunuri trag câte o salvă de întâmpinare de fiecare dată când o corabie ridică sau coboară ancora. Dar echipajele au fost leneşe. Nu le-au spălat şi nu le-au curăţat aşa cum trebuia. Urmele de praf de puşcă reacţionează la umiditatea din aer şi erodează mulajul. Dacă tragi un proiectil, ţeava se va sfărâma asemenea sticlei.

Theo era îngrozit.

— Toate tunurile sunt aşa?

— Unele. Altele sunt mai rău.

Nathan îl conduse pe Theo de-a lungul docurilor către o grămadă de tunuri lungi de nouă livre aşezate unul peste celălalt, ca nişte buşteni tăiaţi cu fierăstrăul, în spatele unei colecţii de butoaie cu apă goale.

— Acestea nu au fost niciodată duse în interiorul fortului – cine ştie de câţi ani stau aici? S-au măcinat atât de tare încât nu poţi nici măcar să obţii o scânteie în orificiul de aprindere.

Theo rămase cu privirea aţintită asupra grămezii de metal pe care petele de rugină erau împrăştiate asemenea rumeguşului. Visuri de glorie ratate.

— Cum ar trebui să luptăm împotriva nababului în aceste condiţii?

— Domnule Courtney?

Theo deveni brusc atent în timp ce-l văzu pe colonelul Manningham venind de-a lungul cheiului, la fel de ţeapăn ca şi înainte, în noua sa haină. Theo se minună că avuseseră timp croitorii să creeze astfel de uniforme elaborate, când ameninţarea era atât de aproape.

— Guvernatorul a dat ordine în urma cărora vei fi numit sublocotenent, cu efect imediat.

Chipul lui Theo se lumină. Cel puţin va avea şansa de a demonstra de ce este în stare.

— Te vei alătura garnizoanei de la reduta din Grădina lui Perrin.

Manningham puse o mână pe umărul lui Theo şi îl privi în ochi.

— Este o responsabilitate importantă pentru cineva atât de tânăr. Mi-e teamă că greul atacului va cădea pe această garnizoană.

— Voi fi onorat, domnule. Mulţumesc.

— Iar eu, domnule? întrebă Nathan.

Manningham îi aruncă o privire absentă.

— Şi tu, de asemenea.

Colonelul se retrase înăuntrul fortului. Nathan îi aruncă lui Theo o privire plină de subînţeles.

— Nu-ţi pui întrebarea de ce sunt atât de dornici să te pună în prima linie?

— Sper că motivul este că au încredere în curajul meu, spuse Theo.

— Ai mai fost în vreo bătălie?

— În Madras, când au atacat francezii.

— Dar în focul unei bătălii în care vin soldaţi către tine din toate părţile, iar singura diferenţă dintre viaţa ta şi a lor este sabia din mâinile tale?

Nathan atinse cicatricea care îi străbătea tatuajul de pe braţ.

— Vasul nostru a fost atacat de piraţi la un moment dat, în largul coastelor Madagascarului. Ne-am luptat să ne salvăm vieţile. A fost o întâmplare teribilă. Nimeni nu ştie cum va scăpa cu viaţă, decât dacă trece printr-o situaţie similară.

— Indienii nu vor forţa atacul. Aşa spune toată lumea.

Nathan lovi cu piciorul afetul pe care se afla tunul. Lemnul plesni, iar întreaga construcţie se prăbuşi.

— Atunci să sperăm că aşa se va întâmpla.

*

în seara aceea mărşăluiră două mile către nord, acolo unde frontiera oraşului se întâlnea cu jungla. Comandantul lor era un locotenent pe nume Cole, atât de recent angajat încât nasturii strălucitori, din aramă, de la uniformă, purtau încă urmele vaselinei în care fuseseră împachetaţi Avea un chicot de tonalitate înaltă care se făcea auzit de fiecare dată când se auzea un foc de armă în tabăra inamică. Theo se întreba dacă acest gest ar fi trebuit să-i liniştească pe oameni.

Reduta era o mică platformă pe malul Hooghly, pe care erau montate tunuri cu vedere spre o albie prin care un pârâu se vărsa în râu. Avea ambrazuri pentru şase tunuri, dar doar unul era orientat către nord. Celelalte erau îndreptate către râu.

— Tipic pentru Companie, spuse Nathan. Teama lor era ca nu cumva alţi negustori să navigheze în susul râului şi să le fure afacerile. Nu s-au gândit niciodată că gazdele or să întoarcă armele împotriva lor.

— Nu că ar face vreo mare diferenţă cu armele acestea jalnice, spuse Theo.

Erau două tunuri care nu erau cu nimic mai presus de cele pe care le inspectaseră pe chei.

— La prima salvă, afetul se va dezintegra din cauza reculului.

Ba chiar mai rău, erau tunuri navale, construite pentru a ţinti către corăbii înalte şi nu acţionau suficient de jos.

— Când inamicul va ataca, salva va zbura inofensiv peste capetele lor.

Theo se ghemui în spatele zidurilor redutei şi privi în noapte. Inamicul nu era prea departe. Jungla era luminată asemenea unui mare oraş de la focurile de veghe şi torţele trupelor campate în interior. Sunetele războiului

răsunau dinspre copaci: tăişuri ascuţite pe tocilă, bărbaţi care descărcau pistoale pentru a verifica încărcătura de aprindere, sunetele ca de trâmbiţă ale elefanţilor şi copaci frânţi în timp ce animalele croiau drum prin pădure pentru artilerie.

— Nu este sunetul unei armate care intenţionează să se retragă, spuse Nathan.

— Crezi că vor ataca în seara aceasta? întrebă Theo.

Deşi făcuseră cunoştinţă abia cu o zi în urmă, prezenţa calmă a americanului cel lungan îl liniştea.

Nathan îşi aprinse un chibrit de la felinarul pe care îl luaseră cu ei şi îl duse în dreptul boiului pipei.

— Nababul va ataca la lumina zilei.

Locotenentul Cole interveni cu chicotul său ascuţit.

— Cum de se pricepe un marinar american la strategiile de luptă ale indienilor?

Nathan trase din pipă.

— Mă pricep la oameni. Nababul va ataca la lumina zilei, ca toată lumea să-i vadă victoria. Vrea să ne dea drept exemplu.

— Atunci ar fi mai bine să se gândească de două ori, pentru numele lui Dumnezeu, spuse batjocoritor Cole.

Se uită la oameni, sperând ca vorbele sale să fie întâmpinate cu ovaţii, însă întâlni în schimb douăzeci şi patru de feţe inexpresive care se holbau la el.

Înghesuiţi în cabina santinelei din redută, căldura trupurilor lor şi dogoarea nopţii transformaseră încăperea într-un cuptor. Nimeni nu putu închide un ochi.

— E mai rău decât dacă am fi în Gaura Neagră, spuse unul dintre soldaţi.

Gaura Neagră era porecla pe care o dăduseră temniţei din Fortul William, o celulă strâmtă în care pungaşii şi beţivii erau închişi pentru a-şi ispăşi crimele.

Noaptea se scurse. Cerul se făcu gri, apoi roz, pe măsură ce soarele se ridica deasupra pădurii. Theo putea vedea acum peisajul care se înfăţişa în faţa ochilor săi: ravena din faţa redutei care servea drept şanţ de apărare, podul demolat care se întindea deasupra şi drumul principal care se pierdea în pădurea aflată la o distanţă de o sută de iarzi.

Îşi încărcă muscheta şi verifică aprinderea pistoalelor, în spatele crenelurilor, soldaţii pipăiau cu degetul cel mare vârfurile baionetelor şi îşi

puneau la îndemână cartuşe pe care să le aibă pregătite atunci când va începe bătălia.

— Vor veni în curând de acum, spuse unul dintre soldaţi, un topass mic de statură, descendentul unei familii indiano-portugheze, cu păr negru şi fin. Înainte ca dogoarea să fie prea puternică.

Ziua începuse, dar dincolo de şanţ, marginea pădurii era în continuare întunecată şi pustie. Din acea direcţie se auzeau bătăi de tobă, acompaniate de zăngănit de cinele, iar din când în când câte un sunet de trompetă. Dar nu-şi făcu nimeni apariţia.

— Unde sunt? se agită Cole. Au hotărât să dea bir cu fugiţii?

Ca şi cum ar fi vrut să-l ia în derâdere, un ţipăt strident, terifiant se ridica din junglă ca şi când un om ar fi fost jupuit de viu. Theo aproape că scăpă pistolul din mână din cauza şocului O mie de alte voci reluară strigătul. Jungla tremură, ca şi cum copacii înşişi erau înspăimântaţi de ceea ce avea să vină.

— Pregătiţi-vă armele! ordonă Cole.

Armata nababului îşi făcu apariţia la marginea junglei. În primele rânduri, se aflau cei din casta ghosia, luptători smintiţi, care îşi pictau trupurile în alb şi se mânjeau cu cenuşă ca să semene cu nişte schelete umblătoare. Săreau şi alergau de colo-colo urlându-şi strigătul de luptă.

În spatele lor venea grosul armatei nababului. Stindardul acestuia, un steag alb cu o semilună aurie, flutura deasupra trupelor.

— Sunt cu miile, spuse Theo gâfâind.

— Vreo două mii, după părerea mea, spuse Nathan, măsurând din ochi şirul de oameni care avansa.

Theo privi fix. Simţi un tremur în vene, dar nu era doar frică. Era un sentiment pe care nu-l mai încercase până atunci: anticipare, freamăt şi o energie care se ridica pe dinăuntrul lui asemenea focului. Fiorul bătăliei. Îşi dorea ca inamicul să se apropie. Strânse mai tare muscheta în mâini.

— Cel puţin nu vom duce lipsă de ţinte în care să tragem.

— Aşa te vreau, spuse Nathan.

Îşi rezemă arma de parapet fără să o scape din ochi. Spre deosebire de ceilalţi, care aveau muschete cu ţevi lise, confecţionate de britanici, el se echipase cu un jezail indian. Ţeava mai grea, ghintuită, suporta o încărcătură mai grea, trimiţând proiectilul mai departe şi cu o mai mare precizie decât orice altă muschetă.

Trase. La o distanţă de douăzeci de paşi, unul dintre ofiţerii nababului se prăbuşi, sângele ţâşnindu-i din orbită.

— A fost… incredibil, spuse Theo.

Nathan îi făcu un semn din ochi.

— Am crescut la Frontieră. Trasul cu arma şi rugăciunile erau singurele distracţii pe care le aveam la dispoziţie.

— Atunci am putea avea nevoie de ambele tale talente înainte de sfârşitul zilei.

Linia inamicului avansă. Unii erau înarmaţi cu muschete, cu care, având în vedere distanţa, trăgeau în aer, dar cei mai mulţi învârteau iatagane, suliţe sau hangere.

— Să le servim o porţie bună din ceea ce înseamnă comanda englezească, strigă Cole, a cărui faţă căpătase o nuanţă de verde bolnăvicios.

— Fiţi pregătiţi!

Îşi ridică sabia.

— Sunt încă prea departe pentru muschete, şopti Nathan către Theo. Nu vei face decât să iroseşti muniţie şi îi vei lăsa să se apropie în timp ce reîncarci.

— Ochiţi!

Sabia lui Cole căzu la podea cu un zăngănit metalic. Se prăbuşi în genunchi, după care se răsturnă în lateral. Sângele începu să-i şiroiască din gaura perfect rotundă care îi perforase fruntea.

Douăzeci şi patru de şipai îşi întinseră gâturile ca să vadă ce se întâmplase. Unul fii atât de şocat că trase cu muscheta. Ceilalţi se uitară încremeniţi. Pe câmpul de luptă, inamicul înainta cu repeziciune.

Dintr-o dată, Theo îşi dădu seama că toate privirile erau îndreptate înspre el. Ce doreau?

— Eşti englez, îi şopti Nathan la ureche. Se aşteaptă să preiei comanda.

Deşi dură doar o secundă, pentru Theo a fost cel mai lung moment din viaţa sa. Cum ar putea să le ordone acestor oameni când el nu văzuse în viaţa sa nicio bătălie? Era doar un băietan.

Deasupra armatei care se apropia, văzu fluturând stindarde albe. Probabil că erau ale nababului, dar Theo văzu de asemenea şi steagul alb al regelui Franţei. Inamicul.

Sângele îi năvăli din nou în vene. Apucă sabia însângerată a lui Cole şi o ridică în aer.

— Ochiţi! strigă el, cu cea mai puternică voce de care era în stare.

. Mai mulţi topass aruncară o privire înapoi peste umăr cu gândul să dea bir cu fugiţii. Theo nu putea lăsa să se întâmple un astfel de lucru. Merse apăsat către cel aflat cel mai aproape şi, plesnindu-l peste faţă, îi făcu un semn către înainte.

— Duşmanul este în direcţia aceea, lua-te-ar naiba!

Cu strigăte de bucurie şi ovaţii, armata adversară se repezi spre şanţ. Inima lui Theo începu să-i bubuie în piept atât de tare, încât nasturii de Ia cămaşă mai aveau puţin şi pocneau. Era nerăbdător să ordone deschiderea focului. Dar ştia că trebuie să lase prima salvă să-şi spună cuvântul.

Primul rând ajunse în dreptul şanţului. Deşi cei din casta ghosia săriră pe rămăşiţele podului prăbuşit, pierzându-şi raţiunea în nebunia luptei, oamenii din spate ezitară atunci când ajunseră pe mal. Linia se contractă, asemenea unui şarpe gigantic, în timp ce oamenii din spate îi împingeau pe cei din faţă.

— Foc! ţipă Theo.

Douăzeci şi patru de muschete deschiseră focul. Zgomotul îl asurzi. Mirosul de fam îi trezi amintiri de pe vremea când era în Madras, întins pe meterez, cu mâna întinsă, privindu-şi tatăl cum se prăbuşea implacabil în goL..

Dar acum trebuia să rămână în viaţă. Prin fumul care începea să se împrăştie, văzu trupuri rostogolindu-se în josul şanţului. Unele fuseseră doborâte de rafala de gloanţe. Altele fuseseră împinse înainte de gloata de oameni din spate şi striviţi în picioare.

— Foc! strigă Theo din nou.

Nathan îi răspunse cu o privire aprobatoare.

— Învеţi repede.

— Mi-e teamă că nu prea am de ales.

S-ar fi putut foarte uşor transforma într-o bramburеală generală, şipaii şi topass trăgând şi reîncărcând pe cât de repede puteau. Dar Theo nu-i lăsa. Iar şi iar îi forţa să aştepte comanda sa şi să tragă la unison. Ştia din călătoriile sale cu Deegan că nimic nu intimida mai mult trupele indiene, decât disciplina militară a britanicilor. Spera ca impactul salvelor regulate, fiecare căzând ca o lovitură de ciocan, îi va face să nu-şi dea seama exact de cât de mic era efectivul lor.

— Pare să funcţioneze! strigă către Nathan.

Urechile îi ţiuiau de la focul constant de baraj, încât trebuia să strige din toţi rărunchii ca să poată auzi ceva.

— Da, să trăiţi! spuse Nathan.

Inamicul tot nu traversase încă şanţul. Zăboveau în spate, îngroziţi de măcelul făcut de redută, în timp ce oamenii lui Theo stăteau ghemuiţi în spatele zidurilor. Valea din dreptul şanţului se umpluse până sus de cadavre.

În umbrele întunecate ale junglei, o lumină licări. Un urlet şi mai din adânc explodă deasupra câmpului de luptă. Theo abia îl auzi, dar îl simţi ca o lovitură în stomac.

Colţul zidului redutei sărise în aer. Theo fii doborât din picioare de unda de şoc, un suflu de aer incandescent care ameninţa să-i smulgă membrele. Un nor de dărâmături zbură către apărători. Doi dintre ei pieriră pe loc, loviţi în faţă de bucăţi ascuţite din cărămidă. Alţi oameni se prăbuşiră, orbiţi sau înţepaţi de praf şi fragmente ascuţite. Unul dintre acestea zgârie obrazul lui Theo la o jumătate de ţol de ochi. Când îşi atinse faţa, mâna i se umplu de sânge.

Au tunuri. Theo se repezi în picioare, trăgând doi şipai de ceafa. Peste tot în jurul său, soldaţi zăceau ameţiţi şi sângerând.

— Sus! strigă el. Sus!

Ridică o muschetă căzută pe jos, o îndesă în mâinile omului aflat cel mai aproape de el şi o îndreptă către ambrazură. Salva de tun le oferise atacatorilor o speranţă nouă: se repezeau în josul şanţului, sărind peste trupurile camarazilor căzuţi în luptă.

Tunul trase o nouă salvă. Întreaga clădire se zgudui în urma impactului. O parte din zid se clătină, asemenea unui zmeu în bătaia vântului, după care se prăbuşi. Trei soldaţi, care nu reuşiseră încă să se ridice după prima lovitură, au fost striviţi sub dărâmături.

Nu avea timp să-i scoată afară. Theo îl găsi pe Nathan şi îi răcni în ureche.

— Poţi vedea unde sunt artileriştii?

Nathan încercă să pătrundă cu privirea prin rotocoalele de fum şi praf. După ce făcu un semn afirmativ din cap, desfăcu cu dinţii vârful unui cartuş şi răsturnă praful de puşcă în jos pe ţeava puştii. Înveli glonţul într-o bucată de piele unsă cu grăsime şi îl îndesă cu o vergea. Orificiul era atât de strâmt, încât avu nevoie de toată puterea ca să împingă glonţul până jos. Deschise cornul cu praf de puşcă, turnă o mică cantitate în tigaia puştii, după care închise orificiul cu o izbitură.

Întregul proces dură mai puţin de douăzeci de secunde.

Ochi arma spre junglă, rezemă mânerul de obraz şi trase. Theo nu-şi dădu seama dacă nimeri ţinta, dar Nathan părea mulţumit. Încărca din nou, la fel de rapid ca şi până atunci, şi trase din nou.

Theo se târî de-a lungul zidului, ferindu-se în spatele maldărelor de moloz şi îndemnându-şi în acelaşi timp oamenii să revină la locurile lor. Gloanţele de muschetă turuiau pe zidurile din piatră.

— Avem nevoie de întăriri.

Theo îl zări pe cel mai tânăr băiat din regimentul său, un flăcău pe nume Eli, care abia împlinise treisprezece ani.

— Du-te degrabă în fort şi spune-i guvernatorului că am nevoie imediat de mai mulţi oameni.

Rostise cuvintele cu voce tare – pe de o parte din cauza zgomotului, dar şi pentru a fi auzit de toţi bărbaţii îşi dorea ca aceştia să creadă că ajutoarele sunt pe drum şi că dacă pot rezista, vor primi întăriri. Aveau nevoie de speranţă.

Era o minciună. Fortul se afla la o distanţă de două mile, în căldura aceea, băiatul va avea nevoie de cel puţin o jumătate de oră ca să ajungă până acolo, mult mai mult timp ca să treacă prin toată ierarhia Companiei şi să vorbească cu cineva care putea lua decizii. Chiar dacă guvernatorul ar fi fost de acord imediat, ar fi durat cel puţin două ore până când ar fi reuşit să strângă întăririle şi să le aducă la redută.

Theo mai rămăsese cu şaptesprezece oameni. N-ar fi rezistat nici pe departe atât de mult.

Încercând să-şi deghizeze consternarea, puse mâna pe o muschetă şi începu să tragă. Nu mai era timp pentru salve ordonate. Soldaţi! trăgeau pe cât de repede puteau. În strălucirea soarelui de amiază, ţevile deveniseră atât de fierbinţi, încât ardeau orice bucată de piele care le atingea. Oamenii îşi stropeau armele cu găleţi de apă care se transformau în aburi în momentul în care atingeau metalul încins.

Salvele de tun încetară, deşi era imposibil de spus dacă asta se datora sau nu preciziei cu care trăsese Nathan. Atacatorii roiră peste ravenă ajungând atât de aproape, încât era cu neputinţă ca tunurile să tragă fără să-şi rănească propriii oameni.

Din nou, Theo blestemă minţile înguste care construiseră reduta, fără să ia în considerare posibilitatea că ar putea fi atacată de la sol. Zidurile erau prea joase, atacatorii prea mulţi, iar apărătorii prea puţini pentru a-i ţine la

distanţă. Pentru fiecare om omorât de şipai, trei se repezeau înainte ca să-i ia locuL Ajunseseră la ziduri. Theo nu îndrăzni sa privească peste parapet cu toate gloanţele acelea de muschetă care se îndreptau spre el. Când îşi ridică capul, zări o mare de feţe încâlcite, ale căror proprietari împungeau şi înjunghiau cu armele din dotare.

Erau conştienţi că nu se vor mai putea apăra pentru mult timp. Dar nici de fugit nu aveau cum. Odată ce ar fi rupt rândurile, armata nababului i-ar fi urmărit şi i-ar fi nimicit. Tot ceea ce spera să se întâmple era să-i întârzie suficient de mult, încât oamenii din fort să aibă timp ca să-şi pregătească apărarea.

În timp ce trăgea, după care reîncărca şi trăgea din nou şi iar reîncărca şi trăgea, se gândi la Constance. Oare ar fi plâns dacă ar fi aflat că îşi dăduse viaţa ca să o salveze pe ea? Oare ştia că ea fusese cea care îl împinsese la acest gest?

Inamicul ajunse în cele din urmă. Acum lupta era dusă corp la corp, cu săbii şi baionete şi orice armă pe care puteau pune mâna. Trupurile se îngrămădiră pe dărâmăturile zidurilor prăbuşite, astfel încât nu mai exista niciun loc în care să te poţi ascunde. Theo lupta cu o sabie de împrumut, ciopârţind, împungând şi înjunghiind fără nicio tehnică anume, în afara oarbei disperări.

Un indian sări peste ruinele clădirii, etalându-şi iataganul. Braţul lui Theo era atât de ostenit încât abia mai putea ridica sabia. O aduse deasupra capului în timp util pentru a putea para lovitura, dar prea lent pentru a trece la atac. Iataganul străluci din nou şi băiatul primi o lovitură paralizantă care îi făcu braţul să tremure. Sabia îi zbură din palmele năduşite, rotindu-se în depărtare peste meterezul mânjit de sânge.

Bărbatul îşi ridică iataganul. Theo încercă să facă un pas înapoi, dar apăsarea trupurilor căzute la pământ din spatele său nu-i lăsa niciun loc de manevră. Adversarul îşi dezgoli dinţii coloraţi în roşu cu sevă de betel.

Apoi, căpăţâna i se dezintegra într-un jet de sânge, asemenea unui pepene strivit sub roata unei căruţe. Orice îl lovise continua să facă distrugeri, lăsând o dâră însângerată prin mulţimea de pe meterez.

Theo îşi ridică sabia. Abia atunci îndrăzni să privească peste ziduri prin ambrazura vestică ce dădea spre râu. Priveliştea îi făcu inima să tresalte. O navă sub pavilionul Companiei Indiilor de Est se apropia, bărcile străduindu-se să o stabilizeze împotriva curentului, asemenea unor câini în lesă. Tunurile erau scoase la vedere. Unul dintre acestea străluci în

momentul în care trase din nou şi un alt proiectil făcu ravagii printre hoardele de atacatori.

Sentimentul victoriei se transformă într-unul de panică, atunci când armata nababului înţelese că are flancul descoperit. Începură să se retragă, oferindu-le oamenilor lui Theo secunde preţioase pentru a reîncărca şi a trage o nouă salvă de muschete. Din spate, căpitanii indieni răcneau la oamenii din subordine să rămână pe poziţii, insistând să-şi continue atacul.

Era zadarnic. Călcând pe cadavrele camarazilor căzuţi în luptă, epuizaţi după luptele intense în toiul arşiţei, soldaţii nababului ajunseseră la capătul puterilor. Se repeziră înapoi peste şanţ, asemenea unui val, grăbiţi de salvele trase de apărătorii exaltaţi ai redutei.

Theo îl îmbrăţişă pe Nathan, care îşi folosea jezailul cu bătaie mai lungă pentru a doborî câţiva dintre cei rămaşi în urmă.

— Am reuşit.

— Se vor întoarce, avertiză el.

— Dacă avem noroc, întăririle noastre vor sosi înainte.

Niciunul dintre ei nu avea dreptate. Armata nababului rămase la pândă în junglă, iar Theo avu timp să repare meterezele redutei pe cât de bine putu. Privi în continuare în lungul drumului principal către Fortul William, aşteptând dâra de praf, indiciul care ar fi anunţat ajutorul aşteptat.

Mai târziu în acea după-amiază, Nathan se oferi voluntar pentru a merge în recunoaştere la poziţiile inamicului. Pe Theo nu-l entuziasma ideea, dar Nathan îl convinse.

— Când eram mic mă jucam de-a v-aţi ascunselea cu braconieri francezi şi indieni Mohawk, cu propriul scalp pus drept gaj. Cred că ştiu cum să mă feresc de privirile unei armate formate din cincizeci de mii de oameni.

Theo îl privi pe Nathan traversând târâş câmpul de bătălie şi ţâşnind asemenea unei săgeţi pentru a parcurge distanţa dintre trunchiurile copacilor care supravieţuiseră confruntării. Se deplasă sprinten şi graţios, vigilent la orice pericol, până când dispăru în pădure.

Se întoarse după o jumătate de oră.

— Au plecat, anunţă el.

— Eşti sigur?

— Soldaţi, elefanţi, tunuri – tot.

Theo îl ţintui cu privirea cuprins de o fericire fără margini.

— Atunci înseamnă că am câştigat.

Se imagina deja la balul pe care guvernatorul îl va oferi pentru a celebra victoria. El, salvatorul Calcuttei. Parcă vedea expresia de pe chipul lui Constance.

— Tot ceea ce se spunea despre indieni – că nu pot face faţă disciplinei englezeşti, că nu au suficient curaj pentru a duce la capăt o bătălie – s-a dovedit adevărat, a adăugat el.

Soldaţii ovaţionară; unii dintre ei puseră armele deoparte. Nathan nu li se alătură. Părea îngrijorat.

— Vino! Theo îl bătu pe braţ. Când vom fi din nou în Fort William, vom deschide un butoi de rom.

O mişcare îi atrase atenţia. Cineva se apropia pe drumul dinspre fort. Pe faţa lui Theo apăru un zâmbet când îşi dădu seama cât de dezamăgiţi vor fi când îşi vor da seama că au ratat lupta.

Era Eli, băiatul pe care îl trimisese drept mesager cu ceva timp în urmă. Venea alergând, iar faţa îi era atât de roşie încât Theo se temu că ar putea leşina. Parcurse ultimii paşi împleticindu-se şi se prăbuşi într-un lac de sudoare la picioarele lui Theo. Încerca să spună ceva, dar gura-i era prea uscată ca să poată rosti vreun cuvânt.

— Aduceţi apă! strigă Theo.

Simţea cum i se strânge inima de teamă. De ce nu mai veniseră şi alţii? Cu siguranţă vestea victoriei lor nu avea cum să se fi răspândit atât de rapid.

Băiatul înghiţi cu lăcomie apa.

— Ai grijă! îl avertiză Nathan. Prea mult şi prea repede va fi mai rău decât deloc.

Cu apa şiroindu-i din barbă, Eli îşi ridică privirea spre el.

— Guvernatorul vă transmite respectele sale, sire. Trebuie să vă retrageţi imediat înapoi în fort.

Theo se uită fix.

— Dar am câştigat.

— Siraj şi-a mutat armata de jur-împrejur către est. Au traversat şanţul pe la Podul Cow Cross şi şi-au instalat tabăra pe drumul Dumdum. Dacă nu vă retrageţi acum, veţi fi nimiciţi.

Unii dintre soldaţi se apropiară ca să audă veştile. Alţii, prea obosiţi ca să se poată ridica, rămaseră aşezaţi acolo unde erau, în afara razei auditive. Theo se întoarse ca să li se adreseze acestora din urmă. Căldura şi disperarea îl făceau să se simtă rău, dar ştia că nu trebuia să lase să se vadă.

— Drepţi! ţipă el. L-am combătut pe Siraj suficient pentru o singură zi.

Şi tot efortul nostru a fost în zadar, îşi spuse în gând cu amărăciune.

Ziua următoare, priviră cum armata lui Siraj se instalează pe poziţii. Caravanele aduseră muniţie, tonă după tonă, în timp ce elefanţii cărară tunurile către baterii. De pe cel mai înalt punct al zidului estic din Fortul William, Theo privea tabăra nababului întinzându-se aproape până la orizont. Corturile ofiţerilor din nobilime, grandios decorate, păreau asemenea unor insule poleite în mijlocul zecilor de mii de oameni campaţi sub cerul liber.

Chiar şi acum, guvernatorul Drake susţinea în continuare că nababul nu va ataca.

— Este ca un păun care îşi înfoaie coada, spuse acesta încrezător. Din păcate, dacă se aşteaptă ca noi să ne prefacem că suntem păuniţa, va fi dezamăgit.

Theo nu-şi făcea astfel de iluzii. Îşi bandajase rănile, dar sângele i se strecura în continuare prin pansamente, atrăgând muştele. Oamenii nababului muriseră cu sutele în faţa redutei şi, cu toate acestea, alţi soldaţi îşi făcuseră apariţia pe câmpul de luptă. Nu se vor da bătuţi tocmai acum.

Şansele ca fortul să reziste unei perioade de asediu, cu toată populaţia din Oraşul Alb îngrămădită în interiorul zidurilor sale, erau mici. Nu existau adăposturi, nu exista apă pentru spălat şi nu erau suficient de multe latrine; întregul fort duhnea a dejecţii umane. Murdăria atrăgea mii de muşte dar şi o specie de gândac minuscul care emana un miros înţepător, sulfuros. Insectele se aşezau pe orice stătea în nemişcare. Theo zărise un copil a cărui faţă era aproape complet acoperită de o masă de insecte târâtoare.

Guvernatorul şi membrii consiliului erau de negăsit. Stăteau în odăile lor, privind catastrofa prin ferestrele înalte. Redactaseră scrisori şi memorii; vorbeau în contradictoriu în jurul mesei.

— De ce nu evacuează fortul? se întrebă Theo.

Era pe ziduri împreună cu Nathan, ajutându-şi oamenii să astupe găurile din metereze cu baloţi de ţesături aduşi din depozitele Companiei Deşi Theo nu primise niciun grad sau vreo altă promovare, soldaţii îi acceptau autoritatea, pur şi simplu, din convingere. Îl considerau liderul lor.

La vest, flota de corăbii stătea inertă, ancorată pe râu. Se afla la o distanţă de doar o bătaie de muschetă, dar la fel de bine ar fi putut fi şi la zece mii de mile. Theo putea zări cu ochiul liber echipajele care frecau podelele şi lustruiau alămurile, cântau la vioară sau dansau giga. Era ca şi cum, pe

aceste vapoare frumos decorate, nici măcar nu ar fi ajuns vestea războiului care se purta la doar câteva sute de iarzi depărtare.

— Guvernatorul crede în continuare că atacul lui Siraj e doar de faţadă.

Nathan îşi luă ochii de la corăbii şi privi la focarul de mizerie din curtea de dedesubt.

— Gândirea lui tipic englezească nu poate înţelege ideea că un indian ar îndrăzni să forţeze lucrurile, continuă el.

— Se pare că înţelegi destul de bine situaţia.

— Am crescut la Frontieră, unde rangul şi culoarea pielii nu aveau nicio importanţă, spuse Nathan ridicând din umeri. Avem indieni şi acolo şi te pot asigura că nu se dau bătuţi în faţa nimănui, atunci când vine vorba de război.

— De asta ai plecat? întrebă Theo. Din cauza indienilor?

— Mă plictisisem să fac rugăciuni şi să trag cu arma. Nathan ridică un cupon de ţesătură şi îl vârî în ambrazură.

— Aşa că am fugit pe mare.

— Dar ce au zis părinţii tăi? întrebă Theo.

Nathan luă o înghiţitură din butelcuţa cu rom pe care o ţinea în traista cu praf de puşcă, după care i-o oferi lui Theo.

— Ştiu cum i-ai pierdut pe ai tăi. Probabil că îţi e greu să înţelegi de ce cineva ar alege să-şi părăsească familia. Ai mei erau mai uşor de părăsit decât părinţii tăi, după cum se pare.

Theo simţi cum romul îl arde pe gât, dar se bucură de senzaţia de hidratare.

— Te vei întoarce?

— Dacă voi avea posibilitatea să aleg.

Nathan aruncă o privire ironică înspre tabăra nababului.

— Nu pentru părinţii mei, dar mi-ar plăcea să-mi revăd sora, pe Abigail.

Theo nu răspunse. Se gândea la propria soră şi dacă vor reuşi să repare vreodată legătura dintre ei. O mai văzuse o singură dată după ce se întorsese în fort, stând cu alte femei şi împachetând cartuşe cu praf de puşcă pentru soldaţii care apărau fortul. Ea nu-i observase prezenţa, iar el nu se băgase în vorbă. Indiferent ce se întâmplase între ei, îşi dorea să o ştie în siguranţă. N-ar fi precupeţit niciun efort ca să o poată scoate în viaţă din fort.

Gerard rămăsese în sala de consiliu împreună cu ceilalţi negustori. Poate că era mai bine aşa, căci doar când se gândea la el, pe Theo îl apuca furia.

— Ce e asta? întrebă Nathan arătând spre sud către acoperişurile haotice din Oraşul Negru.

Un nor de fum se ridica spre cer, iar flăcările înalte se prelingeau către cerul înserat.

— Probabil că au incendiat bazarul.

Labirintul de alei înguste din Oraşul Negru nu lăsa să se vadă ceea ce se întâmpla, dar la urechile lui Theo ajunse sunetul haosului de pe străzi. Un alt incendiu izbucni mai departe spre est, iar apoi un altul. Ţipetele femeilor sfâşiau aerul.

— Siraj şi-a dezlănţuit armata.

Ştiau amândoi ce însemna acest lucru. Oraşul Negru era o ţintă deschisă: guvernatorul Drake nu dorise să ia în calcul apărarea acestuia, chiar dacă nu ducea lipsă de oameni. Cea mai mare parte dintre locuitorii de aici fugise, dar – judecând după ţipete şi bocete – mulţi rămăseseră.

— Vor veni să se adăpostească aici, îşi dădu seama Theo.

Coborî în fugă treptele bastionului sud-estic. Când ajunse jos, poarta tremura deja sub impactul mulţimii care împingea din afară şi bătea cu putere.

Gerard Courtney stătea cu spatele la poartă, înfruntând gloata de şipai care protesta furios la adresa sa.

— Familiile noastre sunt afară, imploră imul dintre aceştia. Trebuie să-i salvaţi căci altfel Siraj îi va ucide.

— În niciun caz, se răsti Gerard. Dacă îi vom lăsa să intre, ne vor copleşi. Nu avem suficient de multe provizii nici pentru noi, darmite pentru mii de negricioşi fără adăpost.

Unul dintre şipai făcu un pas în faţă. Gerard se trase în spate, mai aproape de poartă.

— De ce luptăm pentru voi dacă nu ne ajutaţi familiile?

— Luptaţi pentru că vă plătim. Acum mergeţi înapoi la posturile voastre înainte să vă azvârl în Gaura Neagră pe motiv că v-aţi răsculat.

Şipaiul scoase baioneta de la cingătoare şi o ţinu cu mâinile goale. În ceata de bărbaţi din spatele lui, Theo văzu strălucirea lamelor de cuţit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, deschide poarta, imploră Theo.

Gerard îi aruncă o privire scurtă. Ochii i se îngustară.

— Nu te amesteca acolo unde nu te priveşte, vere! Este o problemă a Companiei şi deţin autoritatea pentru a mă ocupa de ea.

Theo stătu puţin pe gânduri. Aprobă apoi printr-un semn din cap. Înainte ca Gerard să apuce să reacţioneze, Theo păşi în faţă şi îl pocni direct în maxilar. Vărul său se clătină, se lăsă pe spate şi se izbi cu capul de poartă. Gerard se prăbuşi inconştient la pământ.

Şipaii îl fixară pe Theo cu o privire plină de nesiguranţa.

— Eu dau ordine de acum înainte aici, anunţă el. Duceţi-l pe domnul Courtney la casa guvernatorului şi ocupaţi-vă să primească îngrijiri medicale. Spuneţi-le că a fost lovit de o bucată de cărămidă prăbuşită de pe zid.

Doi dintre şipai îl duseră pe Gerard târâş.

— Acum deschideţi poarta!

Înainte chiar de a auzi aceste cuvinte, şipaii traseră drugul şi începură să împingă poarta. Avură nevoie de toată puterea pentru a o clinti împotriva mulţimii de oameni care se îmbulzea de partea cealaltă. După ce o întredeschiseră, mai multe femei dădură buzna înăuntru: mai întâi ca un pârâiaş care se revarsă, transformându-se apoi într-un adevărat torent. Veşmintele le erau sfâşiate, iar feţele înnegrite de cenuşă şi vânătăi.

— S-ar putea să regreţi mai târziu, şopti Nathan la urechea lui Theo.

Theo văzu o femeie purtând un sari sfâşiat care îşi făcea cu greutate drum prin mulţime. Strângea la piept un prunc, iar de cealaltă mână ţinea agăţată o altă odraslă care se chinuia să ţină pasul. Alţi trei copii se înghesuiau în spatele ei, ţinând-o de rochie ca să nu se rătăcească în mijlocul încăierării. Bănui că erau orfani, aşa cum erau el şi Constance.

— Nu voi regreta.

*

Incendiul continuă toată noaptea. Oraşul Negru era construit în cea mai mare parte din lemn şi paie aşa că arse cu repeziciune. Flăcările dansau atât de sus zvâcnind spre nori, încât însuşi cerul părea cuprins de foc.

La prima geană de lumină, Theo scrută oraşul şi văzu un inel fumegând de cenuşa şi distrugere. Doar casele aflate în apropierea fortului scăpaseră tefere, alături de biserica şi vilele înalţilor negustori. Faţadele, odinioară albe, erau acum acoperite de urme ale pârjolului, iar fumul ieşea în vălătuci pe ferestre acolo unde luaseră foc o parte dintre obloane.

— L-ai văzut pe vărul tău în dimineaţa aceasta? întrebă Nathan.

— Nu cred că a mai ieşit din casa guvernatorului după noaptea trecută.

— Încearcă să nu-i ieşi în cale dacă poţi. Chiar dacă ne luptăm pentru vieţile noastre, asta nu l-ar împiedica să te împuşte pentru răzvrătire dacă dă

de tine.

— Mi-e teamă că Siraj îl va scuti de acest efort.

Explozia unui tun răsună peste peisajul dezolant. Înspre est, dincolo de biserică şi teatru, rotocoale de fum alb înfloriră dinspre bateriile instalate de Siraj.

— Vin!

Theo privi în jur. Nu avea nevoie de un manual de război ca să înţeleagă pericolul. Vilele aparţinând Companiei care mărgineau fortul erau toate cu cel puţin un etaj mai ridicate decât meterezele şi intrau cu uşurinţă în raza de acţiune a muschetelor. Dacă armata nababului prelua controlul asupra lor, ar fi putut apoi deschide focul asupra trupelor care apărau fortul. Pentru sutele de femei şi copii înghesuiţi pe terenul de paradă, ar fi fost echivalentul unui masacru.

— Adu oamenii! spuse Theo. Vom ocupa poziţiile din apropierea bisericii.

Când Nathan se întoarse, Theo se arătă surprins de numărul mare de oameni pe care îl adusese cu sine.

— Ţi-ai câştigat o reputaţie, explică Nathan. Au auzit cum ai apărat reduta de la Perrin, iar acum vor să lupte sub comanda ta.

— Sper ca de data aceasta să fie cu mai mult folos, răspunse Theo.

Nu se putu abţine să nu se simtă onorat de respectul pe care îl primea, dar în acelaşi timp, să înţeleagă şi povara responsabilităţii. Bărbaţii aleseseră să lupte alături de el. Le era dator să-i conducă cu pricepere.

Ieşiră din fort pe poarta estică şi se aşezară pe poziţii într-una dintre vilele care dădeau spre strada principală şi spre parc. Din dreptul ferestrelor de la etaj, Theo privi în jos şi văzu cum bătălia devastase deja parcul. Copacii fuseseră tăiaţi şi târâţi în mijlocul drumului pentru a forma un fel de baricade, în timp ce pajiştile şi rondurile de flori erau străbătute în lung şi în lat de şanţuri de mică adâncime. Din punctul de vedere al lui Theo, nu serveau la nimic: fuseseră începute în panică şi abandonate în grabă, fără să fie conectate cu alte sisteme de apărare. Aduceau mai mult cu un mormânt deschis.

Simţi un mic frison şi alungă acest gând. Ţinea arma în mâini – luând exemplul lui Nathan, adoptase o jezail indiană găsită pe câmpul de luptă – îndreptată în josul drumului către tabăra nababului. Era ora opt dimineaţa şi avea deja cămaşa fleaşcă de transpiraţie.

— Ne vom lupta cu o zi caniculară, prezise el.

Din bătăliile care au urmat după aceea, în memoria lui Theo rămaseră doar nişte fragmente, asemenea unui coşmar în plină zI Imaginile intens colorate erau întrerupte de spaţii albe ca şi cum în astfel de momente, orice senzaţie ar fi fost dezgolită de conţinut în focul bătăliei, cele mai dificile momente erau scurtele episoade de nebunie: între zgomot, fum şi acţiunile repetitive de tragere, nu exista nicio amintire specială, în afara sentimentului de teroare şi proximitate faţă de propria moarte. La fel de confuze erau şi interludiile în care inamicul înceta focul – câteodată timp de mai multe ore la rând – iar Theo şi oamenii de sub comanda sa pierdeau vremea prin dormitoarele şi saloanele de desen ale cetăţenilor eminenţi din Calcutta, incapabili să se relaxeze, căci atacul ar fi putut reîncepe în orice moment. Despre ce vorbiseră oare în momentele acelea?

Îşi aminti cum oamenii săi îşi curăţau muschetele folosind vin de Porto din decantoare de cristal şi îşi ştergeau ţevile cu şerveţele din mătase. Îşi aminti că unul dintre soldaţi găsise o rochie din crep roz atârnând pe spatele unei uşi, o îmbrăcase şi începuse să ţopăie prin cameră în timp ce ceilalţi râdeau şi strigau vorbe obscene. Îşi aminti când un soldat indian dăduse buzna pe una dintre uşi, deşi aceasta ar fi trebuit păzită, la fel de mirat să-i vadă pe englezi precum erau şi ei să vadă un indian. Theo puse pistolul la tâmpla bărbatului şi îi zbură creierii de la mică distanţă. Îşi aduse aminte cum luptase alături de Nathan, cot la cot sau stând spate în spate, salvându-şi vieţile unul altuia atât de des, încât nici nu mai avea rost să menţioneze de câte ori.

Dar întotdeauna momentul de elan era retragerea. Au fost alungaţi mai întâi dintr-un conac, apoi dintr-un altul. Îşi fortificau poziţiile, dar erau încercuiţi şi forţaţi să se retragă. Nu mai pomenea nimeni nimic despre vreo retragere a armatei nababului. Atacatorii luptau asemenea tigrilor şi, indiferent cât de mulţi soldaţi dobora Theo, alţii, la fel de mulţi, veneau să-i înlocuiască. Casele pe care negustorii Companiei refuzaseră să le demoleze deveniră câmpuri de luptă. Confruntarea se ducea din încăpere în încăpere, iar dacă atacatorii nu puteau doborî uşa pentru a intra, sfărâmau în schimb pereţii sau incendiau construcţia.

Theo şi Nathan luptară toată ziua şi toată noaptea până în zorii zilei următoare. Până la sosirea amiezii, îşi dădură seama că poziţia lor era imposibil de apărat. Plecară din ultima casă, dând foc prafului de puşcă din plosca lui Theo, ca un fel de diversiune, apoi săriră pe o fereastră de la

primul etaj şi alergară prin câmp deschis până la fort Gloanţele zornăită împrejurul lor – unele trase chiar de oamenii lor, aflaţi pe meterezele fortului, care nu recunoscură siluetele întunecate şi zdrenţăroase venind în fugă către ei.

Cu oamenii care le mai rămăseseră, se folosiră de adăpostul zidurilor şi reuşiră să se strecoare prin deschizătura porţii înainte ca aceasta să se închidă cu putere.

Fortul era de nerecunoscut faţă de momentul în care plecaseră din el. După o zi şi jumătate de bombardament neîntrerupt, apăruseră spărturi imense în ziduri. Cupoanele de ţesături şi saltelele cu care astupaseră găurile luaseră foc; unele dintre acestea ardeau încă mocnit Vila guvernatorului ajunsese asemenea unui ciot zdrenţuit, căscat către cer, iar absolut toate ferestrele sale somptuoase fuseseră spulberate.

Terenul de paradă era presărat cu cadavre şi fragmente de corpuri omeneşti. Salvele de tun lansate de artileriştii francezi din armata nababului îşi atingeau ţinta cu o precizie criminală. În curtea plină de oameni, refugiaţii nu aveau unde să fugă. Au stat nemişcaţi, în timp ce ghiulelele au săpat dâre însângerate prin mijlocul lor.

Un cadavru zăcea la picioarele lui Theo: o femeie tânără cu un trup zvelt îmbrăcată într-o rochie verde. Poate odată fusese frumoasă, dar acum nu mai era nicio cale de a afla. Capul îi fusese spulberat direct de pe gâtul subţire. Cu excepţia muştelor, nimeni nu se atinsese de trup. Degetele sale lipsite de viaţă erau încleştate de cartea pe care o citea. Niciun strop de sânge nu căzuse pe scrisul auriu de pe cotorul cărţii. Întâmplările fericite şi nefericite ale vestitei Moli Flanders.

Dacă era cumva Connie?

Gândul trecu asemenea unui tăiş prin inima lui Theo. Epuizat după atâtea zile de bătălie, nu-i mai păsa acum decât de sora lui. În focul luptei, nu o putuse proteja aşa cum promisese. Ar putea fi deja moartă, unul dintre cadavrele împrăştiate în jurul său, iar ultimele cuvinte pe care el i le adresase au fost crude şi pline de furie.

Cuprins de frenezie, începu să caute printre cadavre. Muştele roiau în semn de protest formând o pâclă neagră. Era ca şi cum ar fi traversat Iadul. Privi fix în ochii lipsiţi de viaţă din căpăţânile separate de trup şi trase de braţele smulse din încheieturi. Călcă peste trunchiuri, picioare, abdomene şi peste braţe cu degetele înţepenite în rigor morţiş şi furie.

— Ce faci?

Calmul din vocea lui Nathan îi ţinea în frâu nebunia şi avea darul de a-l trezi pe Theo la realitate. Se uita îndelung la prietenul lui.

— O caut pe Connie.

— Ar trebui să încerci pe chei. Guvernatorul a ordonat tuturor femeilor să evacueze oraşul.

Theo îşi făcu loc prin mulţimea strânsă ciorchine în jurul porţii vestice care ducea la treptele ce coborau înspre râu. Disperat să treacă mai departe, începu să dea mai agresiv din umeri şi din coate împingând oamenii care îi stăteau în cale. Era imposibil: toată lumea din fort încerca să se înghesuie pe chei. Oare Connie se afla deja acolo? Dacă va pleca înainte să apuce să se împace cu ea? Dacă nu va afla niciodată ce s-a întâmplat cu ea?

Trebuia să existe o altă cale. Ieşi din mijlocul gloatei şi alergă spre scările care duceau pe metereze, mişcându-se cu rapiditate, astfel încât ţintaşii nababului să nu aibă timp să-l zărească.

Zidul era pustiu. De la înălţimea acestuia, putea vedea în jos spre debarcaderul din exteriorul fortului. Fiecare centimetru era înţesat de oameni, o puzderie de femei şi copii împingându-se ca să ajungă la baija ce se clătina lovindu-se de piloni. Soldaţii mobilizaţi pentru a organiza evacuarea erau copleşiţi de valul de disperare. Câteva femei se dezechilibrară şi căzură în apă. Altele săriră în râu, înotară până la ambarcaţiuni şi încercară să se tragă la bord, în timp ce mâini înfuriate le împingeau înapoi în apă.

Theo cercetă cu privirea gloata de oameni, căutând-o pe Constance. În marea de păr închis la culoare şi voalurile care acopereau capetele, cosiţele ei blonde ar fi ieşit în evidenţă strălucind asemenea unui far. Îşi încordă privirea. Nimic.

— Acolo, zise Nathan care îl ajunsese din urmă. Arăta către râu unde una dintre baije plecase deja.

Inima lui Theo tresări. Era ea! Stătea cu spatele la el, dar părul blond şi pielea palidă erau cu siguranţă inconfundabile.

— Slavă Domnului! spuse el respirând uşurat.

Vasul era atât de plin de oameni, încât copastia aproape că atingea apa râului. Pe punte era o mare înghesuială, unii fiind nevoiţi să stea aplecaţi peste bord, agăţându-se de alţi pasageri pentru a nu cădea în apă. Pentru că nu aveau suficient spaţiu de manevră, vâslaşii roteau ramele cu gesturi restrânse, asemănătoare mişcărilor unui crab şi abia dacă reuşeau să ţină în mişcare barca plină până la refuz.

Era sigur însă că pe Connie nu o păştea niciun pericol, în scurt timp avea să se îmbarce pe una dintre navele Companiei care aştepta implacabilă la cheu, gata să o ducă departe de această criptă.

Undeva mai departe, de-a lungul malului, din spatele zidurilor, o formă întunecată zbură prin aer. Lăsând în urmă o dâră de fum negru, se arcul deasupra apei, ateriză în râu cu un şuierat, după care dispăru.

— Săgeţi cu foc! ţipă Nathan.

O altă săgeată zbură prin aer, apoi o alta, toate îndreptându-şi arcuirea mortală către barca supraîncărcată. Theo fugi către capătul zidului, gândindu-se că i-ar putea perturba pe arcaşi dacă deschidea focul din lateral. Dar erau ascunşi în spatele uneia dintre vile, iar băiatul nu ar fi avut nicio şansă să-i nimerească.

Trebuia să o salveze pe Connie.

N-ar fi reuşit în veci să iasă pe poarta care dădea spre râu. Săgeţile aduseră mulţimea la delir. Pe chei, numeroase femei panicate se îmbulzeau pentru a intra în fort, în timp ce oamenii aflaţi înăuntru – care nu ştiau ce se întâmplă afară – împingeau cu o forţă egală încercând să iasă. Theo nu putea sări de pe zid. Era prea înalt, iar debarcaderul prea lat ca să existe şansa de a plonja direct în apă. Dacă sărea, şi-ar fi schilodit picioarele.

Alte săgeţi loviră barca. Una dintre acestea străpunse spatele unei femei incendiindu-i rochia. Ceilalţi pasageri se înghesuiră cu disperare să scape de ea, făcând ambarcaţiunea să se zgâlţâie. Femeia se agăţă de marginea bărcii, dar oamenii de lângă ea îi desprinseră degetele şi o împinseră în râu. Apa stinse focul care îi cuprinse veşmintele, dar femeia se înecă. Theo îi văzu braţele zbătându-se înnebunite, în timp ce barca se îndepărtă şi mai mult.

Trebuia să ajungă la Connie.

La capătul debarcaderului, un zid scund bloca ieşirea. În vremuri de pace, rostul acestei construcţii era de a-i împiedica pe hoţi să intre pe chei. Acum, îi ţinea departe pe atacatori. Nu fusese însă construit pentru a servi drept sistem de apărare. Era doar cât jumătate din înălţimea meterezelor principale, iar dedesubtul locului în care se afla Theo, exista o porţiune ieşită mai mult în exterior.

Theo se strecură printr-o ambrazură şi sări pe coama zidului. Deşi era îngust, cu o lăţime de doar treizeci de centimetri, băiatul reuşi să aterizeze cu bine. Barca se îndepărta tot mai mult, rămânând însă în bătaia săgeţilor de foc, care se prăvăleau şuierând de jur-împrejur. Pasagerii păreau cuprinşi

de adevărate convulsii de spaimă care riscau să răstoarne ambarcaţiunea şi să-i arunce pe toţi peste bord.

Nathan coborî în urma lud Theo. Din locul în care se afla, Theo ar fi putut cu uşurinţă să sară pe sol, în afara fortului şi ocolind prin spatele vilelor, să-i atace pe arcaşii nababului. Ar fi câştigat suficient timp cât barca lui Connie să ajungă în siguranţă, la corăbiile cele mari.

Theo era pe cale să sară, când inima i se opri în loc. Barca, înţepată cu săgeţi asemenea unui porc înjunghiat, luă foc la pupă. Femeile de pe punte încercară să se îndepărteze de flăcări, dar nu aveau unde fugi. Vasul plin de oameni până la refuz se răsturnă, iar pasagerii căzură în apă, ţipând şi zbătându-se. Apa clocotea în jurul lor, în timp ce cămăşile li se umflau asemenea unor baloane. Ţesătura grea îi trăgea în jos, aspirându-i sub apă.

Theo nu o mai văzu pe Connie. Bărcile de pe chei erau deja înţesate de oameni, nu ar fi avut loc să se urce şi oricum vâsleau prea lent pentru a putea ajunge în timp util la femeile în pericol de a se îneca.

Aruncă muscheta într-o parte, îşi dădu jos traista cu muniţie şi plonjă de pe marginea zidului direct în apă. Înghiţi o gură de apă maronie şi plină de sedimente, o scuipă şi porni înot.

Râul era larg, iar distanţa până la barca răsturnată, destul de mare. Apa îi înţepa ochii, iar distanţa până la haosul plin de freamăt nu părea să se micşoreze. În depărtare, carenele vaselor Companiei, cu vopselurile lor imaculate şi pupele aurite, se ridicau deasupra măcelului. Echipajele se înghesuiau la balustradă, privind şi arătând cu degetul, asemenea unor spectatori la groapa urşilor. De ce nu-şi coboară bărcile la apă?

Săgeţile începură să cadă în jurul lui Theo. Una Iovi la câţiva centimetri de el, atât de aproape încât apa îl împroşcă în ochi. Călcă apa uitându-se atent la feţele celor de lângă el. Rămăseseră mai puţine femei acum, iar mişcările nu mai erau atât de frenetice pe măsură ce oboseau. O fată cu ochi mari, căprui, alunecă sub suprafaţa apei, lăsând în urma sa un şir de bule.

Ceva îl lovi în umăr. Se întoarse şi văzu cadavrul unei femei plutind cu faţa în jos, izbindu-se de el. În spate avea înfipte trei săgeţi. O împinse la o parte, dar curentul o aducea înapoi lângă el. Se opinti să o îndepărteze din drum, luptându-se cu pielea cea rece şi gumoasă, până când apele luară cadavrul şi-l duseră în josul râului.

— Connie! strigă el, înghiţind alte guri de apă de râu. Connie!

Unele dintre femei reuşiră să ajungă la barca răsturnată şi să se caţere pe coama acesteia. Altele se strânseră ciorchine în jur, încercând să se agaţe. Se

iscă o încleştare brutală pentru supravieţuire. Femeile de pe barcă se luptau cu celelalte, lovindu-le peste mâini cu stinghii desprinse din vâsle când acestea încercau să ajungă la carenă.

La capătul îndepărtat al bărcii, Theo zări pentru un scurt moment nişte şuviţe blonde. Strigă numele lui Connie; capul se scufundă şi rămase blocat de carena răsturnată. Theo înotă spre ea. Trupul băiatului, extenuat şi învineţit după zile de luptă, făcu un ultim efort de voinţă.

Deodată simţi cum îi explodează capul de durere. Ceva îl lovise cu putere în plină figură. Un apărător gelos se năpustise asupra lui înarmat cu o vâslă. Încă o izbitură. O trosnitură găunoasă îi răsună în urechi când vâsla îl lovi din nou în ceafa.

Ultimul lucru pe care Theo şi-l aducea aminte era cantitatea enormă de apă înghiţită, care îi ajungea apoi în plămâni, amestecându-se cu sângele. Se rostogoli apoi şi-şi pierdu cunoştinţa.

*

Când îşi reveni, o rază de soare îi intra în ochi. Stătea întins pe spate, pe nişte scânduri tari care îl făceau să simtă pregnant fiecare vânătaie şi rană de pe trup. Deasupra sa, vedea modelul elaborat format de velatura şi catargul ridicate spre nori.

Se simţea ca şi cum o încărcătura de praf de puşcă îi explodase în craniu.

Constance.

Deschise din nou ochii şi se ridică în picioare. Durerea era de două ori mai groaznică, asemenea unei suliţe fierbinţi care îi străpungea globii oculari, făcându-l să-şi dorească să vomite. Se luptă să scape de aceasta senzaţie. Trebuia să o găsească.

Puntea era plină de bărbaţi şi de femei în toate stadiile de disperare. Marinarii mergeau printre ei reparând frânghiile şi ajustând velele. Nu o zărea nicăieri pe Constance.

— Ţi-au lăsat aşadar ceva creier în cap, se auzi o voce din spatele său.

Era Nathan. Stătea aşezat pe un cufăr şi îşi umplea pipa cu tutunul pe care îl ţinea în cercel Zâmbetul nu putea ascunde îngrijorarea care i se citea pe chip.

Theo îşi duse mâna la ceafă. Simţi un cucui, care se umflase asemenea unui ou de struţ.

— Cum ai ajuns aici?

— Aşa cum ai ajuns şi tu.

Nathan îşi atinse cămaşa, încă umedă.

— Am fost pe urmele tale. Şi când au încercat să mă lovească, am reuşit să mă feresc.

— Tu m-ai salvat?

— Aşa se pare.

— Şi Constance?

Nathan răsucea pipa între degete.

— Vaporul şi-a coborât bărcile – prea târziu pentru mulţi, dar nu pentru toţi bau salvat pe toţi cei pe care au putut.

Privirea de pe chipul lui Nathan îi frânse inima lui Theo.

— Îmi pare rău.

Cuprins de disperare, Theo abia mai băgă de seamă durerea care îi palpita cu şi mai multă putere în tâmple. De ce fusese atât de furios pe ea? De ce se despărţiseră plini de resentimente?

El ar fi trebui să fie cel care se îneacă – nu ea. Se ridică în picioare, menţinându-şi cu dificultate echilibrul şi se îndreptă împleticindu-se către balustradă. Avea să termine totul chiar acum.

Aruncă o privire peste bord şi văzu apa clipocind peste coca navei. Vasul se pusese în mişcare. Mâna lui Nathan îl prinse de umăr.

— Erau alţii pe care i-aş fi putut salva din apă, şopti Nathan. Nu mă face să-mi regret alegerea.

Dojana îl readuse pe Theo la realitate.

— Unde suntem?

Calcutta dispăruse în depărtare. De o parte şi de cealaltă a vasului, pe malurile râului, se zărea jungla presărată de sătucuri, iar vârful câte unei pagode se iţea din când în când dintre copaci. Nişte vaci schiloade tropăiau pe potecile noroioase, coborând către apă pentru a se adăpa.

— Nababul a trimis bărci pline cu paie în flăcări pentru a încerca să ne dea foc. Căpitanul s-a gândit atunci că ar fi mai bine să ne mutăm în josul râului.

Theo urmări privirea lui Nathan, care se deplasa de-a lungul şirului de tunuri aliniate pe puntea principală. Toate erau fixate strâns de punte şi aveau lampioanele încă înfipte în ţevi.

— Ar fi fost nevoie de o singură lovitură din lateral şi ambarcaţiunile nababului s-ar fi transformat în surcele pentru foc.

Disperarea lui Theo se transformă în furie.

— Căpitanul acestei nave este cumva un laş?

— A ascultat pur şi simplu ordinele, spuse Nathan arătând către pupă, unde o siluetă sfrijită şi încovoiată purta o conversaţie serioasă cu două tinere femei, care ţineau morţiş să-i arate infinita lor recunoştinţă.

Colonelul Manningham se ocupase personal de evacuarea domniţelor, iar când acestea ajunseră la bord, a simţit că este o datorie de onoare să le escorteze până când vor ajunge într-un loc aflat în afara pericolului.

Theo păşi spre pupă. Simţindu-i ostilitatea, cele două tinere doamne se retraseră la apropierea lui, în timp ce Manningham îşi ridică bărbia, privindu-l de sus cu o atitudine dispreţuitoare. Purta o cămaşă imaculată, nicio pată de sânge sau de praf de puşca nu-i întinase pieptarul alb şi scrobit.

— Domnule Courtney, pufăi el. Sunt bucuros că v-aţi venit în simţiri în cele din urmă.

— Trebuie să întoarceţi această navă, spuse Theo făcând un gest către tunurile care stăteau neputincioase şi nefolosite. Cu tunurile acestea l-aţi putea învinge pe nabab.

Manningham se schimbă la faţă.

— Datoria mea este faţă de doamnele de la bordul acestei nave.

— Dar sunt încă sute de bărbaţi şi femei rămaşi prizonieri în fort.

— Vor trebui să se protejeze singuri.

Lui Theo nu-i veni să-şi creadă urechilor. Zări o altă galeră pe poziţii la câteva cabluri în urma lor iar în spatele acesteia, o alta şi încă o alta. Părea că întreaga flotă din Calcutta îi urmase exemplul lui Manningham şi părăsise oraşul.

— Dacă nu schimbi direcţia, vei condamna la moarte sute de slujitori fideli ai Companiei.

Aruncă o privire înspre pupa vasului, acolo unde se afla cârma. Se întrebă dacă ar fi putut să o manevreze şi să forţeze vasul să ia cale întoarsă. Ar fi fost curată nebunie. Chiar dacă nu l-ar fi oprit cineva, n-ar fi putut întoarce un vas de mari dimensiuni ca şi cum ar fi fost un landou. În apele puţin adânci şi mâloase ale râului Hooghly, o astfel de manevră ar putea face nava să eşueze – sau chiar mai rău.

Manningham îi citi gândurile. Un rânjet de triumf i se răspândi pe faţă.

— Data trecută când ai primit un ordin de la superiorul tău l-ai încălcat. L-ai agresat pe Gerard Courtney. Acum urmează să plăteşti pentru ceea ce ai făcut.

Fără să facă zgomot, patru marinari se furişară în spatele lui Theo. Îl ridicară în aer apucându-l de braţe şi de picioare şi, indiferent cât de mult se zbătu, băiatul nu reuşi să se elibereze.

— Duceţi-l sub punte şi puneţi-l în lanţuri!

Îl târâtă până la bric, o temniţă minusculă în măruntaiele corăbiei, şi îl încătuşară într-un inel din fier.

Cum stătea aşa singur, pe întuneric, în compania propriilor regrete, un singur gând îl consolă pe Theo.

Cel puţin Connie nu va mai suferi.

*

De la cel de-al doilea etaj al vilei guvernatorului, Constance privea tragedia desfăşurându-se: bărcile înţesate cu oameni disperaţi, ploaia săgeţilor de foc, măcelul atunci când una dintre bărci luase foc şi se răsturnase. Între toţi acei fugari cu pielea închisă la culoare, remarcă o femeie cu păr blond şi bănui că este Mary Butler, o prietenă de-a ei, nevasta unui negustor din Oraşul Alb. Nu văzuse momentul în care Theo sărise în apă, iar atunci când băiatul ajunsese la barcă, era doar un alt cap plutitor printre atâtea altele.

— Este groaznic, şopti ea.

Ştia cât de puţin lipsise să fie şi acum în râu. Unele dintre femei se căţăraseră pe barca răsturnată, apărându-şi poziţia cu lovituri de vâsle aplicate celor care încercau, la rândul lor, să-şi revendice un loc în care să se simtă în siguranţă. Nu reuşiseră să se salveze. Săgeţile căzuseră cu o precizie neobişnuită, ucigându-i fără drept de apel. Unii muriseră cuprinşi de flăcări. Alţii muriseră acolo unde se aflau, încleştându-se de barcă chiar şi după moarte.

Constance se îndepărtă de la fereastră. Din fericire, vasele ancorate începură şi ele să-şi lase bărcile la apă, trăgându-i la bord pe cei câţiva supravieţuitori care reuşiseră să iasă din bătaia săgeţilor. Prietena ei nu se afla printre aceştia.

— Ce faci aici?

Gerard intră în încăpere. După atâtea ore de lupte încrâncenate, nu mai emana aceeaşi siguranţă de sine. O epuizare greu de descris i se întipărise pe chip, iar o dâră de sânge îi aluneca pe obraz din locul unde îl atinsese un glonţ de muschetă, care ar mai fi avut nevoie de doar câţiva centimetri pentru a-l trimite în lumea celor drepţi. Constance se repezi spre el cu un ţipăt şi îl îmbrăţişă.

— Ţi-am spus să mergi la vapoare, o dojeni. Slavă Domnului că nu ai făcut asta, adăugă el apoi.

— Nu l-aş fi putut abandona pe Theo. Întotdeauna m-a pus să-i promit ca nu-l voi părăsi niciodată. Chiar şi după toate cele întâmplate… Pipai pandantivul pe care îl purta la gât, o perlă montată în aur care îi aparţinuse mamei sale. Dacă vom muri, vom muri împreună.

— Greşeşti, din păcate.

Gerard luă un telescop cu care scrută râul. Arătă înspre cea mai apropiată galeră, Dodaldy, unde supravieţuitorii erau urcaţi la bord.

— Uite-l pe fratele tău!

Constance îi smulse telescopul din mână. Era adevărat. Theo stătea pe punte, dialogând cu un alt marinar. Nu avea cum să nu-i recunoască ciuful de păr roşu.

Se uită în altă direcţie tremurând.

— Loialitatea ta a fost acordată cui nu trebuia, spuse Gerard impasibil. TU n-ai vrut să-ţi abandonezi fratele, dar se pare că el nu are astfel de scrupule.

Fata privi din nou. Nu se putu abţine. Marinarul se îndepărtase. Theo se întoarse către Fortul William şi către Constance – prin lupa telescopului, trăsăturile lui păreau aproape, iar pe faţă i se citea disperarea. Timp de o secundă, privirile li se întâlniră după ce traversară o distanţă care, dintr-o dată, devenise imposibil de parcurs.

Băiatul dispăru apoi în spatele hamacelor înghesuite printre năvoadele de pe corabie. Constance îi dădu telescopul înapoi lui Gerard.

— Aşadar am rămas doar noi, spuse ea cu o voce rece ca gheaţa.

Chiar şi cu ochiul liber putea vedea marinarii pregătind velatura şi desfăcând pânzele. Alţii montau spiţele la cabestanul ancorei, pregătind corabia de plecare.

— N-am crezut niciodată că va fugi, spuse ea.

— Va fi într-o companie distinsă, spuse Gerard, aruncând o privire către corabie prin telescop. Îi zăresc pe galanţii colonei Manningham şi Frankland îmbarcaţi pe navă. Guvernatorul Drake a dat şi el bir cu fugiţii.

— Ce ne facem? întrebă Constance.

— Nu putem pleca nici dacă am vrea.

De-a lungul râului, flota Companiei Indiilor de Est naviga în frunte cu corabia Dodaldy.

— Va trebui să luptăm şi să ne punem vieţile în mâinile providenţei.

Clădirea se zgudui lovită în plin de o ghiulea. Connie îşi întinse mâinile pentru a se ţine de pervazul ferestrei.

— Nu mai am încredere în nimeni.

*

Bătălia continuă toată noaptea. Artileriştii francezi aduseră tunurile mai aproape spărgând ambrazuri în zidurile bisericii şi ale caselor pentru a ochi clădirile din interiorul fortului cu o precizie mortală. Nu se putea dormi în condiţiile acestea. Constance rătăci între vila guvernatorului şi terenul de paradă, doar într-o mică măsură conştientă de evoluţia luptei. Înarmaţi cu scări, câţiva bărbaţi încercară să escaladeze zidurile pe furiş. Un sergent olandez se răsculă şi îşi abandonă ceata de mercenari. Apărătorii fortului respinseră un atac aprig lansat la poarta dinspre râu. Constance asistă la întreaga confruntare cu indiferenţa unui spectator. Nu putea face altceva decât să-şi aştepte soarta.

Dimineaţa următoare, comandanţii fortului s-au reunit într-un ultim consiliu de război desfăşurat în încăperea distrusă. Acoperişul fusese spulberat aşa că prin tavan se putea vedea cerul; masa lungă din mahon era acoperită cu moloz, iar oglinda aurită de pe perete se spărsese într-o mie de cioburi. Nori sumbri atârnau aproape de pământ, ţinând ca într-un recipient dogoarea imensă care refuza să se domolească.

După dezertarea liderilor Companiei, comanda fu preluată de următorul în grad, un bărbat pe nume John Holwell, magistratul-şef. Era un om serios, unul dintre veteranii Indiei, şi în ciuda feţei pline de riduri şi a părului grizonant, avea doar patruzeci şi cinci de ani. Câţiva dintre bărbaţii de la masă se întrebau care ar fi fost cursul bătăliei, dacă s-ar fi desfăşurat de la început sub comanda sa. Acum era prea târziu. Magistratul se aşează într-un scaun capitonat în capul mesei, avându-i pe Gerard şi pe ceilalţi negustori care supravieţuiseră de-o parte şi de cealaltă.

— Primul punct pe ordinea de zi, anunţă Holwell, este să reţinem că în absenţa guvernatorului Drake şi a coloneilor Manningham şi Frankland sunt ales, în mod regulamentar, preşedinte şi guvernator al Fortului William şi al Preşedinţiei sale.

În stânga magistratului, stătea un funcţionar care reuşise să salveze condica de şedinţe din mijlocul măcelului. Acesta nota discuţia cu o caligrafie îngrijită, scoţând exclamaţii de nemulţumire când, din cauza prafului, pe hârtie se scurgea o cantitate mai mare de cerneală decât ar fi trebuit sau atunci când vreo ghiulea îl făcea să traseze litere tremurânde.

— Care e numărătoarea de astăzi? întrebă Gerard.

— Am pierdut douăzeci şi cinci de oameni, iar şaptezeci au fost răniţi în timpul nopţii, spuse medicul De asemenea, vreo treizeci au dezertat la inamic.

Holwell făcu calculele în cap.

— Mai avem cel mult două duzini de bărbaţi care pot ţine în mână o muschetă.

Se lăsă o linişte grea, încărcată de sentimentul disperării. Toate lumea ştia că nu putea exista decât o singură concluzie. Nimeni nu voia să o spună cu voce tare.

Holwell oftă.

— Am trăit cu speranţa că, dacă rezistăm suficient de mult, corăbiile s-ar putea întoarce.

În voce i se simţea puţină furie.

— Dumnezeule, o singură goeletă ar fi nimicit forţele nababului şi ne-ar fi oferit o cale sigură de a scăpa de aici! Dacă ar fi fost dornici să lupte…

Privi în jurul mesei.

— Speranţele noastre sunt spulberate acum. Flota nu se mai întoarce. Voi trimite o solie de pace nababului şi o ofertă de armistiţiu.

Nimeni nu-l contrazise. Privindu-şi imaginea reflectată în ceea ce mai rămăsese din oglinda gigantică, era evident că orice noţiune de onoare şi glorie fuseseră spulberate asemenea cărămizilor sfărâmicioase din zidurile fortului.

— Nu trebuie să cedăm prea mult, avertiză Gerard. Nababul este crud şi lacom. Dacă află cât de disperaţi suntem, nu ne va acorda nicio concesie.

Holwell dădu din cap afirmativ.

— Voi transmite mesajul în cel mult o oră, oferindu-i capitularea noastră cu demnitate, dacă ne va garanta liberă trecere.

Afară, oraşul arăta de parcă venise Ziua Judecăţii. Aerul devenise negru din cauza fumului, iar clădirile cuprinse de flăcări colorau cerul într-o strălucire roşiatică asemenea unui fals asfinţit Praful înfunda toţi porii şi înlăcrima ochii. Totul era distrus. Familiile care se înghesuiau în curte, de ordinul sutelor, chiar dacă dacă muriseră foarte mulţi, erau asemenea unor sufletele pierdute care îşi aşteptau penitenţa.

Gerard o descoperi pe Constance stând ghemuită într-un colţ al fortului, unde zidurile îi ofereau o bucată de umbră. Fata privi înspre el cu ochii goi.

— De ce nu se mai aud tunurile?

— Negociem capitularea.

— Ce o să se întâmple cu noi? Oare oamenii nababului vor…?

Fata îşi încrucişă mâinile la piept coborându-şi privirea. Pentru prima dată în ultimele săptămâni, Gerard îşi aduse aminte cât de tânără era: şaisprezece ani. Cu părul ei bălai şi pielea aurie, ar fi un trofeu ispititor pentru armata victorioasă.

Gerard auzise multe istorii despre poftele nababului. N-ar fi folosit la nimic să-i povestească acum despre acest lucru lui Constance.

— A dovedit ce avea de dovedit şi a obţinut victoria, a spus acesta, încercând să pară mai încrezător decât se simţea în realitate. Îi convine să se dea mărinimos. Comandanţii noştri din Londra nu vor lăsa această insultă nepedepsită şi, probabil, ştie şi el asta. Dacă este mărinimos, îi va fi mai uşor în viitor.

Constance îşi trase în sus corsajul rochiei. Nu-şi mai schimbase veşmintele de trei zile. Din cauza căldurii, ţesătura jilavă i se mula pe trup ca un al doilea strat de piele, scoţându-i în evidenţă formele. Se simţi disperat de vulnerabilă.

Santinelele de pe ziduri scoaseră un strigăt. Gerard fugi către meterezele distruse. Un indian jemmautdar, purtând turbanul de un albastru strălucitor care semnifica un rang superior în armata nababului, se apropia călcând peste molozul din faţa caselor distruse. Una dintre santinele ridică muscheta pregătindu-se să ţintească, dar Gerard îi împinse arma la o parte, înainte chiar ca jemmautdar să-şi deschidă larg braţele într-un gest de pace.

Cu ajutorul semnelor şi un amestec de vorbire stâlcită, le spuse că stăpânul său, nababul, va consimţi cu toată bunăvoinţa să discute termenii capitulării, dacă ei vor înceta focul.

— Avem nevoie de cuvântul său că vom fi trataţi cu respect, strigă Holwell.

Jemmautdar îşi dezveli dinţii într-un zâmbet alb şi larg, încuviinţând printr-o mişcare a capului plină de bunăvoinţă, înţelegerea era făcută. Jemmautdar se retrase. Peste fort se lăsă o tăcere stranie şi iritantă, căci era pentru prima oară în ultimele patru zile şi patru nopţi când nu se mai auzeau bombardamente. Chiar şi plânsetele copiilor păreau că încetaseră în tăcerea dogoritoare şi epuizantă care cuprinse curtea.

— Nu am încredere în el, îi spuse Gerard lui Holwell. Ar trebui să ne ţinem oamenii în alertă.

Holwell ridică din umeri.

— Nu trebuie să-i dăm nababului niciun motiv ca să ne pună sinceritatea la îndoială. Pe de altă parte, avem atât de puţini oameni, încât nu putem face mare lucru.

— O va considera o dovadă de slăbiciune, avertiză Gerard.

Holwell îl privi cu ochi sticloşi.

— Niciun prinţ indian n-ar îndrăzni să-şi ia cuvântul înapoi, după ce a acceptat un armistiţiu. Ar prefera, mai degrabă, să negocieze decât să lupte.

— Dacă aş avea câte o rupie pentru fiecare bărbat care a spus asta şi care acum zace mort cu o sabie indiană şi lin glonţ în stomac, acum aş avea un lakh, spuse Gerard sarcastic.

Un lakh însemna o sută de mii de rupii.

— Nu avem de ales.

Se scurseră încă zece minute din acea după-amiază lungă şi fierbinte.

Cele câteva zeci de soldaţi din garnizoană coborâră de pe ziduri şi se aşezară pe terenul de paradă alături de familiile lor. Căldura, foamea şi epuizarea îi paralizaseră pe toţi.

Gerard stătea pe metereze ascuţindu-şi lama săbiei cu tocila. Setea îi provocase o durere de cap; fiecare răzuite a pietrei era asemenea unui cuţit care îi sfredelea craniul, dar nu putea face nimic pentru a-şi alina durerea. Trebuia să scruteze încremenirea ameninţătoare care se aşternuse peste oraş. În ceea ce mai rămăsese din vilele din apropiere, umbre pâlpâiau în spatele ferestrelor sparte. Auzi zgomote de moloz cărat de colo-colo.

— Nu am sentimentul că ar fi pace, spuse Constance.

Îi adusese un mic vas cu apă. Gerard bău tot dintr-o singură înghiţitură, dar regretă imediat. Deveni şi mai conştient de setea care pusese stăpânire pe el.

Gerard nu mai avea puterea să o contrazică. Îi oferi lui Constance sabia sa.

— Dacă vor veni şi îşi vor încălca promisiunea, iar eu nu sunt lângă tine, înfigeţi-o în inimă. Soarta ta va fi mai blândă astfel.

Constance împinse sabia deoparte, săgetându-l cu ochii ei sălbatici şi verzi.

— Nu-ţi dau voie să-mi spui cum să-mi trăiesc viaţa. Ai uitat? Părinţii mei au avut o moarte brutală, fratele meu m-a abandonat, iar eu sunt încă aici. Nu voi acţiona ca o laşă. Cât mai sunt încă în viaţă, voi lupta.

— Nu asta am vrut să spun…

O salvă de tun spulberă calmul. Înainte ca ghiuleaua să-şi atingă ţinta, din vilele dărâmate care împrejmuiau fortul ţâşniră bărbaţi revărsându-se din ascunzişurile lor şi alergând pe terenul accidentat înspre fort. Duceau cu ei scări confecţionate din beţe de bambus legate unele de altele, pe care le ridicau pe meterezele ciobite.

— Ne-au tras pe sfoară, zbieră Gerard.

’ împingând-o pe Constance în spate, ridică pistolul ochi şi trase în primul bărbat care urcă pe scară. Turbanul atacatorului se umplu de sânge când glonţul îi străpunse craniul îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi peste ceilalţi bărbaţi de la baza zidului Veneau cu miile, escaladând pe scări de-a lungul întregii lungimi a zidurilor fortului. Gerard nu putea apăra singur meterezele. Jos, în curte, refugiaţii şi soldaţii care ieşiseră din gardă abia acum înţelegeau pericolul. Constance fugise. Gerard aruncă o privire către scări, dar calea către acestea era blocată de bărbaţii care reuşiseră deja să escaladeze zidurile. Fum şi flăcări pâlpâiau în apropierea lor. Arcaşii nababului trăgeau săgeţi cu foc în ghemotoacele de ţesătură şi saltelele înghesuite în găurile din ziduri. Limbi de foc ţâşneau din materialele uscate.

Un luptător cu pieptul gol veni înspre el cu o sabie încovoiară. Gerard se feri în lateral de lovitură şi continuă să înainteze, punându-i piedică adversarului, când trecu poticnindu-se prin dreptul său. Îi secţiona tendonul şi trecu mai departe grăbindu-se spre scări.

Îi stăteau prea mulţi oameni în cale. Vreo jumătate de duzină de inamici care doreau să-l măcelărească. Când îl văzură pe Gerard, îşi arătară colţii. Alţii se apropiau prin spatele său. Nu exista nicio scăpare.

Flăcările cuprinseră meterezele. Unul dintre baloţii de pânză se desprinse rostogolindu-se pe caldarâm în faţa lui Gerard. Bărbatul din faţa sa nu-l mai putea ataca acum, dar tot nu putea scăpa din cauza celui din spate.

Gerard nu avu de ales. Cu o grimasă, lovi cu piciorul în balotul cuprins de flăcări. Dogoarea îi pârjoli gamba, însă ignoră durerea. Simţi cum bocancul i se prinde de mijlocul sulului de pânza cuprins de foc. Cu o a doua lovitură, îl făcu să se rostogolească înainte.

Zidurile erau înclinate în jos, spre râu. Balotul de pânză cuprins de flăcări prinse viteza în panta, rostogolindu-se de-a lungul meterezului asemenea unui mingi de foc. Oamenii se dădeau la o parte din calea ei. Unii se lipeau de ziduri, alţii, panicaţi, săreau în curte alegând să-şi rupă oasele, decât să rişte întâlnirea cu focul atotdistrugător.

Gerard alergă în urma balotului, ferindu-şi faţa de dogoare. Era atât de aproape de flacăra, încât simţea cum îl ustură pielea, dar nu îndrăznea să stea la o distanţă mai mare. Aproape că ajunse Ia scări.

Ceilalţi bărbaţi veneau foarte aproape în spatele lui. Gerard sări peste marginea zidului, spre scările de dedesubt. Ateriză la jumătatea lungimii treptelor, prăbuşindu-se la pământ din cauza impactului. Se ridică apoi şi alergă în continuare pe scări.

Armata asediatoare reuşi să deschidă poarta. Alte mii de bărbaţi intrară în fort. Fură ţinuţi o vreme pe loc de aglomeraţia masivă de trupuri aflate deja în curte – bătrâni, răniţi, femei şi copii care căutaseră refugiu. Nu aveau nicio şansă. Trupele nababului le secerau ca pe iarbă. Suferiseră pierderi imense, iar acum îşi răzbunau camarazii căzuţi la datorie cu toată sălbăticia unei armate victorioase.

— Atenţie la mine! Toţi englezii să se prezinte la mine!

Răsunând deasupra vacarmului, Gerard auzi vocea lui Holwell răcnind sfidător. Noul guvernator intenţiona cel puţin să-şi ducă mandatul la final mai onorabil decât predecesorii săi. Adunase în jurul catargului o mână de oameni – angajaţi ai Companiei şi şipai loiali – printre care se afla şi Constance.

Când o zări, Gerard căpătă un elan proaspăt. Se zbătu să ajungă la ea, tăind şi ciopârţind pe oricine îi stătea în cale. Lupta era atât de disperată, încât un şipai de lângă catarg, care nu-l recunoscuse, aproape că îl străpunsese cu baioneta. Apoi baioneta căzu la pământ, iar şipaiul se îndepărtă clătinându-se, cu mâinile încleştate pe grumazul străpuns de un vârf de lance. Gerard se aşeză lângă ceilalţi. Ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Constance, dar doar pentru o fracţiune de secundă. Trebui să se apere de o sabie care venea spre el, iar bătălia îl epuizase.

Deşi erau copleşiţi numeric – o mie la unu – Gerard lupta, despicând şi parând toate loviturile care îi doreau moartea.

Lângă el, un olandez primi un glonţ care îi trecu prin creier şi se prăbuşi la pământ. Un tânăr stegar, care lucrase drept copist alături de Theo, fu târât de pe poziţie şi măcelărit chiar în faţa camarazilor. Terenul de paradă se îmbibase de sânge.

Ultimii apărători au fost anihilaţi unul câte unul. Cei câţiva oameni strânşi în jurul catargului luptau cu ochii aproape închişi în fumul care cobora de pe zidurile în flăcări.

Un bărbat cu un iatagan îl atacă pe Gerard. Îşi ridică sabia ca să îl blocheze, dar nu mai avea niciun pic de putere în braţul ostenit Pară lovitura cu stângăcie. Şocul se propagă de-a lungul lamei; lăsă să-i scape sabia din mână. Adversarul său se trase în spate, ridicând iataganul pentru lovitura finală. Gerard nu mai avea cum să se apere.

Lovitura nu mai veni. Bărbatul părea că rămăsese încremenit un timp atât de îndelungat, încât Gerard aproape că îşi dorea să termine ce începuse. Făcu apoi un pas înapoi, aplecând sabia pe care o ţinea în continuare ţintuită la pieptul lui Gerard. Gerard respira cu dificultate. Era o capcană?

Gloata de soldaţi care îi împresurase se dădu la o parte. Se auziră ordine răstite. Cu o disciplină remarcabilă, ostaşii se reorganizară în şiruri, aranjându-se în jurul trupurilor măcelărite care le zăceau la picioare.

Răsună o trompetă. Bătură tobele. O falangă de gardieni în armuri lustruite intră în marş prin poarta dinspre râu din direcţia treptelor care coborau spre apă, formând un coridor care ducea către esplanada din faţa clădirii secretariatului. Cadavrele erau rapid îndepărtate din cale de alţi soldaţi.

— Ne-am predat? întrebă Gerard, dar nimeni nu-l auzi.

Răsunară alte trompete. O duzină de sclavi africani îşi făcură apariţia cărând o lectică imensă care abia dacă avu loc prin poarta îngustă. Înăuntrul ei, un bărbat într-o robă albă din mătase stătea tolănit pe perne pufoase. Era drăguţ Ia chip, aproape feminin, cu buze ţuguiate, gene lungi şi o privire aspră, care analiza de la distanţă peisajul aprigei sale cuceriri.

Trei bărbaţi veneau călare în spatele său pe nişte bidivii ţesălaţi impecabil, împodobiţi cu harnaşamente brodate şi cu închizători din argint care zornăiau asemenea unor clopoţei. Doi dintre ei erau indieni cu ranguri înalte, înveşmântaţi în robe împodobite cu perle şi ţesute cu fir din aur şi purtând pumnale ceremoniale vârâte în cingători. Cel de-al treilea, spre surprinderea lui Gerard, era european, un bărbat cu un nas coroiat şi ochi întunecaţi, îmbrăcat în uniforma unui general din armata franceză.

Sclavii se opriră. Mai mulţi servitori îşi făcură apariţia şi desfăşurară un covor pe care nababul să poată păşi fără să-şi murdărească picioarele pe caldarâmul însângerat. Alţii aduseră un tron decorat cu piei de tigru. Nababul coborî din lectică şi se aşeză pe tron;

Analiză cu privirea fortul nimicit. Vorbea tare şi răspicat astfel încât să fie auzit de toţi oamenii, cel mai probabil atunci când Ie lăuda curajul şi succesul. Deseori era întrerupt de ovaţii din partea slujitorilor săi care

scandau Allahu akbar. Steagul zdrenţuit al Regatului Unit fii retezat de pe catarg şi înlocuit cu flamura nababului.

Nababul îşi întoarse privirea către prizonieri. Le făcu semn să păşească înainte.

— Stai în spate, şopti Gerard către Constance. Nu trebuie să-l laşi să te remarce.

Holwell, guvernatorul, se apropie de tron. Gerard, însoţit de alţi doi slujitori ai Companiei care supravieţuiseră măcelului final, veneau în urma lui. În contrast cu alaiul nababului, gătit în ţoale fine şi imaculate, apariţia prizonierilor era o imagine jalnică şi zdrenţăroasă. Soldaţii îi huiduiră batjocoritor, amuţind apoi brusc la un semn făcut de prinţ.

Nababul vorbi iute şi oţărât. Generalul francez îndemnă calul să meargă mai în faţă şi traduse într-o engleză cu un accent foarte pronunţat.

— Excelenţa sa Siraj-ud-daula este cât se poate de nemulţumit de rezistenţa voastră insolentă. L-aţi costat peste cinci mii de oameni şi mai bine de optzeci dintre cei mai viteji ofiţeri ai săi.

Dacă recunoaşte asta, însenină că pierderile sunt de trei ori mai mari, se gândi Gerard. Nu mai avea nicio importanţă acum.

— Întrucât l-aţi sfidat pe cel care vă este suveran legitim, oraşul şi toate posesiunile voastre sunt confiscate.

— Am convenit că ne vom negocia capitularea, protestă Holwell.

Francezul se încruntă.

— Înălţimea sa nu v-a acceptat oferta. Oraşul acesta îi aparţine de acum înainte prin dreptul cuceritorului şi tot ce se găseşte între zidurile sale este de acum al său.

— Şi cu noi ce se va întâmpla? întrebă Holwell.

Gura îi era aşa de uscată, încât abia dacă mai putea rosti cuvintele.

— Veţi rămâne aici ca prizonieri. Dacă pune vreun preţ pe vieţile voastre, Compania vă va plăti într-o zi răscumpărarea.

Siraj le făcu semn să se îndepărteze. Audienţa luase sfârşit îşi îndreptă atenţia către locuinţa distrusă a guvernatorului. Avea o expresie nemulţumită. Gerard bănui că intenţionase să preia grandioasa clădire şi să-şi facă acolo cartierul general. În ochii nababului se putea citi răutatea.

La ordinul său, mai mulţi oameni purtând în mâini torţe îmbibate cu răşină, ca să ardă mai nestăpânit, se repeziră în faţă. Le azvârliră pe ferestrele sparte de pe fiecare parte a vilei. Flăcările cuprinseră covoarele şi piesele de mobilier, prelingându-se de-a lungul pereţilor şi devorându-l.

Nababul privi focul cu un amestec de dispreţ şi tristeţe. Cu o altă explozie de trompete şi tobe, se urcă în lectică, iar sclavii şi gardienii îl purtară mai departe. Generalul venea călare în urma sa. Prizonierii fură mânaţi de la spate către un petic de teren cu iarbă aflat lângă barăcile de la bastionul de sud-est. Rămăseseră şi mai puţini acum: poate o sută patruzeci, se gândi Gerard. Semănau cu un mănunchi corcit de toate rasele: negustori şi soldaţi englezi, mercenari olandezi, şipai indieni, topass pe jumătate portughezi, chiar şi un negru. Constance era singura femeie. În timpul audienţei cu nababul, celelalte femei şi copiii care supravieţuiseră masacrului fuseseră lăsaţi să plece. Nababul nu-şi dorea guri în plus de hrănit.

Câţiva bărbaţi cu ciomege şi iatagane îi păzeau pe prizonieri, în timp ce vila ardea, iar restul fortului era jefuit Luară toate lucrurile pe care le găsiră în chiliile spartane ale funcţionarilor. Un soldat reteză cataramele din argint de la cizmele lui Gerard şi nasturii de alamă de Ia pantaloni Toţi baloţii de pânzeturi şi toţi săculeţii cu mirodenii care supravieţuiseră bătăliei fură căraţi din depozite. După expresiile de pe chipurile cuceritorilor, Gerard îşi dădu seama că ceea ce îşi doreau mai presus de orice era comoara Companiei Indiilor de Est, despre care credeau că e probabil ascunsă pe undeva. Se întrebă oare ce făcuseră Drake şi Manningham cu ea.

Umbrele se alungiră. Deşi soarele se cufundă în spatele zidurilor, căldura rămase la fel de intensă. Musonul nu voia să vină. Mulţi dintre soldaţi nu mai băuseră apă încă din timpul dimineţii şi erau aproape morţi de sete. Gerard le făcu un semn gardienilor prin care le ceru apă. Aceştia îi serviră şi le aduseră un butoi, dar când îi dădură cep, înăuntru se dovedi a fi rom. Asta nu-i împiedică pe prizonieri să-l golească prin înghiţituri însetate, recunoscători pentru orice remediu care să le amorţească durerea şi setea.

Alcoolul îi făcu furioşi. Începură să se ia la trântă unul cu celălalt. Gărzile îi ovaţionau, privind spectacolul cu amuzament. Unuia dintre prizonieri, un sergent bine făcut, cu un nas pârlit de soare, i se năzări să-i atace pe gardieni. Izbucnirea a fost atât de neaşteptată, încât în încăierare reuşi să smulgă un ciomag, cu care îl doborî pe unul dintre soldaţi, iar altor doi le cârpi câte o lovitură ameţitoare. Alţi prizonieri, ameţiţi de alcool, dădură şi ei buzna. Pentru un moment, părea că încăierarea stătea să înceapă din nou.

Gerard aruncă o privire împrejur. Ar fi putut să se facă nevăzuţi în mijlocul acestei agitaţii? Poarta era deschisă, la o distanţă de doar cincisprezece metri.

Fortul era însă înţesat de oamenii nababului, iar aceştia auziră. Agitaţia. Nu se putea trece de ei. În scurt timp, sergentul a fost dezarmat primind o căsăpeală până la sânge care să-i servească drept învăţătură, pentru când va mai avea de gând să se răscoale. Căpitanii schimbară apoi rapid câteva cuvinte cu gardienii.

Gerard o trase pe Constance mai aproape de el.

— Dacă nu acţionăm cu precauţie, vor hotărî că nu meritătm să se deranjeze să ne ţină în viaţă.

— Est-ce qu’ily a un probleme?

O voce asertivă întrerupse scandalul reducând gărzile la tăcere. Generalul francez se întorsese. Îi ţintui pe prizonieri cu privirea, afişând un dispreţ răutăcios care o îngrozi pe Constance, mai mult decât orice altă vorbă a cuceritorilor.

Gardienii explicară situaţia. Din frânturile pe care le putu desluşi, Gerard înţelese că intruziunea generalului francez îi iritase. Ei ar fi vrut să treacă lucrurile cu vederea.

Dar generalul avea alte idei. Îi făcu lui Holwell un semn cu degetul îndoit, îndemnându-l să se apropie.

— Unde se află temniţa în acest fort?

Holwell arătă cu un gest spre zona din spatele său, unde o arcadă umbrită căptuşea zidul. Înăuntru, cele mai multe dintre camere serveau drept cazarmă, dar una dintre acestea fusese împrejmuită cu un zid şi dotată cu o uşă şi nişte gratii, pentru a fi transformată într-o mică celulă. Gaura Neagră.

— Câţi oameni au loc aici?

Holwell ridică din umeri.

— N-am fost niciodată înăuntru. Vreo duzină de oameni probabil.

Corbeil aprobă din cap, analizând toate variantele, împărţi ordine pe un ton aspru. Gărzile începură să-i salte pe prizonieri din locurile unde se aflau, aranjându-i în linie şi împingându-i către arcadă.

Prizonierii erau buimaci şi epuizaţi. Unii dintre ei aveau minţile înceţoşate de aburii alcoolului Luptaseră atât de mult timp, încât puterile li se scurseseră cu totul. Intrară în temniţă asemenea unei turme de oi.

Celula era prea mică. Imediat ce primii prizonieri ajunseră la zidul din spate, spaţiul se umplu. Intrară şi alţii, asemenea unui val nesfârşit, cu multe îmbrânceli şi înghiontiri din coate. Cei care se aşezaseră pe jos au fost nevoiţi să se ridice pentru a nu risca să fie călcaţi în picioare. Cei de afară abia îşi mai puteau face loc înăuntru, dar gărzile îi loveau cu patul săbiilor ca să-i forţeze să înainteze.

Holwell îşi dădu seama ce pericol îi păştea.

— Pentru numele lui Dumnezeu» imploră el, nu ne băgaţi aici. Nu este o închisoare, ci o sentinţă la moarte.

Generalul francez stătea în lateral, privind prin arcadă.

— Soarta voastră va fi un avertisment pentru alţii care cred că pot sfida la France şi puterea ei.

Se întoarse cu spatele în timp ce gărzile loveau şi împingeau ultimii prizonieri înăuntrul celulei. Gerard nu credea că va fi posibil să încapă cu

toţii. Poarta din fier a fost închisă cu o izbitură şi zăvorâtă. Gărzile plecară. Se făcuse aproape întuneric. Singura sursă de lumină venea din vila guvernatorului, care încă ardea asemenea unui rug imens, aruncând umbre terifiante şi tremurătoare pe feţele pline de groază ale oamenilor înghesuiţi în celulă. Sunetul azanului răsună peste oraşul distrus, când muezzinul îi chemă pe credincioşii victorioşi la rugăciunile de seară. Vocea lui pătimaşă răsuna asemenea unei jelanii în urechile învinşilor.

Timp de mai multe minute lungi şi pline de neîncredere, prizonierii păstrară tăcerea până când conştientizară situaţia dificilă în care se aflau. Apoi se instala panica, iar claustrofobia deveni contagioasă. O sută patruzeci de bărbaţi dubioşi – la care se adăuga Constance – erau înghesuiţi într-o celulă în care ar fi trebuit să se afle doar a zecea parte din acel număr. Nu aveai loc să te prăbuşeşti la podea. Stăteau în picioare, forţaţi de îmbulzeala de trupuri din jurul lor, asemenea cărnurilor înghesuite într-o ladă. Se auzeau gemete şi ţipete înăbuşite de respiraţii şi gâfâieli.

Gerard simţi că o ia razna. Cât timp o să-i ţină gardienii acolo? Singura adiere de aer care ajungea la el venea dinspre gratiile din faţa celulei şi dintr-o fereastră minusculă săpată la înălţime, în zidul exterior. Nu avea niciun strop de apă.

În aerul nopţii se simţea apropierea musonului. Apusul nu adusese nicio alinare împotriva fierbinţelii imense din timpul zilei, iar clădirea în flăcări aflată pe partea cealaltă a curţii contribuia cu propria dogoare diabolica la acest infern. Cei aflaţi în partea din spate a celulei împingeau şi se buluceau, dar încăperea era atât de ticsită, încât era imposibil să faci vreo mişcare.

— Păstraţi-vă calmul, spuse Holwell. Cu ajutorul lui Dumnezeu, dacă rămânem neclintiţi, vom ieşi în viaţă din acest coşmar.

Nici nu trecuse o oră că primii oameni începură să moară. Unii se stinseră cu braţele în aer, strângând în continuare pălăriile pe care le fluturaseră, încercând să-şi facă vânt. Alţii muriră în tăcere, iar câţiva îşi dădură duhul plângând după mamele lor. Bărbaţii din dreptul ferestrei ciocăneau în barele de metal ca să atragă atenţia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Holwell respirând cu greutate, nu ne puteţi abandona în felul ăsta. Avem nevoie de aer – şi de apă.

Până în acel moment, toţi bărbaţii reuşiseră într-un mod stângaci să-şi dea cămaşa jos, iar mulţi dintre ei, să-şi dezbrace şi pantalonii. Cei care aveau pălării le răsuciră şi Ie strecurară printre gratii ţinându-le în afară asemenea

unor castroane pentru cerşit şi înghesuindu-se ca să primească un strop de apă. Gărzile îşi făcură apariţia. După câteva discuţii, au fost de acord să le aducă apă, pe care o turnară în pălării astfel încât prizonierii să o poată trage înapoi în celule. Vărsară mare parte în timp ce încercau să o strecoare printre zăbrele, iar puţinul care mai rămase stârni confruntări brutale, prizonierii atacându-se unii pe alţii ca să apuce să bea. Gărzile se distrau ca şi cum ar fi privit la o groapă cu urşi populată în schimb de oameni şi aduseră mai multă apă, ca să provoace şi alte acte de barbarism frenetic.

Erau atât de multe trupuri strânse laolaltă, ondulându-se fără astâmpăr, panica transformându-le pe unele în marionete tremurânde care îşi pierduseră controlul funcţiilor membrelor şi ale trupului. Gerard şi Constance fură despărţiţi unul de celălalt încercase să o ţină lângă el, dar haosul era inexorabil. Îi dădu drumul şi o pierdu din vedere în întuneric.

Groaza puse stăpânire pe el. Gerard era fiul celui mai puternic bărbat din India, al unui tată crud, fără nicio urmă de dragoste în inimă. Învăţase să suporte singurătatea şi dobândise o putere interioară de fier. Dar în întuneric, strivit în iadul acela lipsit de umanitate, unde nu era loc suficient nici cât să se scurgă broboanele de transpiraţie, îşi simţea până şi sufletul nimicit.

Constance era la vreun metru de Gerard. Dacă ar fi întins mâna, l-ar fi atins. Braţele îi erau însă ţintuite pe lângă corp şi nu-l putea vedea în mijlocul mulţimii aceleia întunecate. Şi ea se simţea teribil de singură. Theo o abandonase. Nababului îi era indiferent dacă mai trăia sau nu. Gardienii puneau pariu pe viaţa ei, iar bărbaţii care o înconjurau ar fi zdrobit-o de ziduri, dacă s-ar fi putut astfel salva pe ei. Niciodată până atunci nu înţelesese atât de bine totala indiferenţă a universului. Nu exista niciun fel de îndurare şi nicio mântuire. Nimănui nu-i păsa de soarta ei.

Hidoasa realitate nu o făcea să simtă disperare, ci furie. Furia o făcea să se simtă în viaţă. Îşi întreţinu furia, asemenea unei scântei într-o cutie cu iască, singura certitudine din sufletul ei devastat. Nu îl va lăsa pe nabab să câştige. Nu va permite ca Theo să scape cu viaţă, iar ea să-şi găsească sfârşitul. Îi va sfida pe toţi. Va ieşi vie din această celulă, chiar dacă toţi ceilalţi vor fi pierit. Iar apoi, când va fi liberă, nu va mai permite niciunui bărbat să-i fie stăpân.

Curentul uman care agita mulţimea o împingea către interior, departe de ferestre şi de speranţa de a putea respira, în centrul întunecat şi mort al

încăperii. Se împotrivi, împingând şi foindu-se. Presiunea era persistentă. Feţe împietrite se iveau din întuneric. Un scoţian bătrân, pe nume Deegan, unul dintre negustorii pe care îi recunoştea de la banchetele guvernatorului, se întinse către ea. Braţele lui se frecară fără să vrea de sânii ei prin ţesătura leoarcă de sudoare a rochiei. Capul plonjă în jos, cu gura deschisă, ca şi cum ar fi vrut să o sărute. Fata se trase înapoi, dar nu avea unde să se mişte. Buzele lui le întâlniră pe ale ei, atât de calde, încât avu nevoie de ceva timp ca să-şi dea seama că abia dacă mai exista un strop de viaţă în ele.

Încercă să ţipe, dar nu avea suficient aer în plămâni, încercă să se eschiveze, dar era împins peste ea, ca şi cum ar fi fost un iubit insistent. Îşi feri capul într-o parte, iar faţa lui se prăbuşi înghiontind-o cu nasul în umăr. Se încovoie peste ea, cât pe ce să o sufoce.

Scânteia de mânie se transforma în cenuşă, iar din cenuşă se năştea groaza. Nu va reuşi niciodată să scape cu viaţă. Îşi dăduse seama că soarta care o adusese aici strângea tot mai mult şurubul, iar acum va ajunge la capăt. Inima îi bătea cu putere. Pieptul i se ridica în căutarea unei guri de aer.

Îşi vârî talpa printre picioarele bărbatului muribund, ridicând-o până când îi simţi genunchiul. Cu toată forţa de care era în stare, îl calcă pe picior. Gura bărbatului se scălâmbăie într-un ţipăt surd. Constance îl călcă iar şi apoi încă o dată. Osul plesni, iar piciorul se îndoi. Deegan se prăbuşi spre podea. Fata îşi putu acum elibera braţele. Îşi puse mâinile pe umerii lui şi împinse forţându-l să se târască în faţa ei, până când atinse podeaua.

Bărbatul îngenunche la picioarele fetei. Ochii lui muribunzi se holbau în sus, implorând milă. Inima îi tremură, dar doar pentru un minut. Trebuia să trăiască.

Îl lovi cu piciorul şi-l împunse până când bărbatul dispăru în întunericul de la picioarele ei. Se căţăra pe trupul lui prăbuşit ridicându-se deasupra gloatei de oameni şi savurând câteva secunde îmbătătoare de aer şi de spaţiul format în jurul ei. Nici prin cap nu-i trecea că tocmai omorâse un om.

Pe parcursul nopţii, alţi oameni îşi pierdură forţele, se prăbuşiră şi muriră. De fiecare dacă când cineva se stingea, măruntaiele i se deschideau, eliberând fluide otrăvitoare. Podeaua se transformase într-un lac de sânge, transpiraţie, vomă, urină şi fecale care Ie ajunseseră până la glezne. Aerul

era irespirabil, iar oamenii leşinau după ce îl trăgeau în piept, prăbuşindu-se şi înecându-se în băltoaca de emanaţie râncedă.

Împingându-i pe cei care mai erau în viaţă şi păşind peste trupurile celor decedaţi, Gerard reuşi să-şi facă anevoie drum până la şirul de ferestre acoperite cu gratii din zid. Revigorat de aerul care venea de afară, căpătă suficientă energie pentru a se lupta cu oricine ar fi încercat să-i ia locul. Sorbi transpiraţia de pe mâneca cămăşii pentru a-şi umezi buzele.

În cele din urmă, se prăbuşi într-o letargie epuizantă. Nu era chiar mort, dar cu siguranţă nici în viaţă, nu era treaz, nici măcar adormit, dar semiconştient în starea de stază de dinaintea morţii, agăţându-se de zăbrelele de la fereastră, asemenea unui marinar naufragiat. Nu-i mai păsa dacă murea sau trăia. Îşi făcea deja intrarea în Iad.

Gărzile îşi făcură apariţia înainte de răsăritul soarelui. Gerard stătea cu capul atârnat fără vlagă, imagini îi înotau în faţa ochilor, viziuni teribile ale eşecului şi distrugerii. Abia dacă se mai putea concentra asupra realităţii în acest coşmar nestatornic. Crezuse că gardienii veniseră să-şi bată joc de el, dar apoi auzi zornăitul cheilor. Începură să izbească în uşă. Nu o puteau deschide din cauza maldărului de cadavre îngrămădite pe partea opusă. Se zvârcoli spre ieşire, târându-se peste câte trei sau patru trupuri unul peste altul, încercă să mişte cadavrele lunecoase care blocau ieşirea, dar era prea slăbit.

Se auziră oase trosnind şi carne strivită, membre deformate în unghiuri anormale. În cele din urmă, gardienii forţară uşa să se deschidă suficient de mult cât un om să poată păşi prin ea. Gerard se târî afară, trăgând atât de lacom aer în piept încât îl cuprinse o senzaţie de vomă. Un strat proaspăt de rouă strălucea pe terenul de paradă. Se aruncă pe pământ, zăcând pe burtă şi lingând cu disperare iarba.

În spatele lui, izbucni o ceartă furioasă între soldaţii din armata cuceritoare. Un jemmautdar – cel care oferise falsul armistiţiu cu o zi înainte – dojenea gărzile. Nababul nu îşi dorise ca lucrurile să se întâmple astfel. Servitorii, cei din casta de neatins, începuseră deja să târască trupurile afară şi să le azvârle în nişte cărucioare. Nori de muşte se năpustiră asupra lor.

Jemmautdar-ul stătea în dreptul nevolnicilor supravieţuitori, privind de sus cu braţele încrucişate şi buzele strânse într-o expresie de dezgust. Pe jumătate dezbrăcaţi, plini de jeg, aproape că nu puteau fi deosebiţi de cadavre. Gerard îi numără, mai rămăseseră douăzeci şi trei.

Douăzeci şi trei din o sută patruzeci.

Constance nu se afla printre ei. Nu îi regreta moartea: nu simţea nimic, ci pur şi simplu uşurarea de a fi în viaţă. I se păru că îi văzuse trupul aruncat într-unul dintre cărucioare, dar nu era sigur. Voia să şi-o amintească aşa cum era în viaţă, dar mai degrabă ar fi şters orice amintire cu ea.

Jemmautdar-ul vorbea. Gardienii trecură printre supravieţuitori, trăgându-i din grămadă pe Holwell şi pe alţi patru funcţionari de rang înalt ai Companiei Fie nu-l recunoscusem pe Gerard, fie nu ştiau cine e. Îl lăsară să zacă pe jos alături de ceilalţi.

Jemmautdar-ul făcu un semn către grupul din care făcea parte şi Gerard. Arătă înspre ei, apoi către poartă, care rămăsese deschisă şi nepăzită. Semnificaţia gesturilor sale era clară. Plecaţi!

Dând dovadă de o energie pe care nu ştia că o are, Gerard se sforţa să se ridice în picioare şi ieşi şchiopătând afară din fort Când unul dintre cărucioare trecu huruind pe lângă el, îşi îndreptă privirea în altă parte. Ei nu mai existau. El era în viaţă.

Pe chei, Gerard găsi o ambarcaţiune al cărei proprietar acceptă în cele din urmă să coopereze, după ce Gerard îi promise o răsplată grasă atunci când vor ajunge în siguranţă. Auzise nişte zvonuri cum că ceilalţi englezi – Manningham, Drake şi cei care fugiseră cu ambarcaţiunile Companiei – se refugiaseră într-o aşezare olandeză care se numea Fulta, la vreo treizeci de kilometri în aval.

Gerard se sui la bord împreună cu ceilalţi supravieţuitori şi îi lăsă pe barcagii să-i transporte departe de oraşul care ardea încă mocnit.

Nu privi înapoi.

Postul comercial olandez de la Fulta era neîncăpător şi dărăpănat. Navele care plecaseră din Calcutta se legănau la ancoră în faţa orăşelului situat într-o zonă joasă, ascunsă printre copaci. Nu ar fi putut sub nicio formă să primească mulţimea de refugiaţi care descinsese aici în ultima săptămână. Campară sub cerul liber, în dreptul unei cotituri largi a râului, unde terenul nămolos cobora în pantă către apă, scurgând alte reziduuri în noroiul care şi aşa duhnea.

Chiar şi pe galera Companiei, care stătea de-a latul râului larg, mirosul fetid era copleşitor. Căpitanul navei îl eliberase pe Theo de pe bricul fetid, dar aerul de pe punte era respingător. Duhoarea infecta totul în jurul ei. Theo era acolo de trei zile şi tot i se mai părea apăsător.

— Dacă mai ajungem vreodată acasă, nu voi putea niciodată să mă uit la o oală de noapte fără să mă gândesc la locul acesta, îi spuse el lui Nathan.

Dar ce mai însemna acasă pentru el? Calcutta fusese distrusă, iar în Madras nu-l mai aştepta nimeni. Părinţii şi sora nu-i mai erau în viaţă. Micuţa fâşie din lemn de pe puntea corăbiei îi era un cămin la fel de bun ca oriunde altundeva în lume.

Nathan nu răspunse. Stătea întins pe punte, cu faţa acoperită de o batistă. În ciuda căldurii de afară, tremura din toţi rărunchii. Pe cei din tabără îi păşteau tot felul de pericole care nu puteau fi evitate. La scurt timp după sosirea refugiaţilor, apărură cazuri de tifos, iar în ciuda eforturilor intense ale căpitanului de a pune corăbiile în carantină, molima se răspândise la bord. Jumătate dintre pasageri se îmbolnăviră, în special cei care sosiseră recent din India. În fiecare zi, o duzină sau mai bine de cadavre erau aruncate peste bord.

Theo puse o mână pe fruntea lui Nathan şi simţi fierbinţeala clocotind în interiorul trupului acestuia. Aplecă o cană cu apă spre buzele prietenului său şi turnă o parte pe batistă pentru a o umezi. Trebuia să-l ţină de vorbă ca să nu-şi piardă cunoştinţa.

— Povesteşte-mi despre casa ta, îi spuse lui Nathan. Eu nu mai am niciuna.

Nathan nu deschise ochii. Pentru o secundă, Theo se temu să nu fi murit deja. Când începu să vorbească, rostea cuvintele de parcă le-ar fi rostit prin somn.

— Cel mai mult mi-e dor de iarnă, spuse el încet. E atât de frig, că dimineaţa trebuie să sfărâmi gheaţa din lighean ca sa te poţi bărbieri, dar nu-ţi pasă pentru că este atât de frumos. Totul e atât de curat şi de pur când zăpada abia s-a depus, că ai senzaţia că au dispărut toate relele din lume.

Theo, care îşi petrecuse toată viaţa la tropice, nu-şi putea imagina aşa ceva.

— Iei sirop de arţar clocotit, îl torni afară în zăpadă şi se întăreşte ca o bomboană. Le mănânci cu ceai din plante aromatice şi te încălzeşti imediat pe dinăuntru.

Îl cuprinse din nou tremuratul.

— Ce n-aş da acum pentru un ceai din plante aromatice. Mi-e atât de frig, Theo. Mi-au spus că India ar trebui să fie o ţară fierbinte.

*

Theo apucă mâna prietenului său ca şi cum strânsoarea sa nu l-ar fi lăsat pe Nathan să moară.

— Şi familia ta? întrebă el.

La un moment dat, se gândi băiatul, va trebui să le trimită o scrisoare prin care să le explice cum fiul lor a murit într-o văgăună fetidă, de pe un continent îndepărtat.

— Părinţii mei nu o să plângă, şopti Nathan. Vor considera că este pedeapsa divină pentru viaţa păcătoasă pe care am dus-o.

Tuşi.

— Poate că au dreptate. O să-mi fie dor de sora mea cea mică, totuşi. Abigail. Ţi-aduci aminte numele ei? Ai fi îndrăgită.

— Poate într-o zi o să ne faci cunoştinţă, spuse Theo, cu o încredere simulată.

Nathan scutură din cap.

— Nu acum. Dar… trebuie… să-i dau…

Se poticni, epuizat de efortul vorbirii. În momentul acela, din direcţia provei răsună un semnal de recunoaştere. Privind peste bord, Theo văzu o barjă îndreptându-se către corabia lor. Bărbaţii de la bord erau zdrenţăroşi. Nu-şi dădu seama că erau englezi, până când marinarul care stătea la pupa nu le semnaliza.

— Cerem permisiunea de a urca la bord, spuse unul dintre ei.

Chiar şi în starea precară în care se afla, vocea sa răsună poruncitoare de-a lungul apei.

— Cine eşti? întrebă ofiţerul de cart.

— Gerard Courtney. Eu şi oamenii aceştia suntem ultimii supravieţuitori după căderea Calcuttei.

Bărbaţii urcară la bord. Aveau trupurile pline de inflamaţi! roşii şi colcăitoare. Unii dintre ei erau atât de slăbiţi, încât a fost nevoie să fie căraţi în scaunul şefului de echipaj, însă Gerard sui scara fără niciun sprijin. Bărbaţii şi femeile de la bord se dădură la o parte ca să le facă loc şi ca nu cumva să fie atinşi şi contaminaţi de arătările acelea murdare.

Căpitanul puse echipajul să folosească pompele pentru a-i săpuni bine pe noii veniţi, după care îi duse sub punte şi le dădu ţoale noi cu care să se schimbe. Când îşi făcură din nou apariţia pe punte, oamenii se strânseră în jurul lor ca să le audă povestea, în speranţa că vor afla veşti despre familie şi persoanele iubite.

Theo nu dorea să-l vadă din nou pe Gerard dar în spaţiul limitat de la bordul navei, era inevitabil. Gerard îl găsi o oră mai târziu, îngrijindu-l pe Nathan.

— Aşadar aceasta este recompensa pentru laşitate, spuse Gerard. Presupun că nu te pot învinui. Au fost şi oameni mai destoinici ca tine care şi-au părăsit postul.

Theo îşi plimbă privirea către statura lui Gerard. Deşi era spălat şi purta haine curate, încă duhnea a temniţă, iar pustulele roşii de pe piele îl făceau să arate de parcă ar fi căzut victimă ciumei.

— Presupun că te-ai acoperit de glorie.

— N-am venit aici ca să mă cert din nou cu tine. Am venit ca să-ţi spun că sora ta e moartă.

Theo îi aruncă o privire lungă şi indiferentă.

— Ştiu. Am încercat să o salvez. Aşa am ajuns aici.

— E o absurditate ceea ce spui, spuse Gerard. A murit acum două nopţi, în îmbulzeala din Gaura Neagră.

Theo era mirat:

— S-a înecat în râu după ce barca s-a răsturnat.

— Te înşeli, am fost cu ea. Am văzut cum i-au scos trupul din închisoare ieri dimineaţă.

Theo era şocat. Căută pe faţa vărului său vreun indiciu că ar încerca să-l înşele, dorindu-şi să constate că îl minte şi că nu trebuie să creadă ceea ce îi spune. Expresia lui îl convinse însă că spunea adevărul. Niciunul dintre ei nu mai avea puterea de a se ascunde.

— Ieri dimineaţă? repetă el cu o voce răguşită.

— Ai auzit ce ne-a făcut nababul? întrebă Gerard.

Theo scutură din cap.

— A fost şi Constance acolo.

Theo închise ochii. În inima sa, ştia că nu există nicio diferenţă. O crezuse pe Connie moartă –, iar acum avea confirmarea. Dar în acelaşi timp, totul se schimbă. Theo ar fi putut rămâne lângă ea, dacă ar fi ştiut. Ar fi putut să o protejeze până la sfârşit Dacă el ar fi fost acolo, ar fi putut să o salveze sau cel puţin să piară el în locul ei.

Singura lui consolare era gândul că făcuse tot ceea ce-i stătuse în putinţă pentru ea. Acum, că îi fusese distrusă şi această alinare, nu mai rămăsese cu nimic. Soarta e un învăţător sever. Îl privi insistent pe Gerard, gândindu-se cât de mult îl ura pe bărbatul care i-a distrus cea din urmă iluzie.

— Ce vei face acum?

— Directorii de la Londra nu pot lăsa o astfel de insultă nepedepsită, spuse Gerard sprijinindu-se de catarg. Siraj a semănat vânt, iar acum va culege furtună. Va fi o luptă până la moarte. Fie vom stăpâni tot Bengalul, fie vom fi izgoniţi din India pe vecie.

— Vei rămâne să te alături luptei?

Buzele lui Gerard se destinseră puţin, o amintire palidă a vechiului său rânjet plin de încredere.

— Dacă vom fi înfrânţi, nu mai am nimic de pierdut. Dar dacă vom câştiga, gândeşte-te câte oportunităţi pot apărea. Cea mai bogată provincie din Indii va fi a noastră, gata să-i culegem roadele. Întinse o mână către Theo. Îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Constance. Dacă ai fi fost mai mare, ai fi înţeles mai bine. Dar amândoi am iubit-o în felul nostru. Ar trebui să-i cinstim memoria răzbunându-i moartea.

Mâna îi rămase întinsă. Theo se holbă la ea, dar în minte nu îi venea decât imaginea trupului gol al lui Constance răsucindu-se deasupra trupului lui Gerard. Cearta aceea a fost sursa tuturor nenorocirilor care au urmat. Dacă nu s-ar fi întâmplat, nu ar fi lăsat-o niciodată pe Connie în fort. Moartea fetei era doar din vina lui Gerard.

Vorbi lent şi clar.

— Chiar dacă am înfrunta întreaga armată a regelui Ludovic, iar eu şi cu tine am fi singurii oameni rămaşi în viaţă, mai degrabă te-aş ucide cu mâna mea decât să lupt alături de tine.

Ochii lui Gerard străfulgerară plini de mânie. Ridică apoi din umeri şi îşi retrase mâna.

— Cum doreşti.

Theo îşi îndreptă atenţia înapoi către Nathan, care zăcuse în tăcere în timpul discuţiei cu Gerard. Respiraţia îi era mai silenţioasă, ochii îi ţinea închişi, dar în momentul în care Gerard plecă, îi deschise.

— Ce vei face? întrebă cu o voce răguşită.

Auzise conversaţia.

— Nu ştiu, spuse Theo cu sinceritate. Aş vrea să fi murit, adăugă apoi cu disperare.

— E nepoliticos să-ţi doreşti aşa ceva în prezenţa unui om aflat pe moarte. Dacă ai zăcea în oasele mele, nu ai fi atât de nerăbdător să-ţi arunci viaţa.

— Îmi pare rău, spuse Theo îmbujorat.

Nathan se ridică puţin pe cămaşa făcută rulou care îi servea drept pernă. Duse mâna la cercelul rotund din aur pe care îl purta mereu.

— Scoate-l!

Theo desfăcu încuietoarea şi îl trase din urechea lui Nathan.

— Capacul, spuse Nathan printre dinţi.

Aşa cum îl văzuse pe Nathan făcând în alte dăţi, Theo deşurubă capacul de la cercul gol pe dinăuntru. Câteva fire de tutun se rostogoliră afară. Dar mai era ceva acolo zornăind la fund. Răsturnă cercelul în palmă şi se uită insistent.

Două pietre micuţe clipeau şi scânteiau în palma sa. Feţele şlefuite aruncau puncte de curcubeu pe pielea lui Theo.

— Diamante, spuse el cu sufletul la gură.

Îşi închise iute palma înainte să mai apuce altcineva să le vadă.

— Dar… de unde le ai?

— Din… casă, spuse Nathan respirând cu dificultate.

Theo avu nevoie de un moment ca să înţeleagă ce voia să spună.

— În bătălie?

Îşi aduse aminte că Nathan dispăruse timp de o secundă în timpul încleştării frenetice din vile. Găsise probabil nestematele în iatacul vreunei domniţe, care le uitase acolo când fugise.

— Le-ai furat?

— E corect Proprietarii… nu le vor duce lipsa.

Nathan ciocăni uşor pumnul încleştat al lui Theo.

— Sora mea, şopti el.

— Vrei să i le duc surorii tale?

— Una pentru tine, una pentru ea.

— În America?

— Da.

Theo se uită insistent în zare peste bordul navei. Dincolo de râul nămolos, în spatele câmpului sordid şi a acoperişurilor cu frontoane aparţinând caselor olandeze de la Fulta, îşi ridică privirea spre dealurile din depărtare. Erau singurele ţinuturi pe care le cunoscuse vreodată: toride şi prăfuite, oraşe asemenea unor furnicare, sărăcie insuportabilă şi bogăţii extraordinare. Era oare în stare să pornească în călătoria cu vaporul până în cealaltă parte a lumii, unde se află o frontieră nedesluşită de păduri acoperite de zăpadă şi oameni sălbatici?

Ar fi rezistat să trăiască acolo?

Strecură la loc diamantele înăuntrul cerceilor, având grijă să înşurubeze strâns capacul. Îşi scoase cureaua şi o muşcă ferm cu dinţii. Apucând apoi strâns încuietoarea cercelului, strecură tortiţa prin lobul urechii. Sânge cald ţâşni picurându-i pe mână, dar muşcă mai tare de curea până când simţi acul pătrunzând pe partea cealaltă.

Durerea şi sângele se simţiră ca o purificare, consacrându-i decizia: marcase cu sânge naşterea unui nou capitol din viaţa sa.

Câteva picături de sânge căzură pe faţa lui Nathan, şocante prin contrastul cu pielea sa cenuşie. Theo începu să şteargă urmele de sânge, dar când mâna sa atinse obrazul lui Nathan, se opri. Pielea era rece. Ochii lui Nathan erau închişi, iar pieptul nu i se mişca. Theo îşi duse urechea deasupra buzelor lui, dar nu simţi nicio urmă de respiraţie.

Un alt val de vinovăţie se ridică în interiorul lui. Nu a fost lângă prietenul său atunci când şi-a dat ultima suflare. Îi dezamăgise încă o dată pe oamenii pe care îi iubea cel mai mult.

Văzu apoi expresia care rămăsese întipărită pe faţa lui Nathan: zâmbetul detaşat al unui om împăcat. Ştiuse ce decizie luase Theo. Trecuse în lumea celor drepţi, dând mai departe o parte din sufletul său.

Theo îşi desfăcu batista şi acoperi cu ea faţa lui Nathan. În vest, de cealaltă parte a continentului şi peste oceane, soarele apunea. Pironi cu privirea direcţia orizontului unde soarele apunea, ţinându-şi mâinile streaşină la ochi, dar absorbind promisiunea luminii sale de aur.

Acela era locul spre care se va îndrepta.

Drumul care ieşea din Fortul William era presărat cu reziduurile rămase în urma bătăliei: moloz prăvălit din zidurile fortului bombardate de tunuri, ghiulele uzate, piese de mobilier jefuite din conace şi apoi abandonate. Căruciorul târât cu greutate de-a lungul drumului era supraîncărcat şi îngreunat de atâtea cadavre.

Era o muncă sinistră» dar bărbaţii erau obişnuiţi cu ea. Transportul cadavrelor şi săpatul mormintelor erau profesii necurate» rezervate castelor inferioare – pentru cei de neatins, evitaţi şi ocoliţi» căci atingerea lor ar fi însemnat molipsirea cu murdăria pe care o purtau. Aceşti bărbaţi nu-şi puteau imagina o altfel de viaţă. Cântau în timp ce munceau, coborând trupurile şi aliniindu-le în groapă, un fost şanţ de apărare săpat în pământ. Nu era suficient de adânc, dar nimănui nu-i păsa de vreo ceremonie formală.

Unele dintre trupuri erau atât de grele, încât era nevoie de patru bărbaţi ca să le care, iar săpătorii de morminte, cu constituţia lor fragilă, îi dispreţuiau pe aşa zişii purtători-de-pălării, care se îngrăşaseră atât de tare din profiturile comerţului lor. Printre zecile de bărbaţi pe care îi îngropaseră, un singur trup nu a fost atât de dificil de cărat, acela al unei femei. Pielea ei era netedă ca marmura, iar frumuseţea la fel de evidentă şi după moarte. Unul dintre bărbaţi îi desfăcu corsetul şi îi descheie rochia, ca să-i scoată la iveală sânii albi ascunşi dedesubt. Dar tovarăşii săi îl dojeniră:

— Am profanat suficient morţii aceştia, spuseră ei.

O purtară respectuos şi o aşezară în mormânt alături de ceilalţi.

Îşi luară cazmalele şi începură să astupe mormântul aruncând pământ roşiatic. Constance abia conştientizase călătoria zdruncinătoare către şanţul de îngropăciune. Când fusese ridicat mormanul de cadavre de deasupra ei, avusese senzaţia că a fost eliberată de sub o presiune şi că are mai mult spaţiu» după care începuse să se clatine când bărbaţii o ridicaseră din cărucior. Dar dacă aceste senzaţii s-ar fi înregistrat în vreun fel, erau doar asemănătoare unor valuri la marginea viselor ei de moarte.

Visase că se află la fundul unui fântâni adânci, pironind cu privirea luna plină. Apoi luna se transformase în chipul lui Theo. Băiatul se aplecase ca să o tragă afară, dar indiferent cât de mult şi-ar fi întins mâna, nu reuşea să ajungă la ea. Devenise furios. Ţipase şi îi adresase injurii, dar ea nu putuse face nimic. Era prizonieră pe veşnicie.

Un jet de praf şi murdărie o lovi în faţă. Şocul o trezi din vis. Deschise ochii în timp ce un alt morman de pământ o lovi. Simţi gustul ţărânei în gură.

Încercă să se ridice, dar nu avea putere. Alte resturi continuară să plouă peste ea, bulgări de pământ întăriţi, care îi răneau pielea şi se strângeau în jurul ei, îndesându-i trupul în mormânt. Era îngropată de vie.

Voia să ţipe, dar nu avea suficient suflu în plămâni. Se smuci, se zvârcoli şi gemu, dar pământul se prăvălea întruna peste ea.

Mişcările se opriră. Auzi voci înfundate prin maldărul de pământ care îi înfundase urechile. Nişte braţe dure o pipăiră şi o curăţară de ţărână.

Jumătate de duzină de bărbaţi stăteau în jurul ei, cu trupurile goale acoperite doar de pânză murdară prinsă în jurul taliei. Se holbau cu ochii larg deschişi. Pielea ei palidă şi rochia albă pe care o purta o făceau să arate ca un petni – o stafie răzbunătoare sculată din morţi. Unul dintre bărbaţi îşi

învârti lopata în direcţia ei – potrivit superstiţiei, fierul alunga spiritele malefice.

Constance rămase şovăitoare în cascada de ţărână. Groparii făcură câţiva paşi în spate, speriaţi de această apariţie grotescă. Se intimidară şi începură să bombăne.

Fata voia să fugă, dar membrele îi erau prea rigide. Se clătina, ameţită de trezirea bruscă la viaţă şi la libertate. Cum reuşise să reînvie din morţi? Unul dintre bărbaţi o lovi peste piciorul dezgolit cu tăişul lopeţii. Rana pe care i-o făcu începu să sângereze. Era o fiinţă omenească, din carne şi sânge. Oamenii o traseră afară şi o târâră de-a lungul drumului, către fort. Dacă ar fi ajuns mai devreme, l-ar fi întâlnit pe Gerard Courtney mergând împleticit către poartă şi îndreptându-se către docuri. Dar ajunsese prea târziu. Nimeni dintre cei care o cunoşteau nu o văzu.

Groparii o duseră în faţa lui jemmautdar, care îi aruncă un rânjet precaut împărţind o serie de ordine pe un ton oţărât Gardienii o înşfăcară mai brutal decât groparii, ducând-o înapoi în tabăra nababului.

Se întrebă dacă nu va muri totuşi, dacă Dumnezeu nu a pedepsit-o pentru păcatele ei carnale cu Gerard şi dacă nu a trimis-o în cele mai îndepărtate străfunduri ale Iadului. O purtară pe străzile unui oraş care mai semăna doar vag cu amintirea elegantei Calcutta pe care o ştia. Casele se transformaseră în ruine, iar cadavrele zăceau pe străzi asemenea unor maldăre de gunoaie. Un abur sulfuros plutea deasupra oraşului. La urechi îi ajungeau cântece, dar şi strigătele şi ţipetele femeilor, în timp ce soldaţii victorioşi îşi satisfăceau plăcerile. În scurt timp, se cutremură când îşi dădu seama că vor fi şi ţipetele ei.

— Sunt în viaţă, îşi spuse iar şi iar. Sunt în viaţă.

Se agăţa de posibilităţile care i se deschideau în faţa ochilor. În Gaura Neagră căzuse probabil într-o comă, starea de inconştienţă fiind cea care o salvase după grozăviile care se petrecuseră în temniţă. Îşi dădu seama că trebuia să preţuiască soarta norocoasă.

Tabăra nababului era aproape pustie. Soldaţii erau ocupaţi cu jefuirea oraşului. Gărzile o conduseră, printre rânduri de corturi goale, către imensul pavilion aurit din centru, care fusese construit sub forma unei constelaţii de apartamente separate, unite de alei umbrite. Gardienii formau un cordon în jurul cortului, iar bărbaţi în uniforme elegante stăteau pe spinările elefanţilor, în cele patru colţuri.

O duzină de servitoare o aşteptau într-una dintre încăperi. Gărzile se retraseră la o scurtă distanţă: Constance le putea vedea umbrele fremătând pe pânzele din faţa uşii.

Femeile o înconjurară. Fără niciun avertisment, îi smulseră rochia, arătând şi chicotind la apariţia smocului de păr blond şi fin dintre picioare. Era prea epuizată ca să-i pese. Umplură o copaie cu apă aburindă şi o vârâră înăuntru. Fata păşi nerăbdătoare, dar în momentul în care atinse apa, scoase un ţipăt agonizant Era ca şi cum apa de baie ar fi fost presărată cu mii de ace fierbinţi Femeile o ţinură jos, indiferente la ţipetele ei, frecând fiecare centimetru de piele până când deveni curat. Simţea ca şi cum cineva i-ar jupui pielea cu totul.

O şterseră cu prosoape moi şi o unseră cu ulei parfumat din cap până în picioare. Îi pieptănară părul până când deveni strălucitor, lăsându-l să se reverse în jos, pe spate. O îmbrăcară într-un sari din bumbac cu o ţesătură atât de rară încât lăsa aproape totul la vedere. Acesta îi amintea de veşmintele purtate de dansatoarele Nautch la petrecerea Companiei din Madras. Simţea că îi vine să plângă, dar nu reuşea să facă să apară nicio lacrimă.

Nu mai avea tărie. Mintea i se blocase, golită de teamă sau speranţă. Îşi îngropase sufletul atât de adânc, încât să nu poată nimeni ajunge la el Devenise un observator detaşat al propriei existenţe, ca şi cum ar fi plutit în exteriorul trupului, privindu-şi, cu o calmă curiozitate, viaţa.

Gărzile se întoarseră. O conduseră de-a lungul aleilor acoperite, trecând prin dreptul altor corturi, unde femeile stăteau tolănite asemenea unor pisici pe covoare şi perne. Toţi ochii se îndreptară spre Constance, fără să-i plângă de milă sau să o dispreţuiască, ci cu priviri atente, care o măsurau. Muzicanţii cântau la instrumente, iar aerul era greu de la atâta parfum.

Intrară în cel mai mare dintre corturi. Picioarele desculţe ale lui Constance se scufundară în covoarele dense. Pe pereţi atârnau oglinzi aurite şi paravane pictate care înfăţişau femei dezbrăcate zburdând în poziţii sexuale complicate. Singura piesă de mobilier era un pat imens, în centrul camerei, asemenea unui altar pentru sacrificii.

Cu mişcări bruşte, gardienii îi dădură lui Constance un ghiont puternic în şale. Fata se împiedică şi se prăbuşi pe pat. Înainte să apuce să se ridice, îi îndepărtară braţele şi picioarele şi o ţintuiră pe saltea cu faţa în jos. Încercă să se elibereze, dar o ţineau cu putere. Una dintre femei veni în urma gărzilor aducând bucăţi din pânză. Legă meticulos fâşiile de pânză în jurul

încheieturilor şi gleznelor lui Constance şi le fixă pe fiecare de stâlpii de susţinere a patului.

O lăsară acolo.

Legată şi singură, Connie îşi cufundă faţa în pernă. Dacă întorcea capul putea vedea figurile pictate pe paravane, femei aplecate în poziţii nenaturale, în timp ce bărbaţi cu piepturile dezvelite le penetrau în feluri fanteziste. Închise ochii şi se încordă ascultând cu atenţie. Covoarele erau atât de moi, încât nici nu ar fi avut cum să audă paşi apropiindu-se.

Zăcu acolo mult timp. Dacă aşteptarea făcea parte din sadismul nababului sau dacă era pur şi simplu ocupat, îngrijindu-se de oraşul cucerit, nu ştia şi nici nu-i păsa. După toate cele prin care trecuse în Gaura Neagră, începuse să înveţe ce înseamnă rezistenţa.

Încercă să testeze strânsoarea legăturilor. Stăpâna haremului îşi cunoştea meseria şi le legase strâns, dar Constance nu se dădu bătută. Îşi îndoi încheietura înainte şi înapoi încercând să slăbească legătura şi încordându-se la fiecare zgomot.

Cu o smucitură, îşi eliberă mâna. Îşi roti încheietura ca să permită sângelui să circule din nou. Acum putea trage de nodul care îi ţinea imobilizată cealaltă mână.

Dar chiar dacă îşi eliberase ambele mâini, picioarele îi erau în continuare legate, iar cu gardienii prezenţi peste tot, şansele de evadare erau mici.

Ceva îi atrase privirea. În tăblia de la pat, era o spărtură. Îi era groază să se gândească ce anume ar fi putut provoca această stricăciune. Zări o despicătură lungă în lemn şi trase de ea cu unghiile. Lemnul opunea rezistenţă, dar cu perseverenţă, reuşi. Se afla acum în posesia unei aşchii de vreo douăzeci de centimetri şi de grosimea degetului ei cel mare, care se îngusta într-un vârf zimţat. Era o armă improvizată, destul de dură ca să poată fi înfiptă în ochiul sau stomacul nababului. Nu va trebui să-şi facă probleme că nu va ajunge suficient de aproape de nabab.

În faţa cortului, auzi cum gărzile luară poziţie de drepţi. Ascunse aşchia la piept, după care îşi puse din nou mâna în nodul din pânză.

Pliurile perdelei de la uşă foşniră abia perceptibil şi cineva intră. Covorul îi înmuie sunetul paşilor, dar ea îl auzi apropiindu-se. Armura îi zornăi în timp ce se mişca, după care se opri. Auzi freamătul cataramelor, o bufnitură când armura căzu la podea, urmată de foşnetul pânzei pe piele, în momentul în care îşi dădu tunica jos.

Îi simţea mirosul: parfum stătut, transpiraţie şi bhang[1]. Patul scârţâi şi se îndoi când se urcă în el, aşezându-se între coapsele ei desfăcute. Îi putea simţi căldura trupului la doar câţiva centimetri depărtare. Trupul i se încorda, dar încercă să se relaxeze.

Bărbatul îşi strecură degetele prin părul ei blond. O strânse cu multă putere, li luă părul şi şi-l înfăşură în jurul degetelor, smucind-o brusc şi trăgându-i capul pe spate. Fata simţi oţelul rece şi ascuţit apăsând la baza coloanei vertebrale, acolo unde i se despicau fesele.

Vârful lamei o înţepă prin rochia străvezie. Bărbatul tăie ţesătura, despicând-o în două. Sfâşie apoi pânza şi se aplecă peste trupul ei, fata simţindu-i falusul erect în spate. Constance strânse din dinţi.

Cu un ţipăt de groază, dădu drumul părului şi făcu o săritură în spate. Fata nu putea vedea ce se întâmplă. Bărbatul ţipa şi blestema. Gărzile şi servitorii veniră într-un suflet temându-se ca nu cumva cineva să-l fi atacat pe stăpânul lor. Cu repeziciune, Constance împinse deoparte aşchia din lemn şi o lăsă să cadă sub pat.

Nababul urlă dezgustat şi ieşi din cameră. Gardienii începură să se sfătuiască plini de furie.

Constance se încumetă să-şi tragă mâna din legătura de pânză. Înălţându-şi capul, întrezări o frântură din spatele său în oglinda de pe perete şi trase adânc aer în piept. Pe fiecare centimetru de piele îi erupseseră furuncule de un roşu aprins. Rostogolindu-se pe o parte, văzu că le avea şi pe partea din faţă, pe abdomen, coapse şi sâni. Arăta ca o leproasă sau ca o bolnavă de ciumă.

Începu să i se facă foarte frică. Dacă frumuseţea i-ar fi rămas neatinsă, atunci ar fi avut o oarecare valoare pentru cei care o capturaseră. Fără ea, nu deţinea nimic. Îi vedea pe gardieni gesticulând în timp ce vorbeau, cu mâinile pe săbii. Oare dezbăteau dacă să o păstreze pentru propriul amuzament sau să-i taie gâtul? îşi dorea să nu fi renunţat la aşchia de lemn. Mai degrabă s-ar fi sinucis decât să-i lase să o atingă.

Unul dintre gardieni îşi scoase sabia. Constance se încordă, anticipând o lovitură fatală, sau poate, pentru a fi mai aţâţător, vor alege o metodă lentă, să o lase să sângereze până la moarte.

Gardianul nu o lovi însă. Îi tăie legăturile şi îi făcu semn să se ridice.

O prinse de ceafa şi o împinse în genunchi. Se aşeză peste ea şi îşi ridică tunica, apucând-o cu ambele mâini de o parte şi de cealaltă a capului.

Ceilalţi bărbaţi se înghesuiră în jurul lor, ovaţionând. Constance îşi închise ochii. Falusul erect o împungea în faţă, furios şi obscen.

— Quest-ce qui se passe ici? se auzi un strigăt din direcţia uşii şi toată lumea încremeni.

Un ofiţer francez intră, cu faţa roşie de furie.

— Laissez-la partir maintenant!

Gărzile nu vorbeau franceză, dar înţeleseră sensul după expresia de pe faţa ofiţerului. Îşi atinse epoleţii – Constance nu ştia cărui grad corespundeau – şi îi ocări într-o combinaţie de franceză, arabă şi bengali.

După care se auzi o altă voce. Constance îşi întoarse capul.

Era generalul francez cu privirea ca de gheaţă. Se adresă furios mai întâi gardienilor, apoi căpitanului francez.

— Ce e în mintea ta, imbecilule? ţipă în franceză. Pui în pericol relaţia pe care o avem cu nababul pentru o simplă Jemefe?

Căpitanul încremeni.

— Îmi pare rău, mon general. M-am gândit că nu se cuvine să-i las pe aceşti sălbatici nativi să molesteze o europeancă.

— Este englezoaică, spuse generalul cuprins de furie. Nu mi-ar fi păsat dacă nababul o arunca la câini, dar acum trebuie să-mi las unul dintre ofiţeri să-şi compromită reputaţia în faţa acestor sălbatici. Iar acest lucru este insupportable.

Fără să fie observată, Constance privi reflecţia generalului într-una dintre oglinzi.

Nu era un bărbat atrăgător. Avea nişte ochi mici, buze grase şi un nas coroiat asemenea unui cioc de vultur. Părul şaten deschis era tăiat scurt, fără a ţine cont de modă sau de felul în care arăta, de parcă şi l-ar fi tăiat singur cu sabia. Cu toate acestea, chipul său exprima putere, o forţă brutală care îi reţinuse atenţia lui Constance, chiar dacă îi trezea sentimente de repulsie.

— Luaţi-o din faţa mea, îi spuse ofiţerului francez. Şi dacă îmi mai forţezi vreodată mâna în felul acesta, o să te ofer nababului, ca să-şi satisfacă plăcerile cu tine. Îi plac şi bărbaţii. Fesele tale îi vor face o plăcere deosebită, spuse făcând un gest grosolan.

Căpitanul încuviinţă din cap.

— Foarte bine, monsieur.

Gărzile se retraseră. Căpitanul francez se apropie de Constance. Îi cuprinse bărbia în căuşul palmei şi îi îndreptă faţa spre el. Mon Dieu, spuse în gând. Apoi cu voce tare tot în franceză:

— Pentru numele lui Dumnezeu, acoperă-ţi goliciunea.

Constance trase un cearşaf de pe pat şi îl înfăşură în jurul ei. Se ridică şovăitoare în picioare.

— Cine eşti? întrebă ea în franceză.

— Căpitanul Lascaux, se prezentă pocnindu-şi călcâiele. Sunt sub comanda generalului Corbeil.

— Cum ai…?

— Când am auzit că nababul a luat prizonieră o englezoaică, m-am temut de ce e mai rău. Am venit imediat aici. Slavă Domnului că am ajuns la timp.

Era tânăr, avea puţin peste douăzeci de ani şi o faţă sinceră, care nu fusese încă înăsprită de viaţa în armată.

— Îţi datorez onoarea mea şi probabil chiar viaţa, spuse fata. Dar de ce ar dori un francez să salveze o englezoaică aflată la ananghie? Am crezut că ţara ta urăşte englezii.

Se încruntă.

— Urâm comportamentul lor războinic, aerul dispreţuitor, impertinenţa şi aroganţa, dar nu le urâm femeile.

Constance simţi căldură în zâmbetul lui. Avea nevoie să poată avea încredere în el.

— Nu suntem nişte barbari, îi spuse fetei. Îţi dau cuvântul meu de ofiţer francez că vei fi tratată corect de acum înainte. Voi aranja să ajungi în siguranţă la aşezarea noastră de la Chandernagore. De acolo, te vei putea întoarce Ia poporul tău. Sau… ezită o secundă… eşti binevenită să rămâi cu mine.

Pielea o ardea, capul o durea şi simţea că i se face greaţă. Theo o abandonase. Gerard îşi dăduse probabil duhul în Gaura Neagră. Era singură şi lipsită de apărare, o jucărie drăguţă la dispoziţia oricărui bărbat care ar dori să o violeze după bunul plac. Sau pur şi simplu să-i taie beregata doar pentru amuzament.

Când era în temniţă, jurase să nu mai lase niciodată un bărbat să aibă din nou putere asupra sa. Dar asta fusese o nebunie construită din disperare. În lumina nemiloasă a zilei, putea vedea adevărul. Lumea era un câmp de bătălie, unde bărbaţii se confruntau asemenea unor săbii, ascuţite şi nemiloase: femeile nu erau nimic mai mult decât nişte ţinte pentru săbiile lor.

O femeie nu se putea lua la luptă cu ei de una singură. Dar nu era neajutorată. Săbiile puteau fi mânuite, dacă îndoiai muşchii potriviţi şi

suportai un strop de durere.

Remarcase felul în care căpitanul roşise când se uitase la ea. Se forţă să-i ofere un zâmbet timid.

— Vreau să rămân cu tine.

E înserase, iar Theo mergea pe drumul care ducea către J localitatea Bethel. Avusese nevoie de un an întreg ca să ajungă aici – un an în care onorase ultima dorinţă a unui muribund. Cerul era senin şi soarele arunca raze aurii asupra pământului, dar în aer se simţeau primele adieri răcoroase ale toamnei. Simţi mirosul merelor pârguite, a ierbii proaspăt cosite şi o aromă de lemn ars adiind din apropiere. Era singur.

Erau ultimii paşi dintr-o călătorie care îl făcuse să traverseze patru continente: de la Calcutta la Cape Town; de la Cape la docurile din Londra; de la Londra la Boston şi, în cele din urmă, în această sălbăticie americană. Tânărul care ajunsese în cheiul portului Boston nu mai semăna deloc cu copilul şovăielnic care plecase din Madras cu doi ani înainte. Formele sale adolescentine căpătaseră contur, dezvăluind forţă şi muşchi. Părul roşu strălucitor se îndulcise într-o nuanţă arămie, iar trăsăturile i se înăspriseră. Chipul îi rămăsese prietenos, dar la o privire mai atentă se vedea că este animat de intenţii serioase. Bărbaţii şi femeile zâmbeau când treceau pe lângă el pe străzile din Boston. În timp ce bărbaţii făceau acest lucru cu un anumit respect, femeile îi aruncau o a doua privire, atunci când credeau că nu sunt observate.

Theo se înscrisese ca mus pe o corabie a Companiei Indiilor de Est şi muncise ca să-şi poată plăti drumul către Londra. Îi plăcuse munca şi tovărăşia celor din echipaj. Când ajunsese în Londra» vânduse unul dintre diamantele de la Nathan pentru o cantitate frumuşică de aur, dar când venise vremea să se îmbarce către Boston, preferase să stea în teugă cu ceilalţi marinari, decât în cabinele de la pupa alături de domnii pasageri. Pe puntea principală, nu-i punea nimeni întrebări despre familie sau despre relaţii: se putea elibera de trecut.

Nu mai era mult până la sfârşitul călătoriei, iar asta îl făcea să păşească mai plin de energie. Era gata să se achite de obligaţia pe care o avea faţă de Nathan şi să-şi înceapă restul vieţii. Nu ştia unde o să-l ducă destinul – dar toamna, cu roadele şi fructele sale zemoase, sosea cu promisiunea unor noi începuturi.

Soarele părea că se ascunde în nori, când băiatul îşi făcu intrarea în sat. Aerul rece pişcă mai tare sau poate că erau doar privirile care îl aţinteau. În

timp ce mergea prin sat, bărbaţi şi femei cu feţe uscăţive şi încruntate se uitară insistent la el cu o neîncredere pe care nu încercau să o ascundă. Theo le întoarse privirile. În copilărie, nu văzuse niciodată un alb care să lucreze cu mâinile sau să care vreun obiect mai greu decât o carte. Şi iată, oamenii aceştia, îmbrăcaţi respectabil, săpau după legume, scoteau apă şi tăiau lemne aşa cum numai servitorii ar fi făcut în India.

Casele se înşirau de-a lungul drumului pe o distanţă de aproape o milă, dar satul nu era foarte ramificat. Caprele şi porcii păşteau în grădinile din spate, iar dincolo de şirul de garduri, se zărea în apropiere pădurea. Era un loc nesigur, săpat într-o frontieră care nu cedase încă.

La jumătatea drumului, în centrul satului, se afla o biserică acoperită cu şipci albe, un iaz cu raţe şi o pajişte nămoloasă.

Ceva care semăna cu o cruce în mărime naturală stătea între biserică şi iaz, dar scopul său nu era religios. Era un stâlp al infamiei ridicat pe un catarg din lemn, astfel încât toţi sătenii să-l poată vedea pe nefericitul infractor. Părea că-şi găsise cea mai potrivită utilizare.

Theo încercă să nu se apropie prea mult. Pe când se îndrepta spre biserică, observă o menajerie de căpăţâni de animale bătute în cuie pe pereţii construcţiei: lupi, vulpi, o nurcă şi chiar un mic urs. Formau un peisaj macabru.

Îşi aminti cuvintele lui Nathan: Trasul cu arma şi rugăciunile erau singurele forme de amuzament la care aveam dreptul. Se întreba cum îi transformă pe oameni traiul într-un astfel de loc neprietenos.

O cioară îşi luă zborul din turn chiar în momentul în care uşa bisericii se deschise. Un preot se ivi în prag. Purta un costum negru cu un guler alb, apretat şi o pălărie neagră peste părul grizonant, tuns foarte scurt Se îndepărtă de biserică şi se opri în faţa lui Theo, blocându-i trecerea.

— Un vizitator, spuse el pe un ton care nu făcea niciun efort să fie binevoitor.

— Caut familia Claypole, îi răspunse Theo.

Preotul plescăi din dinţi.

— Îl ştii pe Ezekiel Claypole?

— L-am cunoscut pe fiul său.

Folosise un verb la timpul trecut, iar tonul vocii sale nu lăsă nicio urmă de îndoială asupra motivului pentru care venise.

Preotul aprobă printr-o mişcare a capului.

— Ultima casă la ieşirea din sat. Localitatea Bethel nu-şi spală rufele în public, adăugă el. Claypole şi fiul său nu au avut o relaţie apropiată. Nu o să-ţi ia mult timp.

Preotul intră din nou în biserică şi închise uşa. Vulpea ţintuită lângă tocul uşii îl fixa pe Theo cu o privire îngheţată şi batjocoritoare.

Casa familiei Claypole era la o distanţă destul de mare de sat. Drumul se transforma într-o potecă îngustă, plină de hârtoape şi tivită atât de aproape de copaci, încât razele soarelui nu uscaseră încă noroiul de pe jos. Începuse să se însereze. Theo se întrebă dacă nu cumva trecuse pe lângă casă fără să-şi dea seama sau dacă ar fi trebuit să se întoarcă şi să-şi continue căutarea a doua zi dimineaţă.

Privind spre pădure, o umbră îi atrase privirea. Theo duse rapid mâna către centura de la brâu. În Londra, cheltuise o parte din banii primiţi de la Nathan pe un nou set de haine şi pe o pereche de pistoale. Se uită cu atenţie în tufişuri.

Zări o fată. Stătea ghemuită lângă un copac cu spatele la el, cercetând cu atenţie un petic de pământ. Purta o rochie simplă, de culoare gri şi un şorţ alb, pe care îl ţinea ridicat în partea din faţă, de parcă ar fi fost un coş. Părul îi era prins sub o bonetă albă. Era absorbită de activitatea pe care o desfăşura.

Smulse ceva din mijlocul rădăcinilor copacului şi îl mirosi, după care îl adăugă Ia grămăjoara din şorţ. Theo îşi ridică pălăria în semn de salut.

— Ziua bună, domniţă!

Fata se sperie, se ridică în picioare şi făcu o răsucire rapidă. Dădu drumul şorţului cu o expresie de groază întipărită pe chip; ciupercile se împrăştiară pe solul pădurii.

— De ce te-ai furişat pe la spatele meu? Am crezut că eşti un indian, ţipă fata.

Nathan îi povestise cât de periculoşi erau indienii nativi: Când eram mic, mă jucam de-a v-aţi ascunselea cu braconieri francezi şi indieni Mohawk, cu propriul scalp pus drept gaj în cazul în care pierdeam.

Nu e de mirare că fata se speriase atât de rău. Îşi deschise braţele ca să-i arate că nu avea nicio intenţie de a-i face rău.

— După cum poţi vedea, sunt doar în vizită prin locurile acestea.

— Cine eşti? întrebă fata suspicioasă.

Pentru un timp destul de lung, Theo nu răspunse. Acum, după ce fata se ridicase în picioare, îşi dădu seama că era mai înaltă decât i se păruse la

început, aproape de aceeaşi vârstă cu el. Avea o piele netedă, de culoarea untului, deşi îmbujorată acum din cauza surprizei şi a stingherelii. O şuviţă de păr negru strălucitor evadase de sub bonetă şi îi atârna peste ochii albaştri asemenea unui cer de august.

Theo îşi puse pălăria înapoi pe cap.

— Îmi pare rău că te-am speriat Numele meu este Theo Courtney şi, deşi nu sunt unul dintre indienii de care pomeneai, abia ce am sosit din India.

Fata pufni în râs, iar sunetul pur şi plin de veselie al chicotului ei părea să alunge tot întunericul din pădure. Deveni apoi din nou serioasă şi încercă să-şi controleze expresia feţei, îmbujorându-se însă şi mai tare.

— Cum aş putea şti că nu vrei să-mi faci rău?

Fata îl studia din cap până în picioare, poate pentru a-şi da seama unde i-ar putea aplica o lovitură dureroasă, dacă ar ataca-o.

— Vin cu intenţii paşnice, spuse el.

— Arată-mi mâinile!

Theo îşi ţinu braţele în sus.

Fata le analiză de la distanţă.

— Pot citi în palmă, iar poveştile pe care le vezi acolo sunt uimitoare. Vad că ai avut o călătorie anevoioasă de făcut în viaţă până în acest moment. Ai pierdut persoane dragi şi ai cunoscut durerea, inima ta e rănită, dar cred că sufletul ţi-a rămas neprihănit.

Theo era înspăimântat Văzu cum faţa fetei se îmblânzeşte.

— Iertare, te rog! Mama spune că nu mă port cum se cuvine.

— Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară iertare.

Theo arătă către ciupercile de pe jos. Începu să le adune, punându-le înapoi în şorţul pe care fata îl ţinea întins. Mişcările lui erau neîndemânatice.

Degetele lui le atinseră pe ale ei. Îşi simţi trupul traversat de un fior, dar ea se retrase atât de brusc, încât băiatul crezu că o să scape din nou şorţul din mână. Când privirile li se întâlniră, fata îi aruncă o privire plină de reproş care se mai îmblânzi atunci când îi văzu inocenţa întipărită pe chip.

— Nu întâlnim mulţi străini în aceste păduri, spuse ea.

— Cum te cheamă?

— Abigail Claypole, spuse ea sfios.

Theo scoase un oftat prelung. Ştiuse că ea este din momentul în care o privise în ochi – care semănau atât de mult cu cei ai lui Nathan.

— Mă poţi conduce la casa ta?

— De ce?

— Am adus ceva pe care vreau să-l dau familiei tale.

Băiatul îşi dădu seama că o măcina curiozitatea, însă cei din Noua Anglie erau oameni care îşi ţineau gândurile doar pentru ei. Fără să pună vreo întrebare, îl conduse spre o potecă făcută de animale printre copaci. Inima lui Theo începu să bată mai puternic. Traversase jumătate de lume pentru această clipă, dar acum, când venise momentul, dorea să se termine cât mai repede. Fata va fi tulburată după ce îi va da vestea morţii fratelui ei.

Ieşiră într-o poieniţă. Printre firele de iarbă, străpungeau buşteni înnegriţi care rămăseseră după ce copacii fuseseră pârjoliţi şi apoi tăiaţi pentru a defrişa locul. Un pâlc de clădiri se zarea în depărtare, în apropierea unui pârâu: un hambar acoperit cu ţiglă, o casă scundă construită din jumătăţi de buşteni şi câteva şoproane pentru depozitare. În faţa casei era o livadă de meri şi peri, iar lângă ea, o parcelă cu legume împrejmuită cu gard. O femeie într-o rochie gri, fără un contur precis, aducea rufele luate de pe sfoară, dojenind un copilandru care se juca la picioarele ei.

Câinii se năpustiră de pe prispa casei. Erau nişte buldogi uriaşi, cu pete cenuşii. Traversară în galop poieniţa şi se opriră la o distanţă de trei paşi înaintea lui Theo, lătrând şi clănţănindu-şi fălcile spre eL Ameninţarea din trupurile lor puternice şi fălcile salivânde îl făcu să tremure. Bănuia că dacă nu ar fi fost însoţit de Abigail, probabil l-ar fi sfâşiat în bucăţi.

Când îi auzi lătrând, femeia care ducea rufele se uită în sus. Îşi puse degetele în gură şi scoase un fluierat ascuţit care reduse imediat animalele la tăcere.

— Claypole, strigă ea, cu o voce stridentă. Un musafir.

Soţul ei îşi făcu apariţia din interiorul şopronului cu o furcă în mâini şi urmat de un tânăr de vreo şaptesprezece ani. Semănau la chip atât de mult, de la ochii căprui aşezaţi la mică distanţă unul de celălalt, la bărbiile încovoiate şi la privirile încruntate, încât nu era nicio îndoială că erau tată şi fiu. Exista o asemănare şi cu Nathan, dar într-un fel diferit, asemenea unui fruct din aceeaşi specie căzut prea devreme din copac.

Bărbatul îşi trase pălăria din paie peste ochi şi se rezemă de furcă. Câinii veniră tropăind spre el şi i se aşezară alături, cu blana încă zburlită.

— Nu ne trebe nouă vizitatori.

— Acesta este domnul Courtney, a venit din India, spuse Abigail.

Claypole îl analiză pe Theo din cap până în picioare cu o privire lungă, căreia nu-i puteai ascunde nimic.

— E al naibii de departe faţă de Bethel.

— Am fost prieten cu fiul dumneavoastră, Nathan.

Claypole nu spuse nimic, dar Abigail simţise cu siguranţă emoţia din glasul lui Theo.

— Cei s-a întâmplat? strigă fata, cu respiraţia întretăiată. Claypole o săgeta cu privirea.

Soţia bărbatului o plesni pe fată peste încheietura mâinii.

— Nu vorbi în timp ce tatăl tău este într-o conversaţie cu altcineva.

Theo îşi ţinu pălăria în mâini.

— Este adevărat. Nathan e mort.

Nu intenţionase să o spună atât de direct, dar era la capătul unei zile întregi de mers, iar primirea aceasta neprietenoasă îl dezorientase.

— Îmi pare rău, adăugă el.

Abigail scoase un geamăt lung şi înfricoşător şi fugi plângând înăuntrul casei. Câinii începură să mârâie. Mama îşi răsucea mâinile în pliurile de la fuste, în timp ce încheieturile lui Claypole încleştară şi mai tare mânerul furcii. Nu făcu niciun gest pentru a-şi consola soţia, ci schimbară doar o privire mută.

— Vino atunci în casă!

*

Casa avea o singură cameră, afumată şi cu tavanul jos. O puşcă lungă stătea atârnată deasupra şemineului; piei de animale aninau de grinzi. Pe o pânză cusută cu cruciuliţe şi atârnată de perete se putea citi „Dumnezeu este iubire”. Claypole se trânti pe scaunul cu spătar înalt de lângă foc, în timp ce ceilalţi se aşezară pe nişte taburete incomode. Doamna Claypole îi servi cu rachiu de mere acidulat, denumit cidru.

— Povesteşte-mi despre fiul meu, spuse ea.

Fumul şi cidru! îl făcură pe Theo să lăcrimeze.

— Aţi auzit de înfrângerea de la Calcutta?

— Nu prea primim veşti despre ceea ce se întâmplă prin alte părţi, spuse Claypole.

Pe cât de concis posibil, Theo le explică ceea ce se întâmplase. Pe măsură ce vorbea, simţea povara privirii lor neîncrezătoare. În camera aceea înghesuită, vorbind despre India – despre nababi şi musoni, despre şipai şi elefanţi – se simţea asemenea lui Gulliver descriind Ţara Piticilor. Vorbi despre asediu şi despre bătălie, oprindu-se doar pentru a scoate în evidenţă felul în care Nathan îi salvase viaţa. Sub privirile soţilor Claypole, abia dacă

îndrăzni să arunce un ochi spre Abigail, dar era în permanenţă conştient de prezenţa ei.

— De asemenea, m-a rugat să vă aduc asta.

Luă săculeţul din piele de la gât şi scoase diamantul în camera slab luminată, piatra străluci tern şi inert.

— Este un diamant din India, explică Theo, pentru cazul în care s-ar mai fi îndoit cineva. Nathan a vrut să vi-l dau.

I-l întinse lui Abigail, bucurându-se de privirea uimită de pe chipul ei. Fata întinse mâna către piatră.

O lovitură aprigă o plesni peste mână. Doamna Claypole smulse diamantul din palma lui Theo.

— Este vanitate, spuse ea pe un ton sever. Nu avem nevoie de astfel de bijuterii prin ţinuturile astea. Suntem oameni cu credinţă. Nu ştiu ce a fost în mintea lui Nathan.

— Ultima lui dorinţă a fost ca Abigail să-l primească, spuse Theo.

— O să te rog să te adresezi fiicei mele cu respect, îl avertiză Claypole. Este domnişoara Claypole pentru tine.

— Probabil că aerul acela dogoritor şi străin i-a băgat lui Nathan în cap astfel de idei, continuă soţia. Dacă pentru asta ai venit, ca să-mi impresionezi fiica cu bogăţii, mi-e teamă că ai făcut drumul degeaba.

— Am venit pentru că aveam o datorie faţă de Nathan, răspunse Theo. Şi ca să duc la îndeplinire ultima dorinţă a fiului dumneavoastră înainte de moarte. Nu e suficient de important?

Poate ar fi trebuit să bănuiască, din povestirile lui Nathan, că vor reacţiona astfel. Oricum, rămase şocat de cât de dispreţuitori erau. Piatra aceea minusculă le-ar fi putut transforma vieţile, cu toate acestea au tratat-o de parcă era sămânţa diavolului. Îşi dorea să i-o fi dat-o lui Abigail când o întâlnise.

Era prea târziu acum. Doamna Claypole azvârli diamantul în buzunarul şorţului fără nicio ezitare.

— Nathan a fugit de la noi în urmă cu şapte ani.

Claypole pufăi din pipă, lovind uşor bolul pipei cu un gest asemănător lui Nathan.

— Nu avem nevoie de mila lui. După cum s-a comportat, a dovedit că nu este fiul nostru.

— Nu ca dragul nostru Caleb, spuse soţia.

Privirea i se îndreptă către perete, unde era agăţată o schiţă în cărbune înrămată, în care apărea o tânără familie: doi copii, o mamă şi un tată, al cărui chip semăna fără nicio urmă de îndoială cu Nathan. Un buchet de flori de câmp stătea pe raft dedesubtul ei.

— A fost un băiat bun. Domnul l-a luat prea devreme de lângă noi, continuă femeia.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. Claypole se ridică de pe scaun.

— Îţi mulţumim că ne-ai adus vestea morţii lui Nathan, spuse acesta pe un ton oficial. Dumnezeu să te călăuzească în călătoria ta.

Întâlnirea luase sfârşit. Theo se ridică în picioare, întrebându-se în ce direcţie ar fi trebuit să-şi îndrepte paşii. Văzu, prin ferestrele micuţe ale cabanei, că afară se înnoptase. Se gândi la drumul întortocheat înapoi către oraş. Nu era foarte greu să te rătăceşti prin pădure.

— Vrei să-l dai afară pe domnul Courtney din casa noastră? ţipă Abigail.

Era pentru prima dată când vorbea de când veniseră înăuntru, iar pentru o secundă, Theo se temu ca nu cumva Claypole să o lovească pentru îndrăzneală. Dar fata continuă cu îndrăzneală.

— A călătorit mii de mile pentru noi. Puteţi măcar să-i oferiţi un adăpost pentru o noapte?

— Mergi în grajd, se răţoi mama. E târziu şi trebuie să mulgi vacile.

Abigail rămase pe loc, sfidătoare.

— Puteţi?

— Nu e treaba ta, spuse mama furioasă. Nu se cuvine.

— Ba este şi treaba mea. Nathan a fost fratele meu, iar domnul Courtney, prietenul lui.

Niciuna dintre femei nu dorea să cedeze. Claypole rămase tăcut cât timp mama şi fiica se înfruntau din priviri în camera înghesuită. Theo se temea că o să se ajungă la lovituri. Păşi între ele.

— M-am bucurat de ospitalitatea dumneavoastră suficient de mult timp. Dacă veţi fi atât de amabil încât să-mi împrumutaţi ceva de luminat, nu voi avea nicio problemă să pornesc pe drumul care duce înapoi în oraş.

Nu se uită înspre Abigail Aşteptă afară, până când Claypole aduse un felinar. Abigail dispăru în hambar, în timp ce mama sa îşi făcea de lucru în casă, zdrăngănind zgomotos străchinile şi tacâmurile.

— Jebuthan o să te conducă până la drum, spuse Claypole, făcând un semn către fiul său. Mai departe, te vei descurca singur.

— Vă sunt recunoscător. Şi felinarul?

— Lasă-l la magazinul din oraş. O să-l cer înapoi când voi ajunge acolo.

Theo încuviinţă din cap. Aruncă o privire către hambar, sperând să o zărească pe Abigail pentru ultima dată.

Claypole îi aruncă o privire răuvoitoare.

— Mergi cu Dumnezeu, domnule Courtney. Nu mă aştept să ne mai vizitezi şi nici să ne mai întâlnim vreodată. Cu siguranţă că treburile vă vor duce departe de Bethel mâine.

Îşi împărtăşise foarte clar punctul de vedere.

Theo zâmbi candid.

— Vă mulţumesc pentru ospitalitate. Îmi pare rău că v-am provocat mâhnire.

Băiatul îl conduse în tăcere printre copaci. Câinii merseră alături de ei. Theo îşi dădu seama că ajunseră la drum abia când băiatul se opri şi îi făcu un semn spre dreapta. Îi înmână felinarul lui Theo după care dispăru.

Singurele indicii după care se putea ghida erau băltoacele în care se strânsese apa şi care licăreau la lumina felinarului. Theo se luă după ele, mergând cu grijă şi ascultând cu atenţie. Nu de indieni sau de bandiţi îşi făcea griji. Sperase ca Abigail să vină după el. Îi rămăsese foarte clar tipărit în minte chipul fetei, îşi amintea toate detaliile: conturul buzelor, şuviţa de păr care îi ieşise de sub bonetă, bujorul din obraji atunci când îşi înfruntase mama. Ar fi dat tot ce avea mai scump doar ca să mai petreacă singur cu ea câteva minute.

Dar nu veni. În curând» în faţă apărură luminile satului» puţine şi neclare» proiectate pe fundalul pădurii imense care înconjura localitatea. Sătenii se retrăgeau în case devreme. Ciocăni timp de trei minute la uşa pensiunii, iar atunci când se deschise, proprietara morocănoasă îi oferi doar o saltea pe podeaua podului.

Mersese multe mile în acea zi, iar picioarele îl dureau din cauza epuizării. Trecură însă mai multe ore înainte să se scufunde într-un somn profund, ca de plumb.

*

Dimineaţa următoare, după ce mânca un mic dejun sărăcăcios, Theo porni în explorarea oraşului. Avea o viaţă întreagă înainte, dar nu se grăbea să plece. O visase pe Abigail noaptea ce trecuse.

În minte începu să-i încolţească o idee. După masa de prânz» luă felinarul împrumutat şi porni din nou către ferma familiei Claypole. Când ajunse la cotitură, părăsi drumul, dar nu se apropie de construcţii. Se foi în

jurul poieniţei» ascunzându-se în tufişuri şi sperând că dulăii nu-i vor adulmeca prezenţa.

Din coşul casei principale ieşea fum.

Auzi vocea doamnei Claypole dinăuntru. Oare era şi Abigail acolo? Se mişcă încolo şi încoace» încercând să vadă prin uşa hambarului. Dacă era plecată la câmp? Cât mai putea oare aştepta? Nu se afla în direcţia vântului» dar nu voia ca dulăii aceia feroce să-i dea de urmă.

O uşă se trânti. Un moment mai târziu, Abigail ocoli casa şi intră în hambar. Aduse o găleată de lapte şi o turnă într-un putinei care se afla în faţa hambarului Aşezată pe un buştean, începu să ridice şi sa coboare ritmic bătătorul în butoi.

Theo îşi făcu mâinile căuş şi scoase un sunet asemănător unui fluierat care, spera el, semăna cu cel al unei bufniţe. Abigail privi în sus uimită, după care se sperie când dădu cu ochii de Theo, făcându-i cu mâna din tufişuri.

Traversă curtea în fugă şi îngenunche lângă ea. Erau în spatele casei şi nu existau ferestre pe latura aceea. Era ascuns privirilor atâta timp cât nu venea nimeni de după colţul casei.

— De ce ai venit? şopti Abigail, în mod evident speriată.

— Am vrut să te văd.

Pe chip i se citea un sentiment de plăcere amestecat cu durere.

— Şi eu am vrut să te văd, dar dacă mama sau tata te găsesc aici…

Arătă către butoi.

— Amestecă în continuare. Îşi vor da seama dacă te opreşti.

Fata îşi reluă mişcările ritmice. În afara zgomotului surd făcut de lemnul care lovea un alt lemn, în jur era linişte. Theo o fixă cu privirea. Frumuseţea ei îi făcea pur şi simplu inima să bată, mai să-i iasă din piept Simţea că rămâne fără aer. Era oare posibil să fie fermecat atât de brusc? Drumul lung şi dificil pe care îl parcursese ca să împlinească promisiunea lui Nathan îi lăsase sufletul pustiu. Tânjea după o prezenţă feminină şi delicată, dar nu îi venea în minte nimic potrivit de spus.

— Spune-mi mai multe despre Nathan, spuse Abigail. Ce fel de bărbat devenise?

— Nu l-am cunoscut foarte bine, îi aminti Theo.

— Cu toate acestea, ai parcurs un drum atât de lung pentru el.

— Aveam de onorat o datorie.

Theo se gândi la Calcutta, care se afla în cealaltă jumătate a lumii.

— Era puternic, calm şi curajos peste măsură.

— Nu mă mir că i-ai fost prieten. Se vede că semeni mult cu el.

Theo se îmbujoră. Femeia aceasta avea puteri speciale? Aruncă o privire către Abigail ca să vadă dacă îl tachina, dar faţa ei era sinceră. Privirile li s-au întâlnit, larg deschise şi fără să se apere. Ceva mistic părea că se se întâmpla între ei: o înţelegere mai presus de cuvinte, care rezona în sufletul lui Theo.

— Ar fi timpul să pleci, spuse Abigail.

Vocea îi era răguşită. Uitase să mai bată untul din putinei.

— Tata va fi furios dacă o să te găsească aici.

Theo ştia că fata are dreptate. Nu se mişcă.

— Pare foarte sever cu tine.

— Toată lumea e strictă în Bethel. De asta a fugit Nathan.

— Şi tu?

Îi zâmbi ironic, iar el citi nesupunere în ochii ei.

— Nu-mi găsesc locul aici. La fel ca Nathan. Sunt un suflet neliniştit. Dar nu se cuvine ca o doamnă să fugă pe mare.

— Nu va trebui să fugim pe mare, sunt multe alte locuri în care putem merge. Am putea…

Se opri când îşi dădu seama ce spusese.

Abigail se holbă la el cu uimire şi mirare. Totul se petrecea atât de repede. Nu asta avusese în plan. Aura ei părea că îl trage către ea – nu avea puterea să-i reziste.

Lătratul unui câine îl trezi la realitate. Sări în picioare şi înhăţă felinarul chiar când Claypole venea hotărât de după colţ însoţit de câini. Avea la el puşca cea lungă. Faţa îi ardea de bănuială în timp ce privea înspre Theo şi Abigail. Ridică puşca. Theo îşi dorea să nu-şi fi lăsat pistoalele la pensiune.

Arma era pe poziţii, îndreptată spre abdomenul lui Theo. Dulăii îşi arătară colţii, dar nu atacară. Claypole părea să-şi ţină sub control emoţiile.

— Domnule Courtney! spuse el aplecându-şi puţin pălăria pe spate. Credeam că aţi plecat din oraşul nostru.

— Am venit să vă înapoiez felinarul, spuse Theo întinzând obiectul în faţă.

Claypole îşi ţuguie buzele.

— Nu era nevoie.

Theo se întreba cum de Nathan crescuse atât de loial şi generos, dintr-o spiţă atât de înverşunată. Făcu un gest din cap către câini şi armă.

— Aţi fost la vânătoare?

— Nu, spuse Claypole.

Se făcu linişte, se auzea doar zgomotul pe care îl făcea Abigail când bătea untul.

Claypole agită arma.

— Mulţumesc pentru felinar. Acum trebuie să pleci. Vei vrea să te îndepărtezi pe cât de mult posibil faţă de Bethel.

— Aş vrea să mai rămân în locurile acestea o vreme, spuse Theo. Am impresia că e rost de vânătoare bună.

— Ai grija! îl avertiză Claypole. Pândesc multe pericole pe aici. Dacă cineva se duce în pădure şi nu cunoaşte locul, ar putea să piară cât ai zice peşte.

— Poate pescuitul este mai pe placul lui, spuse Abigail, ridicând privirea din putineiul de unt. Sunteţi pescar, domnule Courtney?

Când era copil, Theo mai dădea din când în când la peşte în laguna din spatele Madras-ului. Nu prinsese niciodată nimic. Simţi însă un sens ascuns în cuvintele fetei.

— Câteodată.

— Cel mai bun loc de pescuit aici este la Iazul lui Shaw, spuse fata. Tata spune că peştele se ridică atunci când se apropie miezul nopţii. Când e lună plină, aproape că-i poţi strânge din apă cu mâinile goale. Nu-i aşa?

Claypole mormăi. Theo încercă să-i întâlnească privirea, dar fata revenise la bătutul untului în putinei.

— Poate îmi voi încerca norocul.

Claypole îi aruncă o privire încruntată.

— Luna plină va fi abia săptămâna viitoare. Domnul Courtney va fi departe de aici până atunci.

Nu era o întrebare.

*

Theo nu avea de gând să se lase ameninţat de Claypole. Dimineaţa următoare însă, i se păru că totul se schimbase în oraş. Privirile pe care le atrăgea pe stradă, mereu suspicioase, erau acum atât de tăioase, încât îi făceau pielea de găină. La pensiune, proprietarul îl anunţă că nu mai poate să-i ofere patul în noaptea care urmează.

— Dar cu ce am greşit? întrebă Theo. Ieri eram un oaspete binevenit, iar astăzi sunt tratat ca un câine râios.

Proprietarul ştergea o cană cu o cârpă de bucătărie. Evita să-l privească pe Theo în ochi.

— Eşti venit de atât de puţin timp, dar ţi-ai făcut deja duşmani.

— Duşmani? Cu siguranţă că nu vă referiţi la domnul Claypole.

Lustruită timp îndelungat, cana devenise atât de strălucitoare, încât Theo ar fi putut citi ziarul reflectat în ea. Proprietarul bombăni cum că nu este corect să vorbească despre alte persoane şi cum Theo trebuia să-şi rezolve singur problemele.

— Dacă aşa vă purtaţi cu oaspeţii, atunci mă mir că vă mai calcă cineva pragul! exclamă Theo.

Mai văzuse doar un singur alt vizitator la pensiune, un blănar din Massachusetts.

— Nu ştiu ce intenţionaţi să faceţi cu patul meu, căci cu siguranţă nu aveţi nevoie de el pentru musafiri.

Dar nu avea rost sa se ia la harţă cu el. Theo plecă în acea după-amiază – urmărit, era sigur, de toate perechile de ochi din acea localitate. Nu avea nicio îndoială că vestea plecării sale va ajunge la urechile lui Claypole, înainte să apuce să traverseze graniţa oraşului.

Următoarea localitate se chema Easton şi era la vreo cincisprezece mile distanţă. Theo rămase aici timp de cinci zile. Oamenii erau mai prietenoşi decât în Bethel. Nu era foarte scump, iar seara stăteau de vorbă la masa din bucătărie. Theo relata veşti din India şi de la Londra şi primea în schimb informaţii despre situaţia din colonii. Era surprins să afle că două continente, în părţi opuse ale globului, se pot influenţa reciproc. Bătălia de la Fort Necessity, care i-a determinat pe francezi să atace Madras, a fost scânteia care a aprins un lung fitil. În Europa, regele Ludovic al XV-lea al Franţei şi regele George al II-lea al Marii Britanii au dus tratative de pace, dar în America războiul nu s-a oprit niciodată. Acum aceste negocieri eşuate se terminaseră şi fusese declarat război.

America de Nord era singurul loc din lume unde englezii şi francezii împărţeau o frontieră terestră.

— Noul prim-ministru, domnul Pitt, spune că se va bate cu francezii oriunde în lume, a spus unul dintre tovarăşii lui Theo. Spune că e un război, dar ceea ce doreşte cu adevărat sunt rutele lor comerciale. A trimis zece mii de oameni din Anglia şi vin şi alţii din toate coloniile. În Lexington este un căpitan care recrutează oameni pentru un nou regiment în New Hampshire.

Ceilalţi încuviinţară din cap şi aprobară că va fi un război cum nu s-a mai văzut până acum.

— Dar vom câştiga? întrebă altcineva pe un ton sumbru.

Era un pădurar cu pantaloni din piele de căprioară şi noroi sub unghii. Berea îi picura în jos prin barbă.

— E uşor pentru Pitt să împartă ordine din Londra, dar frontierele noastre nu sunt dichisite asemenea câmpurilor de bătălie din Europa. Ca să câştigi un război în mijlocul necunoscutului, e nevoie de o altfel de luptă, iar francezii sunt mari experţi la acest lucru. Chiar înainte să-i pui la socoteală pe aliaţii lor, indienii.

— Un soldat britanic face cât zece indieni, spuse un tânăr cu temperament.

Purta manşete din dantelă şi era din Boston.

— Spuneau aceleaşi lucruri şi când eram în Calcutta, zise Theo încetişor. Şi mulţi oameni şi-au pierdut viaţa din pricina asta.

— Aşa se va întâmpla şi aici, întări pădurarul. Noi ne purtăm cu indienii de parcă ar fi sclavi, iar francezii îi tratează ca pe nişte bărbaţi.

— Iar francezii au un lanţ de forturi invincibile chiar la graniţa noastră, adăugă un alt bărbat.

— Niciun fort nu este de necucerit, spuse cu dispreţ tânărul temperamental.

— Spune-i asta lui George Washington.

Toată lumea izbucni în râs, iar Theo nu înţelese de ce.

— Colonelul Washington este din Virginia. A construit un fort în sălbăticie, cu doi ani în urmă, pe care l-a denumit Fort Necessity, îi explică vecinul de masă. Francezii l-au cucerit şi l-au distrus. Washington s-a predat.

— Am auzit de el, spuse Theo cu fermitate.

— Un an mai târziu, Washington s-a întors cu o armată de englezi ca să atace avanpostul francez de la Fortul Duquesne. Francezii şi indienii i-au prins într-o ambuscadă. Am pierdut o mie de oameni, iar Washington s-a retras din nou.

— Dacă el este tot ce avem mai bun, trebuie să ne pregătim de un război dificil, spuse pădurarul, morocănos.

Se uită la Theo.

— Eşti tânăr şi ai luptat în bătălii. Ai vrea să te înrolezi?

— Încerci să mă convingi să accept şilingul regelui? întrebă Theo cu o indignare prefăcută.

Sorbi şi ultima picătură din pahar şi se prefăcu că se uită pe fundul său. Era un fapt binecunoscut că existau sergenţi lipsiţi de scrupule care aruncau pe ascuns o monedă în băutura cuiva, pretinzând apoi că bărbatul respectiv a acceptat înrolarea după ce pescuia moneda din pahar.

Râsetele erau libere şi relaxate, iar conversaţia continuă.

Theo petrecu câteva zile plăcute în Easton. Plecă în cea de-a cincea după-amiază, înarmat cu provizii pentru o zi, o cutie cu viermi pe care îi dezgropase din pământ şi o undiţă.

*

Abigail încercase să se convingă că acţionează nesăbuit. O spusese cu voce tare de dimineaţă, în timp ce mulgea vaca. O repetase în cursul după-amiezii în timp ce freca rufele pe scândura de spălat. Îşi spusese acelaşi lucru în gând, la masa de seară, încercând să evite privirea sfredelitoare a mamei sale. O reluă din nou şi din nou în gând, trântită în pat, îmbrăcată din cap până în picioare, aşteptând până când a fost sigură că toată lumea adormise.

Înainte să meargă la culcare, rămase cu privirea pironită la stelele de pe cerul nopţii, negru ca smoala. Semănau cu nişte diamante aşternute pe o mătase neagră, asemenea unor mesaje celeste care puteau fi descifrate doar de cei care le înţelegeau limba. Poveştile pe care le istoriseau stelele ajutau corăbiile să navigheze, iar Abigail îşi citi destinul în lumina lor strălucitoare. Inima începu să-i bată mai tare, mai-mai să-i sară din piept.

Aluzia referitoare la pescuit fusese atât de subtilă, încât era posibil ca Theo nici să nu o fi înţeles. Sau poate că o pricepuse, dar nu voia să vină sau poate că nu înţelesese că ea dorea să-şi facă apariţia în seara aceasta, în noaptea cu lună plină. Poate că nu ştia unde era Iazul lui Shaw sau îi era prea teamă de tatăl ei.

Se uitase în ochii lui şi văzuse o scânteie – o oglindă a dorinţei pe care încercase atât de mult să o împiedice să se vadă pe propriul chip. Trebuia să creadă că va veni.

Şi ce dacă era nesăbuită? Nu o costa decât o noapte nedormită, pantofi jilavi şi o cotonogeală, dacă va fi descoperită de tatăl său.

Se sculă şi merse târâş pe podeaua podului, găsindu-şi drumul pe pipăite în jurul fratelui său, care dormea. Coborî scara în vârful picioarelor,

îngrozită că treptele vor scârţâi. Jarul din cămin proiecta o lumină roşiatică, iar singurul sunet care străpungea tăcerea era sforăitul tatălui ei.

Nu-şi puse cizmele în picioare decât când ajunse afară. Pielea i se crispă în aerul rece al nopţii. Îşi dori să fi luat o pătură cu ea, dar nu îndrăznea să se întoarcă din nou în casă. Cât era ceasul? Lui Theo îi spusese miezul nopţii, dar în casă nu exista niciun ceas, aşa că nu îşi putea da seama dacă era devreme sau târziu. Dacă el plecase deja gândindu-se că ea nu va veni?

Ştia că se comporta nesăbuit. Se duse oricum.

Luna plină îi lumina calea. Când era copilă, hoinărea în lungul şi-n latul pădurii, urmându-l deseori pe Nathan în expediţiile lui de vânătoare. Când împlinise paisprezece ani, mama îi interzisese să mai meargă, spunându-i că nu se cuvenea ca o domnişoară să umble singură pe afară. Dar potecile nu se schimbaseră. Se deplasa cu repeziciune de-a lungul lor, fără să se împiedice vreodată. Se auzi ţipătul unei bufniţe; o căprioară care păştea privi în sus uimită, după care se întoarse din nou la rumegat De două ori, avu senzaţia că aude sunetul unei surcele care se rupse în spatele ei sau foşnetul frunzelor. Aşteptă, ţinându-şi respiraţia. Pe vremea aceasta indienii se mutaseră probabil în locurile în care vânau iarna, dar nu ştiai niciodată peste cine puteai da în pădure.

Tresărea la orice umbră pe care o zărea. Mergea grăbit înainte.

Iazul lui Shaw era un lac format la poalele unui râu care se prăvălea din munţi într-o cascadă. Greutatea apei săpase în stâncă un bazin adânc, limpede şi surprinzător de liniştit. Era înconjurat de pietre de râu, ceea ce însemna că era uşor să te caţeri înăuntru şi apoi înapoi afară. În lunile calde de vară, toţi copiii din sat mergeau să înoate acolo.

Luna strălucea pe rocile dezgolite şi în apa nemişcată. Cascada înspumată strălucea ca un râu de diamante, vuind cu putere în liniştea nopţii. Locul era pustiu.

Speranţele lui Abigail se spulberară. Fusese o nesăbuită – o nesăbuită să vină tocmai până aici, visând la un bărbat pe care abia îl cunoştea. Dinţii îngheţaţi ai nopţii i se înfipseră în oase. Drumul spre casă va fi unul lung.

O mână o atinse pe umăr atât de neaşteptat, încât scoase un ţipăt.

*

Theo sosise înainte de apus. Mersese fără să facă prea mult zgomot, ferindu-se să întâlnească alţi oameni pe cărare, dar nu dăduse peste nimeni. Mâncase pâinea şi băuse berea pe care le luase la el. Apoi se aşezase sub pături, printre copaci, într-un loc unde nu putea fi văzut. Privise soarele

apunând peste imensa vale a râului, într-un spectacol de auriu şi arămiu. Pădurea se întindea până la baza munţilor, iar munţii ţinteau către orizont. Ţara aceasta nu semăna cu nici o alta pe care o văzuse sau şi-o imaginase, pustie şi sălbatică într-un fel în care India, cu mulţimile ei forfotitoare şi cu civilizaţia ei străveche, nu putea fi niciodată. Simţi în adâncul sufletului un puternic sentiment de apartenenţă. Acesta era locul unde şi-ar putea scrie povestea vieţii.

Nu avea niciun instrument de măsurare a timpului, aşa că nu ştia cât trecuse de când aştepta. Crescut în oraşe îndepărtate, sunetele pădurii din timpul nopţii nu îi erau familiare. Fiecare foşnet pe care îl făcea vreo pasăre sau vreun animal îl făcea să creadă că ea se apropia. De fiecare dată era dezamăgit.

Se purta nesăbuit, îşi spuse. I se păruse că auzise o aluzie în tonul ei, atunci când descrisese iazul, dar se înşelase, născocise lucruri pentru că-şi dorea să fie adevărate.

Apoi o văzu.

Ieşi din pădure fără să scoată niciun sunet Se aşeză pe o piatră; cascada, luminată de razele lunii, crease o perdea de lumină în spatele ei. Părul întunecat îi cădea despletit pe ceafă, încadrându-i chipul şi ochii mari şi nostalgici.

Se ridică şi se îndreptă spre ea, punându-i mâna pe umăr. Fata ţipă speriată şi se răsuci pe călcâie, pierzându-şi echilibrul Se împiedică şi fu cât pe ce să cadă. Theo o prinse. O trase către pieptul său şi o cuprinse cu braţele.

— Ai venit, strigă ea. Am crezut…

Fata se opri brusc.

— Am înţeles aluzia.

Theo rânji şi arătă către undiţa sprijinită de o piatră.

— Ştii doar că sunt un pescar pasionat.

Fata era într-atât de fericită şi de uşurată, încât abia mai putea articula cuvintele.

— Ştiu că nu se cuvine, dar credeam că nu te voi mai vedea niciodată şi nu am putut suporta gândul acesta.

— Nici eu. Dar acum sunt aici şi la fel şi tu.

Îi atinse obrazul:

— Ai îngheţat.

O prinse de mână şi o conduse către marginea apei. Se aşezară cu picioarele bălăbănindu-se peste iazul argintiu. Luna făcuse o vrajă care transformase totul – pietre, copac, apă – în lucruri stranii şi magice. Băiatul înfăşură pătura în jurul amândurora şi o trase pe fată mai aproape.

— Am auzit că ai plecat din Bethel, spuse ea.

— Am aflat că poposisem mai mult decât eram binevenit.

— Nu eşti pe placul tatei Şi cred că mama bănuieşte care îmi sunt sentimentele. Îmi aruncă nişte priviri atât de răutăcioase – ar prefera mai degrabă să mă ştie moartă, decât să mă gândesc la tine.

Theo o trase şi mai mult aproape de el.

— S-ar putea să fie nevoită să se obişnuiască cu mine. Mă gândesc să mă stabilesc aici. Poate ca pescar.

— Nu glumi cu astfel de lucruri.

— Nu a fost o glumă.

Fata începu să tremure.

— Nu înţelegi. Nu te vor lăsa niciodată să te stabileşti aici. Tata este membru în consiliul parohiei şi ai văzut cu ochii tăi că poate întoarce întreg oraşul împotriva ta. Nu o să se lase până când nu te va alunga.

Theo o prinse de mână.

— Chiar dacă aş fi căsătorit cu fiica lui?

Nu-i păsa că acţionează necugetat. Golul din sufletul său tânjea să fie împlinit. Mâna ei era rece ca gheaţa. Se smulse din strânsoare.

— Nu vorbi de căsătorie! şopti ea atât de încet, încât cuvintele ei abia dacă reuşiră să acopere vâltoarea cascadei.

— Sunt logodită deja.

Theo simţi ca şi cum o bucată de granit i-ar fi străpuns inima.

— Înţeleg.

— Mama a făcut aranjamentele. Este proprietarul fermei învecinate – a rămas văduv de puţină vreme.

— Îl iubeşti?

— Nu! strigă ea. E un bărbat care seamănă leit cu taică-miu. Lasă Biblia din mână doar atunci când trebuie să pună mâna pe armă. Când am luat ceaiul împreună, ca să sărbătorim logodna, s-a uitat la mine de parcă eram o vacă scoasă la licitaţie, după care a vorbit cu tata despre preţurile pământurilor şi teologie.

— Atunci nu-l lua de bărbat.

— Nu am de ales.

Între ei se aşternu tăcerea. O pasăre speriată zbură cârâind afară din pădure, dar Theo nu o observă.

— De ce m-ai adus aici? o întrebă.

— Voiam să te mai văd o dată.

— Ca să-mi spui că eşti logodită?

— Nu doar pentru asta.

Fata se trase de lângă el atât de brusc, încât crezu că a supărat-o cu ceva. Se ridică şi se îndepărtă câţiva paşi.

— Te-am…?

Prea multe emoţii se învălmăşeau în pieptul lui Theo, că nu mai avea putere să vorbească. Abigail îşi duse mâinile la gât şi îşi descheie gulerul rochiei. Degetele ei reci mânuiră cu stângăcie dantelele. Theo nu mai făcu nicio mişcare.

Îşi descheie rochia şi o trase în jos până la glezne. Scăpă de veşmântul alb pe care îl purta pe dedesubt, apoi se îndepărtă de teancul de haine aruncate. Stătu pe o stâncă care atârna deasupra iazului, complet dezbrăcată, cu pielea atât de albă şi strălucitoare, încât părea să fie făcută din raze de lună.

Theo se holba cu gura căscată. Cu un profund sentiment de respect, ochii urmăriră contururile trupului ei. Sânii tineri fermi şi plini, sfârcurile întărite de la atingerea aerului rece al nopţii. Şoldurile rotunjite, curba coapselor şi întunecimea dintre ele. Picioarele desculţe pe stâncile acoperite cu muşchi.

Cu toate acestea, chipul ei era cel mai minunat dintre toate. Privi în sus. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, iar privirile le rămaseră înlănţuite.

— Să nu îndrăzneşti să priveşti în altă parte, spuse fata. Theo ascultă.

— Vreau să simt un bărbat care se uită la mine cu dragoste. Nu ca la un obiect păcătos căruia îi acordă mai puţină atenţie decât vitelor sale.

— Eşti frumoasă, spuse Theo scurt. Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Simţi că ea aştepta ceva mai mult. Se ridică în picioare. El ezită, dar ea zâmbi, invitându-l să se apropie.

Băiatul îi puse o mână pe sânul moale şi mătăsos. Îşi lăsă degetele să alunece în jos pe piele către despicătura dintre picioare. Fata trase adânc aer în piept.

Fără să-şi dea seama, gândul îi zbură la tatăl ei purtând după el puşca cea lungă.

— Dacă află ce se întâmplă…

Fata îi puse un deget peste buze, în timp ce cu cealaltă mână îi descheie nasturii cămăşii.

— Nu pomeni despre asta. Te rog. Pentru o singură noapte în toată viaţa mea, lasă-mă să fac ce vreau cu corpul meu.

Se întinseră unul lângă celălalt sub lumina stelelor, aşezaţi pe covorul moale de muşchi care acoperea solul. Scoase un ţipăt când Theo o pătrunse, dar doar pentru o secundă. Ţipătul se transformă în curând în gemete de plăcere, după ce îl îmbie şi mai adânc în interiorul ei. Îşi încolăci picioarele în jurul coapselor lui, îndemnându-l să continue, sprinten şi plin de dorinţă.

Ajunseră în acelaşi timp la plăcerea supremă, trupurile lor tremurând la unison, în timp ce sămânţa lui se revărsa în interiorul ei.

*

Noaptea era rece, dar Jebuthan Claypole stătea confortabil sub pături. Când o auzise pe Abigail foindu-se, voise să creadă că nu e mare lucru. Că mergea poate să-şi facă nevoile. Nu era cazul să-şi părăsească patul călduros.

Maică-sa îi spusese să o ţină sub observaţie pe Abigail, iar el nu dorea să o dezamăgească. Îndată ce auzise uşa de la intrare închizându-se, coborâse pe scară şi mersese la fereastră – la timp pentru a-şi vedea sora dispărând în pădure.

Era cărarea care ducea către Iazul lui Shaw.

Se îmbrăcase şi pornise pe urmele ei. Drumul nu se desluşea foarte bine, iar fata se mişcase cu rapiditate – ar fi putut cu uşurinţă să-i piardă urma atât ei cât şi potecii – dar Jebuthan crescuse în aceleaşi păduri, luând urma animalelor şi punând capcane zile la rând. Cu toate acestea» fata aproape că-l descoperise de două ori, când călcase pe un băţ sau când se lovise de o ramură joasă. Dar el stătuse nemişcat, iar ea fusese prea nerăbdătoare să meargă mai departe ca să se uite cu mare atenţie.

Încetini când auzi zgomotul cascadei în faţă şi merse furişat ultimii câţiva metri către stâncile care încercuiau iazul. Ghemuindu-se în umbre şi tufişuri, văzu totul – lucruri abominabile la care şi cei mai înverşunaţi predicatori ar face doar aluzii, într-un mod întunecat, în predicile lor. Îşi făcu cruce, recitând toate rugăciunile la care se putea gândi. Era odios, lucrarea lui Satan aşa cum nu şi-o imaginase vreodată. Cu toate acestea nu-şi putea lua ochii de la ceea ce se întâmpla.

În cele din urmă, Theo şi Abigail îşi potoliră poftele trupeşti. Jebuthan se întoarse într-un suflet înapoi la fermă. Tatăl se trezi într-o secundă, un

instinct ascuţit de la traiul la frontieră. Nu avu nevoie de multe cuvinte ca să înţeleagă situaţia. Smulse puşca din perete.

— Cheamă câinii!

*

Theo şi Abigail stăteau imul în braţele celuilalt, goi şi epuizaţi. Transpiraţia strălucea pe trupurile lor sub pătura pe care o trăseseră peste ei.

— Acesta este păcatul pe care predicatorii îl urăsc atât de mult? întrebă Abigail cu uimire. Cu siguranţă un astfel de lucru nu poate fi greşit.

— Nu, atunci când vine din dragoste.

Noaptea se adâncea. În curând, Abigail îşi aminti de familia sa şi de viaţa pe care aceştia i-o plănuiseră. Theo o îmbrăţişă strâns, îi apăsă pielea de a lui, dorindu-şi să o ascundă de lumea care dorea să o stăpânească.

— Vino cu mine! spuse el deodată.

— Nu spune asta! zise Abigail. Dacă părinţii mei află că nu mai sunt în pat, o să mă pună la stâlpul infamiei.

— Atunci de ce ai vrut să ne întâlnim? Ca să mă tachinezi cu o noapte de extaz? Aş fi preferat să nu fi venit niciodată, decât să mă laşi să fiu chinuit de amintirile acestea.

— O singură noapte, atât mi se îngăduie.

— Cine îţi îngăduie? întrebă el. Ai de gând să-i laşi pe alţii să hotărască pentru viaţa ta? Am trăit o vreme aşa, am făcut tot ce mi-a spus tutorele meu să fac. Nu mi-a adus decât suferinţă. Trebuie să alegi tu singură.

— Nu pot.

Dar Theo îi simţi inima, bătându-i mai repede, lipită de pieptul său. Oare începea să se înduplece? O privi adânc în ochi.

— Aş merge până la capătul pământului ca să fiu fericit alături de tine, a spus el. Dacă nu în colonii, atunci în Anglia sau India sau chiar în China.

— Acestea sunt doar nişte denumiri pe o hartă.

— Sunt locuri reale. Într-unele, am fost deja. Te pot duce oriunde în lume, atâta timp cât suntem împreună.

— Pare atât de uşor când povesteşti tu.

Mai avea puţin şi izbucnea în plâns.

— Nu am călătorit niciodată mai departe de Easton.

— E nevoie de un singur pas ca să începi o călătorie.

Stătu nemişcată pentru o vreme. Speranţele lui Theo se spulberară. Îşi dăduse toată silinţa, dar nu fusese destul.

Când veni răspunsul fetei, abia dacă se auzea puţin mai tare decât vântul din copaci. Theo nu era sigur că auzise corect:

— Ce ai spus?

— Da, şopti fată.

Continuă apoi cu mai multă încredere.

— De o mie de ori da.

Îl îmbrăţişa cu ochi strălucitori.

— Atâta vreme cât sunt cu tine.

— Nu o să-ţi mai dau drumul niciodată, promise Theo.

Îi oferi un sărut îndelung şi pătrunzător. Fata răspunse nerăbdătoare, lipindu-se şi mai mult de el.

— Poţi să o faci din nou? întrebă fata timidă.

Theo era deja întărit de la dorinţă. Îi ridică fesele, înclinând-o către el, după care se opri.

— Ce s-a întâmplat? gemu Abigail cu nerăbdare.

— Mi s-a părut că aud un câine lătrând.

Se ridică în picioare, ascultând cu atenţie. Se auzi din nou, era un sunet inconfundabil.

— Seamănă cu lătratul unuia dintre câinii tatei, spuse Abigail. Dar cum…?

— Trebuie să mergem.

Theo sări în picioare şi îşi trase cămaşa pe el. Abigail îşi îmbrăcă rochia. Se îndreptă spre o cărare care ducea departe de luminiş.

— Câinii ne vor lua urma prin pădure, o avertiză Theo.

Privi înspre iazul luminat de razele lunii.

— Dacă am traversa râul…

— Nu există nicio potecă pe partea aceea, răspunse Abigail. Trebuie să ne îndreptăm spre Bethel.

— Dar acolo ne vor vedea oamenii, protestă Theo.

— Da, într-adevăr, spuse Abigail. Iar acesta va fi singurul lucru care îl va împiedica pe tata să te ucidă.

Claypole şi Jebuthan îşi făcură apariţia în dreptul stâncilor de lângă iaz. Luna era jos pe cer; o lumină palidă se crăpa la răsărit. Claypole privi împrejur, dar nu văzu pe nimeni.

— Eşti sigur că ai văzut ce spui, băiete? Arătă înspre undiţa care stătea rezemată de o piatră. Nu cumva o fi fost vreun om care făcea un pic de

pescuit pe timp de noapte, iar imaginaţia ţi-a luat-o razna?

— I-am văzut, insistă Jebuthan.

Câinii dădură roată poienii, adulmecând şi mârâind. Unul dintre dulăi înhăţă ceva în dinţi, îl aduse înapoi la stăpânii săi şi îi dădu drumul pe pământ. Era veşmântul lui Abigail.

Faţa lui Claypole se schimonosi într-o strâmbătură plină de furie.

— Târfa mică! şuieră el.

Lăsă câinele să amuşine haina, luându-i mirosul.

— Va plăti pentru acest desfrâu, continuă tatăl.

Câinele latră şi o luă la goană pe cărarea către Bethel.

*

Chiar şi în panica momentului, Theo se minună de cât de bine cunoştea Abigail împrejurimile. Deşi doar câteva raze de lună se strecurau printre arborii din pădure, fata se mişca fără efort, păşind cu uşurinţă pe poteci pe care el abia dacă le desluşea. Culoarea gri a rochiei fetei îl conducea prin întuneric, asemenea unei stafii.

Nu avea cum să-şi dea seama cât de departe ajunseseră sau cât de mult mai aveau de mers. Era ca atunci când ai un coşmar în care visezi că alergi. Ramuri de copac şi crengi de măceş izbeau faţa şi picioarele lui Theo. Se împiedică de rădăcini şi de pietre. Simţea mereu că dulăul este pe urmele sale, din ce în ce mai aproape, convins că, din moment în moment, îi va simţi fălcile încleştate în picior. Încerca să nu privească înapoi.

Cărarea se bifurca. Abigail se opri.

— Mergi înainte fără mine, spuse ea cu respiraţia întretăiată. O să-l ţin pe loc. Dacă ne găseşte împreună, te va omorî.

Theo o prinse de încheietură şi o privi adânc în ochi. Imagini din Calcutta îi trecură cu repeziciune prin faţa ochilor.

— Nu te voi părăsi. Indiferent ce se va întâmpla, vom sta împreună.

Nu era timp de ceartă. În acel moment, câinii se iviră pe cărare, apărând de după o cotitură, asemenea unei încolăciri de umbre în lumina cenuşie de dinaintea răsăritului. Cu urlete triumfătoare, se repeziră la Theo şi îl atacară.

Theo apucă o ramură desprinsă dintr-un copac şi o agită înspre animale. Îl pocni din plin pe câinele aflat în faţă, cu o lovitură puternică în cap, care îl făcu pe animal să se îndepărteze din calea sa. Câinele se prăbuşi la pământ scheunând. Al doilea câine, cu blana zburlită şi mârâind, nu mai făcu nicio mişcare. În depărtare, Theo auzi paşi alergând care tropăiau pe potecă în urma lor.

Neînfricată, Abigail îl împinse pe Theo ca să-şi facă loc. Ajunse în dreptul câinelui şi îngenunche lângă el, mângâindu-l pe grumaz. Câinele se opri din mârâit.

— Fugi, spuse Abigail către Theo.

De data aceasta, Theo nu mai ezită. Văzu o lumină în faţa sa – răsăritul ridicându-se deasupra vârfurilor copacilor. Alergă mai repede. Dintr-o dată, picioarele nu mai erau pe cărarea din pădure, ci tropăiau pe pământul unui câmp arat recent. Zări câteva case. Sări peste un gard din lemn şi traversă în fugă o livadă. Găinile cârâiră înspăimântate, dând din aripi; un cocoş croncăni.

Drumul îl scoase în mijlocul Bethel-ului. Acolo unde se afla pensiunea, iazul cu raţe şi biserica cu stâlpul infamiei care se înălţa semeţ în faţa sa. Trofeele de vânătoare ţintuite pe peretele bisericii îl priveau pe Theo cu un aer batjocoritor. Noi nu am scăpat, păreau să spună. Oare tu vei reuşi?

Cu siguranţă, Claypole nu ar fi fost în stare să întineze sacralitatea unei biserici.

Nişte gheare zornăiră pe drumul cu pietriş din spatele său. Theo auzi lătrături şi mârâieli. Se roti şi apucă o piatră gigantică de pe jos.

Câinele învăţase lecţia. Îşi amână atacul cu o fracţiune de secundă. Theo îşi dădu braţul pe spate şi azvârli piatra, dar se dezechilibra, iar câinele sări pe el. Îl izbi în piept cu toată greutatea şi îl doborî la pământ. Încercă să se ridice, însă dulăul era peste el, cu labele înfipte în pieptul băiatului, mârâind şi repezindu-se să-l muşte de gât. Theo se smuci şi se rostogoli, dar câinele pusese în sfârşit labele pe pradă şi nu avea de gând să o lase să scape prea curând.

Îl acoperi o umbră. Claypole stătea deasupra sa, gâfâind. Furia de pe chipul său se transformă într-un triumf grotesc, când îşi văzu duşmanul prizonier.

— Strigă-ţi câinele! strigă Theo.

Claypole i se adresă cu dispreţ.

— Crezi că poţi să-ţi faci de cap cu fiică-mea.

Scoase un cuţit de la cingătoare, cu o lama extrem de ascuţită.

— O să mă asigur că nu te vei mai atinge niciodată de o femeie.

— Prinde-l de glezne, se adresă fiului său.

Jebuthan execută ceea ce îi ceruse taică-su. Claypole îngenunche lângă Theo. Prinse ca într-un cârlig talia pantalonilor lui Theo cu vârful lamei. Oţelul îngheţat apăsa pe pântecul lui Theo. Băiatul tresări.

— Exact, spuse Claypole cu o privire chiorâşă. Data viitoare când vei mai simţi pofte păcătoase răscolindu-ţi măruntaiele, să-ţi aduci aminte de momentul acesta.

Smuci cuţitul. Nădragii se desfăcură. Claypole îi trase pantalonii în jos până la genunchi şi aruncă o privire batjocoritoare înspre bărbăţia micşorată a lui Theo.

— Nu-mi vine să cred că fata mea şi-a distrus viaţa pentru un lucru atât de neînsemnat.

Puse cuţitul între picioarele lui Theo, îndepărtându-le forţat. Cu latul lamei îi ridică testiculele până când cuţitul ajunse la baza scrotului.

— Am făcut de multe ori asta pe porci, spuse Claypole pe un ton nepăsător. Nu ar trebui să fie foarte diferit. O să fie chiar mai uşor, având în vedere mărimea neînsemnată a podoabei tale.

Theo îşi dădu seama după privirea din ochii lui că ameninţarea era reală.

— O, Doamne, nu! imploră el. Nu-mi poţi face una ca asta.

Claypole îl plesni pe Theo atât de puternic peste faţă, încât băiatul simţi gust de sânge în gură.

— Nu lua numele Domnului în deşert. Este o oroare să te aud invocându-l.

Theo începu să ţipe, sperând să le atragă atenţia celor din casele cu obloanele trase, aflate de-a lungul drumului. Cu siguranţă, va veni cineva care să-l convingă pe Claypole că este pe cale să facă ceva nebunesc.

Claypole mângâie testiculele lui Theo cu lama cuţitului. Era atât de ascuţită, încât reteză câteva fire de păr care rămaseră prinse de tăiş. Îl privi pe Theo, savurând frica din ochii băiatului.

Theo încetă să mai ţipe. Îşi încleştă dinţii ca să nu-şi reteze limba, când va veni momentul tăierii. Nu se putea nici măcar zbate, căci altfel s-ar fi tăiat singur în cuţitul care apăsa ferm şi insistent în organele sale genitale.

Faţa schimonosită a lui Claypole strălucea plină de virtute.

— Te-am avertizat să nu te întorci. Acum îţi vei primi lecţia.

O bătaie de clopot îi întrerupse cuvintele: clopotul din turla bisericii. O uşă se dădu de perete. Theo auzi zgomot de paşi, un mers încet şi cadenţat de-a lungul aleii. Încercă să-şi întoarcă capul, dar nu se putu mişca suficient de mult. Nu zări decât cerul, acoperişurile bisericii şi casele din împrejurimi.

Claypole privi în sus. Mâna îi încremeni, ţinând în continuare cuţitul apăsat pe pielea lui Theo.

— Pacea fie cu tine, bunule Claypole, se auzi o voce.

Theo o recunoscu: era preotul în costum negru pe care îl cunoscuse în prima sa zi în Bethel.

— Nu te amesteca, părinte, îl avertiză Claypole. Mergi înapoi în biserică.

Preotul rămase pe loc.

— Nu poţi face un astfel de lucru în ziua de Sabat.

— Mi-a sedus fata şi a făcut din ea o târfa, proclamă Claypole. Theo auzi şoapte revoltate fremătând în jurul său. Locuitorii ieşiseră din case, unii încă în ţinutele de noapte. Se strânseră în cerc, păstrând o distanţă de siguranţă. Cu toţii doreau să vadă ce se întâmplă. Niciunul dintre ei nu dorea să fie chemat ca martor, după aceea.

Preotul se uită pătrunzător la Theo.

— Este adevărat?

Theo nu spuse nimic.

— Cunoşti cele Zece Porunci?

Theo le recitase de sute de ori în biserica din Calcutta. Chiar şi cu un cuţit apăsat pe boaşe, tot şi le aduse aminte fără mare efort.

— Să nil râvneşti la casa vecinului tău, să nu râvneşti la nevasta vecinului tău şi nici la robul lui şi nici la roaba lui, nici la boul lui, nici la măgarul lui, la nimic care aparţine vecinului tău.

— E clar că se referă şi la fiica sa. Ai încălcat legea lui Dumnezeu şi te faci vinovat de desfrâu.

— Şi, în numele credinţei, nu o va mai face din nou, mârâi Claypole.

Îşi încordă braţul. Theo închise ochii. Cuţitul păru să pulseze cu putere pe pielea crispată a băiatului.

— Nu, se opuse preotul, „Răzbunarea este a mea, zice Domnul”. Ne conducem după legi, nu după toanele oamenilor, indiferent cât de justificată le este indignarea. Pedeapsa pentru desfrâu este stâlpul infamiei, bunule Claypole.

Claypole îi aruncă o privire mocnită. Se holbă la preot plin de furie. Timp de câteva minute lungi, care trecură de parcă ar fi fost o jumătate din viaţă, Theo se temu ca nu cumva Claypole să-l castreze, doar ca să-i facă în ciudă preotului. O văzu pe Abigail, privind din mulţime, ţinută de fratele său. Ochii fetei se umplură de lacrimi, dar nu rosti niciun cuvânt. Nu-i putea fi de niciun folos lui Theo.

Bălmăjind ceva, Claypole puse cuţitul deoparte. Un sentiment de uşurare atât de puternic îl învălui pe Theo, încât crezu că îşi va pierde cunoştinţa.

— Binecuvântaţi sunt cei milostivi, spuse preotul. Te las să te ocupi ca fata să-şi primească pedeapsa binemeritată, căci tatăl este capul familiei, aşa cum Cristos este capul Bisericii.

Claypole aruncă o privire înspre fiica sa – o uitătură criminală care îl făcu pe Theo să se teamă pentru viaţa ei.

— Cât pentru desfrânat, îl condamn să stea pe stâlpul infamiei în timpul slujbei cu urechile pironite. După care, va fi înfierat pe amândoi obrajii cu litera „D“, de la desfrâu, ca toată lumea să-i cunoască crima şi caracterul.

Mai mulţi bărbaţi ieşiră în grabă din mijlocul mulţimii. ÎI ridicară cu forţa pe Theo de jos şi, pe jumătate cărându-l, pe jumătate târându-l, îl aduseră la stâlpul infamiei. Theo şi-l amintea din prima zi în care ajunsese în Bethel: un stâlp înalt, cu o platformă de vreo doi metri pe care stătea condamnatul, iar deasupra, o grindă transversală cu găuri prin care erau fixate mâinile şi capul. Se profila ameninţător pe cer, asemenea unei cruci pregătite pentru crucificare.

Lucrurile au durat puţin până când a fost adusă o scară, în timp ce sătenii se înghionteau, Theo auzi deodată o voce aspră în ureche.

— Să nu crezi că ai scăpat de pedeapsă atât de repede, şuieră Claypole. După terminarea slujbei, se va arunca cu gunoaie în tine. Nu ar fi un lucru neobişnuit să fie aruncate câteva pietre din greşeală. O piatră bine ţintită între ochi va fi ultimul lucru pe care ţi-l vei aminti. Te voi îngropa cu singurul regret că nu vei apuca să vezi ce-i voi face târfei de fie-mea.

Aduseră scara. Îl urcară pe Theo cu forţa pe platformă, în timp ce-l împungeau cu un furcoi. Pe scândurile uzate şi bine bătătorite se zărea o pată mare care semăna cu sângele închegat. Două grinzi transversale formau un cadru şi erau prevăzute cu deschizături în care Theo să-şi poată vârî gâtul şi încheieturile mâinilor.

Îşi făcu apariţia un executor judecătoresc. Încuie capul şi mâinile lui Theo între cele două grinzi. Ciocanul şi cuiele fură date din mână în mână până ajunseră pe platformă. Theo se zvârcoli şi se zbătu, dar îl fixară. Executorul puse cuiele în dreptul urechilor şi le făcu să străpungă lemnul cu o lovitură puternică de o parte şi de cealaltă. Theo aproape că era prea obosit, ca să mai ţipe. Sângele îi ţâşni din urechi, curgând în jos pe stâlp şi picurând printre scânduri. Durerea era atât de groaznica, încât simţi că va leşina.

Localnicii intrară în biserică, iar Theo rămase singur.

Stâlpul era fixat la o înălţime care nu-i permitea nici să îngenuncheze, nici să stea în picioare, ci era nevoit să stea aplecat, într-o încovoiere incomodă. În curând, durerile de spate începură să fie agonizante. Grinda masivă îl apăsa pe gât, făcându-i respiraţia dificilă. Ultima promisiune a lui Claypole îi răsună în urechi. Gândul îi stătea doar la AbigaiL Nu ar fi trebuit să se fi dus la Iazul lui Shaw. Ar fi trebuit să-şi dea seama de ce era în stare tatăl său, când îi va descoperi.

Minutele treceau cu greu. Nu ştiuse că timpul poate trece atât de greu. Clopotul bisericii bătu un sfert de oră şi aproape că-şi pierdu minţile până la următoarea bătaie. Trecu o oră, apoi două. Cât ţine slujba prin locurile acestea?

Dar de ce să aştepte să se termine? Cât timp a fost ţintuit de stâlp, a fost măcinat de durere. Când se va termina slujba, îl vor lovi cu gunoaie. Claypole va avea şansa să-l lase fără suflare cu o piatră bine ţintită – şi chiar dacă nu va reuşi, calvarul va continua. Îl vor coborî de pe stâlp, sfâşiindu-i lobii urechilor care vor rămâne ţintuite de scândură» după care îi vor înfiera litera „D“ pe obraji. Va rămâne mutilat pe viaţă.

Cam cât vor dura toate acestea? îl va lăsa Claypole să plece din Bethel în viaţă?

O cioară zbură de pe turla bisericii şi ateriză pe grinda transversală care îl ţinea prizonier. Auzi freamătul aripilor pe când pasărea îşi aranja penajul pe umărul său.

Simţi o împunsătură ascuţită care îl făcu să scoată un ţipăt de durere. Pasărea făcu un salt pe capul lui Theo şi începu să-i sape cu ghearele în ţeastă. Pe băiat îl cuprinse panica. Izbi cu picioarele în platformă şi îşi flutură mâinile pe cât de mult îi permitea stâlpul. Mugea asemenea unui bivol.

Pasărea îşi luă zborul, aşezându-se într-un copac. Dar se întoarse. Theo ţipă şi se foi din nou, dar de data aceasta pasărea nu se mai lăsă intimidată. Se retrase către marginea platformei, privindu-l pe Theo cu o privire întunecată şi răutăcioasă.

Dacă o să-i atace ochii?

Clopotul sună din nou, atât de brusc, încât pasărea se înălţă cârâind în văzduh. Uşa bisericii se deschise. Congregaţia ieşi şi se aşeză în semicerc în jurul stâlpului. Unii merseră până la casele lor şi se întoarseră cu găleţi pline cu baligă, fructe putrezite şi resturi de pui. Theo îl zări pe Claypole în mulţime, ridicând o piatră mare şi rotundă de pe drum. O măsura în mână,

de parcă ar fi fost un artilerist, cântărind ghiuleaua. Îi aruncă lui Theo o privire chiorâşă şi făcu un gest ameninţător cu degetul de-a curmezişul gâtului.

Preotul se adresă localnicilor, istorisind cu amănunte fărădelegile săvârşite de Theo. Băiatul încercă să o zărească pe Abigail în mulţime, dar nu dădu cu ochii de ea. Cel puţin fata va fi cruţată de vizionarea supliciului care îl aştepta.

Un ou îi ateriză în obraz şi explodă, acoperindu-i toată faţa. Bucăţi de coajă şi gălbenuş îi rămaseră în ochi. Un măr putred îl lovi în falcă, întinzându-i miezul maroniu pe bărbie. Platforma era la o înălţime considerabilă, dar oamenii din Bethel erau experimentaţi. Unii dintre copiii mai răutăcioşi ţinteau înspre urechi, făcând sângele să curgă liber în jurul cuielor.

Resturile care i se lipiseră de faţă îl împiedicau să mai zărească ceva. Îi intraseră în gură şi în nas cu un gust ca de vomă, făcându-l să i se facă greaţă. Durerea îi sfâşia capul. O piatră dură hunii când se izbi de scânduri la doar câţiva centimetri de faţa sa. Se pregăti să primească un coup de grace din partea lui Claypole, deşi mai mult ca sigur, va trage de timp. Va dori ca Theo să sufere pe cât de mult timp posibil.

În suferinţa sa, nu auzi sunetul trompetei. Nu-şi dădu seama că se petrecuse ceva decât în momentul în care urletele mulţimii încetară. În locul injuriilor mulţimii, auzi o muzică surprinzătoare: fluiere şi tobe care intonau – nici mai mult nici mai puţin decât „Marşul grenadierilor”.

Picioare înregimentate mărşăluiau pe iarbă, după care se opriră brusc. Theo deschise ochii, deşi cu mâinile legate nu şi-i putea şterge. Depunerile de pe faţa lui se scurseră în ochi nestingherite.

Sosiseră soldaţii. O duzină de bărbaţi, în vestoane albastre cu revere roşii şi pălării-tricorn turtite. Erau înarmaţi cu flinte Brown Bess. În spatele lor, într-un şir mai dezordonat, se afla o coloană de oameni neînarmaţi, îmbrăcaţi în civil.

Un căpitan într-un veston împroşcat de noroi îşi strunea calul. Abia dacă îi aruncă o privire lui Theo.

— Din ordinul Majestăţii Sale, Regele George al II-lea, şi al guvernatorului Wentworth, simt autorizat să formez o nouă companie de voluntari din New Hampshire, pentru a lupta în războiul împotriva Franţei.

Localnicii s-au uitat la el cu o expresie morocănoasă, furioşi că le-a întrerupt distracţia. Căpitanul continuă netulburat.

— Fiecare bărbat care se înrolează va primi o soldă de trei dolari, o uniformă completă, care include vestonul şi ciorapi şi o muschetă.

Nu-i răspunse nimeni.

— Francezii sunt aproape. Avându-i pe indieni drept aliaţi, nu vor cruţa nimic: casele voastre, fermele, recoltele şi vitele, nici măcar nevestele şi servitorii.

Continuă pe un ton mai prietenos.

— Nu există niciun temerar în Bethel? în Easton, am avut atât de mulţi recruţi că abia dacă am apucat să le scriu numele suficient de repede. Cu siguranţă, oamenii din Bethel nu sunt mai puţin curajoşi decât cei din Easton. Cu siguranţă acelaşi entuziasm războinic vă curge prin sânge. Vreţi ca iubitele voastre să vă întoarcă spatele şi să caute consolare în braţele unor bărbaţi din Easton, atunci când se întorc de la bătălie, încununaţi de victorii?

Aruncă o privire de-a lungul pajiştei şi văzu doar priviri pline de ostilitate.

— Auzisem că bărbaţii din Bethel sunt renumiţi pentru curajul lor.

Căpitanul îşi roti calul.

— Poate voi avea mai mult noroc în oraşul învecinat.

Theo dădu să vorbească, scuipând bucăţele de fructe putrezite şi măruntaie care îi rămăseseră înţepenite în gură.

— Aşteptaţi, strigă băiatul. Mă ofer voluntar.

Căpitanul se uită chiorâş în sus la cel care vorbise.

— Cine este omul acesta?

— Un criminal, spuse preotul cu o voce aspră.

— Pentru ce crimă e condamnat?

— Desfrâu.

Căpitanul scoase un râset ca un răget.

— Dacă acest lucru ar împiedica vreun bărbat să se alăture armatei, atunci rândurile noastre ar fi foarte subţiri, într-adevăr. Daţi-l jos şi lăsaţi-mă să-l inspectez.

Unul dintre caporali se repezi în sus pe scară. Junghiuri de durere sfâşiară urechile lui Theo, când caporalul scoase cuiele care îl ţintuiau de scândură, dar lobii rămaseră intacţi. În momentul în care fu dezlegat de la stâlpul infamiei» se prăbuşi din picioare şi aproape căzu de pe platformă. Caporalul fa nevoit să-l care până jos.

Capul lui Theo zvâcnea de durere, dar se forţă să ia poziţie de drepţi în faţa căpitanului. Aşteptă, acoperit de murdărie şi cu sângele şiroindu-i din ambele urechi, încercând să ignore mulţimea ostilă din jurul său.

— Cum te cheamă? întrebă căpitanul.

— Theodore Courtney.

Căpitanul făcu un gest către stâlpul infamiei.

— Un răufăcător, deci. Eşti vinovat?

— Da, domnule. Sunt îndrăgostit.

— Ei bine, armata o să te vindece. Ai mai fost în vreo bătălie până acum?

— La apărarea Calcuttei, în armata Companiei Indiilor de Est. Am fost la comanda unei redute din linia întâi.

— Şi ai supravieţuit ca să istoriseşti povestea mai departe.

Căpitanul îi aruncă o privire incisivă.

— Nu mulţi bărbaţi se pot lăuda cu asemenea fapte.

Îşi vârî mâna în traistă şi scoase o monedă strălucitoare. O aruncă înspre Theo care dădu dovadă de suficient de multă prezenţă de spirit, să o prindă în aer. Căpitanul se întoarse către caporal.

— Înscrie-l pe domnul Courtney în registrul de înrolare, după care azvârle-l în iazul cu raţe. Nu vreau ca vreunul dintre oamenii mei să duhnească a hazna.

— Nu poţi face asta, spuse preotul care ieşise din mulţime însoţit de Claypole. Executarea sentinţei nu a fost dusă până la capăt.

Căpitanul se uită fix la el.

— Nu aveţi competenţă asupra unui soldat din armata regelui. A acceptat şilingul regelui. Se supune legilor marţiale.

O rumoare furioasă pulsa prin mulţime.

— Trebuie să se facă dreptate, spuse Claypole, ţinându-şi la vedere tăişul cuţitului.

Căpitanul aruncă o privire către el.

— Cine este bărbatul acela?

— Tatăl fetei pe care domnul Courtney a necinstit-o, spuse predicatorul.

— Într-adevăr. Ei bine, dacă seamănă tatălui ei în vreun fel, atunci aş zice că domnul Courtney i-a făcut cu adevărat o favoare.

Înainte ca Claypole să îşi dea seama că fusese insultat, căpitanul plesni din limbă, iar calul se puse în mişcare. O expresie sângeroasă se instală pe chipul lui Claypole. Preotul încercă să-l liniştească, prinzându-l de braţ, iar

caporalul îl săgetă cu privirea, în semn de avertisment. Theo se întoarse cu spatele.

Fanfara începu din nou să cânte, o melodie optimistă şi veselă, care contrasta cu atmosfera sumbră din oraş. Noii recruţi se aliniară în spatele muzicanţilor.

— Înainte! ordonă căpitanul. O să ne ocupăm de îmbăierea domnului Courtney în altă parte. Ne aşteaptă un lung marş până ne vom reuni cu armata la Albany.

*

Theo se spălă în apele râului şi primi un rând de haine curate. Trupul îi era încă devastat de durere în urma orelor petrecute la stâlpul infamiei, dar nu avu timp să se recupereze. Căpitanul impuse un ritm alert. Theo încerca să ţină ritmul, mergând poticnit în urma lor.

În seara aceea, înnoptară la marginea unui alt orăşel. Căpitanul îşi găsi cazare la localnici, în timp ce soldaţii instalară corturi într-o poiană din apropierea unui râu. Theo observă că recruţii ocupau corturile din mijlocul taberei, în timp ce soldaţii obişnuiţi stăteau pe margine.

Pe când îşi făcea nevoile într-un pâlc de tufişuri după cină, caporalul veni în dreptul său şi se descheie la pantaloni.

— Vreau să-ţi spun ceva prietenește.

Caporalul ţinti un şuvoi uriaş de urină înspre tufişuri.

— Nu m-am putut abţine să nu observ felul în care te uitai la pădure. Aproape ca cineva care se gândeşte să ne părăsească.

Theo încercă să nu lase vinovăţia să i se întipărească pe chip. În realitate, se gândise la Abigail, întrebându-se când s-ar putea furişa din companie şi să se întoarcă în Bethel.

Caporalul se concentra la treaba pe care o făcea.

— Te gândeşti la drăguţa aceea pe care ai lăsat-o în urmă, nu? înseamnă că e ceva serios, dacă a meritat să înduri o astfel de pedeapsă.

Theo încuviinţă din cap.

— Îţi spun asta doar pentru cazul în care ai uitat că acum eşti înrolat în armată. Nu poţi pur şi simplu să pleci. Se cheamă dezertare, iar pedeapsa care se aplică în astfel de cazuri face stâlpul acela al infamiei să pară ca o mângâiere pe obraz. E clar?

Îşi încheie nasturii şi se întoarse la focul de tabără. Puse santinele în plus în jurul taberei şi verifică de două ori cortul lui Theo înainte să dea stingerea.

Mărşăluiră alte trei zile. Vremea se făcu mai răcoroasă. Frunzele începeau să capete nuanţe portocalii. Theo se gândea fără întrerupere la Abigail – ce-i făcuse oare Claypole? —, dar nu avea nicio şansă să scape. După India, crezuse că nu va mai avea de-a face cu armata, dar acum nu avusese altă soluţie. Pe timpul marşului, caporalul se asigura că Theo era mereu înconjurat de alţi oameni; iar serile, făcea un adevărat spectacol până alegea santinelele.

În cea de-a treia seară, Theo simţi că ceva nu mai e ca până acum. În apropiere nu era niciun sat în care căpitanul să se poată retrage, nici măcar o fermă. Instalară tabăra împreună într-un luminiş din pădure. Caporalului îi luă mai mult timp ca de obicei ca să stabilească santinelele şi părea mai preocupat de ceea ce era dincolo de câmp, decât de bărbaţii din interiorul taberei.

— Prin părţile astea sunt indieni, explică el, în timp ce stătea în dreptul focului de tabără, ascuţindu-şi baioneta.

— Ne sunt potrivnici? întrebă Theo.

Din tocilă săriră scântei.

— Unii sunt de partea noastră, alţii sunt cu Broaştele. Câteodată nu-ţi dai seama care e care, până când nu simţi atingerea lamei brăzdându-ţi scalpul.

Theo se înfioră. Pădurea părea mai întunecată ca niciodată.

— Ai luptat vreodată împotriva indienilor? îl întrebă unul dintre soldaţi pe Theo.

Era fiul unui fermier pe nume Burwell, avea mâinile aspre şi o barbă care crescuse deja bine.

— Doar în India. Luptă călare pe elefanţi.

Urmă o discuţie circumspectă despre elefanţi. Soldaţii, aşezaţi în jurul focului, nici măcar nu concepeau im asemenea lucru. Dar Burwell dori să facă o observaţie.

— Indienii pe elefanţi, cred că îi auzi venind chiar şi printr-o pădure, mă gândesc.

Theo îşi aduse aminte de vacarmul de la Grădina Perrin, explozia de tobe şi elefanţi şi zbierete de luptă care anunţau fiecare armată indiană.

— Îi auzi în orice situaţie.

— Indienii noştri nu sunt aşa. Se mişcă prin pădure asemenea unor stafii şi tot ce simţi este un sentiment bizar ca nişte furnicături care coboară în jos pe ceafă. Până când doresc să fie văzuţi.

În jurul focului se auziră şoapte de încuviinţare. Burwell continuă.

— Indiferent de situaţie, să nu te laşi luat prizonier. Te vor scalpa de viu şi nici nu se vor deranja să verse un glonţ în tine, ca să te scape de suferinţă.

— Ce înseamnă „a scalpa“? întrebă Theo.

— Este lucrul pe care îl fac celor pe care îi omoară. Taie până la osul scalpului, după care jupoaie pielea de pe cap – cu păr cu tot. Îl iau ca trofeu, o dovadă că au ucis. Dacă ajungi în satele lor, vezi zeci – sute, câteodată – agăţate, în faţa corturilor şi a caselor lor lunguieţe.

— Pare un ritual barbar, spuse Theo.

Burwell se aplecă în faţă. Flăcările îi luminară chipul.

— Iar asta nu este cel mai rău lucru care se poate întâmpla. Am auzit de un om căruia indienii i-au deschis pieptul şi i-au scos inima cu un cuţit. Au mâncat-o chiar în faţa lui în timp ce murea. Se spune că le-ar da puterea inamicului.

— Destul, spuse caporalul. O să-l faceţi pe tânărul domn Courtney să viseze urât.

Theo nu avu niciun coşmar în noaptea aceea. Abia dacă putu dormi. De fiecare dată când aţipea, din pădure se auzea din nou vreun zgomot care îl trezea. Îşi ţinea cuţitul lângă el. Când unul dintre camarazii săi se întoarse după ce se uşurase, Theo aproape că îi înfipse cuţitul în stomac.

Când se crăpă de ziuă, Theo fu cuprins de un sentiment de uşurare, umbrit doar de oboseală. Împrăştie pe jos micul dejun, căută rucsacul pe bâjbâite şi se împiedică mereu în timp ce mărşăluiau de-a lungul drumului.

Mai rău, ajunse să stea lângă Burwell, care avea un repertoriu inepuizabil de poveşti despre atrocităţi săvârşite de indieni şi pe care i le împărtăşea cu exces de amănunte. Decapitări, mutilări, tortură şi crimă: Burwell le povestea pe toate cu o desfătare sălbatică.

Deodată, Theo auzi o pală de vânt şi un sunet care semăna cu un sărut umed. Burwell tăcu.

Pentru o secundă, Theo se bucură că nu trebuie să mai asculte pălăvrăgeala lui Burwell. Observă apoi o săgeată înfiptă în gâtul lui Burwell. Sângele ţâşni din rană ca dintr-un gheizer.

Burwell se prăbuşi la pământ. O salvă de muschete se dezlănţui asupra companiei. Calul căpitanului se ridică în două picioare şi îl azvârli pe călăreţ la pământ. Numeroşi alţi oameni erau deja prăbuşiţi şi răniţi. O săgeată îi smulse pălăria lui Theo de pe cap.

Nu îi putea vedea pe atacatori. Salvele de muschetă păreau să vină din tufişurile de pe marginea drumului, dar nu era nimeni acolo.

În acel moment, tufişurile prinseră viaţă. Erau nişte paravane, deghizate să imite vegetaţia naturală şi să-i camufleze pe bărbaţii din spatele lor. Indienii îşi făcură apariţia ţipând, profitând din plin de momentele de confuzie.

Soldaţii nu aveau nicio şansă. Jumătate dintre ei purtau fluiere şi tobe; restul nu avură timp suficient să-şi folosească puştile, înainte să fie doborâţi. Voluntarii de la coada coloanei, neînarmaţi, nu avură o soartă mai bună. Unii rămaseră împietriţi din cauza şocului, holbându-se la indieni, până când îi izbea un glonte sau o săgeată. Alţii o luară la goană de-a lungul drumului, fără să reuşească să ajungă prea departe.

Theo alergă către unul dintre soldaţii prăbuşiţi la pământ. Bărbatul ţinea în continuare muscheta pe umăr, cu chinga rămasă prinsă sub trup. Theo taie cureaua şi luă arma.

Un indian cu pieptul dezvelit şi pictat cu desene bizare, stătea deasupra lui mânuind fioros un topor. Partea din creierul lui Theo care ascultase povestirile lui Burwell îl identifică rapid ca fiind un tomahawk. Nu avea răgaz să-şi încarce muscheta, nici măcar să se gândească. Theo ridică puşca asemenea unui ciomag, în timp ce indianul se pregătea să lovească cu tomahawkul. Tăişul toporului se înfipse în patul din lemn al armei şi rămase blocat. Theo smulse muscheta, o răsuci şi îl pocni pe indian în faţă.

Înainte ca adversarul său să apuce să se ridice de jos, Theo alergă înspre pădure, ducând cu el muscheta şi tomahawkul încă înfipt în patul armei. Gloanţele zburară printre copaci, smulgând nori de aşchii din trunchiurile arborilor. Îl văzură. Alergă în continuare, întorcându-se şi şerpuind prin pădurea deasă. Focurile se pierdură în depărtare.

În locul lor, se auziră paşi alergând. Indienii îl urmăreau şi, indiferent cât de repede alerga, ei erau mai agili. Se mişcau prin pădure asemenea lupilor. Greutatea muschetei îl încetinea. O aruncă şi îşi continuă cursa, deşi acum nu mai avea cu ce să se apere. Aruncând o privire în spate, văzu mai mulţi bărbaţi alergând pe urmele sale. O săgeată îi zbură peste umăr şi se înfipse într-un trunchi de copac din apropierea sa.

Începu să facă din nou salturi laterale ca să nu poată fi nimerit. Încetini şi mai mult când trebui să treacă prin nişte tufişuri dese. Indienii se împrăştiară, alegând o cale mai uşoară ca să-l înconjoare.

Theo descoperi o potecă făcută de animale. Era îngustă, dar cel puţin îşi putea întinde picioarele şi alerga la viteza maximă; Privi în spate cu

speranţa că şi-a lăsat în urmă adversarii. Spre spaima sa, văzu că unul dintre indieni era pe aceeaşi potecă şi se apropia vertiginos.

Theo îşi lăsă capul în pământ şi acceleră pe cât de mult era în stare. Piciorul îi aterizâ pe o grămadă de frunze împrăştiate de-a lungul potecii. Păşi înainte şi…

Ceva i se încleştă în jurul gleznei atât de strâns şi de brusc, încât îl făcu să-şi piardă echilibrul şi să cadă cu faţa în jos pe solul pădurii. Dădu din picior ca să se elibereze, dar nu putu scăpa. Piciorul îi atârna într-un laţ cam la jumătate de metru de pământ. Laţul era suspendat de un puiet care răsărise din mormanul de frunze, iar acum fremăta.

Călcase într-o capcană pentru vânat.

Încă mai avea cuţitul asupra lui: ar fi putut să taie funia şi să se elibereze. Dar nu ar fi avut suficient timp. Indianul, văzându-l căzând pe cel pe care îl urmărea, se repezi înainte cu un strigăt victorios. Theo nu mai putea face nimic. Indianul se aşeză deasupra sa şi ridică tomahawkul pentru lovitura ucigătoare.

Cuvintele lui Burwell răsunară în mintea lui Theo. „Indiferent de situaţie, să nu-i laşi să te prindă în viaţă”.

Cu o izbitură asurzitoare, trupul indianului trosni în faţă în timp ce un glonte îl lovi între omoplaţi. Theo se răsuci. La câţiva paşi mai încolo, caporalul era îngenuncheat între doi copaci, cu muscheta pe umăr.

Theo se aplecă în spate şi dibui după sfoară, încercând să-şi elibereze piciorul.

— Dă-mi cuţitul tău, îl imploră Theo pe caporal.

Dar caporalul îşi reîncărca arma cu frenezie. Alţi indieni îşi făcură apariţia din pădure, venind pe urmele lor. Îi încercuiră pe Theo şi pe caporal, strângând din ce în ce mai tare cercul.

Caporalul începu să se panicheze. Smucea muscheta de la un indian la altul, încercând să-i prindă în bătaia puştii. Nu-i putea împuşca pe toţi.

— Dacă mai faceţi un singur pas, trag, strigă el.

Indienii nu dădură înapoi. Caporalul îndreptă muscheta către cel care stătea cel mai aproape, un bărbat lat în piept, cu o figură mândră şi cu multe pene atârnând de singura şuviţă de păr din cap. Era gol, iar trupul îi era acoperit doar de o pânză în zona genitală. Capul îi era ras, cu excepţia unei singure şuviţe, şi era pictat în roşu până spre ochi. Păşi spre ţeava puştii şi rămase nemişcat.

Caporalul aruncă o privire spre Theo. Dar Theo era încă prins în laţ şi nu putea face nimic pentru a-i veni în ajutor. Cu un strigăt disperat, soldatul întoarse muscheta şi îşi vârî ţeava în gură. Puşca era atât de lungă, încât trebui să ia un băţ cu care să ajungă la trăgaci şi să-l acţioneze.

Indienii se adunară în jurul cadavrului şi-l analizară. Urmă un schimb furios de replici. Din gesturile pe care le făceau, Theo îşi dădu seama că erau frustraţi, căci glonţul sfârtecase partea superioară a scalpului caporalului, distrugându-le trofeul.

Îl mai aveau pe Theo. Puseră o santinelă să-l păzească şi-l lăsară prins în capcană, în timp ce ei se întoarseră către drum. Băiatul nu îndrăzni să privească înspre cel care îl păzea. Fiecare secundă i se părea că durează o eternitate, în aşteptarea atingerii lamei din oţel care să-l scalpeze. Toată suferinţa din scurta sa viaţă i se derulă în minte şi blestemă destinul care-l adusese aici.

Dinspre drum se auziră ţipete. Nu toţi camarazii săi muriseră în primul măcel. Când indienii se întoarseră, fiecare avea două sau trei scalpuri proaspete, din care încă mai picura sânge, legate la cingătoare. Theo recunoscu câteva ca provenind de la bărbaţi care îi fuseseră colegi de cort Vomită în tufişuri.

Aduseră un alt prizonier – un bărbat din Easton pe nume Gibbs. Theo se întreba de ce îi ţinuseră pe el şi pe acest bărbat în viaţă. Povestirile lui Burwell te duceau cu gândul la multe posibilităţi, care mai de care mai teribile.

Indienii îl eliberară pe Theo din laţ, dar îi legară mâinile. Îi puseră o ramură între braţe, asemenea unui proţap. Procedară la fel şi cu Gibbs. Prizonierii, flancaţi de câte un indian la fiecare capăt al prăjinei, porniră spre adâncul pădurii.

Chandernagore, India
1756

Oraşul era destul de frumos, se gândi Constance. O imagine aproape în oglindă a Calcuttei, fusese construit de francezi la vreo douăzeci de mile în amonte faţă de oraşul englez. Asemenea omologului său, fusese ridicat în jurul unui cot al râului Hooghly. Se făleа cu vile impunătoare din cărămidă, magazii pline de bunuri costisitoare, biserici cu spire înalte şi un fort dotat cu numeroase tunuri: toate exigenţele civilizaţiei europene.

Dar nu semăna cu oraşul Calcutta, aşa cum îl cunoscuse fata. Sau poate ea era cea care se schimbase. Lucrurile pe care abia le observase la început, acum o scoteau din sărite: duhoarea de mlaştină şi de deşeuri umane; dogoarea; insectele care se târau pe fiecare bucăţică de mâncare şi care nu o lăsau să doarmă noaptea; vorbele goale şi platitudinile plictisitoare care ţineau loc de conversaţii, atunci când se întâlnea cu protipendada franceză. Se mişca printre ele într-o stare de continuă uluială. Îşi simţea mereu corsetul prea strâns, oricât de mult ar fi lărgit şireturile. Se chinuia să respire, ca şi cum un ţipăt ar fi rămas prizonier în interiorul ei.

Trăia cu Lascaux, căpitanul francez care o salvase din tabăra nababului. Îi datora recunoştinţă – şi nu avea un alt loc în care ar fi putut merge. Îl răsplătea aşa cum femeile i-au răsplătit dintotdeauna pe bărbaţi. Se făcea pe cât de frumoasă putea şi îl lăsa să o escorteze prin oraş, la baluri şi recepţii sau la alte distracţii din agenda socială. Lascaux o ţinea de mână cu expresia mândră a cuiva căruia nu-i vine să creadă peste ce noroc a dat. Ceilalţi ofiţeri îl tachinau fără milă. Situaţia li se părea extrem de amuzantă, deşi Constance nu înţelegea glumele lor. Începuse să se descurce mai bine în franceză, dar nu era fluentă.

— Sunt geloşi că am obţinut afecţiunea celei mai frumoase femei din oraş, îi spuse Lascaux, sărutând-o.

Se purta frumos cu ea, pe cât de blând posibil. Era calm şi o făcea să se simtă în siguranţă. Nu putea totuşi nega că, în comparaţie cu Gerard Courtney, cu inteligenţa sa vicleană şi mintea malefică, Lascaux era la fel de plictisitor ca o scândură din lemn. Şi nici atrăgător nu era. Avea părul negru şi sârmos înţepenit la unghiuri ciudate, pielea marcată cu cicatrici de varicelă şi părea că s-a născut cu gura încremenită într-o îmbufnare permanentă. Fata era indiferentă: nu se punea problema de dragoste. Constance nu-şi dorea să mai atingă vreun alt bărbat.

Dar o femeie trebuie să facă compromisuri, ca să obţină ceea ce doreşte.

Constance se forţa să râdă pentru Lascaux, râdea la bons mots şi se îmbrăca cu cele mai frumoase veşminte pe care el i le cumpăra. După ce i-au trecut furunculele şi putea face acest lucru fără să i se facă fizic greaţă, îi permitea să o sărute. Câteodată îl lăsa să-i mângâie sânii, dar nimic mai mult de atât. Când încerca gesturi mai îndrăzneţe, fata se retrăgea mereu cu o încruntătură timidă şi cu expresia de regret „Trebuie să mă gândesc la virtutea mea, monsieur” îi plăcea să vadă frustrarea dureroasă de pe faţa sa. Îi dădea un sentiment de putere.

Ştia că este norocoasă să mai fie încă în viaţă. Cu toate acestea, o parte din sufletul ei rămânea inaccesibil, încuiat încă în Gaura Neagră. Aglomeraţia mulţimilor de la baluri şi petreceri o făcea să se simtă pe punctul de a leşina. Dacă cineva o atingea în mulţime, trebuia să-şi muşte buza ca să nu ţipe în gura mare.

Chiar şi mirosul aerului o făcea să-i fie greaţă. Câteodată se trezea scăldată de transpiraţie, suspinând în întuneric. La un moment dat, când Lascaux venise în camera ei încercând să o calmeze, aproape că îi smulsese un ochi cu unghiile.

Trebuia să fugă din India.

Într-una din zile, Lascaux se întoarse de la cazarmă cu o privire posomorâtă pe chip.

— Regimentul meu a fost convocat înapoi în Franţa.

— Dar e o veste minunată.

Constance se apropie de el, faţa luminându-i-se odată cu primul zâmbet sincer pe care îl simţise în ultimele luni.

— M-am plictisit atât de tare de India.

— Credeam că îţi place această ţară, spuse Lascaux surprins.

Se trase înapoi, evitându-i privirea.

— Armata a decretat ca ibovnicele noastre şi… prietenii noştri nativi să rămână în India.

Privirea lui Constance luă foc.

— Ibovnicei izbucni fata. Asta însemn eu pentru tine? Doar o târfă de soldat ca oricare alta?

O spuse atât de fioros încât Lascaux se retrase, încercat de un sentiment care semăna cu teama. Luă o atitudine rigidă.

— Domnişoară, nu v-am tratat niciodată decât cu cea mai mare curtoazie. Sper că nu aţi confundat atenţia pe care v-am oferit-o cu altceva mai important.

— Părea destul de important când aveai mâna vârâtă în corsetul meu.

Furia care şiroia prin Constance era atât de mare, încât o făcea să tremure. Era ca o cheie care închidea un lacăt în interiorul ei. Partea din fiinţa sa care fusese inaccesibilă, cutia neagră din interiorul sufletului ei era deodată deschisă. Crezuse că nu există nimic în interiorul ei, în afara unei găuri negre. Acum îşi dădu seama că e plină cu furie, asemenea unui praf de puşcă care avea nevoie doar de o scânteie.

Dar…

În spatele furiei, era mereu ceva chiar mai profund: instinctul ei de supravieţuire. Lascaux era singurul ei aliat în această lume. Dacă îşi vărsa nervii pe el, îl va face să i se împietrească inima şi îl va îndepărta. Fără el, va rămâne din nou fără niciun sprijin.

Mai erau şi alte modalităţi.

— Iartă-mă, spuse ea pe un ton umil. Dacă vorbesc mai înflăcărat este din pasiunea iubirii, nu pentru că mi-am ieşit din fire. Nu vezi că te iubesc?

El o aţinti cu privirea. Constance veni înspre el şi îl înconjură cu braţele. Şi-ar fi dorit să-l lovească, dar rezistă impulsului. În schimb, îşi apasă sânii de pieptul lui şi îşi frecă pântecul de vintrele lui. Simţi că se incită sub atingerea ei.

— Tu eşti tot ce am pe lume, spuse ea.

Vocea îi tremura din cauza emoţiilor.

— Aş face orice, doar ca să nu fiu despărţită de tine.

Mâna ei alunecă de-a lungul spatelui său şi jos, cuprinzându-i fesele ca într-un căuş. Gerard Courtney fusese un amant plin de imaginaţie, iar ea, o elevă sârguincioasă. Învăţase ce le place bărbaţilor şi cum să-i satisfacă în moduri pe care liniştitul căpitan din Bordeaux cu greu şi le-ar fi putut imagina.

Se încovoie peste ea, cedând sub atingerea degetelor ei pricepute.

— Trebuie să ştii anumite lucruri.

— Singurul lucru care contează este că suntem împreună, nu-i aşa?

Îl sărută, lăsându-şi limba să palpite deasupra buzelor lui, asemenea aripilor unui fluture. Îi descheie nasturii de la cămaşă, lăsându-se în genunchi în timp ce îi plasa mici sărutări pe gât, piept, stomac. Îi desfăcu cu o smucitură şliţul de la pantaloni şi îşi strecură mâna înăuntru.

Lascaux gemu de plăcere.

— Aghiotantul nu-ţi va aloca o poziţie pe navă, spuse acesta. Se străduia să vorbească.

— Sunt locuri doar pentru…

Gâfâi în timp ce degetele ei îi mângâiau testiculele, explorând deschizătura dintre picioare…

— Soţii, spuse în cele din urmă.

Limba ei îi tachină vârful mădularului.

— Ce putem face? se întrebă ea cu o voce atât de imploratoare, încât părea că vorbeşte ca o copilandră.

— Poate… spuse Lascaux, cu respiraţia întretăiată. Poate există o soluţie.

Constance se opri pentru un moment. Se uită în sus spre el, cu ochii larg deschişi şi plini de recunoştinţă.

— Vorbeşti serios? Ne vom căsători?

Lascaux ezită. Constance îi luă testiculele în gură şi le supse cu delicateţe.

— Ştii că dacă am fi căsătoriţi, nu ţi-aş putea refuza nimic, şopti ea. Dacă vei fi soţul meu, ai putea să mă faci să fac tot ceea ce doreşti.

Lascaux se înfiora atât de tare, încât fata crezu că ar putea atinge punctul culminant chiar în acel moment. Se retrase încet, privindu-i bărbăţia tumescentă, palpitând de dorinţe frustrate.

— Ne vom căsători, spuse Lascaux, trăgând adânc aer în piept.

Într-adevăr, îşi spuse Constance în timp ce îi luă mădularul în gură, bărbaţii nu sunt greu de condus. Tot ceea ce trebuie să facă o femeie este să-şi înghită mândria.

Catedrala din Chandernagore era frumoasă, dar nu ţinură nunta acolo. Lascaux nu-şi dorea o ceremonie fastuoasă.

— Ştii cum mă tachinează ceilalţi pentru că mă îndrăgostesc de englezoaice, explică acesta.

În schimb, găsiră un căpitan de vapor într-una dintre tavernele de pe malul râului, care a oficiat ceremonia căsătoriei pe punte, potrivit unei legi maritime. Nu au avut invitaţi – cu excepţia unui boţman suedez care le-a fost martor – şi nici petrecere după. Dar Constance îi oferi lui Lascaux o noapte a nunţii pe care nu o va uita niciodată.

O lună mai târziu, tinerii căsătoriţi se îmbarcară pentru călătoria spre Franţa. De la pupă, Constance privi India dispărând la orizont şi nu simţi nici cea mai mică tresărire de regret. Se întrebă ce se alesese de Theo, dacă fusese ucis în bătălie sau fugise sau murise de ciumă. Întrebarea nu prea mai avea niciun rost. Când avusese cel mai mult nevoie de el, Theo o dezamăgise.

În schimb, îşi îndreptă atenţia către Franţa. Exersa franceza până când începu să o vorbească fluent. Îl bombardă pe Lascaux cu întrebări: despre familia lui, despre casa în care locuieşte, despre vreme, societate, modă. Pe de o parte pentru că ştia că el se va aştepta ca ea să se comporte ca o nevastă pasionată şi devotată, iar ea dorea să-i facă pe plac. Dar era mai mult decât atât. Franţa se proiecta în imaginaţia sa ca un fel de Tărâm al Făgăduinţei, un loc unde şi-ar putea uita trecutul şi unde ar putea lua viaţa de la capăt.

Dar cu cât Constance punea mai multe întrebări, cu atât Lascaux devenea mai taciturn. Apetitul său pentru conversaţii era din ce în ce mai mic. După ce trecură de coastele Spaniei şi traversară Golful Biscaya, se simţi cuprins de tristeţe. În noaptea dinainte ca ei să acosteze în Lorient, nici măcar nu răspunse avansurilor sale în pat.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Constance.

Se întoarse cu spatele la ea.

— Colonelul insistă să mă trimită la Boulogne. O misiune prostească, dar nu i te poţi împotrivi. Îmi pare rău, iubita mea.

— Dar ar fi trebuit să fii în permisie.

— Insistă. E vorba doar de o săptămână sau două. O să te cazez la un han şi o să mă întorc cât de repede pot.

Se răsuci spre ea şi o sărută pe frunte.

— Nici n-o să ai timp să-ţi dai seama că sunt plecat.

Vaporul ancoră în Lorient odată cu fluxul de dimineaţă, înainte de răsărit, Constance era îmbrăcată şi urcase pe punte, trăgând în piept aerul noii ei patrii. Era răcoros şi jilav, total diferit de cel din India. Iarba moale creştea pe malurile estuarului Blavet, în timp ce dedesubt se zăreau câmpuri frumos amenajate, pline de verdeaţă. O lume nouă în plină maturitate.

O gloată de oameni se strânsese pe chei ca să întâmpine sosirea vaporului. Constance examinase mulţimea, întrebându-se ce fel de oameni va întâlni în această ţară necunoscută. Cu siguranţă, nu este posibil ca toţi să fie la fel de plictisitori precum Lascaux.

O persoană îi atrase atenţia în mod special.

— Cine e femeia aceea care îţi face cu mâna?. Grasa aceea cu un copil urât pe umeri?

Lascaux, care stătea lângă ea, nu se uită.

— Probabil e una dintre nevestele marinarilor.

— Nu, face cu mâna în direcţia ta. Priveşte!

Fără tragere de inimă, Lascaux se întoarse în direcţia spre care arătase Constance. Băieţelul de pe chei ridicase amândouă mâinile în aer, fluturându-le plin de energie. Lascaux răspunse cu un zvâcnet din mână jenat, abia perceptibil.

Constance se uită la toţi trei: femeia, copilul şi Lascaux. Acum că era mai aproape, observă că băieţelul avea părul negru şi sârmos şi o gură bosumflată care era miniatura perfectă a expresiei de pe chipul lui Lascaux.

Totul îi era clar.

— E soţia ta.

Încleştă balustrada până când încheieturile i se albiră.

— Fiul tău.

Lascaux nu mai spuse nimic.

— Tăgăduieşti? Să o întreb chiar pe ea?

Lascaux rămase cu gura căscată. Scoase un sunet din gâtlej, asemănător unui broscoi.

— Nu am ştiut că va veni, rosti cu o voce asemănătoare unui croncănit.

Cheia se răsuci din nou în inima lui Constance. Furia o copleşi. Trebui să facă efort ca să nu ridice vocea şi să nu se umilească în faţa restului pasagerilor.

— De ce te-ai însurat cu mine şi m-ai adus aici, dacă ai deja o soţie?

— Tu m-ai făcut să o fac, spuse Lascaux cu o voce firavă.

— Şi ce credeai că se va întâmpla când ne-am fi întors în Franţa? Credeai că poţi să-mi ascunzi lucrul acesta? Că aş fi mulţumită sa trăiesc ca amanta ta? Sau aveai de gând să mă laşi aici la han şi să nu te mai întorci?

Văzu adevărul în ochii lui.

— M-ai fi abandonat asemenea unei Penelope plângăcioase aşteptându-şi soţul galant să se întoarcă.

Scutură din cap.

— Am fost atât de idioată.

— Trebuie să înţelegi…

— Nu mai spune nimic.

Constance se gândi repede.

— Câţi bani ai?

Lascaux păli.

— Ce legătură are cu situaţia de faţă?

— Câţi bani?

Cu o zi înainte, intendentul regimentului le plătise soldaţilor solda pe ultimele şase luni. O mie de franci.

— Dă-mi-i mie!

— Imposibil, protestă Lascaux. Familia mea depinde de banii aceştia ca să-şi ducă existenţa.

— Poate ar fi trebuit să te gândeşti mai mult la familia ta înainte să te însori cu mine.

Îşi scoase bărbia în faţă.

— Refuz.

Vasul se cutremură în momentul în care coca se izbi de debarcader. Spectatorii ovaţionară. În jos, pe chei, Constance o văzu pe soţia lui Lascaux holbându-se la soţul ei. Îl văzuse cât de prins era în conversaţie cu Constance şi avea o expresie întunecată pe figură.

— Dacă nu îmi dai banii, voi merge la colonel şi îl voi informa că eşti bigam. Apoi voi merge şi mă voi prezenta celeilalte neveste ale tale. Va fi fascinată să audă ce preocupări ai avut în exotica Indie.

— Nu îndrăzneşti, şopti Lascaux.

Îşi mută atenţia dinspre Constance, începând să fluture din mână către fiul său cu mişcări sacadate, asemenea unui robot.

— Nu ai nici cea mai vagă idee de ce simt în stare să fac. Am supravieţuit unor chinuri pe care nici măcar nu ţi le poţi imagina.

Se aplecă mai aproape.

— Dă-mi banii şi nu o să mă mai vezi niciodată. Te poţi întoarce la umflata de nevastă-ta şi la fiul tău obez, pretinzând în sinea ta că nu m-ai cunoscut niciodată. Altfel, vei pierde tot ce ai.

— Jumătate, stărui el. Lasă-mi jumătate din bani cel puţin.

— Poţi păstra un sfert. Iar aceasta este oferta mea finală.

Constance îşi duse mâna la prohabul de la pantalonii lui şi îşi încleştă degetele în jurul umflăturii, până când lui Lascaux îi dădură lacrimi în ochi.

— Cum rămâne?

Constance coborî de pe vapor în pas zvelt, cu şapte sute cincizeci de franci mai bogată şi fiind o femeie liberă. Nevasta lui Lascaux îi aruncă o privire încruntată. În timp ce Constance trecu pe lângă ea, o înghionti pe femeie atât de puternic în umăr, încât aproape că scăpă copilul din braţe. Constance îi oferi femeii cel mai strălucitor zâmbet.

— Iertare, madame. Transmiteţi-i cele mai profunde regrete soţului dumneavoastră. Este uimitor.

Fără să mai aştepte un răspuns, plecă mai departe, lăsând în urma ei o soţie furioasă, un copil care urla şi un căpitan care dăduse în bâlbâială, căci reuniunea cu familia sa nu era deloc aşa cum şi-o imaginase.

Constance nu privi în urmă. La un han de pe doc găsi o diligenţă tocmită, care îi aştepta pe pasagerii de pe vas. Urma să plece într-o jumătate de oră.

Un bărbat de vârsta a doua, într-o haină de un stacojiu strălucitor, stătea în faţa hanului, fumând dintr-o pipă şi privind la corăbii. Stilul veşmintelor sale, tăietura şi ţesătura materialului erau atât de evident asemănătoare cu

cele din Chandemagore, încât Constance bănui că e un negustor din cadrul Companiei Franceze a Indiilor de Est.

Îşi înclină pălăria către Constance şi îi zâmbi. Dinţii îi erau negri de la prea mult zahăr.

— Încotro, domnişoară?

— Doamnă, îl corectă ea. Sunt o femeie măritată.

Zâmbetul îi păli, dar doar pentru puţin timp.

— Soţul dumneavoastră este un om norocos.

— A murit.

— Condoleanţe.

Negustorul nu părea să simtă prea mult regret.

— Nu s-a mai întors de pe mare.

Nici Constance nu părea să exprime prea mult regret.

— Aşa e viaţa.

— Atunci poate îmi veţi permite să vă escortez către destinaţia dumneavoastră.

Îşi dădu seama că fata ezită.

— Bineînţeles, aşa cum spun regulile cavalerismului, vă voi plăti costul călătoriei.

Respiraţia negustorului duhnea a tutun şi se dăduse cu mult prea mult parfum, dar lui Constance nu-i păsa. Chiar şi cu cei şapte sute cincizeci de franci pe care îi avea în pungă, trebuia să fie chibzuită în această ţară necunoscută. Iar o femeie trebuie să facă compromisuri, ca să obţină ceea ce are nevoie.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră.

Bărbatul o prinse pe Constance de braţ.

— Binevoiţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră?

Se gândi o secundă. Lascaux era un mincinos, un laş şi un bigam. Căsătoria fusese o farsă: nu-i va mai purta numele niciun moment în plus. Dar nici nu putea fi pur şi simplu din nou Constance Courtney.

— Sunt Constance de Courtenay.

Suna franţuzeşte – poate prea mult, judecând după reacţia impresionată a negustorului.

— Sunteţi rudă cu familia Courtenay din Burgundia?

— Doar de departe, spuse ea nedesluşit Mama mea era englezoaică.

— Cât de exotic. Şi unde mergeţi?

Se afla într-o ţară străină, unde nu avea nici proprietăţi, nici prieteni. Avea nevoie de un loc unde să o poată lua de la capăt, unde să se poată reinventa. Un loc unde ar putea să lase în urmă trecutul şi să o uite definitiv pe femeia care a trebuit să se târască afară din Gaura Neagră.

Exista o singură destinaţie.

— Merg la Paris.

*

Theo n-ar fi crezut niciodată că se poate înainta atât de rapid prin această sălbăticie, lipsită de orice punct de reper. Indienii mergeau în continuare, oră după oră, cu un umblet caraghios, care nu părea să-i obosească vreodată. În curând, picioarele lui Theo se umplură de băşici purulente, iar cizmele i se rupseră pe pământul stâncos. O durere agonizantă îi cuprinse tot trupul. Încerca să ţină pasul, iar atunci când nu reuşea, indienii apucau vergeaua dintre braţele sale şi îl târau înainte.

După câte îşi putea da seama, merseseră cincisprezece mile în acea zi – încă şi mai mult în ziua următoare, prin tufişuri de laur prin care răzbăteau cu greu chiar şi indienii, întinseră corturile la venirea nopţii, fără să mai aprindă focuri şi, deşi împărţeau în mod corect porţiile cu prizonierii, nu era niciodată suficient pentru a opri durerea din stomacul lui Theo.

Îl copleşea în permanenţă frica disperată de ceea ce indienii intenţionau să-i facă.

În cea de-a patra zi, ajunseră pe vârful unei stânci. Conducătorul convoiului dădu semnalul de oprire? Acesta era bărbatul care înfruntase muscheta caporalului. Din conversaţiile care îi ajunseseră la ureche şi discuţiile în şoaptă pe care le purtase cu Gibbs, Theo află că numele lui era Malsum. Penele pe care le purta în păr erau asemenea unor decoraţii şi erau mai multe decât putea Theo număra.

Malsum înaintă spre vârful stâncii şi scoase un strigăt prelung asemenea unui bocet. Înainte ca răsunetul primului sunet să se stingă, se auzi un al doilea şi apoi un altul, o înlănţuire de ţipete care aveau ecou în valea de dedesubt.

— Fiecare strigăt semnifică un scalp pe care l-au retezat, spuse Gibbs către Theo.

Strigăte de răspuns răsunară din fundul văii. Se auzi o salvă de muschete trasă în aer. Războinicii care se întorceau de la luptă coborâră cărarea de pe stâncă, ajungând la un luminiş unde se afla satul lor. Alţi indieni îşi făcură apariţia ca să-i întâmpine, printre care se aflau mai multe femei şi copii.

Satul indian era împrejmuit de un gard rudimentar alcătuit din pari lungi. În interior, platforme joase din lemn pe care se putea dormi, acoperite cu acoperişuri de paie, erau dispuse în jurul unui adăpost mai mare, curbat, confecţionat din vlăstari curbaţi, prinşi în acoperiş cu scoarţă de copac. Piei de animale erau agăţate în vârful stâlpilor la uscat; altele erau atârnate de cadrul caselor.

Theo privi cu mai multă atenţie. Pe construcţii nu erau agăţate piei de animale, ci scalpuri umane.

Malsum şi oamenii săi îi târâră pe cei doi prizonieri pe o fâşie de teren bătătorit, în afara casei principale. Un bătrân înfăşurat într-o pătură stătea cu picioarele încrucişate pe o piele de urs. În nas, avea înfipt un ghimpe de porc sârmos şi multe şiraguri de scoici în jurul gâtului.

— Este şeful de trib, şopti Gibbs. Este conducătorul satului.

Şeful de trib începu un schimb ceremonios de replici cu Malsum. Mare parte din ceea ce-şi vorbeau părea să fie un ritual, recitat din memorie, dar Theo simţi o confruntare care se ducea în spatele discuţiei.

Şeful de trib se ridică cu greu în picioare. Îl examină cu atenţie pe Gibbs, după care se întoarse către Theo. Faţa lui era zbârcită, ochii înceţoşaţi de bătrâneţe, dar, cu toate acestea, când privi în ochii lui Theo, băiatul simţi că se uită direct în interiorul sufletului său. Vorbea – cuvinte rostite pe un ton grav, care nu aveau nicio semnificaţie pentru Theo. Bănui că îi pusese o întrebare, de al cărei răspuns ar putea depinde chiar viaţa lui, dar nu avea cuvinte cu care să răspundă.

Şeful de trib se întoarse. Luase o decizie. Îl târâră pe Gibbs către un stâlp din lemn şi îl legară strâns. Theo a fost condus către una dintre platformele din lemn. Funiile din jurul mâinilor sale au fost legate de cadrul din lemn, dar se putea aşeza. Indienii plecară de lângă el, alăturându-se mulţimii care se adunase în jurul lui Gibbs. Malsum îşi curăţa cuţitul pe peticul de pânză care îi acoperea organele genitale. În apropiere, o femeie se îngrijea de o grămadă de cărbune încins, pe care era aşezat un vas.

Malsum sfâşie hainele lui Gibbs cu cuţitul şi le aruncă deoparte. Indienii se holbară la goliciunea acestuia. Într-o succesiune de lovituri şi mişcări din mâini, trecu rapid cuţitul în jurul capului lui Gibbs. Gibbs scoase un ţipăt. Un cerc însângerat se prelinse din craniul prizonierului. Malsum înhăţă o mână de păr, o răsuci şi trase de ea.

Cu un sunet asemănător unei sucţiuni, se desprinse o bucată flască de păr şi piele lăsând în urmă o tonsură însângerată. Urletele lui Gibbs erau

diabolice, răsunând fără încetare în sălbăticia pustie.

Malsum împinse trofeul în faţa lui Gibbs, după care îl ridică în aer victorios.

Ţipetele lui Gibbs continuară. Chiar şi cu ţeasta despicată pe jumătate, era în continuare în viaţă. O femeie aduse vasul din lut care stătuse pe cărbunii aprinşi şi i-l dădu lui Malsum. Malsum îl răsturnă peste capul lui Gibbs. Nisip încins curse peste rana deschisă. Gibbs se zvârcolea şi se smucea ca scos din minţi. Îşi izbi capul de stâlp, încercând să îndepărteze nisipul fierbinte sau să-şi sfarme căpăţâna. Legăturile cu care era prins de stâlp nu-i permiteau să se mişte.

Tortura dură mai multe ore. Fiecare localnic din sat făcu cu rândul, chiar şi copiii. Tăiară şi smulseră bucăţi din trupul său; îl arseră; îşi înfipseră unghiile în carnea sa. Theo închise ochii, dar tot nu putea ignora sunetele terifiante. Îl măcina o întrebare: Mie ce-mi vor face?

Soarele apuse. Indienii construiră un rug în jurul stâlpului şi îi dădură foc. Gibbs trăia încă. Theo îi văzu trupul mişcându-se cuprins de spasme în timp ce era devorat de flăcări. Nu se gândise niciodată că îi va fi dat să creadă că a arde pe cineva de viu este un act de milă.

Abia dacă puse geană peste geană. Când aţipea, îl copleşeau nişte vise atât de groaznice, încât era bucuros că poate reveni la realitate – până când îşi aducea aminte unde se afla.

În zori, indienii nu păreau că se grăbesc să se ocupe de el. Îi aduseră un bol cu o fiertură din griş de mălai şi carne, pe care băiatul o mânca pe nerăsuflate. Se întrebă care ar putea fi semnificaţia gestului de a-l hrăni.

Pe la mijlocul dimineţii, indienii se strânseră în faţa construcţiei lunguieţe. Mulţi dintre ei erau înarmaţi; chiar şi copiii aveau beţe în mâini. Din nou, părea că are loc o dispută între Malsum şi şeful de trib. Malsum vorbea răstit, bătând din picioare şi lovindu-se cu pumnii în piept. Şeful îl înfrunta fără să cedeze. Theo se întreba dacă soarta sa era subiectul disputei dintre ei.

Ajunseră la o decizie. Malsum era vizibil nemulţumit, ceea ce-i dădu lui Theo speranţă, până când văzu ceea ce urma să se întâmple. Întreaga populaţie a satului se alinie pe două şiruri faţă în faţă, lăsând un culoar de trecere pe mijloc. Războinicii ţineau în mâini tomahawkurile şi bâtele de luptă, în timp ce femeile şi copiii etalară beţe şi măciuci. Una dintre femei îi dezlegă mâinile lui Theo. Un bărbat îi înmână o prăjină de mesteacăn de vreo doi metri lungime.

Toate privirile se îndreptară spre Theo. Indienii izbeau solul cu bâtele şi beţele, ridicând nori de praf şi intonând o melodie bizară. Theo puse mâna pe prăjină. Înţelese ce are de făcut, chiar înainte ca şeful de trib să facă un gest către spaţiul dintre cele două rânduri. Voiau să-i aplice bătaia la stroi.

Şirul se întindea pe aproape treizeci de metri. Era imposibil să supravieţuiască unei astfel de cazne. Dar nu-i va lăsa să creadă că a murit asemenea unui laş. Indieni înarmaţi cu beţe ascuţite se apropiau de el, ca să-l forţeze să înainteze, înainte ca aceştia să ajungă în dreptul lui, se apropie singur de culoarul dintre cele două rânduri de indieni. Ridică toiagul cu ambele mâini şi trase adânc aer în piept. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat pe marginea unei prăpăstii.

Înaintă.

Prima lovitură aproape că doborî prăjina pe care o ţinea în mână. Se răsuci ca să pareze, dar lăsă cealaltă parte descoperită. Un băţ îl împunse în rinichi şi-i trimise spasme de durere prin coloană. Se clătină în faţă. Un băietan întinse piciorul, punându-i piedică. Theo se împletici şi ar fi căzut, dacă nu şi-ar fi sprijinit greutatea în prăjină. Acesta a fost motivul pentru care nu a reuşit să oprească următoarea lovitură, o pocnitură ascuţită peste umeri. O alta îl făcu să nu-şi mai simtă genunchii. O izbitură aproape că îi fractură braţul. Veneau din toate direcţiile. Oriunde s-ar fi întors, nu se putea apăra.

Capătul tunelului era departe. Abia dacă parcursese trei paşi. Se prăbuşi în genunchi.

Dar ca prin ceaţă, îşi dădu seama de un lucru ciudat Nimeni nu-l izbise în cap, unde era cel mai vulnerabil. Era oare ca să-i prelungească tortura, ca nu cumva să leşine prea devreme?

Sprijinindu-se de prăjină, se ridică din nou în picioare. Greutatea loviturilor, care cădeau asupra lui asemenea unui şuvoi, aproape că îl azvârli din nou la pământ. Îşi încovoie umerii şi înfruntă durerea. Îşi agita cu sălbăticie prăjina. Un pas, apoi un altul. Văzu o bâtă care se pregătea să-l izbească în glezne, aşa că făcu un salt peste ea şi avansă cu încă trei paşi.

Fiecare centimetru era un chin, fiecare pas înainte, o victorie. Dar erau victorii obţinute cu un foarte mare efort. Un val de durere ameninţă să-l copleşească. Un războinic indian îşi roti bâta de luptă înspre coastele lui Theo. Theo abia dacă avu putere să-şi înfigă prăjina pentru a o para.

Prăjina se rupse. În acel moment, Theo îşi dădu seama că aceasta este şansa sa de a scăpa. Luă cele două jumătăţi, câte una în fiecare mână şi le

roti asemenea unor morişti, făcându-i pe indieni să se dea la o parte din calea sa. Se făcu loc în jurul său. Cu ultimele forţe, se năpusti înainte. În faţă, era spaţiu deschis şi lumină. Mai avea zece paşi. Cinci. Aproape ajunsese.

O silueta impozantă li tăie calea. Chiar şi în ceaţa bătăliei, Theo recunoscu chipul lui Malsum. Nu purta nicio armă asupra sa. Theo învârti cele două părţi ale prăjinii rupte către el, dar Malsum le prinse şi le răsuci până când le smulse din mâinile lui Theo. Îi dădu o lovitură cu piciorul care îl tăcu pe Theo să se dezechilibreze. Se prăbuşi ca un bolovan. Încercă să se ridice» dar Malsum îi aruncă nisip în ochi, Theo îşi acoperi faţa cu mâinile, restul trupului fiind expus loviturilor.

După ce primi o lovitură în partea laterală a capului, văzu negru în faţa ochilor.

Theo nu ştiu câtă vreme fusese inconştient. Poate doar câteva secunde. Când deschise ochii» indienii stăteau în jurul lui» iar sângele îi curgea în continuare din răni. Dar calvarul părea că a luat sfârşit. Nimeni nu încercă să-l mai lovească. Supravieţuise.

Dar ce însemna acest lucru?

— Lăsaţi-mă să plec! le ceru, scuipând cuvintele înecându-se cu sângele care îi umplea gura.

Indienii fie că nu înţelegeau, fie aveau alte planuri cu el. Îl apucară de mâini şi îl târâră către spaţiul deschis din faţa casei principale. Privind în jos, Theo văzu pete întunecate de cenuşă pe sol, rămăşiţele rugului lui Gibbs.

Nu lăsă să se vadă că îi este frică.

Îl forţară să îngenuncheze. Doi dintre indieni îl ţineau, în timp ce Malsum se aşeză peste el. Ridică un cuţit pe care îl arătă mulţimii şi intonă o incantaţie ritualică. Theo îşi aminti ce-i făcuseră lui Gibbs. Se pregăti pentru ce era mai rău.

Malsum înşfacă o şuviţă de păr şi îi trase capul înainte. Theo se abţinu să nu ţipe. Simţi lama din oţel apăsându-i scalpul. Sângele începu să i se prelingă pe o parte a feţei. Durerea era neglijabilă, în comparaţie cu arsura care îi tortura întreg trupul.

Şuviţe de păr i se revărsară peste umeri. Vârful cuţitului se freca pe pielea dezgolită. Poate nu îl scalpau: îl râdeau cumva?

Când terminară, îl dezbrăcară până la piele şi coborâră cu el la râu ca să îl spele. Îl şterseră şi îl îmbrăcară în şorţul şi jambierele strâmte din piele de căprioară, aşa cum era portul lor. Îi mânjiră capul chel cu vopsea roşie şi îi pictară nişte dâre asemănătoare fulgerelor, roşii şi albastre, pe piept în jos şi pe obraji. Îi atârnară şiraguri de mărgele şi scoici în jurul gâtului.

Indienii îl conduseră înapoi către împrejmuirea din lemne şi îl înfăţişară şefului de trib. Bătrânul se adresă tribului cu vorbe severe şi sonore. Cu vocea sa guturală şi neobişnuită, Theo avu nevoie de o secundă, ca să îşi dea seama că era o variantă a limbii franceze.

— Am alungat omul alb din spiritul tău şi ţi l-am curăţat din sânge. De astăzi, faci parte din neamul nostru şi din familia noastră, un războinic din tribul Abenaki.

Theo era uluit. Neştiind cum altfel să reacţioneze, făcu o plecăciune. Oare într-adevăr îi vor cruţa viaţa? De ce îl aleseseră pe el?

O fată ieşi din mulţime şi păşi în faţă. Părea să fie cam de vârsta lui Theo, cu un păr negru şi strălucitor împletit într-o coadă dată pe spate şi cu o faţă alungită asemenea unei migdale. Fata ar fi fost drăguţă, dacă nu ar fi avut privirea aceea încruntată care îi deforma trăsăturile. Purta o amuletă din argint, sub forma unei păsări de pradă.

Şeful de trib luă mâna fetei şi o puse în cea a lui Theo.

— Ea este Mgeso, anunţă el. Soţia ta.

— Soţia mea?

Theo se întrebă dacă nu înţelesese cumva greşit.

— Soţul ei a fost ucis în bătălie.

Şeful îl împunse pe Theo în piept cu vârful degetelor, împrăştiind vopseaua.

— Tu îi iei locul. Casa lui, armele lui, soţia lui – totul. Cred că eşti puternic. Spiritul tău e bun.

Theo se uită la femeie cu neîncredere. Ea îl privi la rândul ei cu nişte ochi negri dispreţuitori şi implacabili. În spatele ei, îl văzu pe Malsum, privindu-l cu o furie pe care abia dacă reuşea să şi-o ascundă.

Deşi Theo arăta acum ca un indian, cum ar fi putut să-şi joace rolul?

Adopţia sa deveni un motiv de sărbătoare. Petrecerea se întinse până târziu în noapte. Theo nu înţelegea cum aceşti oameni, care îi torturaseră, cu o atât de mare cruzime, tovarăşul cu o zi înainte, îi puteau face acum primirea, ca şi cum ar fi fost unul de-al lor. Îi dădură să mănânce carne de căprioară, pe care o înmuiară într-un amestec suculent de grăsime de urs şi

zahăr. Îi dădură o pipă pe care să o fumeze, care conţinea un amestec de tutun şi frunze de sumac care îl făcură să se înece. Se lăsă cu cântec şi dans, dar şi cu multe discursuri din care Theo nu înţelegea nimic.

La final, îi cărară pe Theo şi pe Mgeso către una dintre platformele pentru dormit, acoperite cu paie. Theo se întrebă dacă petrecerea fusese un fel de nuntă, pentru că femeile din trib râdeau şi îşi dădeau coate. Se retraseră în întuneric, lăsându-i pe Theo şi pe Mgeso singuri.

Theo se uită la fată cu ezitare. Ce ar fi trebuit să facă acum? în timpul întregii ceremonii, rămăsese impasibilă şi tăcută.

— Poate ar trebui să dormim, sugeră el în franceză.

Fata se aplecă şi îşi ridică rochia scurtă peste cap. Nu mai avea nimic pe dedesubt. Trupul ei mirosea aidoma pădurii.

Buimac şi plin de răni, Theo nu era în stare decât să privească.

Se întinseră, iar fata se urcă peste el. Cu mişcări lente, duse mâna la spate şi îşi despleti pletele, trecându-şi degetele printre şuviţe asemenea unui pieptăn. Sânii i se înălţau, apoi se coborau în timp ce fata îşi întinse braţele în faţă.

Îşi scutură pletele şi se aplecă peste trupul lui. Părul ei cel lung îi mângâie faţa; sfârcurile îi atinseră stomacul făcându-l să tremure. Alunecă mai jos, iar trupul ei se frecă de al lui. Îşi lipi buzele pe bărbăţia lui, mângâindu-l cu limba. În tot acest timp, fata nu-şi lua nicio secundă ochii de la Theo.

Privirea ei îi stârnea un sentiment de nelinişte, dar trupul lui nu putea decât să răspundă mângâierilor ei experte. Mădularul începu să i se întărească. Se trase din nou în sus, lăsându-l să-i simtă umezeala dintre picioare. Desfăcându-şi picioarele, se lăsă pătrunsă de bărbăţia lui în erecţie. Deşi stătea cu spatele foarte drept, părând că abia se mişcă, înăuntru, Theo o simţea pulsând în jurul lui, ademenindu-l cu mişcări mici, care îl făceau să geamă de dorinţă.

Fata îl fixa în continuare cu privirea, fără ca vreo urmă de emoţie să i se vadă pe faţă. Îl ţinea prizonier în modul cel mai intens. Îl strângea în interiorul ei, aducându-l până la limita punctului culminant, după care se retrăgea brusc.

Îl tachina.

Theo nu dorea să o posede în circumstanţele acelea. Nu aveau niciun fel de intimitate pe platforma pentru dormit. Sătenii priveau şi ascultau,

probabil, din întunericul înconjurător, nerăbdători să afle ce fel de bărbat era Theo.

Ar fi fost atât de uşor să se abandoneze şi să aştepte ca ea să-l elibereze apoi. Chiar dacă era în pragul orgasmului, i se păru că acest lucru l-ar înjosi pentru totdeauna în ochii tribului. Biruindu-şi dorinţele trupeşti, o ridică şi o azvârli lângă el pe saltea.

Surprinsă, fata făcu ochii mari. Chipul ei era brăzdat de furie, dar Theo simţi un val de satisfacţie că reuşise să-i înfrângă împotrivirea. Fata se dezlănţui îndârjită, înfigându-şi unghiile în spatele lui şi lăsând în urmă o dâră de sânge. Puse mâna pe pieptăn şi încercă să-l înjunghie, dar el reuşi să i-l smulgă din mână şi s-o apuce de încheieturi. Îl lovi şi se smuci, dar el era mai puternic. O răsuci pe burtă aşezându-se deasupra ei şi desfăcându-i picioarele.

Era încă tare, cu bărbăţia nesatisfăcută. O pătrunse din nou. Cu trei mişcări rapide şi brutale, atinse punctul culminant. Fata se cutremură, după care rămase nemişcată.

Zăcură împreună dezbrăcaţi timp de mai multă vreme. Căldura radia din ea, transpiraţia strângându-se între trupurile lor.

Theo se ridică în genunchi. Scrută întunericul. Simţea privirile care îl aţintesc, chiar dacă nu le vedea. Se întrebă ce gândeau.

— Nu voi fi jucăria ta.

I se adresa lui Mgeso, dar pe o voce suficient de puternică, încât să ajungă în fiecare colţ al satului.

— Data viitoare când vii în patul meu, vino pentru că doreşti să fii cu mine. Prefer să dorm singur, decât cu o femeie care nu mă respectă.

Mgeso îşi înfăşură pătura în jurul trupului şi merse grăbită să se spele. Theo zăcea pe patul din scânduri complet epuizat Asculta zgomotele nopţii. Oare îi făcuse pe cei din trib să se întoarcă împotriva lui, comportându-se astfel cu Mgeso?

Noaptea nu-i oferi niciun răspuns.

*

În dimineaţa următoare, Theo constată cu surprindere că tribul era în febra pregătirilor de plecare. Armele erau înfăşurate în piei de animale, bunurile ambalate în pături. Îşi trase pe el hainele cu care nu se obişnuise încă, pantalonii din piele de căprioară cu zorzoane din ţepi de porc spinos şi o cămaşă mototolită. Îşi atinse capul, încă şocat să simtă pielea moale acolo

unde, înainte, îi fusese podoaba capilară. Trupul îi era ţeapăn şi gemea de durere, în urma umflăturilor şi vânătăilor.

Din partea cealaltă a poienii, Malsum îl săgeta cu privirea. Mgeso stătea alături de celelalte femei, întorcându-şi privirea în altă direcţie de fiecare dată când Theo se uita la ea. Începu să ridice pachetele şi să le treacă din mână în mână. Ceilalţi îi acceptară ajutorul, fără să rostească vreun cuvânt.

— Unde mergem? întrebă el în franceză.

Cei mai mulţi dintre bărbaţi îl ignorară, dar unul – mai tânăr decât Theo, cu o faţă prietenoasă – îi răspunse, întorcându-se înspre el.

— Mergem la vânătoare.

— Ce vânăm?

Tânărul ridică din umeri.

— Orice ne vor trimite spiritele. Căprioară, elan, raton… Lima plină a vânătorului a trecut. E timpul să coborâm din munţi.

— Vorbeşti foarte bine franceză, îl complimentă Theo.

— În St. Lawrence e o şcoală misionară înfiinţată de un preot francez. Am învăţat acolo. Tata spune că trebuie să învăţăm cât mai multe despre europeni, căci altfel vor unelti împotriva noastră, spuse el, apoi zâmbi timid. Nu am vrut sa fiu nepoliticos. Acum, eşti unul dintre noi.

Theo încuviinţă din cap, deşi vorbele lui îi dădură un sentiment de nelinişte. Îşi văzu reflexia în râu şi tresări la imaginea străinului care îl privea înapoi din apă. Cu o singură şuviţă de păr pe capul ras, cu ornamentele care îi ieşeau din urechi şi nas, veşmintele neobişnuite, arăta ca un adevărat indian. Pielea bronzată pe care o moştenise de la tatăl său completa imaginea. Cum s-ar mai fi putut întoarce acum la civilizaţie – chiar dacă ar fi găsit drumul în mijlocul acestei vaste pustietăţi? Francezii vor şti că este un englez, în timp ce englezii îl vor împuşca pe loc, considerându-l aliatul francezilor.

Şeful de trib câştigase. Theo era membru al tribului, chiar dacă nu-şi dorise acest lucru.

— Mă cheamă Moses, spuse tânărul indian care avea grijă de Theo.

— Nu sună ca un nume Abenaki.

— Preotul de la şcoala misionară m-a stropit cu apă şi mi-a pus acest nume. Numele meu Abenaki este…

Rosti un cuvânt atât de lung şi imposibil de pronunţat, încât pe faţa lui Theo apăru un zâmbet. Moses păru ofensat.

— Îmi pare rău, se scuză Theo. Simt că sângele Abenaki nu îmi curge încă destul de puternic prin vene, ca să îmi amintesc acest lucru. O să te strig Moses.

Cufundară canoea în apă. Theo se miră cât de uşoară era: patru bărbaţi o ridicau cu uşurinţă, deşi probabil că măsura vreo doisprezece metri în lungime. Coca era confecţionată dintr-o singură bucată de scoarţă de ulm, întinsă pe un schelet din lemn de hicori şi cusută la capete. Era atât de subţire, încât era încredinţat că şi un singur băţ ascuţit o poate sfâşia.

— De ce m-a salvat bătrânul şef de trib? întrebă Theo. De ce nu m-aţi omorât ca pe Gibbs?

— Şeful de trib a avut un vis în noaptea de dinaintea venirii tale. Un copil stătea singur în pădure. Toate femeile erau la muncile câmpului, iar bărbaţii erau plecaţi la vânătoare. Copilul era urmărit de un lup. Animalul se apropia din ce în ce mai mult, până când copilul era aproape în fălcile lui.

Moses nu povestea pur şi simplu visul bătrânului, ci se ghemuia, legănându-şi trupul, ca şi cum chiar el el ar fi fost lupul.

— Dar cum lupul era pe cale să devoreze copilul, un uliu se năpusti din înaltul cerului. Înveli copilul în aripile sale puternice. Atacă ochii lupului cu ciocul şi ghearele, ferindu-se de fălcile fiarei până când animalul o luă la goană. Pasărea zbură apoi în depărtare.

Moses se holba la Theo cu o privire foarte descumpănită – ca şi cum ar fi putut vedea ceva de care Theo nu era conştient.

— Ziua următoare, ai venit în sat. Şeful de trib s-a uitat în ochii tăi şi a văzut vulturul. Înseamnă că vei fi un războinic puternic şi că ne vei salva tribul de la o mare catastrofă.

În momentul acela, pierdut în sălbăticia ostilă, cu dureri în fiecare muşchi de pe trup, ideea aceasta părea absurdă. Theo nu exprimă, totuşi, acest gând cu voce tare. Dacă indienii doreau să creadă că are un viitor glorios, nu va fi el cel care le va spulbera această iluzie.

— Şeful de trib face mereu ceea ce-l îndeamnă visele?

Moses îi aruncă o privire mirată.

— Strămoşii ne vorbesc şi ne călăuzesc prin intermediul viselor.

— Preotul tău ce părere avea despre acest lucru?

Moses atinse cruciuliţa pe care o purta la gât.

— În lumea asta, există multe spirite. Dacă ne vorbesc, cum le-am putea nega existenţa?

Timp de mai multe zile merseră încet prin sălbăticie. Theo nu-i văzuse întocmind vreun plan, nu aveau vreo hartă sau vreo listă. Pentru cineva din afara comunităţii, părea că rătăcesc pur şi simplu fără niciun reper. Dar Theo îşi dădu seama că există un scop netulburat în traseul pe care îl parcurgeau. Cei din tribul Abenaki înţelegeau natura în acelaşi mod intim în care îşi tratau propriile gânduri. Rareori discutau încotro se vor îndrepta în momentul următor: ştiau pur şi simplu sau poate că simţeau. Erau cărări şi ritmuri păstrate în adâncul memoriei tribale.

Cea mai mare parte a călătoriei o parcurseră pe apă. Câteodată mergeau şi pe uscat, trăgând canoea după ei mile întregi, înainte să ajungă la un alt râu. Chiar şi atunci când se opreau, nu lăsau barca în râu, ci o cărau la locul unde instalaseră tabăra. O răsturnau şi o propteau cu beţe, transformând-o într-un adăpost Dedesubt era cam înghesuială, dar învelişul său impermeabil îi proteja împotriva ploii.

La un moment dat, au instalat tabăra pentru un timp mai îndelungat şi au poposit mai multe zile. Bărbaţii îşi umpleau traistele cu carne de căprioară afumată şi porumb uscat, îşi strângeau arcurile şi puştile şi porneau la vânătoare. Vânatul era din belşug: cerbi – o specie mult mai mare decât cei pe care Theo îi zărise câteodată prin mlaştinile din India. Erau nişte creaturi uriaşe, asemănătoare unui bivol, cu blana lăţoasă, maronie şi coarne lungi, care păşteau în iarba înaltă din luncile sălbatice. Moses îi spuse lui Theo că francezii le spuneau bizoni.

Theo nu primise o armă. Venea în urma lor, privind cum vânătorii îşi găseau prada chiar şi când urmele abia se vedeau. Învăţă cum să jupoaie animalele pe care le ucideau şi cum să prepare şi să împacheteze hrana, ca pierderile să fie cât de mici posibil. Principalul său rol era acela de cărăuş. Când venea vremea să care prada înapoi în tabără, Malsum îl punea mereu să care cele mai grele poveri.

— De ce mă urăşte Malsum? întrebă Theo, chinuindu-se să care o halcă de carne de căprioară.

Sângele şiroia din carne, picurându-i pe ceafa.

— Pentru că sunt englez?

Moses păru mirat.

— Sângele omului alb ţi-a fost curăţat din vene. Ai fost adoptat de tribul nostru acum.

— Ştiu asta. Dar câteodată mă întreb, dacă nu cumva Malsum a uitat.

— Malsum nu te urăşte pentru că eşti englez, îi explică Moses. Motivul pentru care te urăşte este Mgeso.

Theo aşteptă să audă şi restul explicaţiei.

— Malsum era îndrăgostit de ea. Dar când a venit vremea căsătoriei, ea a ales un alt bărbat – indianul ucis de prietenul tău. Se zvoneşte că Malsum încă o iubeşte, iar când soţul i-a murit, a crezut că are în sfârşit o şansă. Apoi şeful de trib a ordonat ca tu să fii cel care îi devine soţ.

Theo reflectă un moment.

— Iar Mgeso ce părere are?

— Nici măcar strămoşii nu pot spune ce este în inima unei femei.

În fruntea convoiului, se auzi mişcarea rapidă a unui tomahawk. Malsum se aplecă şi ridică un şarpe lung şi maro, care se zbătea în prinsoare. Theo privi cu uimire cât de dezinvolt puse mâna pe şarpe. Văzu apoi sânge şiroind din gât în locul unde îi fusese retezat capul.

Malsum muşcă o halcă din carnea şarpelui care se zbătea şi o mestecă cu poftă. Aruncă reptila peste umăr în direcţia lui Theo.

— Ţi-e foame?

Theo se uită plin de uimire la creatura care se zbătea în chinurile morţii. Carnea crudă era de un alb-sidefiu strălucitor cu pete de sânge. I se întoarse stomacul pe dos.

— E otrăvitor?

— E un şarpe cu clopoţei, îl informă Moses. Te poate omorî cu o singură muşcătură. Doar capul e otrăvitor.

Toate privirile se întoarseră către Theo, Malsum urmărind cu cel mai mare interes. Theo apucă şarpele mort cu ambele mâini, deschise gura şi muşcă zdravăn.

Carnea era tare şi greu de mestecat. Theo mestecă până când se transformă într-o pastă pe care o înghiţi, după care luă o altă îmbucătură.

Ceilalţi bărbaţi râseră şi îl încurajară. Theo îi dădu înapoi şarpele lui Moses, care smulse o altă halcă de carne, după care îl dădu altcuiva. Theo simţi că îl ia ameţeala, dar era înfiorat de strălucirea victoriei.

Malsum se întoarse fără să rostească niciun cuvânt.

*

După acea primă noapte, Theo nu o mai atinse pe Mgeso. Când mergeau la culcare, se aşeza alături de el, dar păstra o distanţă de o palmă între ei. Dacă Theo se întorcea de pe o parte pe cealaltă, ea se îndepărta. Păstra mereu aceeaşi distanţă, un gol de aer călduţ între trupurile lor.

El ştia că dacă va încerca să o posede, fata nu va opune rezistenţă. Era soţia lui şi nu-şi va neglija obligaţiile. Dar îi va simţi ura, iar fiecare secundă va fi plină de ostilitate. Nu o dorea astfel.

Nu ştia ce anume îşi doreşte. Destinul îl aruncase în mijlocul unor circumstanţe asupra cărora nu avea niciun fel de control. Trebuia să se bazeze pe intuiţie, pe instinctele sale înnăscute de supravieţuire.

Se gândi la Abigail, la noaptea pe care o petrecuseră lângă cascadă. Părea că a fost într-o altă viaţă. Bărbatul pe care îl zărise în reflexia din apă – capul ras, faţa pictată, podoabele din urechi – nu mai avea nimic în comun cu tânărul care ajunsese în Bethel. Cu cât petrecea mai mult timp hoinărind prin pădure alături de nativii Abenaki, cu atât mai mult vechea sa viaţă devenea o amintire îndepărtată. Nu credea că o va mai vedea vreodată pe Abigail. Oare era măritată acum? Sau pretendentul ei o respinsese pentru că păcătuise?

Erau nopţi când o visa. Dar o visa de multe ori transformată în Mgeso, zvârcolindu-se deasupra lui în timp ce el o pătrundea. Se trezea mânjit de propria sevă, copleşit de un sentiment confuz de vinovăţie şi dorinţă.

Într-o după-amiază, pe când se aflau în tabăra instalată la marginea unei pajişti deschise, Malsum îl abordă pe Theo. Arătă către un desiş la capătul îndepărtat al păşunii.

— Acolo este un cuib de albine. Eşti suficient de curajos ca să culegi miere?

În timp ce rostea cuvintele, un zâmbet îi apăru pe chip. Ochii îi alunecară pe lângă Theo spre Mgeso, care stătea pe un buştean, cârpind o pătură. Chipul ei era impasibil, dar Theo îi simţi privirea, sfredelindu-l asemenea unor cărbuni încinşi pe piele.

Malsum râse.

— Eu pot merge – dacă Ahoma este atât de înspăimântat de o înţepătură de albină.

Ahoma era porecla pe care i-o dăduse lui Theo şi care însemna „papă-lapte“.

Mgeso stătea aplecată deasupra păturii, prefăcându-se că nu aude conversaţia.

Theo se ridică în picioare.

— Voi merge.

Theo era îmbrăcat în portul Abenaki, cu picioarele goale şi pieptul dezvelit, acoperit cu o pânză în zona genitală, pantalonii strânşi pe picior

din piele de căprioară şi brăcinarul în care îşi înfigea cuţitul. Nu i se mai părea un port straniu. Se mişca asemenea indienilor, cu paşi lungi şi răsfiraţi care îl ajutau să evite să se zgârie în desişurile din pădure. Picioarele sale, ataşate atât de tare odinioară de pantofii rigizi din piele, se adaptaseră la mocasinii uşori ai portului indian. Chiar şi chipul său reflectat în apa liniştită sau pe lama cuţitului nu i se mai părea la fel de străin.

Theo se mişca fără greutate prin iarba înaltă şi maronie, savurând atingerea acesteia pe abdomenul dezgolit. Pe măsură ce se apropia de desişul pe care i-l arătase Malsum, auzea bâzâitul albinelor. Le vedea zburând din copaci, roind neliniştite. Cel puţin, Malsum nu-l minţise în legătură cu existenţa cuibului. Theo bănuise la început că ar putea fi o farsă ca să-l pună într-o situaţie jenantă.

Copacii se legănau. Dacă Theo ar fi fost mai atent, şi-ar fi dat seama că era bizar în acea zi în care nu se simţea nicio adiere de vânt. Era prea ocupat gândindu-se cum să scoată mierea din fagure. Fără îndoială că Abenaki aveau o metodă, dar Theo fusese prea orgolios ca să întrebe de faţă cu Mgeso. Pe când se afla în India, văzuse apicultori folosind fumul pentru a îndepărta albinele, dar nu avea cremene la el şi nu se putea umili întorcându-se în tabără ca să ia un vreasc aprins din foc.

Se ghemui sub o creangă şi pătrunse în desiş. Deveni mai atent la zgomote, nu doar la bâzâitul furios al albinelor, dar şi la crengile care trosneau de parcă un vânt puternic ar fi suflat printre ele. În faţă, printre frunze, văzu o formă întunecată pe jumătate urcată în copac.

Arborele se mişca, la fel şi fagurele. Theo îşi croi loc printre bălării până ajunse la baza copacului. Cuibul era înconjurat de un roi de albine. Stătea agăţat într-o bifurcaţie a trunchiului copacului care era îndoit aproape dublu de greutatea care îl împovăra şi tremura violent.

Nu doar Theo râvnea la miere. Silueta întunecată pe care o văzuse nu era cuibul.

Era un urs.

Trunchiul nu era gros. Lui Theo i se părea incredibil că un animal atât de masiv s-a putut căţăra în copac. Îi aducea aminte de maimuţele pe care le văzuse în India, care stăteau atârnate de cea mai subţire dintre crengi, pentru a putea ajunge la fruct.

Ursul era aproape de mărimea lui Theo. Băiatul zări ghearele lungi şi ascuţite înfipte în trunchiul copacului, în timp ce o labă de mărimea unei

ghiulele de tun lovea cuibul. Fiecare mişcare făcea copacul să se legene asemenea unui catarg în mijlocul furtunii.

Dintr-o dată, trunchiul pocni. Ursul, fagurele şi creanga se prăbuşiră la pământ. Cuibul ricoşă şi se rostogoli pe sol. Ursul scoase un mormăit furios.

Theo nu mai făcu nicio mişcare.

Ursul privi în sus şi îl zări pe Theo. Într-o secundă, postura i se schimbă, îşi înclină capul şi îşi îndepărtă labele, clătinându-şi şoldurile. Blana de pe spinare i se zburlise ameninţător.

Theo simţi o durere înţepătoare care îi străpunse talpa piciorului. Privi în jos. Îl înţepase o albină: alte trei se târau pe pielea dezgolită.

Cuibul albinelor rămase acolo unde aterizase, la picioarele sale. Se spărsese când izbise solul, iar peste picioare i se prelingea un firicel de miere.

Ursul făcu un salt către el.

Theo se îndepărtă de fagure şi, în loc să primească în plin greutatea loviturii ursului, încasă izbitura razant. Respiraţia i se opri timp de câtva secunde şi se prăbuşi la pământ.

Se rostogoli, chircindu-se de durerea pe care o simţea în coaste. Era la ceva distanţă de stup, dar ursul se ridică pe picioarele din spate mormăind înspre Theo şi dezvelindu-şi colţii.

Theo duse mâna la cuţitul de la brăcinar. Nu mai era acolo. Probabil îi căzuse atunci când îl doborâse ursul. Era total lipsit de apărare.

Ursul se lăsă înapoi pe toate patru picioarele şi porni alert în direcţia lui Theo. Făcu un salt către băiat, încercând să-l înhaţe cu fălcile deschise. Theo apucă un băţ pe care îl lansă cu toată forţa de care era în stare înspre capul animalului. Îl nimeri în bot, iar dacă lovitura ar mai fi întârziat o secundă, dinţii bestiei s-ar fi înfipt în coapsa băiatului.

Ursul se trase înapoi. Theo sări în picioare, învârtind băţul, forţându-se să avanseze în ciuda spaimei care îl cuprinsese. Animalul se clătina dintr-o parte în cealaltă, asemenea unui campion la box care aşteaptă cel mai bun moment pentru a plasa o lovitură. Ghearele îi străluciră, extrem de ascuţite. Dacă ar fi ajuns să-l atingă, i-ar fi străpuns pielea până la coaste. Ochii animalului, aflaţi la mică distanţă, erau ca două pietre negre.

Se ridică din nou şi, cu o singură lovitură, doborî băţul din mâna băiatului. Theo făcu singurul lucru la care se putea gândi.

Se aruncă asupra ursului.

Animalul era atât de masiv încât abia dacă se clinti, când Theo se izbi cu toată puterea de el. Îl cuprinse cu membrele anterioare, zvâcnind din labe. Fălcile trosniră şi se închiseră la doar câţiva centimetri de capul lui Theo. Băiatul se ţinea strâns de blana încâlcită, împingându-se atât de aproape, încât dinţii şi ghearele nu îl puteau răni.

Avu nevoie de toată puterea, pentru a se ţine agăţat, întrucât ursul dădea din labe şi se zvârcolea încercând să-l sfâşie. Ghearele îl atinseră, săpându-i urme însângerate pe spinare. Durerea era agonizantă. În curând avea să-l cuprindă oboseala, iar ursul îl va trânti de pământ ca pe o păpuşă din cârpă. Îl izbi cu pumnii, dar loviturile nu avură niciun impact. Încercă să-l împungă în ochi sau în bot.

Animalul făcu stânga împrejur şi îl proiectă pe Theo de trunchiul unui copac. Băiatul îşi pierdu echilibrul. Se prăbuşi la pământ. Ursul scoase un răget atât de puternic, încât Theo simţi pământul cutremurându-se sub el.

Se auzi o explozie, după care bestia încremeni în tăcere. Se rostogoli în faţă, peste Theo. Dacă arborele nu i-ar fi atenuat căderea, l-ar fi zdrobit. Băiatul rămase prins sub greutatea animalului.

Singura mişcare pe care o putea face era să-şi mişte capul. Se răsuci într-o parte, încercând să vadă ce se întâmplase.

Mgeso stătea la zece paşi distanţă. O dâră de fum alb ieşea din ţeava muschetei pe care o ţinea pe umăr.

Fâşâind, în timp ce-şi croiau drum prin mărăciniş, îşi făcură apariţia alţi trei Abenaki. Malsum era în fruntea lor. Se lumină la faţă când îl văzu pe Theo zăcând sub trupul neînsufleţit al ursului – până îşi dădu seama că Theo era în viaţă.

Theo reuşi să-şi elibereze unul dintre braţe de sub greutatea ursului. Era zgâriat şi sângera, iar durerea era aşa de mare, încât se întreba dacă nu cumva ursul îi rupsese vreun os. Se forţă să-şi întindă braţul, ca să ajungă la cuibul de albine sfărâmat care zăcea puţin mai departe.

— Ia-ţi mierea!

Theo o evită pe Mgeso tot restul zilei – şi restul săptămânii care urmă. Faţa ei era asemenea unui nor de furtună. Fără îndoiala, îl dispreţuia pe Theo pentru că fusese atât de neglijent când adunase mierea. Poate că regreta că-i salvase viaţa.

Se apropia iarna. Focurile din tabără ardeau zi şi noapte, afumând carnea pe care o aduceau vânătorii. Pieile de animale erau frecate cu scoarţă de ulm şi lăsate la uscat pe nişte cadre din lemn în apropierea focurilor.

Canoele erau îngropate sub pământ pentru a fi menajate până la venirea primăverii. Construiră o casă lunguiaţă cu pereţii din buşteni stivuiţi unul peste celălalt, căptuşiţi cu muşchi şi un acoperiş ascuţit din scoarţă de tei. Moses îi garantă lui Theo că va rămâne impermeabilă pe toată durata iernii. Podeaua au acoperit-o tot cu scoarţă de copac şi au împrăştiat piei de urs pe care să se poată dormi. Focul ardea în centru, iar indienii se înghesuiau înăuntru, asigurându-şi astfel supravieţuirea peste iarnă.

Vânatul se împuţinase. Theo nu înţelegea cum carnea pe care o conservaseră le-ar putea ajunge o iarnă întreagă, dar Abenaki, nu păreau să-şi facă griji. Trăiau în ritmul anotimpurilor: erau conştienţi că iarna însemna stomacuri goale şi porţii insuficiente.

Într una din zile, probabil la începutul lui decembrie, Theo era în pădure căutând arbori de tei cărora să le jupoaie scoarţa. Era singur. Cei din tribul Abenaki nu mai erau îngrijoraţi că ar putea evada. Nu avea unde să fugă.

Hoinar liniştit prin pădure, departe de tabără. Solitudinea eri singurul lucru care îi lipsea de când trăia alături de Abenaki. Preţuia momentele când putea fi singur, depindea de atitudinea dispreţuitoare a lui Mgeso şi de ostilitatea lui Malsum.

Zări o mişcare rapidă printre copaci. Era o căprioară care se hrănea într-un vlăstăriş. Theo se afla împotriva vântului, aşa că animalul nu-i simţi mişcările.

Nu avea puşca la el, dar nu pleca niciodată din tabără fără arcul cu săgeţi ca să fie pregătit, în cazul în care dădea de vreun vânat. Azvârli pătura pe care o purta pe umeri, puse mâna pe arc, aşeză o săgeată şi ochi. Căprioara rămase nemişcată, simţind pericolul. Îşi răsuci capul. Theo nu mai făcu nicio mişcare.

O pasăre zbură dintr-un tufiş. Căprioara se sperie şi se îndepărtă în salturi. Theo trase săgeata, dar era prea târziu. Săgeata se înfipse în trunchiul unui copac.

Ar fi trebuit să o lase să se piardă în pădure. Dar sângele începuse să-i pulseze cu putere, iar stomacul îi ghiorăia de foame. Alergă în urmărirea căprioarei, mişcându-se graţios prin pădurea îngheţată. Sări peste buşteni căzuţi la pământ şi se feri de crengile aplecate. Zvâcni peste tufe de măceş şi se strecură printre tufişuri. Picioarele lui desculţe erau la fel de iuţi pe pământul îngheţat ca şi cele ale căprioarei.

Îi pierdu urma. Animalul trecuse peste un fir de apă şi dispăruse într-un pâlc des de tufişuri. Theo ştia că dacă îşi va uda picioarele, îi vor degera. Şi

nici nu ar fi putut să-şi croiască drum prin desiş.

Cerul se întunecase. Un vânt aspru se porni, şuierând printre copaci. Mergând greoi înapoi spre tabără, furtuna îl izbi puternic în faţă. Îşi dorea să nu fi aruncat pătura.

Lumina palidă şi difuză distorsiona realitatea. Preocupat de urmărirea căprioarei, nu dăduse atenţie drumului pe care venise. Doar câteva urme de copite se mai zăreau pe solul îngheţat, iar vântul răscolise frunzele şi ascunsese potecile.

— Te-ai rătăcit? auzi o voce în spatele său.

Făcu stânga împrejur, ducând mâna la tomahawk. Mgeso îl privea de la o distanţă atât de mică, încât i-ar fi putut împlânta un cuţit între umeri. Nu o văzuse şi nici n-o auzise când se apropiase.

— Ai avut noroc. Dacă aş fi fost un indian irochez, spiritul tău ar fi plecat în lumea celor drepţi, zise ea. Câteodată, în timpul iernii, ajung prin locurile acestea în căutarea hranei sau a vânatului.

— M-ai urmărit? o întrebă Theo tremurând.

— M-au trimis să te găsesc. Te-ai îndepărtat foarte mult de tabără.

Era oare o acuză?

— Luasem urma unei căprioare.

Mgeso aruncă o privire înspre pădure, iar apoi către mâinile lui Theo, care nu ţineau nicio armă. Lui Theo i se păru că este luat iar peste picior şi simţi cum îl cuprinde un val de ruşine şi frustrare. Uitându-se la chipul fetei, avu însă senzaţia că zăreşte o ridicătură la colţul gurii. Aproape asemenea unui zâmbet, deşi dură doar o secundă. Reveni apoi la expresia impasibilă dintotdeauna.

— Nu ar fi trebuit să te îndepărtezi atât de mult, spuse ea. Se apropie o furtună.

— Ştiu să găsesc drumul înapoi, insistă Theo.

Mgeso ridică o sprânceană. Din nou, ceva asemănător unui zâmbet părea că pluteşte în zona buzelor.

— Arată-mi!

Începu să reconstituie traseul printre copaci, conştient că ochii ei îl urmăresc. Câteodată găsea o creangă ruptă sau o surcea îndoită, care îl făceau să spere că se afla pe drumul bun. Vântul bătea mai tare. Deasupra copacilor, cerul căpătase culoarea prafului de puşcă.

Ajunse la un morman de roci şi se opri. Chiar înainte să vadă privirea pe care i-o aruncă Mgeso îşi dădu seama că mai trecuse pe acolo.

— Ne rotim în cerc.

Theo simţi o înţepătură pe piele. Un ghem de puf asemenea unei pene coborî alene din înaltul cerului şi poposi pe dosul palmei. Dar de ce era atât de rece? Se topi imediat când îl atinse.

Mgeso chicoti.

— E zăpadă? se întrebă uimit.

Alţi fulgi începură să cadă, făcând piruete printre copaci, asemenea petalelor de flori.

— N-ai mai văzut zăpadă până acum? spuse Mgeso.

— Am citit în cărţi şi am auzit oamenii povestind despre ea.

Priveliştea i se părea uimitoare.

— E ceva magic!

— O să te obişnuieşti cu ea.

Fetei îi dispăru zâmbetul de pe faţă.

— Trebuie să ajungem mai curând la adăpost, spuse ea.

O lăsă să o ia înainte. Vântul se stârni mai tare. Zăpada cădea din abundenţă. Fulgii mari se aşezau cu repeziciune pe pământul îngheţat. În scurt timp, un strat de zăpadă acoperi complet solul.

— Eşti sigură că ştii drumul? întrebă Theo.

Mgeso îl săgetă cu privirea.

— Pot…

Se întrerupse cu un zbieret de durere, prăbuşindu-se la pământ cu mâna încleştată pe gleznă. Fata călcase într-o vizuină de iepure pe care n-o văzuse din cauza zăpezii. Încercă să se ridice, dar imediat ce-şi lăsa greutatea pe picior, se prăbuşea din nou.

— Lasă-mă să te duc în braţe, îi propuse Theo.

Mgeso nu se împotrivi. Deşi fata era slabă, misiunea se dovedi dificilă. Vântul îl izbea peste faţă, iar zăpada îl împiedica să vadă. Trebuia să meargă încovoiat ca să reuşească să avanseze, izbindu-se de ramuri şi copaci. În timp ce o căra în spate, Theo simţi cum căldura se scurge treptat din trupul lui Mgeso. Deveni mai grea, pe măsură ce o părăseau puterile.

Lui Theo i se făcu frică. Nu adusese nicio pătură cu el, iar de mâncare avea doar câteva boabe de porumb uscat în traistă. Capul lui Mgeso i se lăsa greu pe umăr. Fata nu era atentă la drum, deşi acest aspect nu schimba cu nimic situaţia. Băiatul îşi pierduse cu desăvârşire simţul orientării.

Dacă ar fi mers în continuare, s-ar fi rătăcit şi mai mult. Dar mersul îl ajuta pe Theo să-şi menţină temperatura corpului. Dacă s-ar fi oprit, ar fi

murit amândoi înghețați.

În haosul provocat de viscol, aproape că nici nu-l remarcăm Dar traiul în mijlocul tribului Abenaki îi ascuțise simțul observației în pădure: vedea lucruri cărora, în mod normal, abia dacă le-ar fi dat atenție. În calea lor apăruse un copac despicat la rădăcină, cu o scorbură în mijlocul trunchiului scorojit.

Deschizătura era suficient de mare ca să poată pătrunde o persoană. Theo o împinse pe Mgeso înăuntru, după care adună rămurele și crengi. Se strecură și el în scorbură, după care întinse mâna în exterior și baricadă intrarea cu teancul de vreascuri pe care îl strânsese. Vântul sufla tare în continuare, izbind pielea asemenea tăișului unui cuțit. Cu trupul lipit de cel al lui Theo, Mgeso era rece ca gheața.

— Dă-ți rochia jos! spuse el.

Așa chircită cum stătea în acest spațiu limitat, fata își dădu jos tunica din piele de căprioară. Theo o înveli în jacheta sa, după care strecură tunica printre bețele așezate la intrarea în scorbură asemenea unei împletituri. Puterea vântului o făcea să stea țeapănă. Tăie fragmente de lemn putrezit din interiorul copacului și astupă crăpăturile de pe margini. Când termină, scorbura era izolată aproape etanș.

Theo o strânse pe Mgeso lângă el, încălzind-o de pielea lui goală. Fata nu protestă. În comparație cu viscolul de afară, căldura și nemișcarea din scorbură îi dădeau un sentiment bizar de calm. Vântul care urla afară făcea copacul să geamă, asemenea unui vapor în largul mării, dar Theo se simțea în siguranță.

— Cum ți se mai pare zăpada acum? întrebă Mgeso.

— Nu sunt sigur dacă îmi place, recunoscu Theo.

— Este un dar pentru pământ, zise Mgeso. În vremurile de demult, uriașii de zăpadă țineau întreaga lume în ghearele lor înghețate. Strămoșul nostru, Koluskap, a călătorit spre nord, către împărăția giganților de gheață. S-a luptat cu ei. Pe cei mai mulți i-a învins și i-a ucis, dar a lăsat și câțiva în viață. În timpul iernii, aceștia se aventurează din când în când în afara împărăției lor, așternând o pătură de zăpadă, ca pământul să se poată odihni.

— Mi-ar plăcea mai mult dacă pământul nu ar încerca să mă omoare, în timpul în care își face siesta.

— Pentru că încerci să te împotrivești. Este felul în care se comportă neamul din care faci parte, Bastaniak. Doboară copaci. Vânează animalele

până când nu mai rămâne niciunul şi se plâng că le e foame. Iau mai mult decât are nevoie un om pentru a supravieţui. De aceea pământul ripostează.

— Nu fac parte din poporul Bastaniak.

Theo îşi atinse şuviţa de păr de pe capul ras.

— Sunt un Abenaki acum.

— Da.

Mgeso se cuibări la pieptul lui. Theo se bucură când simţi că trupul fetei era din nou cald.

— Spune-mi de unde vii, zise ea. E un ţinut cu vreme fierbinte?

— Atât de fierbinte, încât am văzut la un moment dat un mâner de uşă din alamă, topindu-se de la căldură.

— Ce este un mâner de uşă?

Theo râse. Stând acolo, în întuneric, evocă în memorie imagini din India. Femeile îmbrăcate în sari colorate coborând pe treptele de la râu ca să spele rufele. Aromele de curry, arrack şi mirodenii. Ţipetele maimuţelor şi ale păunilor. Palatele spaţioase pe care conducătorii Imperiului Mogul şi negustorii le construiseră pentru folosinţa lor, haosul strălucitor al bazarului. Îi povesti despre elefanţi. Se aşteptă să-i spună că nu-l crede, dar fata deveni vorbăreaţă, punând mai multe întrebări.

— Strămoşii noştri cunoşteau aceste creaturi, anunţă ea. În zilele de la începutul lumii, hoinăreau prin pădurile acestea asemenea ursului şi căprioarei. Le vânam.

Theo se întrebă dacă ar putea fi adevărat. Pădurea răcoroasă părea atât de departe de câmpiile prăfuite ale Indiei. Cu siguranţă, orice elefant ar fi murit îngheţat aici, asemenea lui Hannibal când a încercat să traverseze Alpii. Cu toate acestea, Mgeso rosti acele cuvinte, ca şi cum ar fi fost chiar ea martora acelor vremuri.

Capul ei se rezema de umărul lui Theo. Părul negru şi strălucitor era atât de aproape, încât băiatul începu să-l mângâie. Se aplecă în faţă ca să-l sărute.

Mgeso îşi trase capul pe spate, astfel încât gura lui îi întâlni buzele.

Era prima femeie pe care o săruta după noaptea petrecută cu Abigail. Pentru un moment, amintirile îi treziră sentimente de vinovăţie. Căldura şi dorinţa îndepărtară aceste gânduri. Acceptă, în sfârşit, că o pierduse pe Abigail pentru totdeauna.

Copacul cel bătrân trosni. Vântul fluiera printre ramuri. O strălucire difuză se ivi la marginile intrării în scorbură, ultimele urme ale luminii

diurne reflectate pe albul zăpezii, în interiorul copacului era aproape întuneric beznă. Se sărutară îndelung, încât părea că trecuse o eternitate. Fata îşi vârî limba între buzele lui, căutându-i gura. El îi răspunse, trăgând-o mai aproape de el, înfiorându-se când sânii ei goi îi atingeau pielea. Fata gemu de plăcere.

Într-un final se dezlipiră din sărut. Faţa fetei era atât de aproape că respiraţia ei îi mângâia obrazul lui Theo.

— Nu trebuia să faci asta, şopti Theo.

— Am vrut. Şi vreau şi mai mult.

Fata îi căută mâna în întuneric şi i-o ghidă în jos, spre fesele ei. Bâjbâind prin întunericul din spaţiul acela înghesuit, se înclină astfel încât el să o poată ridica deasupra lui. Stimulat de lungul sărut, trupul băiatului era tare şi plin de dorinţă. Fata trase adânc aer în piept când el se strecură înăuntrul ei.

Mgeso utiliză aceleaşi mişcări experte pe care le folosise şi în prima noapte petrecută în sat, pulsând în jurul lui, deşi părea că abia se mişcă. Doar că de data aceasta, gesturile erau pline de tandreţe. Nu încerca să-l controleze, ci să-l satisfacă: aducându-l aproape de climax, îl elibera apoi, pentru a-l aduce înapoi pe culmi şi mai înalte ale plăcerii.

În cele din urmă, Theo îşi revărsă seva în interiorul ei, înfiorat de o plăcere care părea izvorâtă din cele mai profunde colţuri ale fiinţei sale. Ea nu atinse punctul culminant odată cu el. Îl ţinu în continuare prins în strânsoare, frecându-se de trupul lui până când, cu ţipete atât de puternice încât reuşi să acopere chiar şi vacarmul furtunii, atinse orgasmul.

Credeam că mă urăşti, spuse Theo apoi.

Stăteau încolăciţi, flecare purtând pe trup transpiraţia celuilalt.

Mgeso râse. Un sunet delicat, seducător. Theo nu s-ar fi săturat niciodată de râsul ei.

— La început, da. Dar apoi…

Fata îi mângâie firele aspre de păr care îi creşteau pe piept.

— Te-am observat. Am văzut ce fel de om eşti. Faci muncile cele mai grele şi nu te plângi. Le alegi copiilor cea mai dulce carne de la animalele pe care le vânezi. Forţa de care ai dat dovadă când te-ai luptat cu ursul.

— Credeam că eşti furioasă pe mine, că mă dispreţuieşti pentru că te-am pus în situaţia de a trebui să mă salvezi.

Fata clătină din cap.

— Eram furioasă pe Malsum. Ştia că ursul era în tufiş – s-a lăudat pe când eram în tabără. A fost un truc nemilos. Imediat ce am aflat, am pornit într-un suflet să te salvez. Dar dacă nu ai fi reuşit să confrunţi ursul atât de mult timp, ai fi murit.

Fata îl muşcă uşor de lobul urechii.

— Eşti blând şi curajos.

— Dar Moses mi-a spus… Tu şi Malsum…

— Nu-l iubesc pe Malsum, spuse ea. Te iubesc pe tine.

— Şi eu te iubesc.

Gândul acesta nu-i mai apăruse în minte până în acel moment, dar imediat ce-l rosti, ştiu fără tăgadă că este adevărat.

Fata îl mângâie din nou între picioare. Theo nu se lăsă rugat: trupul lui era pregătit.

— Viscolul ar mai putea dura câteva ore, îi şopti fata în ureche.

— Atunci ar fi mai bine să ne asigurăm că ne ţinem de cald unul altuia.

Dimineaţa următoare, la răsăritul soarelui, zăpada din faţa intrării era mai înaltă de jumătate de metru. Rochia lui Mgeso, pe care o folosiseră ca să izoleze intrarea, era îngheţată bocnă. Trebuiră să aştepte o vreme, până ce se dezgheţă, ca apoi să-şi poată croi drum afară din scorbură. Într-un peisaj atât de diferit.

Totul era alb. Zăpada se lipise de copaci şi se aşezase în straturi pe crengile care se îndoiau de parcă ar fi fost împovărate de fructe. Pământul se transformase într-un covor moale şi nesfârşit, căpătând contururi delicate acolo unde zăpada învelea vreo piatră sau vreun buştean. Soarele strălucea puternic pe cerul senin, iar pământul adormit radia o lumină uimitoare.

Theo îşi aduse aminte cuvintele lui Nathan: Totul e atât de curat şi de pur când zăpada abia s-a depus, că ai senzaţia că au dispărut toate relele din lume. Acum înţelegea, în cele din urmă» sensul vorbelor sale.

Făcu un pas înainte şi se scufundă până la coapse în zăpadă.

— Arăţi ca un elan într-o mlaştină, spuse Mgeso.

— Cum o să ne întoarcem înapoi în tabără? întrebă Theo. Glezna lui Mgeso se umflase şi se învineţise puternic. Îi era imposibil să meargă. Terminaseră ultimele boabe de porumb din traistă acum câteva ore, iar stomacul i se chircise de foame.

Băiatul începu să-şi facă griji.

Mgeso se ridică în picioare.

— Ce e cu zgomotul acela?

Ascultă şi el. Zăpada transformase pădurea, înăbuşind sunetele astfel încât totul părea cuprins de o linişte încremenită, întreruptă din când în când de trosnetul unei crengi sub greutatea zăpezii. Era un sunet diferit. Un scrâşnet ritmic asemenea unor paşi călcând pe nisip. Dar nimeni n-ar fi putut ajunge atât de departe prin zăpadă.

Theo îşi scoase capul prin deschizătura din trunchiul copacului şi aproape că dădu cap în cap cu Moses, care se apleca să arunce o privire înăuntrul scorburii. Alţi patru indieni Abenaki stăteau în spatele lui. Erau acoperiţi cu piei de urs, iar în picioare aveau încălţări moi din piele de animal, cu blana întoarsă spre interior. Aveau beţe legate de picioare.

Moses admiră imaginea lui Theo şi Mgeso, care stăteau îmbrăţişaţi.

— Îmi făceam griji pentru voi din cauza viscolului. Dar văd că ai găsit un loc potrivit pentru odihnă, Ahoma.

*

Luna marca ritmul anotimpurilor.

La Luna de întâmpinare, sărbătoriră solstiţiul ospătându-se, cântând şi dansând. Zilele erau scurte şi întunecate. Pentru Theo, care crescuse la tropice unde zilele aveau aproximativ aceeaşi lungime, era o perioadă stranie şi derutantă. Pentru Abenaki, era anotimpul odihnei. Petreceau multe ore în casa principală, stând în jurul focului şi spunând poveşti. Theo făcea eforturi ca să le înţeleagă istorisirile, întrucât indienii vorbeau cu aceeaşi familiaritate atât despre faptele unor strămoşi îndepărtaţi, cât şi despre cele ale părinţilor lor, ca şi cum ar fi fost martorii tuturor acestor întâmplări.

Luna Vânătorii Elanului aduse şi mai multă zăpadă. Cei din tribul Abenaki îl învăţară pe Theo cum să-şi confecţioneze încălţămintea bizară pe care o foloseau pentru mersul pe zăpadă, îndoind ramuri tinere în formă de cerc şi legându-le cu alte ramuri pe orizontală, astfel încât să şi le poată prinde de picioare. În acest fel, puteau trece peste zăpada cea mai groasă fără să se afunde. Elanul împotmolit în zăpadă era cea mai uşoară pradă. Culegeau merişoare, de un roşu aprins şi tari ca glonţul; puneau capcane pentru castori în iazurile îngheţate. Chiar dacă era miezul iernii, nu rămâneau niciodată fără provizii de hrană.

— Cei din tribul Bastaniak denumesc luna aceasta Luna Foametei, spuse şeful de trib. Dar asta pentru că nu ştiu cum să trăiască în armonie cu pădurea.

Zilele începură să se mărească odată cu Luna Zahărului, deşi zăpada stăruia încă pe sol. Seva începea să se ridice de la rădăcină spre vârful

copacului, ceea ce făcea ca scoarţa să fie flexibilă şi uşor de desprins. Abenaki desprindeau fâşii late de coajă de pe arbori pe care le foloseau la construcţia de canoe şi adăposturi, amintindu-şi mereu să lase o mică ofrandă de tutun la rădăcină, în semn de mulţumire.

Unul dintre copaci era, în special, în centrul atenţiei muncii lor. Era vorba de arţar, a cărui sevă o extrăgeau pentru zahăr. Făceau o tăietură în formă de V cu tomahawkurile, în care înfigeau apoi un ţăruş ascuţit. Seva se scurgea în josul ţăruşului picurând într-o găleată din coajă de mesteacăn care stătea dedesubt.

— În vremurile străvechi, siropul se scurgea din copaci asemenea apei, tot timpul anului, îi spuse Moses lui Theo. Din acest motiv, oamenii se îngrăşaseră şi deveniseră leneşi. Aşa că un zeu viclean a făcut ca seva să fie subţire şi apoasă în toate anotimpurile, cu excepţia iernii. Apoi, când proviziile se termină, iar vânatul lipseşte, curge iar ca înainte.

În nopţile geroase, lăsau seva afară în nişte tăvi scunde. Dimineaţa, îndepărtau crusta de gheaţă care se formase, iar dedesubt aveau un sirop gros, de culoarea chihlimbarului şi delicios de dulce. Îl amestecau cu grăsime de urs şi înmuiau bucăţele de carne în el, iar Theo îşi lingea degetele ca să nu risipească nicio picătură.

Theo spuse o rugăciune pentru Nathan, prietenul său dispărut a cărui ultimă dorinţă îl adusese aici. Se gândi şi la Abigail. Oare ce se întâmplase cu ea? Cât de departe era? Cei din tribul Abenaki nu aveau hărţi, iar numele pe care le dădeau munţilor şi râurilor nu avea nicio semnificaţie pentru Theo. La fel de bine ar fi putut fi la treizeci de kilometri sau la trei sute. Sau ar putea foarte bine să fie în India. Oare se căsătorise cu fermierul pe care i-l aleseseră părinţii ei? Spera că este fericită.

Era fericit alături de Mgeso. Fata se schimbase într-un fel pe care el nu-l înţelegea, dobândise un fel de pace interioară. Câteodată o surprindea zâmbind. Câteodată, când se mai trezea în toiul nopţilor cu lună plină, gândurile sale alunecau înapoi la iazul de lângă cascada din Bethel. Şi rămânea pe gânduri.

Pe măsură ce se apropia Luna Plantării, părăseau tabăra de iarnă şi se întorceau din nou în satul pe care îl părăsiseră în toamnă. Şeful de trib interzisese statul la poveşti, căci tribul trebuia să-şi canalizeze toate energiile pe însămânţatul recoltelor pentru noul sezon. Zilele erau mai lungi. Totul era îmbobocit şi însorit. Mgeso nu fusese niciodată mai radioasă.

Într-una din zile, când plantau porumb în lunca din apropierea râului, îi luă mâna şi i-o aşeză pe pântecul ei. Privirile li se întâlniră, luminoase şi pline de viaţă, răspunzându-i la întrebare, înainte ca el să apuce să o formuleze.

— Da, spuse ea. Copilul nostru.

În seara aceea, Theo şi Mgeso au stat pe vârful unei stânci de unde se putea vedea satul, reflectând la mersul straniu al lumii acesteia. Bunicul său se născuse în Anglia, fiul unui celebru corsar. Tatăl său se născuse în Africa, fiul unei prinţese omaneze. El se născuse în India, iar acum fiul său va creşte ca un Abenaki.

— Inima îţi bate mai repede, spuse Mgeso.

Fata se cuibări la pieptul lui Theo.

— Eşti îngrijorat?

— Nu.

— Fericit?

— Foarte fericit, spuse el mângâindu-i obrazul.

Pântecul lui Mgeso crescu odată cu porumbul care se cocea. Sentimentele lui Theo pendulau între mândrie paternă şi nelinişte pentru starea de bine a lui Mgeso. Dacă fata îşi rupea chiar şi o unghie, era măcinat de grija pentru soarta copilului. Încerca să nu lase să se vadă.

Nu putea fi mereu alături de ea. Când se ivea Luna Afinelor, bărbaţii lăsau femeile să se ocupe de recolte, iar ei se întorceau în păduri. Malsum conducea partida de vânătoare. Theo evitase să-l întâlnească toată iarna, dar acum şeful de trib insistase că trebuie să plece împreună.

— Nu mai e niciun conflict între voi acum, spuse el. Trebuie să luptaţi în aceeaşi tabără, nu unul împotriva celuilalt.

Theo îşi aminti însă de ursul din tufişuri şi nu era foarte convins.

Parcurgeau întinderi vaste de teritoriu, departe, tot mai departe, pe măsură ce primăvara făcea loc verii. Se ungeau cu grăsime ca să se ferească de înţepăturile nemiloase ale insectelor care roiau în jurul lor. Nu duceau lipsă de vânat, iar în pădure găseau din abundenţă fructe şi arbuşti fructiferi. Malsum păstra o atitudine rece.

Nu erau singurii care se deplasau în vara aceea. Deseori întâlneau cete de războinici din alte triburi, înarmaţi şi pictaţi ca pentru bătălie, îndreptându-se spre vest. Cu unii dintre aceştia, întâlnirea era cordială, se salutau şi făceau schimb de hrană şi de noutăţi Alţii treceau pe lângă ei cu paşi grăbiţi

şi priviri suspicioase. Câţiva aveau deja scalpuri proaspete prinse la brăcinare. Theo simţea violenţa cuprinzând pădurea.

Într-una din zile, Abenaki ajunseră într-un şes, unde râul se bifurcase printre copaci şi formase nişte mlaştini dense. Bule bolboroseau la suprafaţa apei întunecate, emanând o duhoare urât mirositoare care îi amintea lui Theo de mahalalele din Oraşul Negru, în Calcutta. Mlaştina era prea puţin adâncă şi încâlcită, ca să poată fi navigată în canoe. Cărau bărcile, păşind pe porţiunile mai ridicate, care formau o reţea de poteci traversând mlaştina. În unele zone, nici măcar Malsum nu reuşea să găsească un drum, aşa că erau nevoiţi să înainteze cufundaţi până la mijloc prin apa şi noroiul urât mirositoare. În jurul lor, muştele se adunau ciorchine, mai numeroase decât îi fusese dat vreodată lui Theo să vadă.

Instalară tabăra pe o insulă plină de noroi din mlaştină. Moses încercă să pescuiască, dar nu prinse nimic. Theo nu era sigur că-şi doreşte să mănânce ceva provenind din apele acelea infecte. Vreascurile jilave făceau focul. Să sfârâie şi să degaje un fum negru şi toxic.

Theo nu putea dormi. Stătea pe un buştean putrezit, pălăvrăgind cu Moses.

— Ne aşteaptă decizii dificile, spuse Moses. Regele poporului Bastaniak şi regele poporului Blaumonak au pornit un mare război.

— Vrei să spui englezii şi francezii, spuse Theo.

Deşi folosea cu uşurinţă cuvintele Abenaki legate de viaţa în pădure, nu se putea obişnui cu numele pe care indienii le dădeau triburilor europene…

— Acesta este motivul pentru care atât de multe triburi sunt pe drumuri. Regii şi-au convocat aliaţii la luptă.

Moses culese bucăţi de lemn putrezit şi le aruncă în apă.

— Ştii că Abenaki luptă alături de Blaumonak.

Îşi drese glasul, înainte de a rosti acel sunet care nu îi era familiar: francezii.

— Ştiu.

— E un bărbat pe nume Bichot. Vom merge să ne întâlnim cu el. După ce vom face schimb de blănuri, ne va chema la război. Vom cânta cântecul de război, vom ridica toporul şi vom porni la drum.

— Este departe?

— Peste munţi, se află un lac imens. Francezii au construit o fortăreaţă puternică acolo. Englezii au adunat o armată numeroasă ca să atace cetatea.

Ei spun că soarta războiului pentru pământul pe care ne aflăm noi, acum va fi hotărâtă, acolo.

Deşi străbătuse jumătate de glob, se mira Theo, războiul dintre Anglia şi Franţa era mereu la doi paşi de el. Nu exista oare niciun loc pe pământ unde să nu mai audă de el?

Moses îl privi cu nişte ochi asemenea unor cercuri palide în noapte.

— Ştiu că eşti un Abenaki acum, Ahoma. Dar vei putea lupta împotriva oamenilor printre care te-ai născut?

Theo îşi aminti de părinţii săi. Se gândi la Constance. Dacă va lupta alături de francezi, va încălca toate legămintele prin care jurase să-i răzbune. Dacă va refuza, ar însemna că o respinge pe Mgeso şi pe copilul lor nenăscut.

O lumină străluci în întuneric. Nu verdele magic al licuricilor, cu care se obişnuise, ci o explozie de flăcări. Theo se aruncă la pământ, aşteptându-se ca vreun glonţ să-i zboare pe deasupra capului Nu se produse însă nicio explozie şi nu ieşi niciun pic de fum: doar un sunet asemănător unui râgâit, însoţit de miros de gaz.

Văpaia apăru din nou, de data aceasta într-un loc diferit. Părea că iese chiar din pământ.

— Ce este acesta? spuse Theo cu un gâfâit.

— Sunt spiritele focului, spuse Moses. Sufletele celor morţi care nu şi-au găsit pacea. Stau la pândă prin locurile acestea şi-i vânează pe cei în viaţă.

Theo se cutremură. Deşi preluase multe dintre obiceiurile Abenaki, tratase cu un scepticism respectuos multe dintre credinţele lor. În locul acela, privind flăcările înspăimântătoare care ardeau intens în întuneric, avu sentimentul că se ridicase cortina către o altă lume.

Îl trecu un fior pe şira spinării. Se gândi la oamenii pe care îi iubise şi care părăsiseră prea devreme lumea acesta. Părinţii lui. Constance. Nathan. Nu cumva şi spiritele lor erau undeva acolo, pâlpâind neliniştite în suferinţă?

Ziua următoare, plecară din mlaştină şi intrară într-o pădure deasă de pin. Nu pătrundea aproape niciun pic de lumină prin hăţişul ramurilor; aerul era umed şi greu de respirat.

Pe la jumătatea dimineţii, Theo se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Moses.

— Simt un miros ciudat.

Adulmecă aerul, orientându-se după miros la fel de uşor ca atunci când respira. Un an petrecut în mijlocul neamului Abenaki îi retrezise simţurile. În pădurea cea deasă, sunetul şi mirosul erau la fel de importante precum privirea.

— Un animal?

— Nu.

Era o aromă pe care o simţise în fiecare zi pe când era copil iar acum îi devenise atât de străină încât aproape că nu o recunoştea. Îl pufni râsul când îşi dădu seama că regăsise brusc acest ecou al vieţii din Madras în sălbăticia Americii. Se întunecă apoi la faţă. Îşi aduse aminte de tatăl său.

— Cred că este cafea.

Desfăcându-şi tomahawkul de la brâu, porni să descopere locul de unde se simţea aroma. Auzi susurul apei şi voci ridicate. Se ghemui şi folosi tehnica pe care o învăţase de la Abenaki, care îl făcea să devină aproape invizibil, şi porni în jos, de-a lungul potecii către râul domol.

Jumătate de duzină de bărbaţi stăteau în jurul taberei. Un iepure jupuit se frigea într-un proţap, iar un ceainic clocotea pe o piatră în mijlocul jarului. Theo simţi pericolul, ca şi cum ar fi pătruns într-o vizuină de animale sălbatice. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în blănuri şi piele, pe care aveau prinse cuţite şi toporişti. Pielea le era brăzdată de cicatrici, pumnii bătătoriţi, iar pe feţe li se vedeau urme ale violenţei. Îşi ţineau puştile cu ţevi lungi rezemate de copaci, ca să poate ajunge uşor la ele. Mai mult ca sigur nu-l văzuseră. Dacă l-ar fi văzut, ar fi fost mort până acum.

Vorbeau franceză, deşi era un dialect aspru, necizelat, mult diferit faţă de ceea ce Theo învăţase de la tutorele său din Madras. Unul dintre aceştia – un bărbat mare de statură, purtând o pelerină din piele de urs – spunea o poveste despre o prostituată care încercase să-l tragă pe sfoară. Bărbaţii izbucniră în râs, când le descrise modalitatea prin care se răzbunase.

Deodată, râsetele se opriră, iar bărbaţii puseră mâinile pe arme. Theo îngheţă, dar îşi dădu seama că armele nu erau îndreptate către el. Malsum îşi făcu apariţia. Păşi în luminiş. Francezii nu păreau surprinşi să-l vadă. Lăsară armele jos. Bărbatul cel voinic se ridică şi veni în întâmpinarea sa.

Theo se furişă alături de ceilalţi Abenaki, în timp ce aceştia îşi făceau apariţia din pădurea din spatele lui Malsum. Acum îl putea vedea foarte limpede pe francezul cel voinic. Pelerina neagră din piele de urs stătea agăţată de el, de parcă ar fi fost o aură întunecată, iar în jurul gâtului purta un şirag de gheare ascuţite. Faţa îi era înspăimântător de asimetrică. Din

vârful capului până la bărbie arăta ca două jumătăţi de portocală, storcite în mod neglijent împreună. Părul lins şi unsuros, pieptănat pe spate, nu reuşea să ascundă chelia de dedesubt. Jupuise un iepure, iar palmele îi erau mânjite de sânge.

Duhnea a moarte. Amintindu-şi de povestea lui Moses despre spiritele focului, Theo îşi imagină că una dintre acele fantome răzbunătoare prinsese viaţă.

— El este Bichot, şopti Moses.

Malsum îl îmbrăţişa pe francez. Văzându-i împreună, era ca şi cum s-ar fi uitat la doi lupi. Theo păstră o distanţă de siguranţă şi duse mâna la cotorul tomahawkului. Toţi bărbaţii din poiană aveau pregătită câte o armă. Neîncrederea plutea în aer.

Francezul analiză din priviri fiecare Abenaki în parte. Theo, cu pielea sa întunecată, piercing-urile şi capul ras, nu arăta diferit faţă de restul indienilor. Cu toate acestea, în virtutea unui instinct primar, ochii vânătorului se fixară asupra sa.

— Qui est-ce? zise el cu un mârâit.

— Bastaniak, spuse Malsum.

Cuţitul, pe care îl folosea la jupuitul animalelor, luci în mâna lui Bichot Din doi paşi, cât ai clipi din ochi, ajunse în dreptul lui Theo cu ascuţişul lamei îndreptat înspre gâtul băiatului.

Theo se mişcă mai iute. Cu un sunet metalic, tomahawkul lovi cuţitul lui Bichot atât de puternic, încât zbură din mâna francezului. Cu braţul întins, Theo ţinu lama tomahawkului la câţiva centimetri de gâtul lui Bichot.

— Sunt un Abenaki, spuse Theo, pe un ton domol.

Băiatul ţinu arma nemişcată o vreme care i se păru cât o eternitate. Simţurile îi erau atât de alerte, încât îşi imagina că ar putea auzi sunetul făcut de un ac de brad, în momentul când atinge solul pădurii. Studiase cu atenţie fiecare bărbat din luminiş: ştia dacă avea arma încărcată, dacă degetul îi era pe trăgaci sau dacă inima îi bătea mai tare la gândul că se pregătea pentru un atac. Dacă Bichot ar fi clipit măcar, i-ar fi retezat capul.

— Este un Abenaki, spuse Malsum în cele din urmă. Nu e niciun conflict între noi.

Vânătorul francez făcu un pas în spate, scoţând un sunet asemănător unui mârâit. După felul în care îi mirosea respiraţia, Theo bănui că în cană are o băutură mai tare decât cafeaua.

— Care este numele tău? spuse Bichot.

Vorbea dialectul tribului Abenaki la fel de bine ca un nativ.

— Ahoma din tribul Abenaki. Ţine minte acest nume! Bichot rânji, dezvelindu-şi dinţii.

— Într-o zi o să te fac să-mi spui numele tău cel adevărat îl vei rosti urlând şi implorându-mă, în acelaşi timp, să te ucid.

— O să ţi-l şoptesc la ureche, în timp ce îţi voi vârî vârful cuţitului în inimă, spuse Theo zâmbind.

— Ajunge! Ai venit să faci schimb de insulte sau de blănuri? Atmosfera se detensionă. Francezii le făcură loc în jurul focului şi scoaseră câteva ploşti cu rachiu din bagaje. Cu toate acestea, Theo păstră o distanţă prudentă faţă de Bichot, după ce se porniră să discute afaceri. Abenaki îşi etalară pieile strânse în timpul primăverii, iar francezii le analizară şi se târguiră. Deşi dorea să stea deoparte, Theo era fascinat de negocieri. Abilităţile pe care şi le perfecţionase pe când era alături de ţesătorii de bumbac şi de negustorii de mirodenii din Calcutta îi reveniră cu uşurinţă în timp ce-i păcălea, linguşea şi convingea pe francezi. Era o misiune mai grea decât cea pe care o făcuse în Bengal. Francezii le ofereau mâncare şi îi îndemnau la băutură – Abenaki nu erau obişnuiţi cu alcoolul tare – dar fiecare vorbă sau gest trăda dispreţul pe care îl nutreau faţă de băştinaşi.

Oare aşa m-am comportat şi eu? se întrebă Theo, gândindu-se la englezii din India. Era greu să negociezi cu un om care te considera doar puţin mai sus decât un câine. Iar bunurile pe care francezii le aduseseră la schimb erau nişte fleacuri. Mărgele, care erau pe placul femeilor Abenaki şi oglinzi micuţe, pe care şi le puteau coase pe veşminte. Mai erau şi stofe care

începuseră să înlocuiască cămăşile din în pe care obişnuiau să le poarte Abenaki.

Inspectând unul dintre cupoane, Theo scoase un strigăt de surpriză. În colţul pânzei, erau ştanţate însemnele unui ţesător, o literă bengaleză răsucită, asemenea unui colţ de elefant. O recunoscu. Aparţinea unui ţesător din bazarul Kasim, un bătrân cocârjat, tatăl a treisprezece copii şi posesorul unei mustăţi care aproape că-i atingea bărbia. Dacă îşi închidea ochii, îşi amintea casa şi cei doi copaci de tamarin din faţă. Poate chiar el achiziţionase exact acest cupon de material, într-una din expediţiile sale alături de Deegan şi apoi se perindase pe rutele comerciale ale lumii, până ajunsese în acest loc îndepărtat.

Nu exista niciun loc pe lumea asta unde să nu se mai întâlnească deloc cu trecutul?

*

Cele mai multe dintre piei erau oferite în schimbul coniacului. Theo încercă să-i convingă pe Abenaki să renunţe, dar nici măcar Moses nu-l ascultă. Nu puteau rezista tentaţiei băuturilor spirtoase. Când tocmeala se încheie, se făcură criţă. Theo, intimidat de prezenţa lui Bichot, nu îndrăzni să bea. Se frământă toată noaptea, încleştându-şi tomahawkul, gândindu-se la toate animalele care muriseră, ca indienii să poată avea parte de o noapte de beţie.

Dimineaţa următoare, porniră la drum împreună în josul râului. Indienii Abenaki călătoriră în canoele din scoarţă de copac, dregându-şi durerile de cap şi stomacurile deranjate. Francezii veneau în urma lor, în bateaux, ambarcaţiuni cu fundul lat, confecţionate din lemn de pin alb, cu vârfurile ascuţite şi ridicate. Erau potrivite pentru transportul blănurilor pe care le obţinuseră în urma negoţului, dar stângace şi nesigure pentru a naviga pe apele învolburate. Când ajunseră în sat, patru zile mai târziu, bărbaţii erau nervoşi şi plini de vânătăi.

Tribul veni jos la râu ca să-i întâmpine. Theo sări din canoe, împroşcând apa din jur, grăbindu-se să ajungă la Mgeso.

— Ai crescut, exclamă el.

Pântecul îi ieşea atât de mult în afară, încât abia o mai putea îmbrăţişa. O sărută îndelung şi pasional.

— Mi-a fost dor de tine. Eşti bine?

— Totul merge bine.

Îi luă mâna şi i-o duse la pântec, aşa cum făcuse cu câteva luni în urmă. Atunci era plat, doar o mică umflătură trădând prezenţa noii vieţi care creştea înăuntru. Acum, pielea dilatată stătea să plesnească, asemenea unui fruct copt.

Simţi un tremur care îi traversă palma. O fixă cu privirea.

— Asta a fost… copilul?

— El este bucuros să-şi cunoască tatăl, încuviinţă ea din cap.

— El?

— Doar un băiat ar putea lovi atât de tare.

Se întoarseră împreună în sat Stând alături, priviră cum tribul se ospăta şi dansa.

Theo nu putu lăsa însă deoparte gândurile care îl preocupau. Bichot şi Malsum se retraseră împreună cu şeful de trib şi alţi războinici» discutând preocupaţi. Theo bănui că vorbesc despre războiul care se apropia.

Mgeso văzu cum privirea lui se tot îndrepta către foc. Ştia ce însemna.

— Cum te simţi? Eşti la fel de sigur ca şi până acum că eşti un Abenaki?

— Tu eşti cea căreia îi simt credincios, o asigură Theo. Şi fiului nostru.

Când ospăţul se termină, fata îl conduse pe Theo spre patul lor. În timp ce se dezbrăca, Mgeso îi puse mâna între picioare, începând să-i stimuleze zonele intime. După atâtea săptămâni în care fusese plecat, trupul lui Theo ardea de dorinţă – dar reuşi să-şi reţină nerăbdarea.

— Nu este periculos? Pentru copil?

— Nici măcar bărbăţia ta impunătoare nu-l va deranja, spuse Mgeso zâmbind.

Fata se rostogoli pe burtă. Theo o pătrunse pe la spate, cuibărindu-se între formele trupului ei, asemenea unei nuci în găoacea sa. O îmbrăţişă, făcându-şi mâinile căuş peste sânii măriţi ai fetei, strângându-i sfârcurile congestionate, până când fata scoase un geamăt.

— Ai fost plecat prea mult timp, spuse ea cu respiraţia întretăiată.

— Atunci lasă-mă să-ţi arăt ce ai pierdut.

*

Răcoarea nopţii îl trezi pe Theo. Mgeso nu mai era lângă eL Se acoperi mai bine, adulmecând mirosul de mosc care se impregnase în blana ce-i servea drept învelitoare. Poate fata mersese la râu ca să se spele.

Se întrebă dacă nu cumva activitatea lor din noaptea trecută stârnise bebeluşul să îşi facă apariţia mai devreme. Cu siguranţă că l-ar fi trezit din somn, dacă s-ar fi întâmplat acest lucru. Dar oare chiar ar fi procedat aşa?

Femeile Abenaki năşteau în pădure, înconjurate de alte femei. S-ar fi gândit poate că, dacă i-ar spune, l-ar face să se îngrijoreze.

Se ridică din pat. Răsăritul se ivi devreme. Deşi cei mai mulţi dintre Abenaki se odihneau după petrecerea din noaptea trecută, câţiva copii săpau cu beţe în pământul umed de lângă râu. Theo îi privi cum se jucau, imaginându-şi că, într-o bună zi, şi fiul său va fi printre ei.

Mgeso nu era acolo.

Se întoarse în sat. Zări un stol de păsări care se roteau pe cer. Îl încercă acelaşi sentiment de nelinişte ca atunci, în mlaştină, când zărise fantomele focului, care aparţinuseră unui spirit malefic aflat pe urmele sale. Încercă să scape de gândurile negre.

Auzi un zgomot în spatele său. Dar nu era Mgeso. Era Moses. Şchiopăta apăsând cu mâinile o tăietură care sângera în jos pe coapsă.

— Ce s-a întâmplat?

— Bichot şi Malsum au răpit-o pe Mgeso, spuse gâfâind indianul Abenaki. Am încercat să-i opresc, dar au fost mai puternici ca mine.

— Încotro au dus-o?

— Spre stânci.

Theo nu purta nicio haină pe el în afara pânzei care îi acoperea talia. Nu avea nici măcar cuţitul la eL Ar fi trebuit să se întoarcă şi să-şi ia tomahawkul sau o puşcă. Dar teama pentru ceea ce i s-ar putea întâmpla lui Mgeso şi copilului din pântecul ei îl făcu să acţioneze necugetat.

O luă la goană pe poteca ce ducea înspre stâncile care mărgineau satul. Pe pământul umezit de rouă se zăreau urme de paşi. Lui Theo i se păru că descoperise talpa goală a lui Mgeso, cufundată mai adânc în pământ, din cauza greutăţii suplimentare pe care o căra, degetele răsfirate ale lui Malsum şi cizmele cu ţinte ale lui Bichot. Alergă în continuare, sărind peste pietre, alunecând pe versant asemenea unei pume.

Theo ajunse la câmpul deschis de la baza stâncilor. Pietrele de acolo erau ciobite şi denivelate, spintecate de ploaie şi îngheţ. Gropile şi crăpăturile făceau poteca să fie nesigură. Un singur pas greşit l-ar putea face să-şi rupă un picior.

Pietrele nu păreau să fi fost dislocate de urme de picioare, dar ceva strălucea pe terenul de deasupra. Era o mărgea din colierul lui Mgeso. Theo o ridică de jos, cuprins de teamă. Văzu o alta şi încă una într-o despicătură de stâncă care cobora într-o peşteră strâmtă şi întunecată.

Theo alergă către peşteră. Oare Mgeso era aici? Poate scăpase de Malsum şi Bichot, i se rupsese colierul şi se ascunsese în peşteră.

O strigă pe nume. Auzi doar ecouri – şi un zgomot ciudat, asemenea răzuitului unei ţevi metalice. Răsuna din perete, aşa că nu-şi putea da seama de unde venea.

Trebuia să-şi fi luat cuţitul cu el. Şi o armă. Groaza îl cuprinse din adâncul stomacului, în timp ce se strecura prin crăpătură. Stânca se închise în urma lui. În interiorul peşterii, lumina se estompă. Zgomotul, asemănător unui răzuit, răsună mai tare.

Auzi o mişcare pe pământ în fundul peşterii. Să fi fost Mgeso? Theo tremură de furie când îşi imagină ce i-ar fi putut face Malsum şi Bichot înainta tiptil spre adâncul peşterii. Privirea i se acomoda cu lumina difuză. Zări un model în picăţele, asemenea unui material, care semăna cu nişte membre sau cu faldurile unei rochii. Zgomotul era aproape asurzitor.

Dintr-o dată îşi dădu seama ce era.

Era un imens şarpe cu clopoţei. Închis la culoare asemenea melasei, coada îi strălucea plină de buline colorate care scoteau la iveală toate pieile pe care le schimbase de-a lungul vieţii sale îndelungate. Stătea ridicat, fentând şi ţintind către el. Descolăcit, ar fi fost la fel de lung precum înălţimea unui bărbat.

Îşi aduse aminte de cuvintele lui Moses, de acum multe luni în urmă. Te poate omorî cu o singură muşcătură.

Mişcările deveniră mai ostile. Coada îi zbârnâia atât de rapid, încât peştera se umplu de un talmeş-balmeş de sunete. Huruitul acela făcea să plutească în aer o senzaţie de ameninţare.

Dacă Theo ar fi ezitat doar o secundă, ar fi fost mort. Dar era un Abenaki acum şi respira în ritmul animalelor. Simţi momentul în care şarpele se contractă ca să lovească, de parcă ar fi fost propriii muşchi. Făcu un pas în spate, iar când şarpele se întinse către el, îl călcă pe cap, ţintuindu-l de pământ. Pielea lui solzoasă se smuci şi se răsuci sub talpa dezgolită. Înainte ca animalul să se poată elibera. Îl apucă de grumaz şi-l zvârli cât de departe putu. Avu viziunea trecătoare a unei guri larg deschise, cu o limbă bifurcată şi nişte colţi lungi şi veninoşi. Îl azvârli cu toată forţa afară din peşteră, pe câmpia deschisă de la intrare.

Auzi strigăte de spaimă şi de stupoare, urmate de un mic ţipăt şi de scrijelitul unei lame pe o piatră.

Inima îi încremeni. Recunoscu ţipătul acela.

Îi zări în momentul în care se strecură afară din peşteră; Bichot o ţinea pe Mgeso cu braţele prinse la spate. Fata se zbătea, dar el era prea puternic. Malsum stătea în faţa lor, o dâră de sânge picurându-i din lama tomahawkului. Şarpele decapitat zăcea răsucit la picioarele sale, încă zbătându-se.

— Dă-i drumul! spuse Theo.

I se adresă lui Malsum, dar nu-şi putu lua ochii de la Mgeso.

— Dă-i drumul şi o să dau uitării toată nebunia asta!

Buza lui Malsum se încreţi într-un rânjet.

— Mgeso e a mea. Dar îţi voi oferi o ultimă şansă. Întoarce-te la poporul tău. Fugi în pădure. Nu te mai întoarce niciodată pe pământul indienilor Abenaki şi îţi voi cruţa viaţa.

Privirea lui Theo o fixă pe cea a lui Mgeso, care ardea sfidătoare, iar el ştiu ce trebuia să facă.

— Este soţia mea, spuse eL Nu voi permite să fie necinstită.

Malsum păru surprins. Descrise o buclă leneşă cu tomahawkul.

— Muşcătura de şarpe ar fi fost o moarte rapidă. Nu voi fi la fel de delicat.

Se repezi spre Theo. Lama tomahawkului dansă în aer, asemenea unei păsări colibri, atât de rapid încât Theo abia dacă putu ţine pasul cu ea. Mgeso scoase un ţipăt, dar Bichot îşi încolăci braţul în jurul gâtului ei, strângând-o în tăcere.

Theo ştia că sorţii nu sunt de partea sa. Malsum era mai matur şi mai înalt, puternic precum un taur. Îl văzuse de sute de ori demonstrându-şi tăria, pe când se aflau la vânătoare, săvârşind isprăvi care lui Theo i se păreau imposibile. Singura armă pe care Theo o avea asupra sa era furia. Se dădu în spate, rotindu-se, pentru a încerca să păstreze distanţa dintre el şi Malsum.

Malsum porni la atac, rotind tomahawkul înspre căpăţâna lui Theo. Theo întinse mâna ca să încerce să-i smulgă arma cu forţa. Nu reuşi, dar dacă braţul său s-ar fi lovit de mânerul armei, osul i-ar fi crăpat. Malsum năvăli cu toată forţa asupra adversarului, lansând un şir de atacuri rapide şi doar reflexele îl salvară pe Theo de la a fi despicat în bucăţele.

De pe partea cealaltă a poienii, Bichot râdea. Se distra urmărind spectacolul.

Malsum execută o fentă către capul lui Theo, după care pivotă şi coborî tomahawkul. Cu o trosnitură, marginea lamei îl lovi pe Theo în rotulă.

Piciorul lui Theo se încovoie. Malsum îl pocni în stomac, iar când Theo se îndoi de spate, Abenaki îi aplică o lovitură care îi înmuie piciorele. Theo căzu pe spate.

Nu se mai putea face nimic. Malsum stătea deasupra lui Theo. Câştigase lupta. Aruncă tomahawkul într-o parte, pe stânci şi scoase cuţitul de la cingătoare. Avea de gând să-l scalpeze pe Theo. Theo o auzi pe Mgeso suspinând înfundat. Încercă să îi mai zărească faţa pentru ultima oară, dar Malsum îi blocă vederea.

Cu colţul ochiului, zări ceva mişcându-se pe pământ în apropiere. Era şarpele, zvârcolindu-se încă în agonie.

Malsum se aplecă cu cuţitul în mână. În acelaşi moment, Theo apucă coada şarpelui şi o azvârli cu toată puterea de care era în stare. Reptila moartă se descolăci asemenea unui bici. Îl izbi pe Malsum în faţă cu un jet de sânge care îl sperie atât de tare, încât scăpă cuţitul din mână.

Theo bâjbâi pe jos după armă, pipăind cu degetele în căutarea lamei. Cu o smucitura din încheietură, aruncă arma cu măciulia înspre faţa adversarului. Simţi cum îl cuprinde o bucurie sălbatică, în momentul în care nasul lui Malsum se sparse în urma impactului.

Malsum se clătină în spate. Theo sări în picioare şi îl trimise la pământ cu o serie de lovituri bine ticluite, urmate de o izbitură în cap cu dosul mânerului cuţitului, care îl lăsă pe Abenaki întins pe pământ, fără suflare. Theo îşi îndesă cuţitul la cingătoare şi culese de pe jos tomahawkul pe care îl azvârlise Malsum.

L-ar fi putut ucide pe Malsum cu o singură lovitură. Ezită insă. Faptul de a ucide pe cineva cu sânge rece i se părea revoltător, iar Malsum era un Abenaki, tribul căruia îi aparţinea şi el se uită înspre Mgeso. Bichot îşi ţinea, în continuare, braţele forţoase în jurul ei, apăsându-i cuţitul la gât l-ar fi putut, cu uşurinţă, secţiona traheea.

— Dă-i drumul! spuse Theo pe un ton imperativ. A fost lupta lui Malsum, nu a ta. Nu-ţi iese nimic din asta.

— Nu te apropia, îl avertiză Bichot. Căci altfel îi fac felul.

Era o confruntare fără ieşire. Deşi era doar o brută, putea vedea focul care ardea în privirea lui Theo.

— Dacă îi voi spune şefului de trib ceea ce încerci să faci, îţi va despica craniul şi-l va umple cu cărbuni aprinşi, strigă Theo. Dar îţi voi mai oferi o şansă, aşa cum a făcut şi Malsum cu mine. Dă-i drumul şi aleargă departe de aici, cât de repede poţi. Nu voi porni pe urmele tale.

Bichot clătină din cap. Şiragul de gheare din jurul gâtului zornăi.

— Voi lua fata cu mine. Îi voi da drumul atunci când voi ajunge într-un loc sigur.

— Dă-i drumul acum! ţipă Theo.

Se uită insistent în ochii lui Mgeso. Deşi fata nu putea face nicio mişcare din cauza cuţitului care îi apăsa gâtul, în ochii ei ardea mesajul: luptă!

Dintr-o dată, Bichot îşi desfăcu larg braţele şi o împinse pe Mgeso într-o parte. Fata se dezechilibră şi se prăbuşi la pământ, căzând pe pântecul însărcinat. Bichot o luă la goană.

Theo alergă spre ea. În timp ce o cuprindea cu braţele, simţi un obiect ascuţit ieşind în relief dintr-o parte. Fata scoase un geamăt răguşit de profundă disperare: un lichid fierbinte şi lipicios i se scurgea de-a lungul degetelor.

O răsuci spre el şi scoase un ţipăt, ca şi cum cineva i-ar fi smuls inima din piept. Bichot îi înfipsese adânc lama cuţitului în lateral. Theo încercă să scoată lama, dar dacă trăgea de mâner, rana se deschidea şi mai mult. Sângele şiroia, iar Mgeso ţipa în agonie.

Theo îşi dădu seama că rana îi va fi fatală. Încercă să oprească sângerarea, dar lichidul roşu şiroia bolborosind, plin de bule de aer infiltrate din plămâni.

Bichot dispăruse în pădure, dar Theo nu avea de gând să pornească în urmărirea lui. O cuprinse pe Mgeso în braţe. Îi simţea inima bătând firav la pieptul său, din ce în ce mai slab. Privirea îi era înceţoşată din cauza durerii.

— Îmi pare rău, spuse el şoptit.

Lacrimile îi inundară chipul; plângea pentru Mgeso şi pentru copilul pe care nu-l va vedea niciodată.

— Aş fi traversat oceane şi aş fi înfruntat armate întregi ca să te salvez. Dar nu am putut.

Fata ridică mâna şi îi şterse lacrimile de pe obraz.

— Te voi aştepta alături de strămoşi. Iar iama, când zăpada e mare, mergi la copacul cu scorbură şi gândeşte-te la mine.

— Aşa voi face.

— Siumo, murmură ea.

Vocea nu-i era mai mult decât o şoaptă. Suferinţa lui Theo era fără margini, ca atunci când îşi pierduse tatăl. Vedea cum viaţa se scurge din Mgeso şi din copil, iar el nu putea face nimic.

— Strânge-mă în braţe, Siumo!

— Eu sunt Ahoma, îi reaminti băiatul.

— Nu eşti Ahoma, spuse ea,

O privire distantă i se ivi în ochi.

— Eşti Siumo, şoimul. Vei zbura departe de aceste locuri şi vei lupta în multe bătălii. Te vei năpusti asupra duşmanilor tăi şi-i vei sfâşia în fărâme. Mă vei răzbuna.

Mâna ei o strânse pe a lui.

— Fă-o pentru mine!

— Aşa voi face, promise Theo.

Dar lumina i se stinsese din privire şi nu-l mai auzea.

Când o aşeză cu grijă pe Mgeso la pământ, îl văzu pe Malsum mişcându-se. Theo luă tomahawkul şi cu o furie care îi scutură întreg trupul, se aruncă asupra lui. Malsum observă rapid atacul şi îl lovi cu furie pe Theo în stomac, lăsându-l fără aer. Malsum era năucit, iar din nas îi curgea, în continuare, sânge. Instinctiv, se năpusti în picioare şi fugi în pădure, lăsându-l pe Theo căzut pe o parte, îndoit de spate. Băiatul îşi încleştă abdomenul, gâfâind disperat după aer şi plângând incontrolabil.

*

După ce o îngropată pe Mgeso şi copilul pe care îl purtase în pântece, şeful de trib îşi făcu apariţia ca să-l consoleze pe Theo. Arăta bătrân şi măcinat de griji, iar moartea lui Mgeso zguduise întreg tribul. Malsum nu era de găsit nicăieri. Nu-l mai văzuse nimeni din momentul în care fugise de Theo. Theo ştia că erau mulţi în trib care luau în nume de rău faptul că cineva din propriul neam era fugar, în timp ce Theo, un străin, era încă printre ei.

— Am avut un vis azi-noapte, spuse căpetenia, ca acela pe care l-am visat în ziua în care ai venit. Un copil stătea într-o poieniţă, iar un lup îi dădea târcoale. De data aceasta, vulturul nu se luptă cu lupul. Zboară în pădure, făcând lupul să se îndepărteze.

Se uită cu atenţie la chipul lui Theo.

— Înseamnă că ne vei părăsi.

Theo se întreba dacă avusese cu adevărat un vis sau era felul în care bătrânul încerca să-i spună că e timpul să plece. Nu avea foarte mare importanţă. Alături de Mgeso, simţise că tribul Abenaki este casa sa. Dacă pruncul lor s-ar fi născut, locul lui ar fi fost printre membrii tribului. Nu mai avea nimic acum – tot ce-i mai rămăsese era o foame arzătoare de răzbunare.

— Am avut şi eu un vis, îi spuse Theo.

Visase în adâncimea nopţii, pe când zăcea în patul pustiu pe care îl simţea la fel de rece ca un mormânt. Se făcea că Mgeso zăcea pe fundul apei, într-un lac întunecat. Era încă în viaţă, dar suprafaţa lacului era acoperită de gheaţă, iar ea nu o putea sparge ca să iasă afară. Când deschise gura ca să vorbească, îi ieşi un şarpe lung cât o casă. I se încolăci în jurul trupului şi o sugrumă.

Şeful de trib scoase un şuierat printre dinţi.

— A murit într-un mod nedrept, cu sufletul neîmpăcat.

Theo se gândi la mlaştina întunecată şi la flăcările malefice ale spiritelor focului care sălăşluiau acolo. Îşi spuse că sunt doar superstiţii şi că nu trebuie să le dea crezare.

— Maisum şi Bichot sunt vinovaţi, spuse el. Le voi da de urmă şi le voi cere socoteală.

— Dacă vei proceda în felul acesta, nu vei mai fi un Abenaki, îl avertiză şeful de trib. Blaumonak sunt aliaţii noştri şi îl vor proteja pe Bichot. Maisum este unul dintre cei mai neînfricaţi luptători pe care îi avem. Dacă vrei să-l înfrunţi, o vei face de unul singur.

— Atunci, înseamnă că acesta este drumul pe care trebuie să pornesc.

— Nu noi alegem calea de urmat, ci strămoşii noştri, spuse şeful de trib înclinând din cap.

Un strigăt de avertizare se auzi din direcţia postului de pândă aflat pe stâncă. Cineva se apropia. Femeile şi copiii se ascunseră în pădure, în timp ce bărbaţii îşi luară armele. Războiul nu ajunsese la ei în acea vară, dar ştiau că nu e prea departe, asemenea unui foc care ardea în pădure. Era de ajuns o singură schimbare a direcţiei vântului şi se putea îndrepta înspre ei într-o clipită.

Un bărbat veni pe potecă şi intră în sat, aşa cum făcuse şi Theo cu un an înainte. Era îmbrăcat cu pantaloni din piele de căprioară şi o jachetă scurtă, verde, asemenea vânătorilor, dar şi bretele încrucişate pe piept şi o raniţă, aşa cum purtau soldaţii. Avea un corn cu praf de puşcă şi o geantă de vânătoare, dar nu avea nicio puşcă asupra lui.

Indienii Abenaki îl priviră cu armele pregătite.

— Am venit să negociez, anunţă nou-venitul.

Era pentru prima dată când Theo auzea pe cineva vorbind engleză, din ziua în care fusese luat prizonier. Limba suna bizar şi bulversant în urechile sale.

— Numele meu este locotenentul Trent, de la Compania de Cercetaşi.

Privi nesigur în jurul satului, scanând feţele care îl priveau.

— Este vreun englez în tribul vostru?

Privirea cercetaşului trecu peste Theo, fără să bănuiască nimic. Niciunul dintre Abenaki nu privi înspre el, ca să nu-l dea de gol. Înţeleseseră că era o alegere pe care doar el şi numai el o putea face. Era un Abenaki sau un Bastaniak?

Poiana se cufundă într-o tăcere prelungă. Cercetaşul ezită. Simţea că se întâmplă ceva, dar nu putea citi nimic pe feţele impasibile ale indienilor. În cele din urmă, nerăbdarea fu mai mare decât curiozitatea. Îşi duse mâna la pălărie.

— Se pare că am fost dezinformat. Rămâneţi cu bine! Se întoarse să plece.

— Aşteaptă! spuse Theo.

Cuvintele sale răsunară în tăcerea poienii. Cercetaşul se opri şi se uită înapoi. Nici măcar atunci, nu-şi dădu seama cine îi vorbise. Vedea doar Abenaki în jurul lui.

Theo păşi înainte.

— Numele meu este Theo Courtney.

Bârfitoarele Parisului zăboveau într-un colţ al sălii de bal, printre coloanele de marmură aflate pe marginea ringului de dans. Odinioară, s-ar fi aflat în văzul tuturor, dansând, flirtând şi jucându-se cu inimile bărbaţilor, dar acestea erau activităţi rezervate doar tinerelor femei. Acum, purtau atât de multă pudră pe feţe, încât efortul de a dansa le-ar fi distrus tenul. Stăteau pe margine şi analizau dansatorii, peste vârfurile evantaielor şi ale cărţilor de joc.

Una dintre dansatoare, cu precădere, stârnise interesul multor conversaţii în toate colţurile sălii de baL Avea părul lung şi blond, împletit într-o coafură elaborată, ochi verzi, mari şi o siluetă care îţi tăia respiraţia, atrăgând privirile geloase ale celorlalte femei şi ocheadele insistente şi pofticioase ale bărbaţilor. Deşi corsajul rochiei era croit atât de adânc, încât orice mişcare risca să o pună într-o situaţie jenantă, se învârtea şi dansa cu o rară pasiune – ca şi cum ar fi singură în budoarul ei şi nu judecată de o sută de perechi de ochi.

— Cine e? întrebă una dintre bârfitoare, marchiza de Sologne, o femeie în vârstă care avusese amantlâcuri legendare în tinereţe.

Se mândrea că le cunoaşte pe toate tinerele femei, necăsătorite, din Paris. Era de ajuns să rostească un singur cuvânt şi o femeie se putea trezi că toate saloanele respectabile îi închid uşa în nas, fără să ştie de ce. Şi cu toate acestea, nu avea nici cea mai mică idee cine ar putea fi fata de pe ringul de dans.

— Este doamna Constance de Courtenay, spuse prietena ei, nerăbdătoare să se dea mare cu acest crâmpei de informaţie. A sosit de curând din India.

— Soţul ei ştie că se află aici? spuse marchiza cu un râset larg.

— A rămas văduvă.

Prietena îşi coborî vocea, forţându-şi tovarăşa să se aplece mai aproape. În cercul lor, zvonurile erau la fel de preţioase ca aurul. Voia drept total de proprietate pentru această pepită.

— Povestea ei este foarte romantică. Este o englezoaică din India. A fost capturată după cucerirea Calcuttei. Nababul, care este un fel de rege al regilor în India, a aruncat-o în temniţă. Cine ştie la câte umilinţe o fi supus-o acolo.

Femeile din jurul mesei se cutremurară când încercară să-şi închipuie grozăviile. Toate aveau o imaginaţie foarte bogată când venea vorba despre dezmăţul din Orient.

— Din fericire, a fost salvată. Soţul ei era căpitan în armata noastră de pe teritoriul Indiei, un gentleman, căpitanul de Courtenay. A eliberat-o din temniţa nababului. Bineînţeles că ea s-a îndrăgostit de galantul său salvator. S-a măritat cu el. Dar la scurt timp după ce a obţinut această fericire, tragedia a lovit-o din nou. Soţul ei a căzut peste bord în timp ce călătoreau spre casă şi s-a înecat. S-a îmbarcat mireasă şi a ajuns la destinaţie o văduvă.

În momente ca acestea, femeile se considerau descoperitoarele unei comori pline de informaţii.

— Nu pare excesiv de îndurerată după perioada de doliu, spuse marchiza pe un ton viclean.

Pe ringul de dans, Constance dansa o gavotă deosebit de energică.

“ Tânărul acela, săracul, abia dacă poate ţine ritmul cu ea, adăugă marchiza.

— Tânărul acela, săracul câştigă zece mii de livre pe an, remarcă una dintre tovarăşele sale.

Se auzi un suspin de aprobare. Oricât de exotică ar fi fost această englezoaică născută în India şi sosită la Paris, intenţiile ei le erau la fel de

familiare ca şi bătăile clopotelor catedralei Notre-Dame.

— În câteva luni, se va întoarce neputincioasă în vreun sat de provincie, unde îşi va duce cu greu traiul cu ceea ce-şi va permite din pensia lăsată de răposatul soţ, afirmă una dintre bârfitoare. Deşi unii bărbaţi ar putea găsi o distracţie trecătoare în farmecele tinereţii, în cele din urmă, vor alege întotdeauna averea şi pedigriul.

— Ce noroc pe tine că lucrurile stau aşa, spuse marchiza. Dacă bărbaţii ar alege mereu frumuseţea mai presus de avere, ai fi rămas fată bătrână. Dar nu ştiu ce să zic despre fata asta, adăugă întorcându-şi privirea către Constance. A reuşit să iasă vie dintr-o închisoare indiană şi i-a supravieţuit unui soţ nepotrivit. Nu cred că se va lăsa, atât de uşor, dată la o parte.

Aflată pe ringul de dans, Constance era conştientă de atenţia pe care o atrăgea. S-ar fi simţit ofensată, dacă nu ar fi fost remarcată. Îi luase ore bune ca să se aranjeze. Se machiase, ca să pară că are ochii mai mari, iar gura mai copilăroasă. Îşi pieptănase fiecare şuviţă de păr, astfel încât să afişeze o inocenţă nonşalantă. Întrucât nu avea bani ca să ţină cu simbrie nici slujitoare, nici croitoreasă, îşi cosea şi modifica singură rochiile, până când obţinea un aspect fără cusur.

Ştia că femeile mai în vârstă o bârfeau în spatele evantaielor. N-aveau decât. Cunoştea foarte bine arta bârfei, de pe vremea când trăise în Calcutta: era ultima consolare a femeilor care îşi pierduseră frumuseţea şi nici nu aveau vreo altă calitate. Întrucât farmecele lor nu mai erau de interes pentru bărbaţi, îşi consumau energia vorbindu-le de rău pe cele care le luaseră locul.

Chiar şi bârfa îşi avea rolul său. Dacă femeile acelea o vorbeau de rău pe Constance soţilor lor, cu atât mai voluptuos se uitau soţii la Constance. Iar dacă o invitau în casele lor ca să rânjească la ea – cine ştie pe cine ar fi putut întâlni, odată intrată pe uşă?

Femeile îi dădeau atenţie pentru că bărbaţii se uitau la ea – şi acest lucru era tot ce conta. Le simţea ocheadele, chiar dacă se prefăcea că nu-i bagă în seamă, le absorbea privirile şi îşi trăgea puterea din ele. Nu era vanitoasă. Asemenea rochiei de pe ea, care îi ţinea sânii încordaţi, existenţa ei se afla la un capăt de aţă de dezastru. Era animată însă de o energie delicioasă. Când călătorise cu caleaşca din Lorient, îşi promisese două lucruri: că va supravieţui şi că nu va mai fi niciodată la fel de plictisită, aşa cum se simţise în compania lui Lascaux.

Dansul se termină. Făcu o reverenţă în faţa partenerului, acesta înclinându-se la rândul său, în timp ce trăgea cu ochiul, pe furiş, la partea de sus a decolteului.

— Îmi acordaţi privilegiul următorului dans, madame? întrebă acesta.

Simulă o expresie de profund regret.

— Vai, l-am promis deja altcuiva. Şi la fel şi următoarele cinci dansuri.

Fata îi văzu expresia demoralizată de pe chip.

— Vom dansa, cu siguranţă, înainte ca seara aceasta să se termine, monsieur. Te voi căuta.

Dar nu-şi putu onora promisiunea. Ceata de bărbaţi din jurul ei – tineri, eligibili, înflăcăraţi – o ţinură ocupată toată seara.

Era aproape ora unsprezece şi cina urma să fie servită în scurt timp, când uşa de la camera de festivităţi se deschise. Apariţia noului sosit îi făcu chiar şi pe muzicieni să greşească o notă. Luă un pahar de vin de pe tava unui servitor şi îl dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură, rotindu-şi privirea în jurul încăperii.

— Generalul Maior de Corbeil, anunţă valetul.

Constance dansase cu spatele la el. Când îi auzi numele, aproape că îşi calcă partenerul pe picior, dar rezistă impulsului de a se holba. Numele lui îi rămăsese întipărit în memorie, alături de restul detaliilor acelui teribil asediu. El fusese acolo doar pentru un moment, o clipă la scara acelei campanii măreţe. Cu siguranţă, nu avea cum s-o recunoască.

Dar dacă o va recunoaşte? Dacă generalul îşi va aduce aminte că se măritase cu căpitanul Lascaux? Dacă ştia că Lascaux nu pierise pe mare, ci trăia alături de nevasta sa cea grasă undeva în Bordeaux? Constance ar fi fost distrusă.

Privi peste umăr. Discret – dar nu suficient de discret. Privirile li se întâlniră. Faţa lui Corbeil, deja palidă, deveni cadaverică. Buzele lui păreau însângerate, ca ale unui animal care se hrănise dintr-un stârv. Tresări ca şi cum l-ar fi lovit cineva cu piciorul.

Constance şi Corbeil îşi întoarseră spatele unul altuia în aceeaşi secundă, dar schimbul lor de priviri nu rămase neremarcat de una dintre femeile de pe marginea ringului de dans. Fără să ştie subînţelesurile, dornică să facă prezentările, femeia spuse:

. ^ O cunoaşteţi pe doamna de Courtenay, generale?

— Nu» răspunse Corbeil, scuturând din cap.

Constance nu-l contrazise. Generalul îi aruncă o privire de parcă ar fi vrut să o ucidă, deşi fata nu avea nici cea mai vagă idee ce i-ar fi putut provoca o asemenea reacţie. Se simţea doar cuprinsă de uşurare că nu-i trădase secretul.

Cu o mişcare seacă din cap, Corbeil se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă. Privind dinspre mesele de jucat cărţi, femeile mai în vârstă îşi aplecară capetele şi schimbau impresii în spatele evantaielor.

— E ceva din trecutul lor, fiţi atente ce vă spun.

— Cine ştie ce s-a întâmplat în India.

— Doar nu crezi că poate fi vorba despre o liaisori?

— Nu a fost o aventură cu final fericit. Ai văzut ce privire i-a aruncat?

— Pentru că e pe jumătate englezoaică, iar generalul Corbeil urăşte englezii din toţi rărunchii.

Ajunseră cu toatele la concluzia că trebuie să existe un motiv. Doar bătrâna marchiză le contrazise. Ştia mai multe despre bărbaţi decât toate femeile din încăpere la un loc. De-a lungul vieţii, îi studiase, îi examinase şi strânsese o colecţie considerabilă. Le înţelegea felul de a fi şi motivaţiile. Din punctul ei de vedere, nu ura îl domina pe Corbeil, ci un sentiment cu totul şi cu totul diferit.

Îşi păstră gândurile doar pentru ea.

*

După balul marchizei, Constance primi atât de multe invitaţii, încât nu ar fi avut timpul fizic să le onoreze pe toate. Invitaţii la prânz, cină, plimbări, picnicuri, curse: nu era nicio ocazie la care să nu fi fost bine primită. Stătea în loje private la Comedia Franceză şi la Operă. Era invitată la plimbări în Bois de Boulogne. Vizita locuinţe somptuoase din oraş sau castele imense din zona rurală. Toate gazdele îi complimentau manierele impecabile, felul şarmant în care făcea conversaţie şi tovărăşia animată.

Era adevărat însă că nu toată lumea avea, într-un final, o părere atât de bună. Un negustor bogat din Poitiers declară că fata avea o inimă de piatră. Fiul contelui d'Artois petrecu trei zile plângând, închis în cameră, după ce-i respinse scrisorile. Avusese loc şi un mic scandal, când la un castel din apropiere de Rheims, soţul gazdei fusese găsit în dormitorul lui Constance, la ora trei dimineaţa, fără haine pe el. Susţinuse că este somnambul. Invitaţiile primite de Constance sporiseră din nou.

Familia Courtney avusese mereu talent la negustorie. Constance îşi folosise acest talent pentru propriul domeniu de interes. Ştia să speculeze

sentimentele bărbaţilor, iar aventurile ei erau – în felul lor – la fel de reuşite ca şi ale strămoşilor ei corsari. Primise multe cadouri pe care le investise apoi, obţinând un profit considerabil, după ce persoana care i le dăruise nu mai era prin preajmă. O pereche de cercei cu diamante îi permisese să-şi angajeze o slujnică, astfel încât să nu mai petreacă atât de multe ore aranjându-se şi pregătindu-se. În schimbul unui colier, obţinuse o locuinţă mai bună, situată pe rue de Varenne, unde, graţie discreţiei proprietarei, putea primi vizitatori fără niciun fel de jenă. Dar nici măcar în aceste circumstanţe, nu avea suficient de mulţi bani. Şirul nesfârşit de angajamente mondene necesita mereu haine noi, iar numărul rochiilor din garderoba sa crescuse asemenea florilor la venirea primăverii. Pe cât de repede obţinea profit, trebuia să reinvestească câştigurile în viitorul afacerii ei.

Câteodată, după ce-i pleca iubitul, rămânea trează, goală sub lumina lunii. În orele acelea târzii, se întreba cât de mult mai putea continua aşa. Dar apoi îşi aducea aminte de exaltarea care o cuprindea când o privea un bărbat, puterea care o liniştea când îi permitea să-i sărute mâna. Amărâta care fusese închisă în Gaura Neagră era moartă. Aici, pe acest pământ nou, era stăpâna propriului destin.

Şi erau încă alte lumi mai bogate care aşteptau să fie cucerite.

*

Părea că jumătate din protipendada Parisului voia să o cunoască. Dar Constance avea puţini prieteni şi aproape niciunul în care să aibă încredere. Excepţia era o femeie mult mai în vârstă, marchiza de Sologne, care o căutase după ce îşi făcuse debutul în societate cu ocazia balului. Avea trăsături fine şi colţuroase care aduceau aminte de frumuseţea de odinioară. Era singura femeie cu care Constance nu se simţea ca într-un concurs. Când vorbea cu marchiza, îşi putea permite să fie sinceră. Bătrâna femeie era atât de isteaţă, încât era imposibil să o tragi pe sfoară.

Într-o zi, pe când se plimbau pe Grande Allăe din Jardin des Tuileries, marchiza o întrebă dintr-o dată:

— Cât crezi că o să mai reuşeşti să joci jocul ăsta?

Constance zâmbi. Petrecuse nenumărate ore în faţa oglinzii, exersând zâmbetul perfect. Se înţepa câteodată cu un ac pentru a se forţa să zâmbească chiar şi atunci când era cuprinsă de durere.

— Din păcate nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

— Din păcate, ştii, spuse marchiza. Urci nişte trepte, draga mea, şi cu cât te afli mai sus, cu atât riscul de a te prăbuşi este mai mare. Singura întrebare

este dacă te vei putea opri înainte să cazi.

Constance continua să zâmbească, dar sufletul îi era plin de neliniște. Știa cât de nesigură era situația în care se afla. Trăise în Paris timp de aproape un an fără niciun venit. Darurile primite de la admiratori erau folositoare, dar viața era costisitoare și avea în permanență nevoie de finanțe suplimentare. Depășise cu mult scadența datoriilor. În dimineața aceea, proprietara îi spusese că dacă nu plătește într-o săptămână suma pe care i-o datorează trebuie să plece.

Marchiza o fixă cu o privire subtilă.

— Când te vei opri? După ce vei pune mâna pe un conte? Un duce? Sau atunci când îți vei face intrarea la Versailles? Când vei ajunge în patul nimeni altuia decât regele Franței – vei fi mulțumită atunci?

Zâmbetul lui Constance păli. Aruncă o privire împrejur, speriată că cineva ar fi putut-o auzi.

— Am nevoie de protecție. Vreau să mă simt în siguranță.

— Și crezi că dacă mai avansezi o treaptă, te vei simți mai în siguranță?

Marchiza râse.

— Cunosc tentația. Atunci când jocul se încinge și o singură carte poate face diferența dintre avere și sărăcie. Dar calea aceasta nu duce decât la ruină.

— Te îndoiești de talentele mele în a juca acest joc?

— O vreme, Parisul ți-a stat la picioare pentru că ai fost o noutate șarmantă. Dar frumusețea e trecătoare, iar noutatea se estompează. Nu te-am mai văzut la operă în ultimele două săptămâni.

— Nu m-am simțit în apele mele.

— Ești atât de fermecătoare când minți. Adevărul este că nu ai fost invitată. Începi să-ți pierzi din strălucire. Îți spun ca unei prietene. Scandalurile se țin după tine. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să neg zvonurile, dar gura lumii e slobodă. Sunt sigură că îți imaginezi lucrurile pe care le spun. Puțină celebritate nu strică, dar într-o zi vei merge prea departe. Nu ai familie și nici vreo moștenire de pe urma căreia să trăiești. Te vei prăbuși de la mare înălțime.

Ajunseră într-un colț unde trei femei de moravuri ușoare, îmbrăcate strident, râdeau împreună. Lui Constance nu-i dispăruse zâmbetul de pe chip, dar în ochi i se iviră lacrimi pe care nu voia să le lase să-i curgă pe obraji. Se simțea dezgolită, expusă, ca atunci când se afla în patul nababului.

— De ce îmi spui toate aceste lucruri?

— Pentru că îţi sunt prietenă şi îţi admir curajul.

Nu era nimic neadevărat în vorbele acestea. La fel de adevărat era că pusese prinsoare pe o sută de livre cu una dintre prietenele ei că fata îşi va găsi un soţ înainte ca reputaţia să-i fie compromisă, dar nu pomeni acest lucru. Sărmana Constance era şi aşa destul de stresată.

Îşi continuară plimbarea, pietrişul scârţâindu-le sub picioare. Constance ştia că marchiza are dreptate. Dar nu se temea doar de reputaţia ei în pericol. Dacă s-ar fi măritat – dacă ar fi încetat să mai joace şi s-ar fi retras de la masa de joc – ce s-ar fi întâmplat atunci? O viaţă plictisitoare de matroană respectabilă, închisă într-un castel de la ţară, unde ar putea să producă moştenitori pentru vreun aristocrat fără importanţă? De asta scăpase ea din Gaura Neagră şi din încercarea nababului de a o viola?

— Ce zici de el? spuse ea dintr-o dată.

Un bărbat se apropia pe alee, purtând o uniformă splendidă de husar. Epoleţii de colonel îi străluceau pe umeri.

Marchiza ridică din umeri.

— Fereşte-te din calea lui! Bărbatul acela este mai veninos ca un cuib de vipere.

Dar bărbatul le zărise. Se îndreptă înspre ele şi îşi scoase pălăria cu un gest atât de dramatic, încât Constance nu-şi putu abţine un chicot.

— Madame, spuse în timp ce o saluta pe marchiză.

— Monsieur de Mauvieres, răspunse femeia cu răceală.

Îşi îndreptă privirea spre Constance, iar fata simţi cum o cuprind emoţiile. Era mult mai în vârstă ca ea, avea în jur de patruzeci de ani, dar îi venea bine. Ridurile micuţe care-i crestau colţurile ochilor îi dădeau o expresie atotcunoscătoare, iar o cicatrice de pe obraz îi făcea gura să arate ca şi cum ar fi fost încremenită într-un rânjet sardonic, permanent.

— Ai făcut din nou razie pe la vreo mănăstire ca să găseşti o astfel de întruchipare a frumuseţii? o întrebă el pe marchiză. Cum de n-am mai întâlnit-o până acum?

— Credeam că raziile prin mănăstiri simt specialitatea ta, îi dădu marchiza replica. Aceasta este Constance de Courtenay, o văduvă respectabilă. Se află la Paris de un an.

Mauvieres îi prinse mâinile lui Constance într-ale lui şi o privi insistent. Nu mai roşise de mult timp, dar o nuanţă de roz i se urcă în obraji, la intensitatea atenţiei lui.

— Deci aceasta este faimoasa Constance de Courtenay, spuse el. Chiar şi în primele linii ale războiului cu Prusia, numele tău este o întruchipare a farmecului şi a desăvârşirii.

Constance o putea simţi pe marchiză emanând dezaprobare. Dar Mauvieres avea o energie irezistibilă.

— Aţi luptat pe front?

— Am fost la Hamelin. Dar frumuseţea nu ar trebui să-şi bată capul cu astfel de treburi urâte. Acum sunt la Paris şi singurele mele preocupări sunt bucuria şi plăcerea. De fapt, am bilete la operă vineri. Poate îmi veţi face cinstea de a mă însoţi.

Privirea pe care i-o aruncă în timp ce-i făcea invitaţia era atât de intensă, încât Constance aproape că acceptă. Un ghiont în coaste primit de la marchiză o făcu să se răzgândească.

— Vai, nu pot…

— Poate va exista şi o altă ocazie, spuse el cu o expresie de dezamăgire pe chip.

— Mi-ar face plăcere.

— Până atunci, au revoir.

Îşi scoase din nou pălăria şi îi sărută mâna. Constance zăbovi cu privirea asupra lui în timp ce bărbatul se îndepărtă voios.

— Părea un domn foarte agreabil, şopti ea. Nu înţeleg de ce spuneţi că este „periculos”.

— Bărbatul acela are multe feţe şi îşi calculează pe care s-o arate cu o viclenie pe care nu o poţi înţelege, spuse marchiza pe un ton plin de temeri. Stai departe de el, dacă ţii la viitorul tău.

Dar când veni vinerea, Constance se afla la Hotel de Bourgogne, îmbrăcată cu cea mai îndrăzneaţă rochie pe care o avea în garderobă. Cu rugăminţi, obţinuse biletul de la o prietenă a cărei mamă era bolnavă şi nu putea merge – Constance nu-şi permitea să cumpere singură bilet. Mai era doar o noapte, iar apoi ar fi putut fi evacuată din locuinţa unde stătea cu chirie.

— Bărbatul acela de acolo te priveşte cu foarte mare atenţie, spuse prietena ei, arătând către o lojă în partea opusă a sălii, în timp ce orchestra îşi acorda instrumentele.

Constance se prefăcu că nu observă.

— Sunt sigură că privirile lui sunt îndreptate către tine, draga mea Sophie.

— Crezi? spuse Sophie aranjându-şi pe furiş corsajul rochiei, îl cunoşti?

— Ar trebui?

— Este colonelul de Mauvferes. Se spune ca ar avea o soldă de cincizeci de mii pe an, dar mama mi-a interzis să intru în vorbă cu el. Are o reputaţie dubioasă.

— Mama ta este foarte înţeleaptă, spuse Constance.

După spectacol, însă, când Sophie se duse să-şi pudreze faţa, auzi o voce familiară în spatele ei.

— Aşadar ai venit în cele din urmă.

În salon era o mare aglomeraţie. Aerul duhnea a pudră pentru peruci şi a ceară de la lumânări. Mauvieres se aplecă, apropiindu-şi faţa la doar câţiva centimetri de a ei. Constance simţi din nou cum se îmbujorează. Îşi spuse că este probabil de la căldura din încăpere.

— Crezusem că opera o să fie despre India, spuse Constance. Aşteptam cu nerăbdare să văd ce înţelege Parisul despre ţara în care am crescut.

Opera era Les îndes Galantes – Indiile galante – de venerabilul compozitor Rameau. De fapt, libretul se dovedi a fi despre indienii din America de Nord, un subiect care o interesa foarte puţin pe Constance.

— Dumnezeule, America este la mare modă acum, spuse Mauvieres. În curând, toată lumea va purta blănuri de urs şi îşi va picta faţa. Regele strânge o armată numeroasă cu care să invadeze coloniile britanice de acolo şi să le cucerească odată pentru totdeauna. Mi s-a propus şi mie să preiau comanda unui regiment.

— Şi veţi seduce o sărmană prinţesă indiană şi o veţi pune să aleagă între domnia voastră şi iubitul ei băştinaş, aşa cum se întâmplă în spectacol?

Privirea lui Constance străluci. Mauvieres pretinse că stă o clipă pe gânduri.

— Poate. Am înţeles că femeile indience se îmbracă cu o scandaloasă lipsă de modestie şi împart cu dărnicie favoruri.

Îşi coborî privirea peste decolteul rochiei lui Constance.

— Din fericire, voi, femeile pariziene, sunteţi nişte adevărate modele de decenţă şi virtute. Aş alege oricând o femme galante în detrimentul unei înde galante.

Era un joc de cuvinte – şi încă unul destul de riscant căci femme galante însemna femeie de moravuri uşoare.

Trăsurile începură să-şi facă apariţia, iar spectatorii se împrăştiară. Mauvieres veni atât de aproape, încât fata îi simţi respiraţia caldă pe gât.

Bărbatul îşi rezemă mâna lejer de spatele ei.

— Vino la mine în seara aceasta. Trimit birjarul să te ia. Nu va afla nimeni.

Înainte ca fata să apuce să dea un răspuns, colonelul făcu o piruetă cu o graţie de felină şi dispăru în mulţime.

*

Sophie o invită pe Constance la cină după spectacol, dar Constance pretinse că nu se simte prea bine şi refuză propunerea. Se întoarse la apartamentul său din rue de Varenne şi se aşeză la fereastră, privind ploaia care ropotea pe străzile umede. Aşteptă atât de mult încât îşi spuse că nu va veni. Cu toate acestea, nu se mişcă din dreptul geamului.

Era aproape miezul nopţii, când auzi un huruit de roţi pe caldarâmul alunecos. Ieşi din casă şi se îndreptă cu repeziciune către poarta unde trăgeau trăsurile, sigură ca nu o văzuse nimeni. Birjarul plesni din bici. Trăsura se puse în mişcare.

Merseră cu viteza. După miezul nopţii, Parisul nu era un loc sigur, mai ales după ce lăsară în urmă zidurile protectoare ale oraşului. Constance ştia din poveştile terifiante care îi ajunseseră la urechi că bandiţii şi tâlharii stăteau la pândă în locuri întunecate. Traversară Bois de Vincennes. În lumina felinarelor trăsurii nu zarea decât mănunchiuri dese de ramuri, câteodată atât de apropiate, încât zgâriau portierele trăsurii asemenea unei blăni. Îşi înfăşură mai strâns şalul în jurul umerilor dezgoliţi.

În cele din urmă, drumul denivelat se transformă într-o alee solidă. Trăsura trase în faţa unui castel imens. Întrezări zidul vechi din piatră masivă şi nişte turnuri austere, înainte ca un servitor în livrea să o conducă înăuntru.

Deşi cea mai mare parte din locuinţă era cufundată în întuneric, în salon ardea un foc generos. Servitorul îi aduse un pahar de vin fiert, după care se retrase. Se aşeză lângă foc încercând să se încălzească.

— Ai venit.

Vocea lui Mauvieres răsună atât de neaşteptat în casa aceea sumbră, încât Constance se ridică brusc de pe scaun. Vinul i se prelinse pe degete. Colonelul stătea în pragul uşii cu o sticlă în mână. Nu purta redingotă sau cravată, iar cămaşa îi era descheiată la nasturi până în dreptul buricului.

Se apropie de ea. Flăcările aruncau umbre lungi în spatele lui, iar trofeele de vânătoare îi priveau de pe perete. Constance se simţi cuprinsă de o străfulgerare de teama.

Bărbatul o prinse de mână şi îi linse vinul de pe degete. Dinţii lui îi atingeau pielea. Fata se simţea descumpănită. Cunoştea foarte bine arta seducţiei, dar mereu, ea era cea care impunea regulile. O cuprinse un sentiment de teamă, când îşi dădu seama că pierduse controlul într-un timp atât de scurt.

— Marchiza de Sologne mi-a spus că sunteţi un bărbat crud şi periculos, şopti ea.

Mauvidres îşi dădu capul pe spate cu o expresie de groaza prefăcută.

— În tinereţe, marchiza era o curtezană binecunoscută. Odată, mi-a interpretat greşit atitudinea – izvorâtă doar din politeţe – şi mi-a făcut avansuri. Eu eram un model de discreţie, dar au început să circule zvonuri. Din păcate nu m-a iertat niciodată pentru situaţia jenantă care s-a creat.

Continuă pe o tonalitate mai coborâtă.

— Ca să ştii, aş prefera să înfrunt mai degrabă cavaleria prusacă, decât să mă apăr din nou de femeia aceea. Sânii ei sunt asemenea unor tunuri pentru asediu. Mi-e milă de bărbatul pe care şi-i antrenează.

Râseră amândoi. Mauvieres îi umplu din nou paharul, iar el luă o sorbitură direct din sticlă.

Constance nu era în apele ei. Ar fi vrut să se îndepărteze, să-şi recâştige controlul, dar Mauvieres emana un magnetism care o făcea să rămână încremenită. Îi amintea de Gerard Courtney, o încredere şarmantă, sigură că nimeni nu-i poate rezista.

Cu efort, se întoarse către tabloul de deasupra şemineului, înfăţişa un castel întunecat înconjurat de nori de furtună.

— Este foarte drăguţ. Tu l-ai…?

— Nu te-am adus aici ca să discutăm despre artă.

Dintr-o dată, Mauvieres o împinse în faţă. Constance scăpă paharul din mână, care se sparse de şemineu. O cuprinse cu mâna strângându-i sânul atât de tare, încât fata scoase un ţipăt.

— Monsieur!

Cu toată greutatea trupului o apăsă de perete. Se aplecă peste gâtul ei, sărutând-o şi muşcând-o. Îi desfăcu părul – cu gesturi brutale – şi îşi răsuci cosiţele ei lungi în jurul degetelor.

— Îţi place când fac asta?

Constance nu ştia ce să creadă. Dintre bărbaţii din Paris cu care se culcase, nu întâlnise niciunul ca el. O copleşea cu o dorinţă animalică căreia nu-i putea rezista.

Trebuia să-şi recâştige controlul. Trebuia să-şi folosească puterile, să-l atingă în locuri speciale şi să-i şoptească în ureche toate lucrurile pe care i le-ar fi putut face, aşa cum procedase I cu atâţia bărbaţi înainte. Să-i umple mintea cu promisiuni, până când îi va îndeplini toate dorinţele.

Mauvieres se îndepărtă puţin ca să se descheie la pantaloni. Constance se răsuci. Întinse mâna ca să-l atingă, dar el nu era interesat de gesturile fetei. O apucă de încheieturi şi i le imobiliză cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă mână îi sfâşie partea din faţă a rochiei şi i-o trase în jos până la nivelul şoldurilor, astfel încât braţele îi rămaseră lipite de corp.

Totul era greşit. Puterea ei izvora din trup, singura armă pe care o putea folosi împotriva bărbaţilor. Mauvieres îi luase această putere şi o transformase într-o fiinţă neajutorată. Îşi dorea să ţipe.

Şi cu toate acestea, nu opuse rezistenţă. După curtezanii şireţi şi aristocraţii cu nasul pe sus cu care era obişnuită, pasiunea lui Mauvieres era asemenea valului unui ocean care, prin forţa sa, o trăgea după sine. O parte din ea era înspăimântată, dar cealaltă îşi dorea să cedeze, să reducă la tăcere vocea aceea din mintea ei care calcula mereu în dormitor, socotind profitul şi pierderea în urma fiecărui sărut şi să se predea pur şi simplu dorinţei bărbatului de lângă ea.

O răsuci cu faţa spre perete.

— Eşti dornică?

Îşi spuse că era vorba despre o singură noapte. Îşi spuse după ce-i va satisface dorinţele, va deveni mai cumpătat. Îl lăsa să-şi satisfacă dorinţele, iar dimineaţa îl va îmblânzi, aşa cum i-a îmblânzit şi pe ceilalţi.

— Da, şopti fata.

Colonelul îi ridică fusta rochiei. Îi prinse fesele în mâini şi i le îndepărtă. O pătrunse brutal pe la spate, străpungând-o adânc şi cu putere. În ciuda vastei sale experienţe, Constance se chirci de durere.

Înăuntrul lui sălăşluia violenţa. O izbea de perete cu fiecare străpungere, ca şi cum ar fi vrut să o desfiinţeze de pe faţa pământului. Avea forţa unui taur. Iar şi iar se împingea în ea, până când corpul amorţit al fetei aproape că nu mai simţi durerea.

Cu o ultimă sforţare care aproape că o aduse în stare de inconştienţă, Mauvieres îşi dădu drumul înăuntrul ei. Se aplecă peste ea pentru o clipă, capul lui atârnându-i pe umăr, gâfâind. Mirosul de vin acrit o învălui.

Se retrase. Cuprinsă de un tremur, Constance se prăbuşi la pământ. Mauvieres se încheie la nasturi şi sună dintr-un clopoţel. Îşi făcu apariţia un

servitor care strânse cioburile, măturând de jur-împrejurul lui Constance ca şi cum ea nici nu ar fi fost acolo. Constance rămase cu privirea fixată pe un perete, ţinând strâns cu mâinile rochia sfâşiată şi aşteptând ca servitorul să părăsească încăperea.

Mauvieres o ajută pe Constance să se ridice în picioare – cu o gentileţe surprinzătoare – şi o conduse către un şezlong. Servitorul adusese două pahare cu vin proaspăt. Mauvieres îi întinse unul dintre pahare. Constance îl goli dintr-o singură sorbitură. Îi calmă starea de nelinişte, deşi nu-i putea amorţi senzaţia de arsură dintre coapse.

— Ţi-a plăcut? o întrebă Mauvieres.

Constance nu răspunse. Durerile erau prea mari ca să îşi dea seama ce simte.

Mauvieres îi interpretă greşit tăcerea.

— Nu face pe inocenta rănită cu mine! Chiar dacă te îmbujorezi, nu mai eşti demult o virgină. Dacă te bâlbâi şi plângi după puţină distracţie, s-ar putea să nu te mai invit şi a doua oară.

Constance se ridică în picioare. Simţea durere la fiecare mişcare, dar reuşi să ajungă la sticla de vin pe care Mauvlăres o pusese pe poliţa de deasupra şemineului. Îi scoase dopul, turnă energic până când paharul se umplu şi îl dădu pe gât. Mâine, îşi promise. Mâine îl va îmblânzi.

— Mi-ar plăcea să vin din nou.

Mauvieres zâmbi.

— Bun. Nimeni nu trebuie să ştie însă de mica noastră învoială. Va fi secretul nostru.

— Bineînţeles.

Birjarul o duse înapoi la locuinţa ei de pe rue de Varenne înainte de răsăritul soarelui. Constance trase perdelele şi se puse la somn, dar nu reuşi să adoarmă. Amintirile acelei nopţi îi năvăleau în minte. O mie de emoţii pe care nu le putea descifra. Atingerea lui Mauvieres era asemenea unui fier încins, atât de intensă încât nu-şi putea da seama dacă este fierbinte sau rece ca gheaţa. Se purtase brutal cu ea, fără nicio îndoială. Dar probabil era doar dovada pasiunii sale.

Constance refuza să creadă că ar putea exista un bărbat pe care să nu-l poată supune voinţei sale. Voia să-l întâlnească din nou fie şi doar pentru simplul motiv de a-şi dovedi puterea.

În cele din urmă, amintirile se transformară în vise, însă abia ce aţipise, când o trezi un ciocănit în uşă. Se aştepta să deschidă servitoarea, dar îşi

aminti că o concediase.

O cuprinse groaza când îşi dădu seama că aceea era ziua în care trebuia să plece din apartament Şocată de evenimentele de noaptea trecută, uitase care era cu adevărat motivul pentru care avea de fapt nevoie de Mauvieres. Acum rămăsese fără nimic.

Ciocănitul nu încetă. Se îmbrăcă într-o rochie de casă şi deschise uşa. Aşa cum se temuse, proprietara o aştepta ţinând o hârtie în mână. Înainte ca femeia să apuce să deschidă gura, Constance începu:

— Îmi pare rău, madame. Vă rog, mai lăsaţi-mă doar o săptămână. Am nişte promisiuni. Sunt încredinţată că voi face rost în curând de banii pe care vi-i datorez.

Proprietara o privi mirată.

— Am venit să-ţi spun exact acelaşi lucru. Ţi-au fost şterse datoriile, iar chiria este plătită pentru următoarele şase luni. Un birjar a adus banii de dimineaţă.

Teama de pe chipul lui Constance se transformă în uimire. Proprietara, şi ea văduvă, o compătimea pe tânăra doamnă. Era o chiriaşă cumsecade şi nu dorea să fie nevoită să o dea afară.

— Se pare că promisiunile de care vorbeaţi s-au îndeplinit deja, madame. Aveţi un prieten generos.

*

Constance era mândră de ea. Reuşise din nou să supravieţuiască. Atunci când dezastrul şi ruina se profilau la orizont, găsise o soluţie pentru a se salva. Nu ducea lipsă de nimic. Mauvieres o copleşea cu daruri: veşminte noi, cărţi, bilete la teatru, niciodată însă bijuterii sau cadouri pe care le-ar fi putut la rândul ei vinde. Nu avea însă importanţă. Era din nou binevenită în cele mai luxoase vile, oaspete nelipsit la toate mesele de prânz şi serate. Se întorcea însă mereu acasă înainte de miezul nopţii, se aşeza la fereastră aşteptând să audă sunetul făcut de venirea trăsurii.

Se întâlnea des cu Mauvieres. În public, era la fel de şarmant ca întotdeauna: elegant, vivace, mereu în centrul atenţiei. Avea o isteţime ascuţită şi subtilă, era mereu pregătit cu o replică usturătoare sau un răspuns. Ridiculiza fără milă pretenţiozitatea celor care îi ţineau companie, deşi într-un fel atât de indirect, încât deseori interlocutorii săi se trezeau râzând şi ei la aceste glume. Unii dintre ei îşi dădeau seama mai târziu de ascuţimea răutăcioasă din glumele sale. Alţii nu înţelegeau niciodată.

În dormitor însă, era un om diferit Constance devenise femeie în India şi îşi perfecţionase abilităţile în Paris. Credea că nu mai are nimic de învăţat despre cum să satisfacă un bărbat. Dar niciuna dintre aceste tehnici nu avea efect asupra lui Mauvlăres. La început, crezuse că era vina ei, aşa că punea în aplicare toate stratagemele şi inovaţiile care îi ajunseseră la ureche ca să-l satisfacă. Colonelul nu părea impresionat: ba mai mult, atenţia cu care îl înconjura părea doar să-l facă mai furios. În cele din urmă, fata înţelese că pe el nu-l interesau acţiunile ei. Că nu-l va putea îmblânzi. Voia să o domine, să o înjosească. Tot ceea ce ea trebuia să facă era să i se supună.

Nu ştia nimeni de idila lor. Mauvieres spuse că aşa este cel mai bine pentru ea.

— Dacă se va afla, reputaţia ta va fi distrusă, draga mea. Nu vom mai putea fi împreună.

Când erau în societate, nu o băga prea mult în seamă. Câteodată o trata în mod intenţionat grosolan.

— Doar ca să le distragem atenţia, îi spunea apoi. Bârfitoarele astea groaznice sunt asemenea unor copoi. E de ajuns să adulmece puţină slăbiciune, ca să te rupă apoi în bucăţi.

Constance nu mai ştia ce să creadă. Remarcă felul în care oamenii o priveau. Nu se mai întâlnea aproape deloc cu vechii ei prieteni şi începuse să-şi pună întrebarea dacă aceştia o evitau. Nici măcar marchiza nu-i mai răspundea atât de des la scrisori. Dacă râdeau cu toţii de ea? Oare devenise o nouă victimă a lui Mauvieres şi nu-şi dădea seama că fusese prinsă în capcană?

Dar ce ar fi putut face?

*

Prima dată când a lovit-o erau în dormitor. Colonelul fusese mereu brutal în dormitor, iar ea începuse să poarte rochii cu mâneci lungi şi gulere înalte ca să ascundă urmele de muşcături şi zgârieturi care îi rămâneau pe corp după ce făceau dragoste. Aşa că atunci când o lovi peste faţă, se gândi mai întâi că poate îl luase valul. Îi făcuse o vânătaie în jurul gurii şi trebui să stea în casă o săptămână întreagă. Minţi că este bolnavă.

A doua oară, a fost cu siguranţă un gest intenţionat. Se aflau în sufrageria castelului său, luând micul dejun – nu mai era aşa de pretenţioasă să se întoarcă acasă acum – când el îi spuse pe un ton degajat.

— Cine era bărbatul acela cu care vorbeai ieri după-amiază pe Pont Neuf?

Constance îi aruncă o privire surprinsă.

— Care bărbat?

— Într-o haină albastră cu dungi.

— Era cavalerul de Montfort.

— Erai foarte prietenoasă cu el. La un moment dat, te-am văzut râzând destul de incontrolabil.

— Îmi spusese o glumă, încercam să fiu politicoasă.

— Te-am văzut când i-ai atins braţul.

— Probabil, spuse ea încruntându-se. Poate doar pentru o clipă. Sunt uimită că ai observat. Nu mă mai bagi deloc în seamă.

Scaunul lui se prăbuşi pe spate, iar colonelul sări în picioare. Din doi paşi, era aplecat peste ea.

— Vad totul, spuse el cu un şuierat Crezi că poţi flirta şi să te dai în stambă fără ca eu să aflu? Crezi că poţi să mă faci de râs?

— Eu doar…

O lovi atât de puternic, încât izbitura o făcu să se prăbuşească din scaun. Căzu la pământ, sprijinindu-se pe unul dintre braţe cu o atât de mare forţă, încât crezu că e posibil să şi-l fi fracturat. Mauviâres se apropie şi o lovi în coaste. Ţipă şi se chirci asemenea unei mingi în aşteptarea următoarei lovituri.

Nu veni o altă lovitură. Mauvieres stătea aplecat peste ea, cu respiraţia întretăiată, trupul cuprins de convulsiile efortului de a-şi controla impulsurile. Era cel mai înspăimântător lucru dintre toate. Îşi dorea să o lovească din nou.

— Mergi în camera ta, îi ordonă.

Vocea îi tremura din cauza efortului.

— Voiam să te iau la vânătoare cu mine azi, dar mi-ai stricat planurile. Dacă nu pot avea încredere în tine atunci când ieşi în lume, atunci vei sta aici, până când vei învăţa să te comporţi aşa cum trebuie.

Fugi în camera ei. Auzi cheia răsucindu-se în broască pe dinafară.

O săptămână mai târziu, în camera ei din vilă apăru un cufăr cu toate bunurile pe care le avea în apartament.

— Nu mai avea niciun rost să-ţi plătesc chiria, din moment ce tu nu stăteai niciodată acolo, îi explică Mauviâres nepăsător. Aici va fi casa ta de acum încolo.

*

Aproape că nu mai ieşea din casă. Într-o zi, marchiza veni să o vadă. Sosi neanunţată, când Mauvferes era plecat în oraş: altfel, cu siguranţă nu ar fi fost primită. Servitorii încercară să o împiedice să intre. Abia când Constance îi auzi vocea în hol şi veni să vadă cine era, servitorii renunţară să încerce să o mai convingă că nu era nimeni acasă.

Constance şi marchiza merseră să se plimbe în grădină. Plouase, iar de pe frunzişul bogat se prelingeau picături de apă pe potecile neîngrijite.

— Cum ai ştiut că mă vei găsi aici? întrebă Constance.

Marchiza o privi cu o expresie aproape dispreţuitoare.

— Tot Parisul ştie că eşti amanta colonelului de Mauvieres. Constance tresări la auzul acelui cuvânt.

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic.

— Bineînţeles că nu. Se prefac că nu ştiu, pentru că li se pare distractiv să te vadă atât de indiferentă, atât de nerăbdătoare să te prefaci.

— Dar trebuie să mă ajutaţi, madame. Pur şi simplu m-a transformat în prizoniera lui. Mă bate, spuse ea şi îşi ridică mâneca rochiei lăsând la vedere vânătăile pământii acolo unde Mauvieres aproape că îi rupsese braţul. Mi-e teamă că într-o zi mă va omorî.

Marchiza îi răspunse cu un râs tăios.

— Nu te va omorî, are în minte un plan şi mai diabolic. Când se va plictisi de tine, te va expune public în modul cel mai umilitor cu putinţă. Te va distruge.

— De ce ar face un astfel de lucru?

— Cruzimea are oare nevoie de vreun motiv? spuse marchiza ridicând din umeri. Ţi-am spus că e periculos. Trebuia să mă fi ascultat.

Nu îi menţionă şi că o făcuse să piardă o sută de lire pe care trebuise să le plătească după ce pusese un pariu.

— Ce pot face?

— Ce suntem noi, femeile, draga mea? Sexul slab. Un bărbat poate face o sută de cuceriri fără să trebuiască să dea socoteală, dar noi, dacă lăsăm garda jos o singură dată, suntem terminate.

Citi disperarea în ochii lui Constance, dar nu era pentru prima dată când vedea tinere femei distruse şi nu avea nici cea mai mică îndoială că nu era nici pentru ultima dată. Nu o putea compătimi pe Constance mai mult decât şi-ar fi compătimit un adversar de la jocul de cărţi. Era o regulă valabilă în orice joc: cineva trebuia să piardă.

Îşi continuară plimbarea în tăcere.

— Trebuie să pleci, spuse Constance în cele din urmă. Dacă se întoarce şi te găseşte aici va fi foarte furios pe mine.

Vocea lui Constance era atât de sleită, atât de plină de frică şi dezolare, încât chiar şi marchiza simţi că i se înmoaie puţin inima. Încercă să găsească un crâmpei de alinare pe care să-l ofere fetei.

— Singura modalitate de a câştiga lupta cu un bărbat este cu ajutorul unui alt bărbat, spuse ea.

Şi pentru că nu se putu abţine, continuă:

— Dar nu cred că vei găsi vreunul.

Constance se temea că servitorii îi vor spune lui Mauvieres despre vizita marchizei. Ştia că ar fi bătut-o dacă afla. Dar servitorii ştiau că vor fi şi ei pedepsiţi pentru că au lăsat un vizitator să intre în casă, aşa că şi-au ţinut gura.

Când Mauvieres se întoarse în seara aceea, era binedispus. Îi aduse lui Constance un cadou. Fata îl despachetă pe când se afla în dormitorul ei.

Era o rochie. De culoare stacojie, cu un corsaj atât de decoltat, încât ar fi putut pur şi simplu să lipsească. Avu nevoie de o clipă pentru a-şi trage răsuflarea.

— Probeaz-o, spuse Mauvlăres, trântindu-se pe pat.

Se dezbrăcă şi rămase doar în corset, simţindu-i privirea examinând-o de sus până jos. Încercă să nu dea atenţie neorânduielii de vânătăi şi tăieturi pe care le vedea în oglindă. Avu nevoie de trei servitoare care să-i tragă, împingă şi îndese rochia pe trup.

Când se privi în oglindă, aproape că izbucni în lacrimi. Efectul era uimitor, mesajul, mai mult decât evident. Chiar şi femeile de moravuri uşoare de pe aleile dosnice din jurul operei ar fi pălit la vederea unei astfel de rochii. Semăna leit cu păcătoasa Izabela din Biblie.

— Nu-ţi place?

Vocea lui era ascuţită şi periculoasă.

— Este cea mai frumoasă rochie pe care am purtat-o vreodată, spuse Constance înfiorându-se. Dar de ce…?

— Săptămâna viitoare va avea loc un bal la Palais Royal. Toată lumea bună va fi acolo. Vei merge cu mine. Vreau să porţi rochia aceasta.

Cuvintele marchizei răsunară în mintea ei, nepăsătoare şi definitive. Când se va plictisi de tine, te va expune public în modul cel mai umilitor cu putinţă. Te va distruge.

Să sosească la bal alături de un bărbat care nu îi era soţ, îmbrăcată ca o prostituată fără ruşine: Parisul va vui luni bune. Constance va fi izolată şi tratată aşa cum merita o adevărată târfa.

Mauvlăres îi citi disperarea din privire şi zâmbi.

— Ai vreo altă întâlnire la care trebuie să mergi?

— Bineînţeles că nu.

Îşi perfecţionase talentul de a minţi şi de a zâmbi în aceste ultime luni, încercând disperată să nu-i ofere niciun motiv pe care să-l folosească pentru a o agresa.

Sala de bal de la Palais Royal era afumată de la miile de lumânări. Flăcările lor străluceau într-o diversă sclipire de splendoare: şnur din aur, fir din aur, nasturi din aur şi medalii din aur. Dacă soarta războiului pentru cucerirea lumii s-ar fi putut decide, într-un moment de geniu, în sălile de bal din Europa, Franţa ar fi fost deja declarată învingătoare.

Constance şi Mauvlăres sosiră târziu. El dorea ca toată lumea să fi ajuns deja, ca să fie martori la apariţia ei, iar Constance contribuise şi ea la întârziere pentru că îi luase o veşnicie să-şi aranjeze toaleta. Începuse să se poarte atât de irascibil cu servitoarele, încât erau bucuroase când le trimitea din budoar.

Mauvieres o aştepta în trăsură atunci când coborî. Nu era o seară răcoroasă, dar purta o pelerină lungă care îi ajungea până la glezne, fără să lase să se vadă nimic din ceea ce era dedesubt.

În holul de la intrarea în sala de bal, Mauvlăres îşi aruncă pălăria şi haina înspre un valet. Consumase alcool toată după-amiaza şi era într-o dispoziţie exuberantă.

— Îţi dezbraci pelerina, draga mea?

— Nu sunt pregătită, răspunse fata. Voi aştepta până când ajungem în sala de bal.

Se strecură înăuntru, după care numele ei fu anunţat. În salon domnea un aer închis şi greu de respirat de la atâtea trupuri şi lumânări. Simţea cum toate privirile din încăpere se întorceau către ea. Mulţimea se dădu în lături ca să-i facă loc să treacă.

Mauvidres o urma îndeaproape. Când ajunse în mijlocul încăperii, dedesubtul candelabrului principal, colonelul spuse cu voce tare:

— Ţi-e cald, draga mea, nu-i aşa? Permite-mi să-ţi iau pelerina.

Constance se întoarse înspre el. Se forţă să afişeze cel mai încântător zâmbet pe care îl exersase în faţa oglinzii şi încercă să-şi calmeze tremurul

din trup. Nu mai era cale de întoarcere după acest moment.

— Bineînţeles.

Colonelul bâjbâi cu mâinile tremurânde în căutarea nasturilor. Mauvieres încercă să-şi ascundă nerăbdarea. Din candelabrul de deasupra, picături minuscule de ceară se scurgeau asemenea unor fulgi de zăpadă.

Fata ridică din umeri, iar pelerina căzu la podea.

Mauvieres se holbă la Constance cu o furie nedisimulată.

— Ce e asta? bolborosi el.

Fata făcu o mică piruetă, iar faldurile fustei se deschiseră larg în jurul taliei.

— Îţi place?

Nu purta rochia roşie de prostituată pe care i-o dăruise colonelul. Era o altă ţinută, cu mâneci lungi, cu guler pe gât ca să ascundă vânătăile pe care chiar el i le făcuse. Singurul ornament era un petic de dantelă deasupra corsajului. Constance îl cususe chiar ea noaptea târziu, după ce Mauvieres şi servitorii se culcau.

Fiecare centimetru de ţesătură – pânza, dantela, nasturii şi cămaşa de dedesubt – erau de un alb pur şi virginal.

Constance făcu o reverenţă către Mauvieres.

— Îmi acordaţi acest dans, monsieur?

Pentru o secundă, avu impresia că va face infarct şi se va: prăbuşi la pământ Faţa i se învineţi de furie, iar venele de la gât îi pulsau nervos pe lângă gulerul cămăşii. Palmele i se încleştară în pumni, care tremurau de o parte şi de cealaltă a trupului Fata îşi dădu seama că dorea să o lovească» îl încurajă printr-un zâmbet. Toată lumea va şti ce brută se ascunde cu adevărat în el.

Mauvieres nu era însă vreun naiv. N-ar fi lovit o femeie când toate privirile protipendadei pariziene se îndreptau asupra lui. Controlându-şi furia, se aplecă înspre ea şi-i şopti la ureche.

— Mi-o vei plăti!

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere. În urma sa se auziră chicote şi şoapte. Niciunul dintre cei care priviseră nu înţelese ce se întâmplase cu adevărat, dar bârfa va compensa cu prisosinţă informaţiile lipsă.

Unul dintre valeţi ridică pelerina căzută pe podea. Orchestra începu să cânte din nou. Ignorând privirile aţintite asupra sa, Constance îşi făcu drum până în celălalt capăt al sălii. Se simţea dezamăgită. Pariase totul pe o singură carte, crezuse că Mauvieres o va lovi, dar se înşelase.

Dacă se va întoarce la castel, o va ucide. Dar unde altundeva s-ar putea duce?

Nu putea dansa. Îşi dăduse cu atât de multă pudră pe faţă ca să-şi ascundă vânătăile şi să arate prezentabil, încât orice strop de transpiraţie ar distruge efectul Se umilise atât de tare, încât acum se simţea ca şi cum trebuia să adune una câte una fărâmele de demnitate care îi mai rămăseseră.

— Nu dansaţi, madame?

Se întoarse către bărbatul care i se adresă. Era generalul Corbeil. Purta o uniformă splendidă, plină de medalii, dar cu toate acestea stătea singur şi stingher. Impresia generală ar fi fost mai degrabă tristă – dacă ar fi avut loc în inima ei pentru milă.

— Constance de Courtenay, se prezentă.

Se întrebă de ce venise la ea. Soarta încerca s-o ia peste picior aducându-i toţi duşmanii în acelaşi loc?

— Ne-am mai întâlnit odată înainte, la balul marchizei de Sologne.

— Ştiu cine sunteţi.

Vocea sa emana o intensitate stranie, atât de diferită de şarmul superficial pe care îl afişau cei din beau monde. Constance nici nu-şi mai amintea când întâlnise ultima oară pe cineva care să-şi rostească vorbele cu atât de multă naturaleţe.

— Şi de fapt ne-am mai întâlnit de două ori înainte, dacă îmi aduc bine aminte. La bal… şi în Calcutta.

Constance îl fixă cu o privire îngrijorată.

— Nu credeam că îţi mai aminteşti.

— Cum aş fi putut uita.

Nimic mai adevărat: se întâlniseră pe când ea zăcea cu faţa în jos, dezbrăcată, în patul nababului. Cu toate acestea, Corbeil nu părea să fie omul căruia să-i placă să dezgroape trecutul. Deşi era greu să-şi dea seama în lumina difuza a lumânărilor, i se păru că-l vede îmbujorându-se.

În mintea lui Constance înmuguri o idee.

— N-am avut niciodată prilejul să-ţi mulţumesc, spuse ea şoptit.

— Nu am făcut mare lucru, spuse el brusc. Nu-l puteam lăsa pe nabab să dea ordine unui francez.

— A fost un gest foarte galant, insistă ea.

Corbeil se încruntă. Deşi era general în armata Franţei, gesturile sale trădau o oarecare stângăcie. Fetei îi era teamă că la un moment dat va pleca de lângă ea, pur şi simplu pentru că i se va face jenă.

Îl prinse de braţ. Corbeil tresări, dar nu-şi retrase braţul îl conduse către un colţ al încăperii.

— Bărbatul cu care am venit este un monstru, spuse ea precipitat. Mă ţine prizonieră în castelul lui şi mă bate de parcă aş fi un câine. M-ai salvat o dată. Te rog, salvează-mă din nou!

Corbeil o fixă cu privirea. Era mai degrabă un bărbat apatic, iar fata îşi dădu seama că este frământat de o senzaţie de disconfort.

— Dar ce legătură am eu cu asta?

— Este imul dintre ofiţerii dumneavoastră – colonelul de Mauvlăres.

Pe faţa impasibilă a lui Corbeil nu se putea citi nicio urmă de surpriză.

— Mi-au ajuns la urechi astfel de zvonuri, dar este unul dintre cei mai buni comandanţi ai mei. Dacă toţi ofiţerii s-ar purta precum sfinţii, n-aş câştiga niciodată vreo bătălie.

Constance simţi că speranţele ei se spulberă încetul cu încetul. Prinse mâinile lui Corbeil într-ale sale şi îl privi implorator în ochi.

— Este o brută.

— Regele mi-a cerut de curând să-l numesc unul dintre aghiotanţii mei pentru campania americană.

Vestea că Mauvieres ar urma să plece din Paris ar fi trebuit să o liniştească pe Constance. Dar era din păcate prea târziu, îi sfidase dorinţele, iar el se va răzbuna.

Îşi ridică mâna şi îşi descheie gulerul înalt al rochiei, întorcându-se cu faţa spre perete, astfel încât să nu o poată nimeni vedea. Corbeil încercă să privească în altă parte, dar fata insistă. Dădu pânza la o parte, dezvelindu-şi pielea palidă şi partea de deasupra sânilor.

— Priveşte-mă, generale! Uite ce mi-a făcut colonelul de Mauvlăres.

O vânătaie pământie îi acoperea clavicula. Trase de marginea de sus a corsetului până când lăsă la vedere o altă umflătură roşiatică pe pielea impecabilă de pe sân. Corbeil se holba ca prins într-o vrajă.

— Vă rog, monsieur. Dacă m-aţi putea ajuta în această chestiune, aş face orice ca să vă răsplătesc.

*

Mauvieres ajunse la cartierul general al armatei încă indispus după noaptea de dinainte. Rămăsese în oraş, aşa că nu avusese încă prilejul să o pedepsească pe Constance. Tot nu-i venea să creadă că ipocrita aceea mică îl sfidase. Furia care crescuse în interiorul lui era asemenea unui bestii întunecate care îi devora inima.

Faptul că fusese nevoit să aştepte mai bine de o oră nu îi îmbunătăţise starea de spirit. În timp ce stătea în anticameră aşteptând să fie convocat, îşi imagina ce i-ar face lui Constance când va da de ea.

Generalul-maior Corbeil stătea în spatele unui birou impunător, dedesubtul unui portret în mărime naturală al regelui Ludovic al XV-lea. În încăpere nu mai exista un alt scaun, aşa că Mauvieres era nevoit să stea în picioare.

— Ai uitat să dai onorul, observă Corbeil.

— Credeam că am fost convocat de secretarul de stat pentru război, spuse Mauvieres înroşindu-se la faţă.

— Nu se simte bine.

Corbeil analiza în continuare hârtiile de pe biroul său, ignorându-l pe Mauvlăres. Colonelul începu să-şi piardă răbdarea.

— De ce m-ai convocat? răbufni în cele din urmă.

Corbeil îşi ţuguie buzele într-un gest de dezaprobare.

— Am primit ordine să te trimit dincolo de ocean.

Mauvlăres nu încerca să-şi ascundă exasperarea. Generalul îi era într-adevăr superior în grad, dar se trăgea dintr-o familie modestă de provincie, fără niciun renume. Dacă era vorba despre educaţie, avere şi reputaţie – adică toate aspectele importante – Mauvlăres îi era cu mult superior.

— Mi-e teamă că ai rămas în urmă cu veştile, monsieur, spuse el cu superioritate. Regimentul meu se pregăteşte deja să se îmbarce pentru Quebec.

Corbeil nu se simţi ofensat de tonul colonelului. Buzele lui subţiri se arcuiră într-un zâmbet.

— Acelea au fost vechile ordine, monsieur. Au fost modificate.

Mauvlăres nu înţelegea ce voia să spună. Făcu un pas în faţă, statura sa profilându-se ameninţătoare peste Corbeil.

— Chiar regele a spus că vrea să mă trimită în Canada.

Corbeil se uita în vraful de hârtii, evitând să întâlnească privirea colonelului. Aşa deci, se gândi Mauvieres. Burghezul ăsta de neam prost o să înveţe să nu mai aibă idei care nu sunt de nasul lui.

Când Corbeil îşi ridică privirea, atitudinea lui nu exprima nici frică, nici umilinţă. Îi înmâna o hârtie lui Mauvlăres, privindu-l cu nişte ochi în nuanţe de gri şi imperturbabili.

— Acestea sunt noile tale ordine. Regele le-a semnat azi-dimineaţă.

Faţa lui Mauvieres se făcu albă ca varul, în timp ce citea cele scrise pe hârtie, după care pielea sa începu să capete o nuanţă cenuşie. Privirea îi rămase aţintită pe masivul sigiliu regal lipit de hârtia care conţinea ordinul.

— Ce e asta? se bâlbâi colonelul.

— Exact ce scrie acolo. Ai fost detaşat în Indiile de Vest.

Mauvieres se uită la el cu o privire plină de groază. Indiile de Vest erau echivalentul unei condamnări la moarte: în insule se răspândise febra galbenă şi te puteai considera norocos dacă reuşeai să supravieţuieşti şase luni.

— Dar… de ce?

— Regele are nevoie de cineva cu priceperea ta în aceste teritorii. Au evadat mulţi sclavi care trebuie capturaţi, iar contrabandiştii trebuie aduşi în faţa justiţiei. Iar din câte ştiu, clima este minunată.

— Este vorba despre o greşeală. Trebuie să vorbesc personal cu regele.

— Mi-e teamă că nu mai este timp acum. Trebuie să ajungi la Brest chiar în această seară. Vasul la bordul căruia vei călători ridică vineri ancora.

Corbeil se ridică în picioare, semn că audienţa luase sfârşit. Mauvieres rămase nemişcat. Abia când Corbeil sună din clopoţel şi îşi făcu apariţia un asistent, colonelul consimţi să fie condus afară din încăpere.

— Bonne chance, strigă Corbeil în urma sa. Şi adieu. Nu cred că ne vom mai revedea.

Mauvieres se întoarse furios la castel. Sentimente de confuzie şi furie i se învălmăşeau în minte asemenea unui vârtej, dar cel mai tare îl copleşea un singur gând. O va ucide pe târfa aceea. Nu ştia cum sau de ce, dar era sigur că ea fusese cea care pusese la cale acest dezastru. Era o fiinţă ipocrită.. O va face să plătească. O va chinui atât de tare, încât exilul său în insulele atinse de febra galbenă va părea un chilipir prin comparaţie.

Deschise uşa de la intrare cu o izbitură. Servitorii, obişnuiţi cu toanele sale, se împrăştiară care-ncotro. Mauvieres urcă scările, mergând înspre camera lui Constance. Dădu uşa de perete, dar nu era nimeni înăuntru. Nu mai rămăsese niciun lucru de-al ei în cameră.

Toate urmele şederii ei acolo dispăruseră.

Locotenentul Trent îl conducea în tăcere pe Theo de-a lungul potecii Era atât de şocat că descoperise un bărbat alb atât de greu de diferenţiat faţă de băştinaşi, încât îi pierise cheful de vorbă. Locotenentul se mişca repede, aproape la fel de agil ca un Abenaki.

Nu merseseră prea mult, când Theo auzi sunet de paşi alergând în urma lor. Locotenentul îşi scoase pistolul, dar Theo îl opri punându-şi mâna pe ţeavă. Putea deosebi copitele de căprioară de cele ale unui cerb, aşa că era destul de sigur că recunoştea acele sunete de paşi.

Era Moses. Rana de la picior începuse să i se vindece, dar încă mai şchiopăta când mergea.

— Am uitat să iau ceva? întrebă Theo.

Indianul avea o expresie hotărâtă şi arătă cu degetul înspre propria persoană.

— Vin cu tine.

— Ar trebui să rămâi cu tribul, spuse Theo scuturând din cap.

— Nu.

— Dacă vii cu mine, s-ar putea să fii nevoit să lupţi împotriva neamului tău.

— Dacă rămân, voi fi nevoit să lupt împotriva ta. Faţa sa căpătă o expresie sobră.

— Te rog, Siumo. Îţi sunt dator după cele întâmplate cu Mgeso şi pruncul tău. Ar fi trebuit să nu-l las pe Malsum să o răpească. Dacă nu mă revanşez, strămoşii vor fi furioşi pe mine.

— Ai făcut tot ce ai putut, încercă Theo să-l liniştească.

— În curând, tribul va porni la război de partea celor din tribul Blaumonak – a francezilor. Bichot va fi acolo. Indianul scuipă spre pământ. Nu voi lupta alături de un astfel de om.

Theo ar fi putut continua să-i aducă şi alte argumente, dar ştia că ar fi inutil. Moses nu va da înapoi. Iar Theo era bucuros. Din nou, lăsa în urma o viaţă care însemnase totul pentru el. De data aceasta, cel puţin va avea un prieten.

— E o onoare să te am lângă mine.

Locotenentul Trent îşi ridică vocea. Theo şi Moses vorbiseră în Abenaki, iar el nu înţelesese nicio iotă.

— Ce doreşte acel indian?

— Va veni cu noi, îi spuse Theo.

— Nu am ordin să aduc cu mine vreun indian.

— Când vom ajunge în tabăra ta, vor crede că ai adus doi.

*

Nu le-a luat mult timp ca să ajungă în tabăra cercetaşilor. Theo era surprins că avuseseră curajul să avanseze atât de mult în teritoriul indienilor

Abenaki. Aceşti soldaţi însă păreau foarte diferiţi de banda de recruţi jerpeliţi cărora li se alăturase în Bethel. Bărbaţii – chiar şi cei mai tineri – aveau atitudinea experimentată a unor soldaţi care ştiu ce au de făcut în locul vestoanelor roşii, uniforma lor era compusă dintr-o cămaşă maronie vopsită în culoarea frunzelor uscate, cu o haină de vânătoare scurtă, verde şi pantaloni din piele de căprioară tăbăcită. Erau cu toţii înarmaţi.

Un bărbat înalt într-un palton verde-închis veni în întâmpinarea noilor sosiţi. Purta o panglică verde la pălăria sa tricorn şi o batistă legată strâns în jurul gâtului. Theo remarcă felul în care oamenii din subordine îl priveau. Deşi nu purta niciun însemn al rangului» era evident că le era căpitan.

Îi analiză pe Theo şi pe Moses, întorcându-se apoi către locotenentul care îi adusese.

— Ţi-am spus să-mi aduci un englez.

Vorbea tărăgănat, pe un ton încrezător şi lejer.

Theo răspunse înainte ca locotenentul să apuce să deschidă gura.

— Aşa a făcut. Numele meu este Theo Courtney.

— De unde eşti?

Lui Theo îi veni în memorie un citat din autorul său preferat.

— „Soarta m-a aruncat dintr-un loc într-altul, doar Dumnezeu ştie cum. Indiferent ce am fost înainte, acum sunt un englez get-beget.“

Căpitanul îl analiză din cap până-n picioare.

— Un englez care se îmbracă precum un Abenaki şi poate, nici mai mult, nici mai puţin, să dea citate din Daniel Defoe. Ce ciudăţenie ai scos la iveală, locotenente?

Îşi îndreptă privirea către Moses.

— Celălalt recită din Chaucer?

— Este un Abenaki, spuse Theo. Este fratele meu. Căpitanul consimţi fără să mai facă alte comentarii.

— Nu mă îndoiesc că este o poveste pe cinste.

— De unde ai ştiut unde să vii să mă cauţi? întrebă Theo.

— Am luat prizonier un vânător francez.

Theo încremeni.

— Bichot?

Căpitanul îi aruncă din nou o privire ascuţită.

— Înţeleg din tonul tău că l-ai cunoscut pe acest domn. Nu, nu este vorba despre Bichot. Am fi avut nevoie să facem un pact cu diavolul ca să-l prindem pe monstrul acela. Dar l-am capturat pe unul dintre tovarăşii lui. În

timp ce-l interogam, a lăsat să-i scape că printre indienii Abenaki trăieşte şi un englez. Gândindu-mă că era posibil să fie vorba despre unul dintre oamenii noştri, l-am trimis pe Trent să investigheze. Nu e pentru prima oară când s-ar întâmpla: am mai pierdut oameni pe care îi credeam morţi, doar ca să aflăm peste mai mulţi ani că fuseseră adoptaţi de indieni.

— Sunt bucuros că m-ai găsit.

— În ce direcţie te îndreptai, când ai fost capturat de indieni? întrebă căpitanul.

— Către Albany. Mă înrolasem de scurt timp.

— Atunci va trebui să te mai întârziem încă puţin. Avem o întâlnire cu francezii în apropiere de Fort Royal şi suntem deja în întârziere.

Căpitanul dădu să plece.

— Aşteaptă! strigă Theo. Aş putea cel puţin afla numele celui care m-a salvat?

— Căpitanul William Gilyard.

Duse mâna la pălărie mimând o reverenţă.

— Oamenii din subordinea mea alcătuiesc prima Companie de Cercetaşi a Majestăţii Sale.

— Ce sunt cercetaşii? Fac parte din trupele permanente?

— Cu siguranţă, nu. Suntem categoric nepermanenţi. Fantomele pădurii. Bărbaţi care au crescut pe meleagurile acestea şi au învăţat cum să lupte aici. Am pătruns până departe în teritoriul inamic şi le-am dat lovitura, acolo unde se aşteptau cel mai puţin.

În timp ce căpitanul rostea acestea, bărbaţii strângeau tabăra. În scurt timp, abia dacă îţi mai puteai da seama ca au fost vreodată acolo. Nu aveau animale de povară sau care, îşi cărau proviziile în raniţe pe care le purtau în spate.

Gilyard îl analiză pe Theo din cap până-n picioare.

— Sper că nu ne vei încetini.

— Cred că voi fi în stare să ţin pasul.

Cercetaşi! mărşăluiau într-o singură coloană, iar Theo şi Moses mergeau aproape de spatele plutonului. Gilyard îl chestionă pe Theo despre lucrurile pe care le învăţase de la Abenaki. Era interesat mai ales să afle ce anume ştia Theo despre Bichot.

— În aprilie, a pus la cale o ambuscadă în care au murit şapte din oamenii mei, şopti căpitanul. Aş da orice ca să am şansa să mă răzbun. Când l-ai văzut ultima dată?

— Acum două zile, spuse Theo.

Orele care se scurseseră de la moartea lui Mgeso trecuseră asemenea unei pâcle întunecate de suferinţă.

— Din cauza lui Bichot, am pierdut una dintre cele mai dragi fiinţe de pe lume. Dacă va veni vremea răzbunării, îţi voi sta bucuros alături.

Gilyard îi aruncă o privire serioasă.

— Îţi admir atitudinea, domnule Courtney, dar generalul Abercromby vrea să se asigure de devotamentul tău, înainte să te lase să lupţi de partea Angliei.

Deşi Theo îşi dădu seama că Gilyard nu este rău intenţionat, vorbele lui îl făcură să simtă un junghi în inimă. În ultimul an fusese un străin printre cei din tribul Abenaki. Acum era considerat un străin în sânul propriului neam.

Ieşiră de pe teritoriul Abenaki şi ajunseră pe un teren necunoscut. În tot acest timp, merseră tot mai sus spre vârful muntelui, acolo unde indienii nu ajungeau de teama spiritelor malefice care sălăşluiau acolo. Era un drum ostenitor chiar şi pentru pădurari. Deseori trebuiau să-şi croiască singuri poteci, iar pantele abrupte îi lăsau fără vlagă. De fiecare dată când Theo crezu că vede vârful, se dovedi că este doar un alt pisc şi că mai au încă mult de căţărat.

În a treia zi însă, ajunseră pe o stâncă abruptă de unde se putea vedea cealaltă parte a muntelui. Dedesubtul lor, cobora umbra unei creste alungite care ducea înspre vest către un lac albastru ce strălucea în depărtare.

— Acolo trebuie să ajungem, spuse Gilyard.

Theo miji ochii. Copacii creşteau pe marginea lacului, dar pe unul dintre promontorii pădurea fusese defrişată. În acel loc se afla un fort, de forma unei stele desfăşurate asemenea unui model primordial, săpat în pământ. Pereţii erau din stâncă, ornaţi în partea de sus cu parapeţi din cherestea de stejar masiv. Principala fortificaţie era un turn octogonal, de înălţimea a trei etaje, care domina lacul. O serie de tranşee, bastioane şi ravene înconjurau zidurile, alcătuind o reţea de fortificaţii aproape imposibil de trecut.

Gilyard îşi întinse mâna spre peisajul care se desfăşura în faţa lor.

— Te uiţi la axa întregului război, iar lacul acela este punctul său central. Din capătul lui sudic, un marş scurt te va duce la fluviul Hudson, care curge până la New York La nord, râul Francis duce către bastioanele franceze din Montreal şi Quebec. Dacă am putea controla lacul, vom putea apoi controla râurile. Iar dacă vom deţine controlul asupra râurilor, vom controla continentul.

Theo măsură priveliştea din priviri. În partea nordică, zări o ambarcaţiune care naviga către lac. Îi amintea de corăbiile Companiei Indiilor de Est, care luau cu asalt apele râului Hooghly, aşa cum se putea vedea din turnurile de pază din Calcutta. Un alt continent, un nou câmp de bătaie în nesfârşitul război dintre Marea Britanie şi Franţa.

— Fortul acela – Fort Royal – este esenţial pentru campania noastră. Dacă putem sparge încuietoarea, ne va deschide calea către invadarea Canadei, spuse Gilyard.

— Pare o încuietoare robustă, spuse Theo.

— Acesta este motivul pentru care generalul Abercromby ne-a cerut să mergem în recunoaştere.

A fost nevoie de încă o zi şi jumătate pentru a coborî din munţi. Viteza de înaintare a scăzut pe măsură ce se apropiau de lac, răsfirându-se printre copaci, de teamă că ar putea da de francezi sau de aliaţii acestora. Pentru prima dată, Theo văzu pădurea prin ochii europenilor: neexplorată şi de nepătruns.

Cu toate acestea, Gilyard o putea citi la fel de bine ca şi un indian. În cea de-a doua după-amiază, Theo zări o lumină strălucind printre copaci. Se furişă grăbit pe dedesubtul arbuştilor, ajungând pe malul vastului lac pe care îl văzuse din vârful muntelui. Soarele şlefuia apa liniştită care se întindea pe kilometri întregi în fiecare direcţie.

Dar nu acesta era cel mai măreţ lucru. În faţa lui, în raza de acţiune a muschetei, se zărea. O corabie cu pânzele ridicate. Nu semăna cu o canoe şi nici cu un băteau, ci era o goeletă cu vele pătrate, potrivită pentru o călătorie pe ocean. Era scufundată adânc în apă, cu tunuri străpungând ambrazurile de o parte şi de cealaltă. Steagul de culoare albă, al Franţei, flutura atârnat de catarg.

Theo se ghemui în spatele unui pâlc de trestii şi privi cum corabia înaintează lent. Moses se ghemui şi el alături.

— Ce mare e canoea asta, se miră indianul. Ce oameni pot construi astfel de lucruri?

— Nu e chiar atât de mare, spuse Theo. Am călătorit cu corăbii care ar eclipsa nava aceasta şi peste oceane care ar face acest lac să pară o picătură într-o găleată.

Remarcă privirea neîncrezătoare pe care i-o aruncă prietenul lui.

— Este adevărat.

Moses izbucni în râs.

— Cum poţi să te aştepţi să cred astfel de poveşti, Siumo, când tu ma iei peste picior atunci când pomenesc de spiritele care ne vorbesc în fiecare zi?

Theo nu-l contrazise. Privi goeleta în timp ce aluneca prin dreptul lor, înconjurând promontoriul şi îndreptându-se către fort.

— Este supraîncărcată, reflectă Theo. Cel mai probabil aduce provizii pentru fort.

Mai târziu în acea după-amiază ajunseră la micul golf în care goeleta aruncase ancora. Pe marginea lacului, fusese construit un debarcader, păzit de o gheretă din lemn. Urmând o potecă denivelată prin pădure se putea ajunge la fortăreaţă, al cărei băţ de steag se putea zări deasupra copacilor.

Gilyard supraveghea micul golf din spatele unui trunchi de copac prăbuşit la pământ. Câţiva soldaţi făceau de pază pe chei şi cu siguranţă că mai erau şi alţii în gheretă.

— Tu şi prietenul tău indian veţi aştepta aici, îi spuse lui Theo. Eu şi oamenii mei vom merge la fort ca să cercetăm zona. Generalul Abercromby va dori un raport complet în ceea ce priveşte forţa inamicului.

Theo aprobă printr-o înclinare a capului. Se simţi din nou inconfortabil la gândul că nu era considerat de încredere, dar ştia că ar fi făcut acelaşi lucru, dacă ar fi fost în locul lui Gilyard. O expediţie de recunoaştere nu era cel mai bun moment pentru a pune la încercare loialitatea unui om.

Gilyard îl ţinea sub observaţie. Pentru prima dată, siguranţa sa de nestrămutat era zdruncinată de neîncredere.

— Aş da dovadă de neglijenţă în a-mi îndeplini îndatoririle, dacă aş lăsa doi străini – printre care şi un indian dintr-un trib rival – să participe nesupravegheaţi la o operaţiune desfăşurată în adâncul teritoriului controlat de francezi.

Theo încuviinţă cu o mişcare din cap. Ar fi trebuit să-şi dea seama că aşa se va întâmpla.

— Dar n-aş vrea să irosesc câţiva cercetaşi pe care să-i pun să vă păzească, în loc să-i iau cu mine pentru a cerceta fortul francezilor, spuse Gilyard ezitând. Nu-ţi cunosc trecutul, domnule Courtney, dar mă pricep destul de bine la oameni. Dacă îmi dai cuvântul de onoare că tu şi indianul Abenaki nu veţi încerca să fugiţi sau să ne daţi de gol francezilor, puteţi rămâne aici nesupravegheaţi.

Era o concesie generoasă, iar Theo îi era recunoscător.

— Mulţumesc, domnule.

— Ne vom întoarce mâine în zori.

Gilyard îi întinse lui Theo un pistol.

— Ţi-l dau ca să-l ai asupra ta în caz de nevoie, deşi mă aştept să nu fii nevoit să-l foloseşti.

Îi aruncă din nou o privire insistentă lui Theo.

— Dacă îmi vei înşela aşteptările, vei afla că nu doar indienii pot scalpa oameni.

— Te boţi baza pe onoarea mea.

*

Ziua se scurse lent după plecarea cercetaşilor. Theo şi Moses rămaseră ascunşi într-un desiş alături de pachetele şi bagajele companiei. Ascultară trilurile păsărelelor şi încercară să le imite. Theo încercă să-l înveţe pe Moses să joace şah, folosind pietricele pe care scrijelise simboluri, dar inima nu-i stătea la joc. Nu putea sta liniştit, ştiind că armata franceză se afla la doar câteva sute de metri. Amintirile a ceea ce păţise Mgeso din cauza lui Bichot şi Malsum erau prea proaspete. Era nerăbdător să se răzbune.

În cele din urmă, neliniştea îl copleşi. Sări în picioare. Moses îi anticipă intenţiile din expresia de pe chip.

— I-ai promis căpitanului că nu vei pleca nicăieri, spuse acesta.

— I-am promis că nu-l voi trăda, ripostă Theo. Merg doar să arunc o privire.

Se furişară mai jos pe versant până la un punct de unde puteau spiona debarcaderul. Theo urmărea cu atenţie goeleta. Nu era prea mare agitaţie la bord, aşa că presupuse că probabil vor aştepta până dimineaţa următoare ca să descarce marfa.

— Fii atent, membrii echipajului îşi pun mereu în picioare papuci din pâslă, înainte să coboare sub punte! îi atrase atenţia lui Moses.

— De ce oare?

— Le e frică să nu producă scântei. Pun prinsoare pe o guinee de aur că vasul este plin ochi cu praf de puşcă pentru garnizoană.

Ochii săi întâlniră privirea lui Moses.

— Gilyard a fost trimis să evalueze forţa inamicului. Ar fi o informaţie preţioasă să ştie ce fel de încărcătură se află pe vas.

— Ar fi, aprobă Moses.

Remarcă expresia din ochii lui Theo, o sete de răzbunare pe care o văzuse de multe ori în privirea războinicilor înaintea unei bătălii.

— Vom merge doar în cercetare?

Theo ridică din umeri.

— Gilyard se va întoarce abia mâine dimineaţă.

— Dacă nu va afla, nu are cum să se înfurie, spuse Abenaki.

*

Făcură pregătirile şi se puseră să facă de pază. Theo se dezbrăcă de jacheta şi cămaşa pe care i le oferiseră pădurarii şi rămase doar cu o pânză în jurul taliei şi o pereche de pantaloni strâmţi. Stoarse nişte afine, iar din zeama lor îşi desenă nişte însemne războinice pe faţă, iar Moses îşi rase firele ţepoase de pe cap cu un cuţit. Theo se transformase din nou într-un Abenaki.

El şi Moses înaintară târâş până la marginea luminişului din jurul golfuleţului. Încercară să nu facă niciun zgomot. Privind printre firele lungi de iarbă, Theo supraveghe cheiul cu concentrarea unui vânător. Pe lângă goeleta ancorată, mai era o duzină de bateau-uri şi canoe trase la mal sau amarate de debarcader. Mai mulţi bărbaţi veneau sau plecau pe poteca ce ducea la fort. La fiecare două ore, un set de santinele se întorcea la ghereta de pază, eliberându-i din post pe cei care făcuseră de pază până atunci. Theo privea şi număra, până când a fost sigur că nu erau mai mult de opt oameni în total.

O piatră ascuţită îl înţepa în şold. Nu o băgase de seamă în momentul în care se aşezase jos, dar cu cât stătea mai mult în aceeaşi poziţie, cu atât devenea mai dureros. Strânse din dinţi şi încercă să ignore durerea.

Spre seară, goeleta lăsă la apă una dintre bărci, care porni spre ţărm. Un bărbat îmbrăcat în uniformă de locotenent stătea la pupă: era, fără îndoială, comandantul O duzină de bărbaţi îl însoţeau. Judecând după mărimea navei, Theo bănui că probabil nu mai rămăsese nimeni la bord. Echipajul o luase din loc, probabil pentru a se bucura» pentru o seară, de ospitalitatea fortului.

Umbrele se alungeau în lumina serii lungi de vară. Piatra care împungea în şoldul lui Theo devenise de nesuportat. Se pregătea să-şi schimbe poziţia, când zări uşa gheretei de pază deschizându-se. Una dintre santinele ieşi afară şi aruncă o privire de jur-împrejur.

Theo nu mai făcu nicio mişcare. Îşi încordă muşchii unul câte unul, aşa cum îi văzuse făcând pe indienii Abenaki, atunci când urmăreau vânatul.

Moses» care stătea întins lângă el, îşi roti ochii ca să-l avertizeze că trebuie să stea nemişcat.

Francezul îşi aprinse pipa şi începu să se plimbe prin luminiş. Nu părea îngrijorat. Dar venea tot mai aproape de Theo şi Moses.

Theo se ridică, sprijinindu-se în braţe şi genunchi, ca să scape de durerea din şold. Mai mult ca sigur, santinela nu ar fi avut cum să-l vadă.

Dar liniştea apusului ascuţi auzul francezului. Auzi un foşnet în iarbă. Se opri, uitându-se cu atenţie spre locul în care se ascundea Theo.

Theo îşi ţinea respiraţia şi îşi ţinea o mână pe pistolul pe care îl primise de la Gilyard, iar cealaltă pe cuţit. Se ruga ca santinela să se întoarcă înapoi în gheretă. Sunetul pe care îl făcuse putea foarte bine să fi fost o pală de vânt, o pasăre sau un animal. Cu siguranţă că santinela nu va porni să vadă de unde se auzise.

Francezul îşi coborî muscheta de pe umăr şi porni cu precauţie înspre locul unde se afla Theo. În liniştea serii» Theo nu-şi putea încărca pistolul, de teamă să nu se dea de gol. Iar dacă ar fi tras cu arma, toţi francezii din fort s-ar fi năpustit asupra sa. N-ar fi avut nici cea mai mică şansă de a scăpa – nici el şi nici compania lui Gilyard.

Paşii se apropiară. Ascultă cu atenţie, încercând să-şi dea seama dacă fusese văzut. Era pregătit să-l atace pe bărbat cu cuţitul, în speranţa că ar avea suficient timp, înainte ca francezul să tragă cu arma.

Paşii se opriră.

— Qui va? întrebă paznicul pe o voce aspră.

Dar nu în direcţia lui Theo. Un alt şir de paşi se auzi pătrunzând în poiană din partea dreaptă.

— Ami, amiy răspunse o voce.

Era Moses. Cu riscul de a fi descoperit, Theo încercă să vadă ce se întâmplă. Profitând de faptul că atenţia gardianului era îndreptată în altă direcţie, indianul Abenaki păşi în poiană, ca şi cum n-ar fi avut nimic de ascuns. Zâmbi înspre gardian şi îşi ridică mâinile într-un gest de pace.

Theo îşi încercă norocul. Se târî spre stânga, după care se ridică şi merse prin iarbă. Apariţia sa din senin îl surprinse pe gardian, care îşi agită muscheta când înspre Theo, când înspre Moses, după care strigă ceva către cabina de pază.

Inima lui Theo bătea cu putere. Acum era momentul să afle dacă putea face oamenii să creadă că este cu adevărat un Abenaki.

Un sergent cu faţa roşie ieşi din gheretă şi avansă cu greutate pe potecă până ajunse la ei. Se holbă la cele două apariţii, în faţa sa stăteau doi indieni Abenaki.

— I-am găsit ascunzându-se în pădure, explică santinela.

Theo îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu, spuse el în franceză. Noi v-am lăsat să ne vedeţi. Dacă aţi fi fost englezi, eraţi deja morţi.

Soldatul privi înspre sergent, aşteptând instrucţiuni. Sergentul ridică din umeri.

— Ştiţi parola?

— Bineînţeles că nu, spuse Theo. Abia ce am ajuns. Şeful nostru de trib ne-a trimis înainte, ca să vă anunţăm că ceata noastră de războinici se apropie.

Sergentul stătu o clipă pe gânduri. Theo îşi dădu seama că nu este convins.

— Am mers toată ziua. Foarte sete.

Theo îşi făcu mâinile căuş şi mimă gestul de a bea.

— Aveţi coniac?

Se întunecase aproape complet. Goeleta de pe lac nu era mai mult decât o umbră acum.

— Duceţi-i în fort, ordonă sergentul. N-au decât să-i spună povestea asta şi comandantului.

Theo aprobă printr-un gest din cap, dar în spatele zâmbetului său, simţea că mintea i-o ia razna. Dacă ar merge în interiorul fortului, acolo ar putea da de alţi indieni, care şi-ar putea da seama că acţionează sub acoperire. Dacă se va întâmpla aşa, nu ar avea nicio şansă să scape în viaţă. Nu trebuia să accepte să meargă în fort.

Theo ridică pistolul. Soldatul francez îl ameninţă cu muscheta, dar Theo întoarse arma cu patul spre adversar ca şi cum ar fi vrut să i-o arate sergentului.

— O dau la schimb pentru coniac, spuse el. Face bani.

— E un pistol englezesc, spuse sergentul. De unde îl ai?

Theo duse un deget spre vârful capului şi mimă o scalpare.

— Ofiţer englez.

Făcu din nou gestul care sugera că ar dori ceva de băut.

— Va rog. Foarte sete.

Sergentul se uită cu lăcomie la pistol. Era o armă aspectuoasă, cu incrustaţii din argint şi un model echilibrat. Ar fi putut obţine un preţ bun pe ea în Quebec. Nu existau prea multe oportunităţi de a face bani în zona aceasta de frontieră, uitată de lume.

— Dacă îmi dai şi cuţitul, atunci cădem la învoială.

Theo, Moses şi soldatul îl urmară pe sergent către ghereta santinelelor. Theo mergea încet, încercând să reţină frecare detaliu. Ştia că sunt opt paznici. Doi la debarcader, iar unul pe acoperişul gheretei. Lăsându-i la o parte pe sergent şi pe soldat, însemna că mai erau trei în gheretă.

Ghereta era construită din buşteni groşi şi era de înălţimea a două etaje. Nu avea ferestre, doar nişte orificii înguste pentru muschete. Etajul de deasupra era mai lat, ieşind în afară faţă de parter cu aproape un metru, creând un fel de prispă în jurul construcţiei. Odată ajunşi dedesubt, nu mai puteau fi văzuţi de paznicii de pe acoperiş.

Sergentul se pregătea să deschidă uşa. Soldatul stătea în lateral. Theo făcu un gest din cap către Moses.

Sergentul luase cuţitul lui Theo, dar nu şi pe al lui Moses. Cu o singură mişcare fluidă, indianul îl scoase de la centură şi secţionă beregata sergentului. Acesta încercă să ţipe, dar aerul năvăli cu putere prin tăietura de la gât şi nu mai reuşi să scoată niciun sunet în acelaşi moment, Theo smulse baioneta de la brăcinarul soldatului şi i-o împlântă într-un ochi. Acesta se prăbuşi la pământ fără să scoată niciun sunet.

Sergentul se zbătea încă între viaţă şi moarte. Se eliberă din strânsoarea lui Moses şi se rostogoli peste uşa care se deschise sub greutatea lui.

Ghereta gărzilor era alcătuită dintr-o singură încăpere, iar pe jos nu avea niciun fel de pardoseală. De-a lungul pereţilor erau mai multe paturi suprapuse, iar o scară ducea către etajul de deasupra. În lumina caldă şi galbenă a unei lămpi, trei bărbaţi jucau cărţi în jurul unei mese. Consumaseră alcool – aburii de coniac umpleau încăperea, iar o sticlă goală stătea pe masă.

Cei trei bărbaţi se holbară la trupul sergentului lor, care se prăbuşi într-o baltă de sânge prin uşa dată de perete, şi la cei doi indieni din spatele lui. Se repeziră să pună mâna pe arme.

Alcoolul îi făcea să reacţioneze lent. Până când se puseră în mişcare, Theo şi Moses intraseră deja în încăpere. Unul dintre bărbaţi se prăbuşi cu baioneta înfiptă în stomac, iar un altul îşi încleştă gâtul cu mâinile, după ce Moses îi secţionase gâtlejul.

Al treilea s-a dovedit mai greu de ucis. Se afla de partea opusă a mesei şi avusese la dispoziţie o fracţiune de secundă în plus pentru a reacţiona. Îşi luă muscheta din cuiul în care era atârnată pe perete şi începu s-o agite în aer. Theo încremeni în clipa în care degetul francezului se încleştă pe trăgaci. Se holbă în jos la orificiul întunecat al ţevii.

Dar arma nu era încărcată. Folosind-o pe post de bâtă, francezul doborî baioneta din mâna lui Theo. Theo făcu un salt spre adversar, încercând să-i smulgă cu forţa arma din mână. Oponentul său era puternic şi plin de vână. Prinşi în încleştare, cei doi bărbaţi se poticniră prin încăpere, dărâmând taburetele şi masa. Paharele se sparseră.

Bărbatul slăbi brusc strânsoarea. O pată de sânge îi înroşi cămaşa, împrăştiindu-se într-un cerc larg în jurul vârfului cuţitului lui Moses înfipt între coastele francezului.

Bărbatul de pe acoperiş auzi zgomotul luptei. Prin deschizătura din tavan care ducea la etajul superior, îşi făcu apariţia un cap de bărbat.

— Quest-ce qui se passe?

Soldatul crezuse, pesemne, că tovarăşii săi erau beţi şi se luaseră la harţă în timp ce jucau cărţi. Se mai întâmplase şi înainte probabil. Indiferent care ar fi fost situaţia însă, el nu avea arma pregătită.

Theo puse mâna pe pistolul de la Gilyatd, care scăpase din mâna sergentului, şi trase. Explozia răsună asurzitor în camera înghesuită. Francezul se prăvăli prin trapa din tavan şi aterizâ cu o bufnitură pe sol. Dacă glonţul nu l-ar fi ucis, şi-ar fi rupt gâtul de la căzătură. Zăcea pe podea cu gâtul strâmb, în timp ce încă se mai auzea ecoul împuşcăturii.

— A fost un gest necugetat, Siumo, spuse Moses. E posibil să fi auzit şi ceilalţi gardieni.

Theo aprobă printr-o mişcare din cap. În noaptea liniştită, sunetul s-ar fi putut auzi chiar şi până la fort Dacă aveau noroc, garnizoana ar fi crezut că e doar o muscheta care s-a descărcat accidental sau un soldat care trage, încercând să vâneze ceva.

Dar Theo învăţase să nu se bazeze niciodată pe noroc. Şi mai erau şi cei doi bărbaţi de la debarcader. Auzul începuse să-i revină după zgomotul asurzitor al pistolului şi îşi dădu seama că mai multe voci vorbesc insistent afară.

O siluetă apăru în dreptul uşii, un tânăr cu o barbă rară, privind terifiat la măcelul dinăuntru. Spre deosebire de ceilalţi soldaţi, îşi dădu seama că dăduse de necaz. Îşi văzu camarazii întinşi prin cameră, mobila distrusă şi doi indieni mânjiţi de sânge aplecaţi peste ei. Îşi ascultă instinctele.

O luă la sănătoasa.

Theo blestemă şi porni pe urmele lui. Moses era mai rapid. Îşi scoase cuţitul dintre coastele bărbatului decedat şi îl azvârli cu putere înspre soldatul care fugise. Îl lovi între omoplaţi. Bărbatul se prăbuşi cu un ţipăt.

Mai rămăsese unul singur. Prin întuneric, Theo desluşi sunete de paşi alergând pe poteca care ducea înspre fort. Smulse muscheta din mâinile înţepenite ale soldatul ucis. Era încărcată, însă pulberea de aprindere se vărsase, aşa că Theo risipi secunde preţioase pentru a adăuga mai mult praf de puşcă în aprinzător. Puse arma pe umăr.

Era prea târziu. Paznicul care fugise dispăruse în noapte. Theo abia dacă îi mai zărea silueta, profilându-se printre copaci. Moses îl opri, punând mâna pe ţeava puştii.

— Va mai trece ceva timp până când va ajunge în fort şi va da alarma. Un singur foc de armă poate părea o întâmplare, dar dacă vor auzi un altul, vor veni imediat aici.

— Atunci trebuie să ne grăbim.

Se ocupaseră de toţi gardienii. Theo şi Moses se îmbrăcară cu hainele şi pălăriile francezilor morţi şi porniră în grabă spre malul lacului.

Theo nu avea cum să se apropie fără să fie văzut. Nici nu încercă. Luase felinarul de la ghereta gardienilor şi îl ţinea în jos, astfel încât lumina să-i proiecteze doar conturul trupului. Spera că hainele de împrumut erau o deghizare suficientă.

Se urcară într-un băteau, aleseră unul de mici dimensiuni. Theo apucă vâslele. Moses, aşezat în faţa sa, îşi ţinea pălăria trasă în jos peste chip.

— Ce fac? întrebă Theo în şoaptă.

Deşi mânuia ramele cu mişcări puternice şi încrezătoare, sufletul îi era plin de nelinişte. Vâslea spre pericol, cu spatele la inamic, dând dovadă de tot curajul şi puterea de concentrare de care era în stare.

— Au arme, Siumo.

— Nu vor trage, spuse Theo. Corabia aia e un adevărat butoi cu pulbere. Chiar şi o singură scânteie dacă alunecă printre şipcile de pe punte, ar sări în aer cu toţii.

Se poziţionară în partea de sub vânt a goeletei. Theo, antrenat de Compania Indiilor de Est, puse deoparte vâslele, executând o înfloritură exersată şi aduse barca în lateralul corăbiei, fără să facă aproape deloc zgomot.

Marinarii de deasupra le puseră întrebări pe un ton răstit, speriaţi şi suspicioşi.

— Ce s-a întâmplat? Ce au fost focurile acelea?

— Soldaţi englezi, răspunse Theo într-o franceză guturală. I-am alungat. Sergentul m-a trimis ca să mă asigur că vasul este în siguranţă.

În timp ce vorbea începuse deja să se urce pe scară. Simţea privirea ostilă a echipajului îndreptată asupra sa, dar nu privi în sus de teamă să nu se dea de gol. Continuă să vorbească.

— Căpitanul vostru va sosi în scurt timp ca să preia comanda. Până atunci, încărcaţi armele şi…

Focuri de armă îi întrerupseră vorbele – era o salvă de gloanţe de muschete care veneau de undeva din zona ţărmului. Gloanţele străluceau printre copaci asemenea fulgerelor. Membrii echipajului se fereau, cuprinşi de panică.

Theo obţinu astfel secunde preţioase. În doi paşi rapizi ajunse în vârful scării şi sări pe punte.

Îi aplică o lovitură sub bărbie marinarului aflat la cea mai mică distanţă de el. Bărbatul se clătină mai-mai să cadă pe spate, iar Theo alergă înspre celălalt colţ al punţii, împrăştiind găleţi şi grămezi de frânghii, ca să facă cât de mult zgomot posibil.

Când ajunse în dreptul balustradei, marinarii îl înconjurară. Unii erau înarmaţi cu muschete, dar nu îndrăzneau să tragă, dar alţii aveau pumnale, pe care n-ar fi ezitat să le folosească.

În timp ce Theo le distrăgea atenţia marinarilor, Moses urcă pe punte. Scoase un strigăt războinic asemenea unui horcăit înfricoşător care răsună, probabil, până la fort. Marinarii se răsuciră îngroziţi, ca să vadă de unde venea acel sunet.

Moses azvârli uniforma franţuzească cu care era îmbrăcat. Stătea pe grătarul din mijlocul punţii, afişând atitudinea ostilă a unui luptător Abenaki. Felinarul, pe care îl ţinea ridicat în aer, îi proiecta umbre macabre pe faţă.

— Lăsaţi armele jos, îi avertiză Theo, căci altfel arunc felinarul în cală.

Marinarii erau oameni aspri, obişnuiţi cu violenţa. Se încăieraseră şi se bătuseră prin porturi din diferite colţuri ale lumii. Dar ameninţarea lui Moses îi făcea să se simtă neajutoraţi. Focul era cea mai mare teamă a marinarilor, chiar şi în absenţa a sute de tone de praf de puşcă. Văzându-l pe Moses – gol până la brâu, acoperit cu sânge şi vopsit ca pentru război – niciunul dintre ei nu se îndoia că ar fi fost suficient de nebun încât să arunce vaporul în aer.

Francezii erau marinari aflaţi departe de casele lor şi departe de mare. Niciunul dintre ei nu dorea să piară în sălbăticia de aici.

Azvârliră armele la pământ. Theo găsi nişte frânghie cu care le legă mâinile, în timp ce Moses îi păzea cu muscheta. Felinarul licărea ameninţător în vârful cabestanului.

Moses măsură din priviri nava pe care o cuceriseră.

— A fost o victorie uşoară de data aceasta, dar mă întreb ce va spune căpitanul tribului Bastaniak.

*

Gilyard era furios. Supraveghease fortul întreaga zi, monitorizându-i cu atenţie caracteristicile. La scurt timp după apusul soarelui, la urechi le ajunse un foc de armă tras în zona golfului. Câteva minute mai târziu, zări un bărbat venind în fugă pe poteca dinspre port.

Gilyard nu înţelegea ce se întâmpla, dar îşi putea da seama care ar fi fost motivul. Îşi reproşă că îi lăsase pe Courtney şi pe indian nesupravegheaţi. Compania va fi acum nevoită să-şi croiască drum înapoi – optzeci de kilometri prin sălbăticie. În cel mai bun caz, se putea aştepta să-şi piardă cam o treime dintre oameni.

Sunetul soldaţilor pregătiţi de luptă trezise deja fortul la viaţă. Gilyard le ordonă în şoaptă oamenilor săi să se retragă. Asemenea unor fantome, cercetaşii se strecurară din ascunzători şi se retraseră prin pădure. Gilyard ar fi preferat să ocolească la mare distanţă de lac, dar soldaţii săi îşi lăsaseră bagajele acolo şi nu ar fi putut mărşălui fără provizii.

Mişcându-se într-un ritm alert, făcură din nou drumul până la golf. Aşa cum bănuise Gilyard, Theo şi indianul nu mai erau acolo.

Nu se auzea niciun sunet din ghereta paznicilor. Şi nu se zărea nicio lumină. Un al şaselea simţ, în care învăţase să aibă încredere, îl îndemnă să acţioneze. Merse târâş înspre poiana întunecată, până când ajunse suficient de aproape ca să poată distinge în lumina stelelor.

Nu era niciun paznic. Un trup neînsufleţit era proptit în uşa deschisă; alte două cadavre zăceau în apropiere. Gilyard nu înţelegea ce se întâmplase, dar era suficient de inteligent încât să nu dea cu piciorul norocului, atunci când îi ieşea în faţă.

Strigă înspre oamenii săi.

— Jos, către lac! ordonă. Vom fugi în acele bateau-uri.

— Ce se întâmplă pe goeletă? întrebă locotenentul Trent.

Un felinar era aprins pe punte lăsând să se vadă siluete întunecate în mişcare.

— Par că se pregătesc să încarce un tun.

În acel moment, luna se ivi din spatele unui nor. Nu mai avură unde să se ascundă. Gilyard şi oamenii săi erau scăldaţi în lumină în mijlocul poienii, asemenea unor actori pe o scenă. Dar oamenii de pe goeletă nu-şi pregăteau tunurile. În schimb, unul dintre aceştia dădu buzna către catarg şi începu să târască după el o funie.

Trei dintre pădurari se aruncară în genunchi şi duseră puştile la ochi. Chiar şi în întuneric, împotriva unei ţinte care pluteşte în întuneric, Gilyard i-ar fi încurajat să tragă.

Se uitară la el aşteptând ordinul. Gilyard stătu o clipă pe gânduri.

— Nu trageţi!

Un steag se înălţă pe catarg, palid în lumina lunii. Era stindardul alb al Franţei – suferise însă unele schimbări. Peste pânza albă, cineva pictase cu catran un craniu rotund şi o pereche de oase încrucişate.

Trent nu-şi putea lua ochii de la steag.

— Seamănă cu drapelul Jolly Roger.

În ciuda atmosferei încordate, Gilyard nu-şi putu stăpâni un rânjet.

— Oamenii aceştia sunt pe sufletul nostru. Mergeţi la bărci!

Oprindu-se doar cât să dea nişte găuri în canoea din scoarţă subţire de copac, cercetaşii se urcară în băteau şi vâsliră până la goeletă. Abia dacă dădură de trei ori din vâsle, când golful se lumină dintr-o dată de strălucirea mai multor torţe. O companie de francezi coborî în grabă de pe potecă. Nu avură nevoie de mult timp ca să-şi dea seama ce se întâmplă. Se aliniară de-a lungul ţărmului şi îşi ridicară muschetele.

Gilyard şi oamenii săi nu mai aveau scăpare. De la o astfel de distanţă, nici măcar muschetele, binecunoscute pentru imprecizia lor, nu puteau rata ţinta.

Pentru o secundă, lacul păru că explodează într-o izbucnire de lumină. O ghiulea zbură peste capul lui Gilyard şi ateriza în linia franceză. Făcu prăpăd printre soldaţi, împroşcându-i pe camarazii acestora cu sânge şi membre desprinse şi răspândind panică în rândurile lor. Nu se aşteptaseră să fie atacaţi cu salve de tun de pe propria corabie. Linia începu să cedeze.

— Trageţi! strigă Gilyard.

Bărbaţii de la vâsle vâsliră mai rapid, făcând bateau-urile să facă salturi prin apă. Pe ţărm, ofiţerii francezi împărţeau ordine pe un ton răstit şi îşi izbeau oamenii cu patul puştilor, ca să-i facă să se aşeze din nou în poziţie. Câţiva dintre ei reuşiră să lanseze o salvă lipsită de vlagă. Dar gloanţele căzură inofensive în apă.

Unii dintre francezi alergară către ponton. Dar bateau-urile dispăruseră, iar canoele erau sabotate. Singurul lucru pe care îl mai puteau face era să se uite neputincioşi la pădurarii care ajunseseră în dreptul goeletei şi se urcaseră la bord.

— Vom afla ce fel de piraţi sunt aceştia, spuse Gilyard în timp ce se căţăra pe lateral.

La lumina felinarului zări un sfert dintre marinari legaţi şi cu căluş în teugă. Alţi doi bărbaţi stăteau lângă, turnând apă pe punte, irigând puntea cu găleţi de apă ca să înăbuşe orice scânteie răzleaţă. Theo şi Moses îşi riscaseră vieţile când trăseseră cu tunul de pe puntea unei corăbii pline ochi cu praf de puşcă.

Theo veni către ei şi le dădu onorul.

— Bun venit la bord, domnule!

— Îţi ordonasem să rămâi la locul tău.

— Da, să trăiţi!

— Cu toate acestea, nu pot să nu observ că se pare că ai făcut o treabă foarte utilă în seara aceasta.

Se întoarse către Trent.

— Pregătiţi fitilurile, locotenente. Vom distruge această corabie şi ne vom face nevăzuţi în bateau-uri, înainte ca francezii să poată porni în urmărirea noastră.

Remarcă expresia de pe chipul lui Theo.

— Nu eşti de acord?

— Cu tot respectul, domnule, pare o risipă să arunci în aer o corabie care ar putea fi de trebuinţă. Pun pariu că încărcătura care există pe corabie l-ar face fericit pe generalul ăsta, Abercromby, al vostru.

— Şi dacă aş avea aripi, aş ajunge înapoi acasă la timp pentru micul dejun, spuse Gilyard pe un ton nerăbdător. Suntem pădurari, domnule Courtney, nu marinari. Şi pierdem timp preţios.

— Pot să o fac să navigheze.

Gilyard îl fixă cu privirea.

— Am făcut parte din echipajul unui vas în timpul călătoriei de la Calcutta la Boston. Dacă oamenii tăi pot mânui o frânghie, atunci cred că pot naviga corabia aceasta până când ajunge în siguranţă într-un port.

Aruncă o privire către ţărm, acolo unde francezii începuseră să se organizeze din nou.

— În curând vor aduce artilerie sau vor face rost de alte ambarcaţiuni. Dar trebuie să ne grăbim, mai spuse Theo.

Gilyard încercă să-şi păstreze atitudinea de comandant, dar nu reuşi să-şi stăpânească un hohot de râs. Soldaţii îşi întrerupseră treaba: nu-l mai văzuseră niciodată pe căpitanul lor atât de vesel. Gilyard îl bătu pe Theo pe umăr.

— Domnule Courtney, cred că sunteţi cel mai de ispravă om pe care l-am întâlnit până acum.

*

Fortul britanic care se zărea în capătul îndepărtat al lacului avea un aspect familiar. Zidurile drepte şi colţurile în formă de stea erau caracteristicile unui model reprodus în toate părţile lumii. Dacă în locul pinilor ar fi fost palmieri, iar în locul apelor cenuşii ale lacului, albastrul Oceanului Indian, construcţia putea fi oricare dintre forturile destinate schimburilor comerciale pe care Theo le văzuse în India. Erau semnul distinctiv al imperiului, marcat oriunde Britania îşi înfigea steagul.

Theo ancoră goeleta sub tunurile fortului. Pădurarii debarcară bine dispuşi, pregătiţi să-şi cheltuiască banii din recompensa pe care o primiseră după ce capturaseră corabia. Când puseră piciorul pe ţărm, îi întâmpină o atmosferă sumbră. Tavernele erau pustii, iar corturile sanitare erau pline de răniţi.

Nu avură nevoie de mult timp ca să afle care anume este cauza.

— Generalul Abercromby a fost înfrânt, îi informă Gilyard. Avea optsprezece mii de oameni, iar patru mii de francezi l-au pus la pământ, provocând multe pagube. Campania de vară a fost irosită.

Euforia care îl însoţise pe Theo de la Fort Royal se împrăştie, cuprinzându-l un sentiment de singurătate şi dezolare. Crezuse că dacă va lupta împotriva francezilor, va putea amorţi durerea uciderii lui Mgeso. Dar golul se deschise în interiorul său, lăsându-l fără aer şi cu lacrimi în ochi.

Gilyard văzu suferinţa de pe chipul său, deşi nu o înţelegea.

— Unde vei merge?

Theo nu ştia cum ar putea răspunde la această întrebare. Rând pe rând, rămăsese fără fiecare cămin şi familie. Nu mai avea pe nimeni. Amintirea lui Abigail Claypole îi trecu prin minte, dar probabil că era demult măritată cu fermierul. Nu e de mirare că îl va fi uitat pe Theo, deşi probabil încă mai purta cicatricile bătăii pe care o încasase de la tatăl său din cauza lui. O altă femeie pe care Theo o iubise şi o dezamăgise.

— Ai fi un bun vânător, spuse Gilyard.

Theo acceptă complimentul.

— Mi-e teamă că aş putea avea probleme cu disciplina militară. Nu sunt foarte bun la a mă supune ordinelor.

— Dacă tu ai fi cel care dă ordinele, aş îndrăzni să cred că oamenii te-ar asculta. Noi, cercetaşii, punem mai mult preţ pe iniţiativă, decât pe obedienţă servilă. Fiecare om trebuie să se ghideze după propria minte şi judecată, aşa cum se spune în Regulile Cercetăşiei.

Theo stătu pe gânduri o vreme.

— Poate fi şi doar pentru câteva luni, îl îndemnă Gilyard. Înrolările se termină la sfârşitul anului. Am înfiinţat acest detaşament de cercetaşi pentru că ştiam că aveam nevoie de o metodă diferită de luptă. Am vrut să combinăm disciplina britanică cu măiestria şi tacticile indienilor. Tu cunoşti tacticile indienilor mai bine decât oricare alt alb şi ai luptat în armatele Companiei Indiilor de Est din Calcutta. Nu spun mereu lucrul acesta, dar mi-aş tăia un deget pentru o sută de recruţi aşa ca tine.

— Credeam că armata se retrage, spuse Theo.

— Armata regulată se retrage poate. Cercetaşii vor fi căutaţi mai mult ca niciodată. Pe perioada toamnei şi cea a iernii, îi vom sabota pe francezi. Le vom spiona poziţiile şi le vom captura corespondenţa. Le vom perturba proviziile şi vom băga atât de tare groaza în ei, încât abia dacă vor mai îndrăzni să se aventureze afară.

Gilyard îl fixă pe Theo cu ochii săi de un albastru intens.

— Francezii au invocat tratatul cu Abenaki. Bărbatul care ţi-a ucis soţia şi indianul care l-a ajutat vor fi activi în munţi. E posibil să dăm de ei întâmplător.

Theo îşi aminti visul pe care îl avuse: Mgeso înecându-se în apa neagră, în timp ce un şarpe se încolăcea în jurul ei. Nu ştia dacă va reuşi vreodată să-i ştie sufletul împăcat sau dacă îşi va alina deşertăciunea pe care o simţea în mod constant, dar cel puţin putea lupta ca să o răzbune.

— Va fi o onoare pentru mine să lupt alături de tine.

În toamna aceea, francezii începuseră să creadă că pădurile erau bântuite de spirite malefice.

Luptătorii lui Gilyard îşi hărţuiau inamicii cu orice prilej. Merseră în canoe şi bateau-uri în susul râului până în teritoriul francez. Incendiară avanposturi, montară ambuscade, le furară proviziile şi le măcelăriră

turmele de animale. Uciseră şi câţiva francezi. Theo fusese luat prin surprindere să-i vadă pe luptători scalpându-şi victimele cu un entuziasm sângeros la fel de mare ca şi cel al indienilor Abenaki.

— Armata oferă aliaţilor noştri indieni o recompensă pentru fiecare scalp de franţuz pe care îl aduc, îi explică Gilyard. Nu a fost nevoie de mult timp, iar oamenii noştri au cerut să fie şi ei răsplătiţi în felul acesta. Dacă se poate scoate profit, oamenii vor adopta orice obicei, indiferent cât de barbar poate părea.

În ciuda tuturor acestor manifestări de sălbăticie, Theo se simţi mai bine în aceste luni decât în oricare altă perioadă din viaţa sa. Soldaţii, cu tovărăşia lor aspră, deveniseră familia sa. Pericolul era o prezenţă permanentă, dar lui îi pria: confruntarea intelectuală cu francezii, conştiinţa că o singură greşeală îl putea costa nu doar propria viaţă, ci şi vieţile bărbaţilor care luptaseră alături de el. Acceptă responsabilitatea, în curând, Gilyard îl avansă la rangul de locotenent.

Zilele în mijlocul pădurii aveau o claritate simplistă: ucide sau vei fi ucis. Dar în timpul nopţii, Theo era bântuit de demonii trecutului. Câteodată, visa că Mgeso se afla pe vârful unui munte, iar ciorile îi dădeau târcoale; de cele mai multe ori era cufundată într-o mlaştină, cu părul plutindu-i în jurul feţei. Fata încerca să-i spună ceva, dar când deschidea gura îi ieşea doar şarpele.

Într-o noapte, Theo se trezi plin de sudoare şi simţi apăsarea unor mâini pe umerii săi. Era Moses, care stătea ghemuit peste el. Indianul loial se înrolase în detaşamentul de luptători odată cu Theo şi îi salvase viaţa, nu doar o dată în lunile care urmaseră.

— Ai ţipat prin somn, spuse Moses. A visat-o din nou pe Mgeso?

Theo răspunse înclinând din cap.

— Flacăra spiritului ei arde cu putere, spuse indianul. Nu te vei linişti niciodată, înainte ca ea să-şi găsească pacea.

— Şi cum se va întâmpla acest lucru? întrebă Theo, deşi ştia deja răspunsul.

— Trebuie să-l ucizi pe cel care i-a luat viaţa.

După fiecare confruntare cu inamicul, Theo verifica trupurile celor morţi pentru a vedea dacă Bichot sau Malsum se găseau printre aceştia. Lupta cu o sălbăticie care îi surprinse pe restul camarazilor din detaşamentul de cercetaşi. Se oferea voluntar să participe la cele mai periculoase misiuni şi îl îndemna insistent pe Gilyard să avanseze mai mult în teritoriul inamic.

— Nu vei putea omorî cu mâna ta toţi francezii din America de Nord, îl avertiză Gilyard, într-o zi pe când se aflau în pădure. Şi dacă nu pui mare preţ pe viaţa ta, gândeşte-te măcar la camarazii tăi.

Făcu un gest către Moses.

— Te urmează asemenea unei umbre. Ai grijă să nu moară din cauza ta.

Iarna se apropia. Când Theo se trezi într-o dimineaţă, i se păru că lacul este nefiresc de încremenit. Când merse să se spele, o pojghiţă subţire de gheaţă acoperea apa. Un vânt aprig din nord aduse rafale de zăpadă, făcându-l pe Theo să-şi amintească de Mgeso şi de furtuna care îi făcuse să se refugieze în copacul scorburos. Stratul de gheaţă de pe lac se îngroşă.

Theo simţi cum îl învăluie din nou tristeţea. Până la sfârşitul anului nu mai puteau merge în alte expediţii şi nu avea nicio şansă să-i găsească pe Malsum şi pe Bichot. Armata britanică se retrăsese în Albany, cartierul general pe timp de iarnă, şi va mărşălui din nou abia în primăvară.

Într-o zi, la începutul lui decembrie, Gilyard veni la Theo cu un rânjet încruntat. Theo observă o nouă panglică aurie pe manşeta sa, care arăta că fusese promovat la rangul de maior.

— Dorinţa ţi-a fost îndeplinită, spuse Gilyard. Generalul ţi-a oferit cadoul de Crăciun mai devreme.

— Credeam că generalul Abercromby a ordonat încetarea luptelor.

— Abercromby a fost rechemat la Londra. Succesorul său, generalul Williams, este o îmbunătăţire semnificativă. Intenţionează să ducă mai departe războiul cu energie proaspătă. Nici francezii n-au stat cu mâinile în sân. Şi comandantul lor a fost înlocuit. După câte se pare, generalul Corbeil este un soldat talentat şi un inamic de neclintit.

Pe măsuţa din cortul aflat în neorânduială, Gilyard desfăşură o hartă.

— Este vital să fini la curent cu mişcările lor pe perioada iernii. Unii spun că francezii ar putea abandona Fort Royal, alţii că îşi întăresc poziţiile. Generalul ne-a ordonat să organizăm o expediţie de cercetare înspre nord, ca să verificăm la faţa locului.

— Am capturat un vânător francez în urmă cu două nopţi, spuse pe un ton mai coborât. De la el am aflat că Bichot conduce o companie de comando care are cartierul general în Fort Royal. Printre recruţi, spunea că s-ar afla un Abenaki înspăimântător cu cicatrici din bătălii şi o pelerină din piele de lup.

— Malsum, spuse Theo.

Pulsul i se acceleră.

— Nu va fi o expediţie uşoară, îşi avertiză Gilyard oamenii. Va trebui să mărşăluim prin zăpadă şi gheaţă până la fortăreaţa inamicului în toiul iernii. Chiar dacă nu vom muri de mâna francezilor, mi-e teamă că vremea ne va veni de hac. Voi lua cu mine doar voluntari.

Theo îşi aruncă privirea pe hartă, remarcând lungimea lacului şi steaua micuţă din partea de sus care semnala existenţa Fortului Royal. Încercă să-şi imagineze cum va traversa toată acea distanţă pe timpul iernii.

— Când pornim?

— Vom avea nevoie de zece zile ca să ne pregătim echipamentul. Ia-ţi o săptămână de repaos şi bucură-te de amuzamentele din Albany. Te voi aştepta apoi la lac.

*

Albany nu era aşa de impresionantă pe cât se aşteptase, deşi rămânea cea mai vastă localitate pe care o văzuse de când debarcase în Boston. Unele dintre străzi erau pavate, iar casele de mari dimensiuni erau construite din cărămidă, cu streşini lungi şi frontoane pătrate, în stil olandez. Oraşul se întindea pe vreo trei kilometri de-a lungul fluviului Hudson, unde micile ambarcaţiuni care navigau în apele sale erau nevoite să evite imensele blocuri de gheaţă agitându-se pe apă asemenea unor stânci plutitoare. Oraşul nu ducea lipsă de taverne, deşi erau greu de găsit locuri unde să poţi trage peste noapte. Străzile erau populate de numeroşi soldaţi englezi, mercenari germani, cercetaşi indieni şi voluntari veniţi din toate coloniile – dar şi de negustori, speculanţi şi femei uşoare care se aciuaseră pe lângă armată. Theo era doar un alt om fără căpătâi, adus pe aceste meleaguri de valurile războiului.

Era o zi mohorâtă şi înnorată. Un vânt aspru sufla în josul fluviului Hudson, aducând averse de grindină înţepătoare care alungaseră oamenii de pe străzi. Theo pornise în căutarea unei gazde, iar apa de pe acoperişurile joase ale caselor îi picura pe gât, prelingându-i-se pe după guler. Aflat într-un oraş necunoscut, cu mintea plină de gânduri şi mergând cu capul plecat ca să-şi ferească ochii de grindină, Theo se rătăci, încercă să localizeze spira unei biserici, pe care să o folosească apoi drept reper pentru orientare, însă casele înalte îl împiedicau să vadă.

Pe trotuarul de vis-à-vis, zări o femeie purtând un şal albastru. Căra un coş plin cu lenjerie pe care încerca să-l ferească de noroiul ce o împroşca din toate părţile. Grindina şi lapoviţa îmbibaseră pânza şi o îngreunaseră, iar

femeia era copleşită de povară. Situaţia era demnă de milă, iar Theo traversă strada, fără să stea prea mult pe gânduri.

— Permiteţi-mi să vă ajut, spuse el, luându-i coşul din mâini.

Femeia îşi ridică privirea plină de spaimă.

— Lasă-mă în pace! Nu ai ce să furi de la mine.

Privirile li se întâlniră.

Theo slăbi strânsoarea. Coşul îi căzu din mâini, lenjeria curată împrăştiindu-se pe caldarâmul plin de noroi. Aproape că dăduse cu totul uitării chipul acela şi nu se aşteptase să îl mai vadă vreodată: dar în momentul în care o văzu, era ca şi cum nu s-ar fi despărţit niciodată. Inima îi tresări cu aceeaşi putere ca atunci când o văzuse pentru prima dată, adunând ciuperci din pădure.

— Abigail Claypole? spuse cu respiraţia întretăiată.

— Theo Courtney?

Ultima dată când o văzuse, fata era în mulţimea de săteni aşteptând ca tatăl ei să se răzbune. Oare dăduse vina pe el pentru ceea ce i se întâmplase în noaptea aceea? Pentru că o abandonase unui viitor nemilos?

Abigail scoase un ţipăt. Se aruncă în braţele lui, îmbrăţişându-l atât de tare, încât aproape că-i frânse coastele.

— Nu credeam că te voi mai vedea vreodată.

Vântul îi zbură boneta de pe cap. Lapoviţa îi înmuie părul negru ca pana corbului, iar picături de apă i se prelinseră pe obraji asemenea unor lacrimi. Theo îi şterse chipul şi îi cuprinse capul în palme. Fata se înălţase de când o văzuse ultima oară, iar acum era încă şi mai frumoasă decât îşi amintea.

— E un miracol…

O conduse într-o tavernă şi comandă vin fiert. Se ţineau de mâini peste masă şi se priviră îndelung în ochi cuprinşi de un sentiment de uimire…

— Am auzit că garnizoana ta a fost prinsă într-o ambuscadă de indieni, spuse fata. Au spus că ai murit.

Theo îi povesti cum fusese capturat, iar apoi adoptat de tribul Abenaki. Îi făcu şi o mărturisire inconfortabilă, despre un lucru pe care nu-l putea ignora şi despre care nici nu putea minţi.

— Mi-au dat o soţie.

Fata făcu ochii mari, într-o expresie plină de groază.

— Eşti însurat?

— A murit.

Faţa lui Abigail se mai relaxă.

— Ai iubit-o?

— Da, răspunse Theo cu sinceritate.

Fata reflectă o clipă.

— Atunci îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

— Am crezut că nu o să te mai văd niciodată, că eşti de multă vreme măritată cu bărbatul ales de tatăl tău.

Theo îşi simţi obrajii înroşindu-se: gesticula prea mult. În realitate, mintea sa era în dezordine. Pe perioada căsătoriei lor şi chiar şi după moarte, Mgeso a fost lumina călăuzitoare a vieţii lui. Orice lucru îl îndepărta de ea îi dădea sentimentul unei trădări a sinelui său cel mai profund. Cu toate acestea, privind-o pe Abigail stând la masă, în faţa sa, simţi cum este cuprins de o pasiune imposibil de negat.

— Cum de eşti în Albany? întrebă el.

— Tata nu m-a mai lăsat să rămân în Bethel. Mi-a dat o bătaie soră cu moartea, după care m-a izgonit din casă doar cu rochia de pe mine. Nimeni din Bethel nu m-a primit. Le era mult prea teamă de tata. Şi mă urau pentru ceea ce făcusem.

Vocea îi era calmă, mâna ţinea cu fermitate paharul din care mai luă o sorbitură. Theo nu putea decât să se minuneze de tăria de care fata dădea dovadă.

— L-am auzit pe căpitanul detaşamentului de recruţi spunând că te va duce la Albany, continuă fata, aşa că acolo am mers şi eu. După care am auzit că a avut loc o ambuscadă şi că ai murit. Dar nu aveam un alt loc în care aş fi putut merge. Şi mai era şi Caleb.

Pieptul lui Theo se încordă. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Era tânără, frumoasă şi singură. Era prostesc să-şi închipuie că ar fi aşteptat un an în amintirea unui bărbat pe care îl credea mort.

— Caleb?

Abia dacă reuşi să-i rostească numele. Îşi spuse că este mai bine că se măritase. Putea înăbuşi sentimentele care ieşiseră atât de brusc la iveală şi se putea concentra să o răzbune pe Mgeso aşa cum jurase.

Abigail zâmbi.

— Nu e ceea ce crezi. Vino să îţi arăt.

După ce au plecat din tavernă, îl conduse către o casă îngrijită, acoperită cu ţiglă, în apropierea vârfului dealului, la marginea oraşului. Theo o urmă, cărând coşul cu lenjeria murdară de noroi. În faţa casei, câteva găini

ciuguleau de pe jos, în timp ce dintr-un mic şopron lateral se înălţau vălătuci de aburi.

Fără să mai bată la uşă, Abigail intră direct într-un mic hol. O pisică era încolăcită în faţa focului care ardea în cămin. O femeie în vârstă stătea într-un balansoar, ţinând la piept un ghemotoc de lână pentru tricotat.

— Este doamna Jacobs, spuse Abigail. Are grijă de Caleb cât timp sunt la muncă.

Ghemotocul despre care Theo crezuse că este lână pentru tricotat începu să se mişte. Se întinse, scoţând la iveală două mâini micuţe şi un căpşor, aproape la fel de chel ca al unui indian.

Bebeluşul era învelit într-un şal din lână. Nasul îi zvâcni, iar gura i se deschise, apoi i se închise la loc. Începu să se smiorcăie. Doamna Jacobs i-l întinse lui Abigail, care îl legănă la sân până când plânsul încetă.

Îi întinse bebeluşul lui Theo.

— Ţine-l!

Confruntarea cu armata dezlănţuită a nababului la Calcutta fusese un fleac în comparaţie cu spaima pe care Theo o simţea acum. Braţele i se transformară în bucăţi din lemn.

— Nu este periculos?

Ochii lui Abigail străluciră.

— Este doar un bebeluş. Nu îţi va face rău.

— Nu asta am vrut să spun, bolborosi Theo.

Abigail îi aşeză băieţelul în braţe. Theo îl strânse neîndemânatic. Copilul avea o constituţie atât de fragilă, încât îi era teamă că e de ajuns ca muşchii să i se încordeze o singură dată necontrolat, ca trupul bebeluşului să se sfarme asemenea unui bibelou din porţelan.

— Nu îl vei răni, spuse Abigail de parcă i-ar fi citit gândurile. E dintr-un material rezistent, asemenea tatălui său.

Bebeluşul descoperise îndoitura braţului lui Theo şi îşi îndesă faţa acolo. Era delicat şi cald, iar Theo îşi dădu seama că începe să se relaxeze, braţele sale ştiind prin instinct ce au de făcut. Întâlni privirea lui Abigail.

— Este cumva…?

— Al tău şi al meu Al nostru S-a născut în urmă cu două luni.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că te-am întâlnit, Theo Courtney, spuse ea după care îl sărută.

Furia emoţiilor contradictorii încă ardea în el, la fel de dezlănţuită ca întotdeauna. Dar când îşi ţinu copilul – fiul său – în braţe, încercă să dea

uitării toate celelalte gânduri. Ochii căprui ai bebeluşului îl priveau larg deschişi, ca o oglindă a propriei priviri, şi îi înmuiau inima. Pentru prima dată în multe luni, putea începe să se simtă împăcat.

O sărută pe Abigail.

— Şi eu îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că te-am găsit.

*

A doua zi, merseră la biserica olandeză şi se căsătoriră. Preotul oficie ceremonia, iar doamna Jacobs se prezentă ca martor. Caleb purta un veşmânt tricotat de doamna Jacobs. Bebeluşul dormi pe durata întregii slujbe, nepăsător la ceremonia din jurul lui. Câteva zile mai târziu, Moses sosi în Albany şi îi oferi lui Caleb o amuletă în formă de gheară de urs.

Theo se căsătorise aşa de repede cu Abigail pentru că dorea să-şi recunoască fiul. Mai era şi un alt motiv pe care nu-l rostise. Dacă murea pe câmpul de luptă, voia ca Abigail să primească pensie de văduvă.

Îşi petrecură noaptea nunţii la casa doamnei Jacobs, şoptindu-şi şi bâjbâind prin întuneric, în timp ce Caleb dormea în leagănul său. Când Theo atinse pielea goală a lui Abigail, un spasm îi cuprinse trupul, ca şi cum ar fi fost ars. Se simţea de parcă ar fi trădat-o pe Mgeso. Dar Abigail avea răbdare. Stătea lângă el, liniştindu-i starea de agitaţie cu mângâieri delicate.

— Ştiu ce ai pierdut. Nu trebuie să facem asta, dacă nu eşti pregătit, şopti ea.

— Nu.

Îi era ruşine de el însuşi.

— Eşti soţia mea acum.

Nu mai fusese cu o femeie de mult timp, dar în cele din urmă trupul i se relaxă. Când o mângâie de data aceasta, simţi dorinţa înmugurind în interiorul său. Îl cuprinse o stare de nerăbdare care îndepărtă toată vina şi toate amintirile. Se rostogoli peste ea, străpungându-i coapsele pline de dorinţă. Când atinseră împreună punctul culminant, se simţi de parcă ei ar fi fost singurii oameni care existau pe suprafaţa planetei.

Mai târziu, ţipetele îl treziră pe Theo.

— A păţit ceva bebeluşul? spuse el, cuprins de panică.

Era un sentiment diferit atunci când conducea soldaţi pe câmpul de luptă. Să îngrijească o viaţă atât de mică şi fragilă i se părea terifiant.

Abigail îi aruncă o privire ciudată.

— Caleb este bine. Tu ai fost cel care plângeai în somn.

Zgomotul trezise bebeluşul. Abigail îl lua cu ea în pat şi îl alăpta.

— Pare că te frământă ceva.

— Am avut un coşmar, spuse Theo.

Pentru o clipă, se gândi să-i mărturisească totul. Dar când încercă, vorbele îi rămaseră blocate ca şi cum s-ar fi înecat cu nişte pietre. Se dispreţuia. N-ar fi trebuit să ţină secrete faţă de soţia sa în prima zi a căsniciei lor.

Dar oare i-ar putea mărturisi miresei sale că o altă femeie îi apăruse în vis în noaptea nunţii?

— Mă gândeam la viitor, îi spuse fetei, rostind doar o jumătate de adevăr. Compania mea a fost detaşată în nord, să lupte cu francezii. Trebuie să plec la sfârşitul acestei săptămâni.

Văzu durerea de pe chipul lui Abigail, deşi fata încerca să o ascundă.

— Atât de devreme?

— Acestea sunt ordinele.

Nu spunea însă adevărul. Se oferise voluntar. Îşi spuse că nu-l putea abandona pe Gilyard: le era dator oamenilor lui să meargă la luptă. Adevărul era că nu putea rata oportunitatea de a-i ucide pe Bichot şi Malsum.

Theo o privi pe Abigail hrănind bebeluşul. Nu te voi lăsa orfan, îi promise în şoaptă. Nu te voi lăsa văduvă.

Satisfăcut, bebeluşul adormi la loc. Abigail îl aşeză cu grijă în leagăn.

— Atunci să profităm de timpul pe care îl avem la dispoziţie.

*

Când Theo o întâlnise pe Abigail, simţise ca şi cum ar fi ştiut-o dintotdeauna. Mai avea însă multe lucruri de aflat despre proaspăta sa mireasă: avea o minte ascuţită, o inimă caldă şi un simţ al umorului înfloritor, în ciuda mediului inflexibil în care fusese crescută. Câteodată râdea atât de zgomotos, încât trezea bebeluşul.

Cu cât se simţea mai bine în compania ei, cu atât mai mult îl împovăra decizia de a merge spre nord. În ultima lor dimineaţă împreună, stătea în tinda casei doamnei Jacobs, uitându-se la focul din cămin. Îşi făcea de lucru crestând cu cuţitul un fragment de corn de cerb. Nu-l mai atinsese însă de zece minute.

— Mi-aş fi dorit să nu te părăsesc, spuse în cele din urmă.

— Şi eu, zise Abigail. Există vreo posibilitate prin care să eviţi plecarea?

Theo se holbă la bucata de os pe care o ţinea în mâini, în timp ce gândurile îi călătoreau înapoi traversând ani şi oceane.

— Tata, mereu, spunea că doar un om nesăbuit îşi doreşte să lupte.

Văzuse efectele războiului asupra propriei familii.

Nu-i mai vorbise niciodată lui Abigail despre tatăl său. Fata ascultă în linişte, în timp ce bebeluşul se foia în leagăn. Theo îl ridică pe Caleb şi îl ţinu la piept, mângâindu-i părul fin până când copilul se linişti.

— Ţi-am spus vreodată că bunicul meu a fost sultanul din Oman?

Abigail râse, crezând că poate glumeşte. Ochii i se făcură mari de uimire când văzu expresia serioasă de pe chipul lui.

— Când era copil, bunicul meu, Dorian, a fost adoptat de prinţul de Muscat. Mai târziu, şi-a câştigat dreptul de a domni pe Tronul Elefantului. Dar când a fost plecat, un uzurpator pe nume Zayn i-a luat locul. Dorian l-a omorât pe când era în Africa, dar Zayn avea mulţi oameni care îi erau loiali iar bunicul meu a suferit o rană gravă în timpul confruntării cu el.

Bebeluşul începu din nou să se foiască. Theo îi întinse un deget, iar copilul începu să-l sugă cu toată forţa gingiilor sale micuţe.

— Dorian şi tatăl meu au revenit în Oman, ca să revendice tronul, deşi familia lor încercase să-i împiedice. Rana se agrava, dar Dorian nu voia să o dezvăluie de teamă că-şi va pierde renumele în faţa şeicilor deşertului. Bătălia a fost teribilă. În toiul luptei, Dorian a căzut de pe cal şi nu a reuşit să încalece din nou. Arabii l-au scos târâş de pe câmpul de luptă şi l-au tăiat în bucăţi Armata lor a fost înfrântă. Tatăl meu a plecat din Oman şi a navigat către India. Nu şi-a iertat niciodată familia pentru că a refuzat să-i vină în ajutor şi cred că nu şi-a iertat nici propriul tată pentru că a ales să pornească la lupta.

Theo se uită lung la foc.

— Când francezii au venit în Madras, tata a fugit din calea lor – dar tot şi-a găsit sfârşitul.

Abigail se aplecă peste legăn şi îi mângâie faţa.

— Dacă ne-am putea prezice soarta, atunci ne-am şti cu toţii viitorul. Singura opţiune este să facem aşa cum credem mai bine în acel moment.

— Nu vreau să fiu asemenea tatălui meu, spuse Theo. Dar francezii mi-au răpit prea multe persoane dragi.

Se auzi un ciocănit de undeva de afară. Faţa lui Moses apăru în cadrul uşii.

— A venit vremea, Siumo.

Theo se ridică şi-i întinse copilul lui Abigail. Micuţul începu din nou să scâncească, schimonosindu-şi feţişoara într-o imagine a suferinţei. Theo îşi

îmbrăca haina cea groasă şi îşi răsuci fularul în jurul gâtului. Se simţi asemenea unui condamnat care mergea la spânzurătoare.

Moses îi citi suferinţa din ochi.

— Eşti sigur că este calea cea mai potrivită? întrebă în Abenaki.

Afară, zăpada cădea în rotocoale. Stând în prag, Theo îşi simţea inima sfâşiată în două. Îi lăsa în spate pe Abigail şi Caleb, iubirea şi căldura căminului. În faţă, îl aştepta doar gheaţă şi răzbunare. Se gândi dacă să meargă la Gilyard şi să-l anunţe că nu mai doreşte să plece în această misiune.

Dar nu putea face acest lucru. Nu atâta timp cât Malsum şi Bichot erau în viaţă.

Abigail veni spre el şi-l sărută. Theo o îmbrăţişă stângaci, încercând să nu strivească bebeluşul pe care fata îl ţinea în braţe. Ar fi vrut să nu mai plece niciodată de lângă ei.

— Ştiu că trebuie să-ţi faci datoria, spuse ea şoptit Plângea.

— Dar nu eşti asemenea tatălui tău. Şi indiferent ce ne va rezerva viitorul, eu te voi iubi întotdeauna.

*

Theo se întâlni cu compania sa pe malul lacului. Mai era o singură săptămână până la Crăciun, iar pe sol se depusese un strat gros de zăpadă.

— Cum a fost în permisie? întrebă Gilyard. Ţi-a căzut cu tronc vreo domniţă frumuşică din Albany?

Theo aprobă cu o mişcare a capului.

— De fapt m-am şi căsătorit.

Lui Gilyard nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Dumnezeule, eşti o sursă permanentă de surprize. Felicitările mele doamnei Courtney. Sper că ştie în ce se bagă.

— Şi avem un fiu.

Gilyard rămase cu gura căscată.

— Sunt sigur că e o poveste în spatele acestui miracol.

— Într-adevăr, domnule. De asemenea, aş vrea să vă dau asta.

Theo vârî mâna în buzunar şi scoase un cuţit cu mânerul dintr-un corn de cerb. În timpul călătoriei din India, deprinsese arta sculpturii în os. Îşi folosise talentul la maximum, decorând mânerul armei cu imagini alambicate cu cerbi, canoe, muschete şi tomahawkuri. I-l înmână lui Gilyard.

— Este pentru dumneavoastră, spuse Theo. Un semn de mulţumire pentru faptul că m-aţi recuperat din tribul Abenaki.

Gilyard îl întoarse pe partea cealaltă. Pe spatele mânerului era încrustat mesajul: „Maiorului Gilyard, din partea lui Theo Courtney, cu mulţumiri.”

— Nu era nevoie să faci acest gest.

— Dacă nu m-ai fi adus înapoi, nu mi-aş fi revăzut niciodată soţia şi nu mi-aş fi cunoscut fiul. Mi-ai dat speranţa unei vieţi noi.

Gilyard îşi înfipse cuţitul la cingătoare.

— Mulţumesc. Poate într-o zi, îmi va oferi şi mie şansa unei noi vieţi.

Rânji.

— Acum, eşti pregătit să porneşti în marş?

Luptătorii se adunară la semnalul lor. Erau cincizeci de bărbaţi care purtau căciuli călduroase din blană de castor, trase adânc peste urechi, mănuşi din lână şi mantale albe căptuşite cu blană. Proviziile erau cărate pe sănii şi oamenii purtau patine din metal, prinse de mocasini ca să poată merge rapid pe gheaţă.

Theo nu mai pusese niciodată patine în picioare. Căzu de mai multe ori în doar câţiva metri, spre amuzamentul camarazilor săi. Îşi frecă coatele şi se uită urât la ei. Chiar şi Moses părea că se descurcă mai bine.

Dar în cele din urmă îşi găsi echilibrul. În scurt timp, se obişnui cu mersul acela ciudat, alunecând cu uşurinţă în timp ce îşi împingea corpul în faţă. Era o mişcare distractivă şi eliberatoare, ca şi cum ar fi fost scutit de o parte din povara gravitaţiei. Spre deosebire de mersul în marş, singurele sunete care se auzeau erau gheaţa care şuiera sub lamele din metal şi vântul care bătea în jurul lui. Efortul îi încălzi sângele, iar sentimentul de euforie care îl cuprinse îl făcu o vreme să uite de pericolele care îl aşteptau şi de emoţiile derutante după despărţirea de Abigail.

Frigul devenise năprasnic atunci când se opriră pe mal pentru a petrece noaptea. Sudoarea care i se prelinsese pe trup cât timp patinase se transformă în fior de gheaţă pe piele. Alimentele pe care le aveau cu ei îngheţară bocnă, iar Gilyard nu le dădea voie să aprindă focul, de teamă că s-ar putea da de gol. Theo a fost nevoit să dezmembreze fiecare bucată de mâncare, apoi să o ţină în gură până când era suficient de dezgheţată ca să poată fi mestecată. Aveau cu ei piei de urs pe care le foloseau ca pături, dar chiar când era învelit în blana cea deasă, Theo nu se putea încălzi suficient ca să poată adormi, în zori, porniră din nou.

Prima zi a fost dificilă; cea de-a doua, de-a dreptul agonizantă. Vântul sufla deasupra lacului, aruncându-le zăpada în faţă cu o atât de mare putere, încât Theo abia dacă mai vedea pe unde merge. Nu-şi mai simţea obrajii şi nasul Chiar dacă erau vârâte în mănuşi, degetele începură să-i amorţească. Cureaua de la sanie îl apăsa adânc în umeri. Se simţea epuizat, îngreţoşat şi ameţit.

Ziua scurtă de iarnă se termină devreme, dar Gilyard nu îi lăsă să facă popas. Pe cer apăruse luna, reflectându-se asupra zăpezii, astfel încât lumea deveni strălucitoare şi misterioasa.

Deodată, în mijlocul întunericului, mai multe flăcări apărură pe o insulă îngheţată, situată în regiunea mai îngustă a lacului Soldaţii se aruncară imediat la pământ. Lui Theo i se păru că zăreşte printre copaci siluete estompate, mişcându-se în jurul unui foc. Îşi ţinu respiraţia. Ar fi putut fi indieni sau francezi sau chiar o ceată de negustori de blănuri. Poate se încălzeau în noaptea geroasă – sau poate semnalizau ceva.

Nu apăru nici un alt foc în semn de răspuns de pe malul lacului. Nimeni nu se aventură să plece de pe insulă. Cât de mult mai aveau de aşteptat? întins pe gheaţă, Theo simţi cum gerul i se strecoară în oase. Dacă mai stătea mult, era posibil să nu se poată ridica niciodată.

— Ce ar trebui să facem? şopti el.

— Nu putem risca să trecem prin dreptul acelei insule, hotărî Gilyard. Lacul este prea îngust – ar însemna să trecem prea aproape. Va trebui să mergem prin pădure.

Traseră săniile înapoi pe mal şi petrecură o noapte plină de frământări, supraveghind insula cu prudenţă. Îi văzuse oare cineva? înconjurat de copaci, focul ardea domol, cu o strălucire ternă şi portocalie, după care se stinse. Theo începu să se întrebe dacă nu cumva îşi imaginase.

Dimineaţa următoare, Gilyard trimise câţiva oameni în cercetare. Fură plecaţi aproape toată ziua şi se întoarseră cu veşti îngrijorătoare. Pădurea era înţesată de francezi. Descoperiră urme proaspete în zăpadă oriunde se duceau, traversând pădurea asemenea unei reţele. Odată, aproape că dădură nas în nas cu o patrulă a inamicului.

— Şi chiar dacă am putea trece de ei, ar veni pe la spatele nostru şi ne-ar tăia retragerea, spuse locotenentul Trent. Nu avem nicio şansă să ajungem la fort.

Gilyard scrâşni din dinţi.

— Mai demult, pădurile acestea nu erau atât de înţesate de francezi în timpul iernii. De obicei, aceştia rămâneau în siguranţă, la căldură, aproape de fort.

Îşi vârî mâna în traistă şi scoase o hartă schiţată în grabă, uitându-se cu atenţie la ea, asemenea unui astronom care scrutează cerul. Trebuia să existe o altă cale.

Moses se trase mai aproape. Miji ochii la hartă, încercând să împace liniile simple cu imaginile pline de culoare pe care le avea în minte. Puse degetul pe o linie groasă, crestată, desenată de-a lungul centrului hărţii.

— Aici este un pinten de munte care coboară dinspre nord-est, spuse Gilyard. Se întinde până jos, la lac. Dar nu se poate trece peste el.

Moses scutură din cap.

— Există o trecătoare.

Trent îl privi neîncrezător.

— Nu ştiam să existe vreo trecătoare.

Gilyard îl ignoră.

— Dacă am putea ajunge până în vârf, de acolo am merge pe creastă până la Fort Royal. O să ne apară fortul în vale, am putea vedea chiar şi ce serveşte comandantul la micul dejun. Iar în partea aceea atât de vestică, nu riscăm să întâlnim vreo patrulă.

— Asta pentru că ei ştiu că nu există nicio trecătoare, insistă Trent.

Gilyard se întoarse către Theo.

— Ce părere ai, locotenente Courtney?

Theo nu ştia ce să spună. Pe de o parte ar fi vrut să-i dea dreptate lui Trent, să abandoneze expediţia şi să se întoarcă la Abigail şi Caleb. Se uită însă la hartă, la fort şi la pădure, la munţii din jurul lor. Malsum şi Bichot se aflau undeva în acea sălbăticie.

— Am încredere în Moses, spuse el.

Pe chipul lui Gilyard apăru un zâmbet.

— O să aruncăm doar o privire, nu facem nimic greşit.

Ascunseră săniile sub zăpadă şi porniră pe malul lacului, luând cu ei doar ceea ce puteau căra în spate. În zăpada groasă, greutatea suplimentară îi încetinea chiar şi cu încălţămintea de zăpadă pe care o purtau legată de mocasini. Porniră pe jos.

Cu cât mergeau mai mult, cu atât Theo se îndoia de înţelepciunea expediţiei. Începuse să nu-şi mai simtă faţa. Dacă ar fi fost nevoit să lupte, nu era sigur că mâinile sale degerate ar putea să desfacă acoperitoarea de pe

puşcă, darmite să apese pe trăgaci. Încercă să-şi ocupe atenţia cu gânduri de răzbunare, dar deseori se trezea că mintea îi zboară înapoi către Albany şi Abigail, la viaţa pe care ar fi putut-o clădi împreună.

Ziua următoare, ajunseră în dreptul lanţului muntos. Culmea lungă şi înaltă plutea deasupra peisajului, baricadându-i înăuntru. Toată dimineaţa, ocoliră pe la baza ei. Stâncile de deasupra erau înalte şi ameninţătoare, atât de abrupte încât nici zăpada nu se depunea pe ele. Norii se lăsară mai jos. Aerul părea mai călduţ decât fusese vreodată în ultimele săptămâni.

— Giganţii de gheaţă se retrag, avertiză Moses. Vine dezgheţul. Ar trebui să ne întoarcem la sănii înainte ca gheaţa de pe lac să se topească.

— Trebuie să mergem mai departe, insistă Theo.

De fiecare dată când îşi ridica privirea în sus, spre munte, simţea un sentiment de teamă în stomac pe care nu-l putea explica. Cu toate acestea, nu-şi putea lua ochii de la peisaj. Crestele îngheţate exercitau o fascinaţie stranie asupra sa.

Undeva acolo sus era încredinţat că-i va întâlni pe Malsum şi Bichot.

Poate că era epuizat emoţional. Toţi bărbaţii erau la capătul răbdării. Stâncile răsunau de sunetul gheţii topite care se prăbuşea şi se spărgea. Incapabili să mai suporte povara zăpezii jilave, ramurile copacilor trosneau, cu un sunet aidoma unui foc de muschetă, care îi făcea pe soldaţi să scruteze neliniştiţi umbrele pădurii. Dacă francezii detaşaseră patrule până în regiunea aceasta îndepărtată din nord? Dacă le descoperiseră urmele de paşi pe zăpadă?

Toată lumea era cu nervii încordaţi. Stâncile păreau la fel de înalte şi de neclintite ca întotdeauna. Theo nu se mai uita în sus, încercând să găsească trecătoarea. Mergea cu capul în pământ, holbându-se istovit în jos.

— Ce e asta? spuse deodată.

Dacă n-ar fi fost dezgheţul, n-ar fi reuşit să o descopere. Să fi fost cu câteva zile mai devreme, iar zăpada ar fi acoperit-o fără urmă. Să fi fost cu câteva zile mai târziu, pământul ar fi înmuiat-o şi ar fi transformat-o în noroi. Cizmele luptătorilor bătătoriseră zăpada transformând-o în zloată, în timp ce terenul de dedesubt rămăsese solid. Întipărită în pământul îngheţat, Theo zări scobitura inconfundabilă a unei urme de roţi.

Îi chemă pe Moses şi Gilyard.

— Trebuie să fi fost o încărcătură grea, spuse Gilyard. Ia uitaţi cât de adânc a săpat în pământ.

— Cine ar fi putut aduce un car atât de departe în sălbăticie? se întrebă Theo. Nu există niciun drum, iar în faţă nu ai unde să te mai duci.

— Se vede o potecă.

Moses arătă în spate. Theo avu nevoie de o vreme ca să o desluşească prin frunzişul des. Era o deschizătură printre copaci, atât de îngustă, încât bizoni. Soldaţii merseseră mai multe sute de metri de-a lungul ei, fără să-şi dea seama că era acolo.

— Unde duce?

Sondând zăpada cu nişte beţe, urmară drumul pe care îl formaseră urmele de roţi. Urmele înconjurau baza muntelui, după care coteau spre interior către o stâncă verticală.

— Oare şi-au luat zborul? se întrebă Theo.

Moses dispăru.

Păru că se făcu nevăzut în stâncă. Theo se holbă la locul în care se aflase, mintea sa obosită străduindu-se să înţeleagă ce se întâmplase. Se uita în continuare intens când Moses îşi făcu din nou apariţia.

— Vino! îl chemă.

Theo îl urmă. Deşi stânca arăta asemenea unui perete solid, era o iluzie. O râpă îngustă care ducea înspre munţi îşi făcea apariţia în dreptul unei creste stâncoase. Abia când s-au aflat înăuntrul ei, intrarea a devenit vizibilă.

— Se pare că aceşti munţi nu erau atât de impenetrabili pe cât am crezut, spuse Gilyard.

— Şi nu suntem primii oameni care au găsit-o.

Moses arătă către un petic gol de pământ. Un foc de tabără topise zăpada, lăsând un cerc întunecat de cenuşă şi scrum pe pământul dezgolit. Probabil că era recent. Nu ninsese ca zăpada să fi putut acoperi cenuşa. Lui Gilyard îi scăpă o înjurătură.

— Oriunde mergem, francezii au ajuns acolo înaintea noastră.

Theo se uită fix la râpă. Era lungă şi îngustă, presărată cu bolovani şi mărginită pe ambele laturi cu ziduri înalte.

— Nu mi-aş dori să fiu prins acolo jos. O duzină de oameni cu avantajul înălţimii ar putea rezista împotriva unei armate.

Gilyard aprobă din cap.

— Atunci cel mai bine ar fi să fim gata de luptă. Pregătiţi-vă armele!

Înălţară o movilă din pietre ca să marcheze locul unde se afla trecătoarea, după care intrară în ravenă. Îşi încărcară puştile şi scrutară înălţimile ca să

se asigure că nu vor da nas în nas cu duşmanul. Lumina soarelui nu pătrundea acolo, iar stratul de zăpadă era mai gros, moale şi lipicios. Li se lipea de încălţămintea pentru zăpadă sub forma unor cocoloaşe grele, făcându-i să avanseze cu şi mai mare greutate. Luptându-se cu greutatea raniţei, Theo îşi dădu jos blănurile ca să nu se încălzească prea tare. Pentru prima dată după mai multe zile, îşi putea simţi din nou degetele.

Ştia că ar fi trebuit să se simtă extaziat. Fiecare pas îl purta mai aproape de duşmanii săi şi de şansa de a se răzbuna. În schimb, simţea. O teamă din ce în ce mai mare, ca şi cum un animal întunecat şi teribil i-ar fi luat urma.

— Nu-mi place locul acesta, spuse Moses, care se afla lângă el.

— Din nou spirite malefice?

Moses se încruntă.

— Nu am nevoie de spirite ca să-mi spună că locul acesta este de rău augur.

Arătă către pereţii stâncoşi ai ravenei.

— Dacă duşmanii noştri ajung acolo sus, vom fi prinşi în capcană, asemenea unor castori într-un lac îngheţat.

Theo aruncă o privire în sus, scrutând linia orizontului pentru a surprinde indiciul vreunei mişcări. Moses avea dreptate: dacă pe creste s-ar afla trăgători, aceştia ar putea să reverse o ploaie de gloanţe peste ravenă.

— Au.

Theo se împiedicase de o piatra neteda acoperită de zăpadă. Scoase o înjurătură şi începu să-şi maseze laba piciorului.

— Şoarecele care se fereşte doar de şoim, nu vede şarpele din spatele său, spuse Moses amuzat.

Theo era gata să pornească mai departe, când un detaliu pe care îl observă la piatra pe care o lovise îl făcu să se oprească. Sub zăpada bătătorită, zări o formă prea netedă şi prea regulată pentru a fi creaţia naturii. Se aplecă începând să dea zăpada deoparte. Moses îl ajută. Obiectul era mai mare decât crezuse, la fel de gros precum trunchiul unui copac şi cu o lungime de trei metri, sub forma unui cilindru care se îngusta la unul dintre capete. Nu era nici din piatră, nici din lemn, ci dintr-un bronz rece şi masiv.

În metal se zărea o ştanţă. Theo dădu la o parte zăpada care mai rămăsese şi văzu că era vorba despre blazonul regal al regelui Ludovic al XV-lea al Franţei.

Era un tun de douăsprezece livre.

Theo îl chemă pe Gilyard.

— Acesta este motivul pentru care au atât de multe patrule, spuse Gilyard trăgând aer în piept. Nu voiau să vedem ceea ce plănuiau cu adevărat.

— Dar ce ar putea face cu un tun în locul acesta uitat de lume? întrebă Theo.

Săpând mai adânc în zăpadă, dădu de aşchii dintr-un afet de tun. Roţile-i pocniseră probabil pe când francezii încercaseră să-l târască pe terenul accidentat în susul ravenei, iar apoi nu mai fuseseră în stare să-l ridice.

— Pun pariu, pe o sticlă cu cel mai grozav brandy al generalului William, că acesta nu era singurul tun, spuse Gilyard în capătul crestei, este o zonă care domină fortul de la înălţime. Dacă pot urca tunuri acolo, vor avea o baterie de neînvins care să răspundă la toate comenzile. Ar face ca fortul să fie imposibil de asediat.

Theo încercă să-şi imagineze efortul pe care l-a presupus transportul tunurilor până aici. Erau la kilometri buni depărtare faţă de fort. Francezii târâseră probabil tunurile tot drumul până la ravenă, în susul pantei periculoase, iar apoi de-a lungul crestei. Ce fel de comandant şi-ar pune oamenii din subordine să îndure atât?

Ceva se ridică de pe stânca de deasupra. Mai rapid ca gândul, unul dintre luptători ţinti şi apoi trase. Ceilalţi se adăpostiră în spatele bolovanilor, cu armele pregătite. Sunetul împuşcăturii răsună asemenea tunetului printre stânci, atât de tare încât Theo crezu că va declanşa o avalanşă care se va prăbuşi peste ei.

O cioară căzu fără viaţă la pământ.

— Cine a fost? tună Gilyard.

Îl găsi pe soldatul ghinionist şi îi smulse puşca din mâini.

— Vrei ca toţi francezii de aici şi până în Quebec să ştie unde suntem?

— Ar trebui să ne întoarcem în Albany, spuse Trent. Aceste informaţii trebuie aduse, fără întârziere, la cunoştinţa Generalului Williams.

Vorbele lui erau adevărate. Theo ştia asta. La fel şi Gilyard. Maiorul aprobă din cap, deşi fără convingere. Theo văzu cum dorinţa sa de a lupta se confruntă cu sentimentul datoriei.

Dar dacă plecau acum, nu l-ar fi găsit niciodată pe Bichot.

— Un tun avariat nu dovedeşte nimic, spuse Theo. Ar trebui să mergem mai departe şi să vedem dacă mai sunt şi altele.

Theo îşi dădu seama că Gilyard ezită.

— Generalul trebuie să afle despre această descoperire, insistă Trent.

— Generalul are nevoie de informaţii complete, îl contrazise Theo. Ne e atât de frică de francezi, încât nu ne vom finaliza operaţiunea de cercetare?

Gilyard rămase pe gânduri pentru un moment Remarca sarcastică a lui Theo despre faptul că le-ar fi frică îi atinsese punctul sensibil.

— Pregăteşte oamenii, spuse Gilyard. Vom merge în continuare pe creastă ca să vedem ce au instalat francezii acolo.

— Un călduros bun venit poate, spuse Trent în şoaptă.

Dar nu putea să nu respecte ordinul.

Continuare să urce. Erau atât de sus încât Theo era sigur că mai au puţin până la vârf. Cu toate acestea, poteca şerpuia în sus, la fel de îngustă şi de abruptă ca şi până acolo.

Ajunseră la o bifurcaţie unde ravena se despărţea în două. Un curs de apă afluent curgea dinspre dreapta. Primăvara era probabil un torent învolburat, dar acum pârâiaşul era un fir subţire de gheaţă.

— Încotro? spuse Gilyard.

Moses arătă către stânga.

— Pe aici se ajunge pe creastă. Pe partea cealaltă…

Auzi un sunet care venea de după colţul bifurcaţiei din partea dreaptă. Era sunetul unor voci.

— Cântă, spuse el.

Nu puteau desluşi cuvintele, doar melodia ajungea până la urechile lor. Semăna cu un cântec de marş, cântat de nişte soldaţi obosiţi, ajunşi la finalul perioadei de patrulare.

Zăriră doi francezi. Erau îmbrăcaţi asemenea unor vânători, cu pelerine şi căciuli de blană, cu încălţări de zăpadă pe care le ţineau atârnate pe spate şi cu muschete pe umeri. Nu se aşteptau să dea de oamenii lui Gilyard acolo, iar reacţia lor a fost rapidă. Făcură stânga-împrejur şi fugiră.

Trupa lui Gilyard nu dorea să-i lase să scape. Chiar înainte ca Gilyard să apuce să le dea vreun ordin, oamenii porniră în urmărirea francezilor, dornici să aibă în cele din urmă parte de confruntare.

Theo era la fel de nerăbdător să se lupte ca oricare dintre ei. Se pregătea să-şi urmeze camarazii, când îl opri o mână fermă care îi apăsa braţul.

Era Moses.

— Ceva nu e în regulă, spuse indianul. Nu înţeleg de ce câţiva oameni s-ar aventura în afara fortăreţei lor, fără să-şi ia nicio măsură de siguranţă.

— N-au mai întâlnit niciodată cercetaşi pe teritoriile ocupate de francezi, argumentă Theo.

Sângele începuse să-i clocotească în vene: dorea să ucidă nişte francezi. Poate, chiar Bichot era pe aproape.

— Ai văzut cât de rapid s-au întors şi au fugit? Ştiau că vor da de noi.

Moses strânse cu mai multă forţă braţul lui Theo.

— Voiau să plecăm în urmărirea lor.

În timp ce ei doi vorbeau, restul companiei dispăruse după o cotitură în ravenă. Se auziră focuri de armă, bruşte şi sporadice, precum şi zgomotele pe care le făceau nişte bărbaţi care încercau să nimerească ţinte aflate în mişcare.

— Nu mai avem timp, izbucni Theo.

Sensul bătăliei se schimbase. Din josul ravenei se ridicau sunete nu de puşti, ci de muschete: explozia masivă a trupelor disciplinate care trag la unison.

Entuziasmul se transformă în panică.

— E o ambuscadă, îşi dădu el seama.

Într-o secundă pricepuse tot ce se întâmpla. Francezii instalaseră oameni pe pantele abrupte de deasupra, care puteau să tragă asupra cercetaşilor din ravenă.

Moses arătă în josul pantei.

— Ar trebui să ieşim de aici cât mai repede şi să mergem să-l informăm pe general.

— Nu.

Theo nici nu voia să audă de aşa ceva. Îşi servea cu loialitate compania.

— Trebuie să ne salvăm camarazii.

— Atunci trebuie să urcăm în vârful pantei.

Versantul era abrupt, dar Theo găsi un loc unde o alunecare de pietre crease o potecă pe care se putea căţăra. Ghemuindu-se la pământ, se strecură printre copacii aliniaţi în vârful ravenei. Sunetul armelor de foc îi indica în ce direcţie să meargă, crescând în intensitate în timp ce mergea din ce în ce mai repede.

Ravena se termina într-o văgăună stâncoasă, unde o cascadă îngheţată se prăvălea de pe o stâncă într-un iaz cu apă neagră şi gheaţă crestată. Capcana fusese foarte bine executată. Cercetaşii erau prinşi, asemenea unor şobolani, în timp ce francezii slobozeau un tir de gloanţe din trei părţi. Alţi francezi apăreau la intrare, blocând orice cale posibilă de evadare.

Cercetaşii erau măcelăriţi. Sângele li se prelingea peste gheaţa spartă şi păta purpuriu zăpada. Dar nu se predau. În jurul lui Gilyard se formă o

încăierare ţintuită de marginea văgăunii, în timp ce trăgeau cu disperare prin fumul înecăcios.

Nu avea timp să facă vreun plan. Orice secundă pe care Theo o pierdea însemna că alţi prieteni de-ai lui vor muri. Unii dintre francezi erau în faţă, vizibili clar printre copaci. Erau cu spatele la ei. Cu o privire către Moses, ca să se asigure că înţelesese, Theo îşi ridică puşca şi trase.

Era o lovitură bună. O lovitură remarcabilă, având în vedere mâinile îngheţate şi haosul situaţiei. Îl lovi pe francez în ceafa, spulberându-i coloana vertebrală într-o secundă. Bărbatul se prăbuşi la pământ. În stânga lui, un alt bărbat fu atins de glonţul lui Moses.

Cu zgomotul bătăliei, trăgând în văgăună, ceilalţi francezi nu-şi dădură seama imediat de pericol. Theo şi Moses avură timp să reîncarce şi să tragă din nou. Alţi doi bărbaţi căzură doborâţi.

De data aceasta, camarazii lor şi-au modificat noua direcţie de foc. Nu se aşteptaseră la un atac de sus, dar reacţionară cu repeziciune. În timp ce Theo încerca să reîncarce pe bâjbâite, armele lor erau deja pregătite. Se puse la adăpostul unui copac, în timp ce o ploaie de gloanţe veni către el. Unele zburară pe deasupra. Altele loviră trunchiul arborelui. Simţi vibraţiile, fremătând printre ramuri.

Se rostogoli din ascunziş, îşi îndreptă arma către primul bărbat pe care îl văzu şi trase. Bărbatul se împletici în spate şi dispăru peste marginea prăpastie!. Camarazii săi ripostară, dar gloanţele loviră zăpada. Theo era deja înapoi în spatele copacului.

Prinşi între atacurile cercetaşilor de dedesubt şi Theo şi Moses în spatele lor, soldaţii francezi se împrăştiară nedumeriţi.

Theo trase încă un foc, după care îşi pregăti baioneta şi se repezi înainte. Un francez apăru din spatele unui copac gata să tragă, dar baioneta lui Theo îi străpunse abdomenul, înainte ca acesta să apuce să apese pe trăgaci. Francezul se rostogoli într-o parte. Theo îi smulse muscheta, o întoarse cu ţeava spre inamic şi îl împuşcă în faţă. Theo îşi recupera baioneta şi puşca şi fugi mai departe. Un alt bărbat îşi făcu apariţia, dar fu doborât de o lovitură trasă de undeva de peste umărul lui Theo, unde Moses îl proteja.

Theo era pe buza versantului, privind jos înspre văgăuna din jurul cascadei. Nu era niciun francez în acea zonă, deşi un grup menţinea un foc constant din partea îndepărtata şi gura ravenei. Dedesubt, cercetaşii încercau să se caţere pe versant, încleştându-se de rădăcini ieşite în afară, în timp ce alunecau pe pământul dezgheţat. Erau ţinte uşoare.

Theo îşi dădu jos centurile, legă un capăt în jurul unui ciot de copac, iar celălalt capăt îl lăsă să atârne asemenea unui mâner. Îşi întoarse puşca în direcţia francezilor aflaţi în gura defileului.

Acum avea avantajul terenului, cu înălţime şi copaci care să-i servească drept scut, în timp ce trupele franceze erau expuse în josul văii. Când Theo deschise focul, nu văzură că este un singur om. Tot ceea ce ştiau era că gloanţele veneau spre ei de deasupra. Nu reuşiră să mai stea în formaţie şi alergară să se adăpostească. Le dădu suficient timp cercetaşilor să se năpustească în sus, ca să i se alăture lui Theo, adăugând şi mai multe tiruri la gloanţele sale.

Gilyard era ultimul. Îşi curăţă noroiul de pe haină, descărcă arma înspre un francez care îşi făcuse apariţia şi se ghemui lângă Theo.

— Din nou, domnule Courtney, te găsesc acolo unde este cea mai mare nevoie de tine.

Îşi atinse pălăria care, în mod miraculos, îi rămăsese pe cap în timpul luptei.

— Acum am nevoie de tine pentru o altă misiune. Am hotărât că trebuie să ne asigurăm că veştile despre ceea ce am descoperit aici trebuie să ajungă înapoi la generalul Williams. Ia cu tine şase oameni şi croieşte-ţi drum către săniile pe care le-am ascuns la lac. Îi voi întârzia pe francezi cât de mult posibil, iar apoi te voi urma, dar nu mă aştepta.

Theo îl privi insistent.

— Cu tot respectul, domnule, credeţi că este o decizie înţeleaptă să ne împrăştiem forţele?

Gilyard rupse cu gura vârful unui cartuş de hârtie şi înclină praful de puşcă înspre pistol.

— Cu tot respectul, domnule Courtney, îmi vei respecta ordinele. Acum pleacă!

Singura cale prin care se putea ajunge la baza muntelui era prin ravena blocată de trupele franceze.

Norii coborâră mai aproape de pământ: un abur gri plutea în jos de pe versanţii de deasupra. Theo arătă în sus.

— Mergem pe creastă şi încercăm să ne pierdem inamicii în ceaţă.

Îi găsi pe Moses şi cinci alţi bărbaţi şi porniră pe munte.

*

Theo îi împărţi pe soldaţi în perechi: în timp ce unul trăgea, celălalt mergea repede şi reîncărca. Alergat, tras cu puşca, evitare, iar apoi din nou

alergat. Apa, în urma topirii gheţii, transformase versantul într-o mlaştină în care li se afundau picioarele. Praful de puşcă devenise jilav din cauza umezelii, iar puştile nu mai trăgeau cu precizie.

Lupta se transformă într-o secvenţă de încăierări, lupte duse în noroi şi zăpadă. Theo nu ştia ce se întâmplase cu detaşamentul lui Gilyard, dar nu-i ţinuseră pe francezi la distanţă prea mult timp. Oamenii săi începură să cadă unul câte unul.

Ceaţa deveni mai deasă. Îi ascundea de cei care se aflau pe urmele lor. Theo continua să escaladeze. Probabil că erau aproape de vârf acum. Terenul deveni stâncos, copacii se răriră. Gloanţele deveniră sporadice. Focurile de armă se auzeau distante şi înăbuşite.

Theo alergă către ciotul unui arbore, se ghemui, reîncărcă puşca şi aşteptă.

— Moses? strigă el.

Nu primi niciun răspuns. Încercă din nou, strigând numele tuturor bărbaţilor pe care îi văzuse în viaţă ultima dată. Singurul răspuns pe care îl primi a fost tăcerea.

Rămăsese singur.

Halal comandant, se gândi cu amărăciune. Mi-am pierdut toţi oamenii.

Se întreba dacă să stea să-i aştepte, dar era dezorientat. Se rugă rapid pentru siguranţa lor şi îşi continuă drumul prin ceaţă şi zăpada care se depusese într-un strat mai gros la acea altitudine. Presupuse că se află undeva foarte sus, deşi nu avea cu adevărat cum să-şi dea seama. Îşi dorea să nu fi renunţat la tălpile pentru mers pe zăpadă.

Prin ceaţă, auzi voci ridicate, un foc de armă şi un ţipăt. Se împletici înainte prin zăpadă pentru a ajunge la locul de unde venea sunetul.

O adiere caldă îi suflă în faţă. Ceaţa se disipă, scoţând la iveală fragmente din împrejurimi. Se afla în vârful crestei pe un dâmb expus care se termina cu o stâncă abruptă. Se putea considera norocos că nu se prăvălise peste stâncă.

Sângele împroşcase zăpada sub forma unei flori purpurii. Se vedeau şi urme de paşi. Theo se ghidă după ei. La fiecare câţiva metri, apăreau alte pete de sânge care trasau un fel de potecă, până la un trup întunecat, întins pe pământ. Theo alergă către bărbatul căzut şi-l roti cu faţa în sus.

Era Gilyard. Deschise cu greutate ochii.

— Trebuia să pleci de aici, spuse el mormăind.

— Şi tu la fel, răspunse Theo, luptându-se cu disperarea care ameninţa să-l copleşească.

Gilyard îi dăduse o singură misiune, să evadeze, iar acum, printr-o nimereală, dădură nas în nas unul cu celălalt. Din abdomenul lui Gilyard se prelingea sânge, care se împrăştia pe vestonul său alb. Theo rupse o fâşie de pânză şi o apăsă pe rană ca să oprească hemoragia.

— Trebuie să te cobor de aici, spuse Theo.

— Nu e timp. Salvează-te! spuse Gilyard scuturând din cap.

— Nu voi face asta.

Gilyard îşi strânse pumnul şi îl apucă pe Theo de manta. Cu faţa roşie de la efortul de a vorbi, comandantul îl trase aproape.

— Du-te!

Theo auzi paşi scrâşnind pe zăpadă, în spatele lui. Prea târziu îşi dăduse seama că sângele care se prelingea din măruntaiele lui Gilyard era proaspăt şi strălucitor, al unei răni proaspete. Se întoarse.

Mai multe siluete întunecate se iviră din ceaţă. O duzină de bărbaţi, înarmaţi cu toţii, se răsfirară, încolţindu-l pe Theo cu spatele la peretele muntelui. Înveliţi în blănuri, arătau asemenea unei cete de urşi negri.

Conducătorul lor îşi desfăcu eşarfa care îi acoperea faţa, îşi dădu jos pălăria şi o aruncă la pământ. Părul lins i se revărsă în jurul feţei pline de cicatrici, iar pata de piele roşiatică din creştetul capului părea că pulsează, plină de furie. Rânji, scoţând la iveală dinţi galbeni, la fel de ascuţiţi precum ghearele de lup care îi atârnau la gât.

Era unul dintre chipurile care apăreau în coşmarurile lui Theo, bărbatul pe care jurase să-l ucidă de o mie de ori în toate acele nopţi când plânsese moartea lui Mgeso. Iar acum, când se afla faţă în faţă cu Bichot, era dezarmat şi în genunchi. Zeii îl abandonaseră.

Privirea lui Theo alunecă înspre pistolul de la brăcinarul lui Gilyard. Oare era încărcat?

Exista un singur mod prin care putea afla. Dintr-o singură mişcare, îl luă în mână şi îl îndreptă către Bichot.

Francezul nu mai făcu nicio mişcare. Theo se ridică. Picioarele îi tremurau, dar ţinea pistolul neclintit.

— Nu mă recunoşti? întrebă el în franceză.

Bichot ridică din umeri. Theo era îmbrăcat în uniformă, îi crescuse părul şi nu mai purta podoabele care îi străpungeau urechile; înfăţişarea sa era foarte diferită de cea a indianului războinic de la ultima lor întâlnire.

— Sunt Siumo, câteodată mi se spunea Ahoma, din tribul Abenaki.

Theo rosti cuvintele puternic şi clar.

— Am avut o soţie, Mgeso, pe care ai ucis-o.

Ochii lui Bichot se măriră pentru o fracţiune de secundă, după care faţa îi încremeni într-o grimasă îngheţată.

— Mă întreb dacă vei muri la fel de uşor pe cât a pierit ea?

Theo nu se obosi să-i răspundă. Apăsă pe trăgaci.

Arma era încărcată. Tăviţa cu pulbere era amorsată. Bichot era la doar câţiva metri. Înainte ca francezul să apuce să reacţioneze, cremenea ţâşni în faţă declanşând o jerbă de scântei. Praful de puşcă din tăviţă se aprinse şi scoase un nor de fum.

Nu se întâmplă însă nimic. Fie încărcătura din ţeava era umedă, fie orificiul de aerisire se înfundase cu murdărie. Pistolul nu trase niciun glonţ.

O privire chiorâşă apăru pe faţa lui Bichot. Cuţitul de vânătoare îi era deja plin de sânge din timpul bătăliei. Şterse lama cu palma şi supse sângele de pe deget.

— Nu vei muri la fel de repede ca soţia ta, îi promise el. Nu o să mă grăbesc şi o să-ţi fac lucrurile pe care aş fi vrut să i le fi făcut ei.

Theo făcu un pas înapoi. Călcâiele îi ajunseră la marginea stâncii. În spatele acesteia, se mai aflau doar norii. Nu mai avea unde să se retragă. Aruncă o privire către Gilyard, dar maiorul zăcea nemişcat şi rece în zăpadă. Nu mai putea fi ajutat cu nimic.

Silueta lui Bichot se profila ameninţător înspre el. Tăia aerul cu cuţitul râzând când îl vedea pe Theo tresărind. Theo se încorda ca să facă un salt, dar ochii lui Bichot îi ghiciră intenţia. Voia ca Theo să-l atace. Aştepta momentul.

Theo nu se putea lupta cu el. Tot ce putea face era să-i refuze satisfacţia de a-l ucide.

Făcu un pas înapoi, dincolo de marginea stâncii.

Constance nu ştiuse niciodată că ar putea suferi atât de mult din cauza frigului. Luna februarie în Paris fusese aprigă. Traversase Atlanticul în octombrie, iar furtunile care izbeau vaporul şi valurile uriaşe care făceau ca toate obiectele să fie jilave o făcuseră să-i îngheţe sângele în vene. Dar iarna pe care o petrecea în Quebec făcea ca toate acestea să pară nişte amintiri plăcute. Casele pline de curent nu puteau ţine departe vântul ascuţit care bătea din nord, în timp ce zăpada care înfunda străzile făcea ca orice

pas în afara casei să fie un adevărat blestem. Petrecuse atât de mult timp ghemuită lângă focul fumegând din cămin, încât se temea că s-ar putea transforma într-o halcă de şuncă.

Era locul unde o adusese actualul ei soţ.

Se căsătoriseră în grabă, la casa familiei sale din Normandia, după care porniseră la drum pentru a se alătura trupelor, la Brest. În noaptea nunţii, Constance se îmbrăcase în cel mai sumar neglige, pregătindu-şi trupul pentru ceea ce va urma. Brutalitatea lui Mauviferes lăsase nu doar sechele fizice asupra ei.

Dar Corbeil era un amant precaut – atât de ezitant încât, în realitate, trebuise să-l dirijeze cum să o pătrundă ca să atingă climaxul. După aceea, se prăvălise peste ea tremurând şi gâfâind de parcă mai avea puţin şi îşi dădea duhul.

— Te-am dorit din momentul în care te-am zărit în Calcutta, îi şopti în ureche. Când te-am zărit la balul marchizei de la Paris, am crezut că Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele. Iar când ai venit la mine şi mi-ai cerut să te ajut să scapi de Mauvieres, am trăit cu credinţa că toate aventurile tale au fost aranjate de Providenţă, ca să ne facă să ne întâlnim.

— Iar acum sunt a ta, îi şopti la ureche. Eşti tot ceea ce mi-am dorit şi tot ceea ce am nevoie.

Rămăsese trează mult timp după ce el adormise, reflectând la urmările a ceea ce tocmai spusese.

Luna de miere fusese scurtă. Nu se îndoia că o adora, dar nevoile armatei îi ţineau ocupat fiecare minut, cât stătea treaz. La bordul corăbiei, petrecuse ore întregi alături de ajutoarele sale în cabina sa, revizuind detaliile viitoarei campanii. Când sosiseră în Noua Franţă, responsabilităţile de pe umerii săi se dublaseră.

— Nu aud de nicio faptă de vitejie când vorbeşti de munca ta, spuse Constance într-o seară. Nu aud decât despre provizii, comisariate, raţii şi muniţie.

— Britanicii ne-au copleşit numeric, îi explică Corbeil. Pitt, prim-ministrul lor, trimite zece batalioane spre America, iar miniştrii regelui nostru nu îşi iau angajamentul să-mi trimită oamenii de care am nevoie, ca să-i înfrunt pe câmpul de bătaie. Cel mai mare avantaj al nostru sunt forturile. Atâta timp cât forturile rămân pe poziţii, britanicii nu pot avansa. De aceea trebuie să fac tot ce-mi stă în putinţă, ca să mă asigur că sunt bine aprovizionate şi că fortificaţiile sunt în stare bună. Voi încerca să-i

ademenesc pe britanici înspre tunurile noastre, după care să le distrug falnica lor armată.

Pasiunea din vocea lui o făcu să tremure.

— De ce îi urăşti pe britanici atât de mult? întrebă ea.

Era căsătorită cu el de şase luni, dar nu mai îndrăznise să-i pună această întrebare. Stătuse ca un obstacol invizibil între ei, niciodată recunoscut, dar mereu prezent. Faţă de Constance, Corbeil dădea dovadă de o foarte mare curtoazie, era atent şi iubitor. Dar când venea vorba despre englezi, vorbele pe care el le rostea îi aduceau aminte de tigrii ţinuţi în cuşcă pe care îi văzuse în grădinile negustorilor din Calcutta.

— Pe tine nu te urăsc, deşi te tragi şi tu din insula aceea infernală.

Corbeil privi pe fereastră la râul St. Lawrence care îngheţase.

— Când eram mic, în oraşul nostru era o fată pe care o chema Julie. Tatăl ei avea o moşie mare. Tatăl meu nu era decât un funcţionar. Dar eram prieteni. Ne jucam împreună desculţi în livezile din jurul casei. Avea părul blond, aşa ca tine, iar pielea, albă precum laptele. Eram îndrăgostit de ea. Îmi spusese şi ea că mă iubeşte. Dar bineînţeles că eu nu aveam nicio avere.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am înrolat în armată. Era singura modalitate prin care îmi puteam folosi talentele, pentru a obţine rangul pe care şi-l dorea tatăl ei. S-a dovedit că am talent la militărie: am progresat. După ce am fost făcut maior, am cerut-o în căsătorie, iar tatăl ei a fost de acord. Dar armata mă ţinea departe de casă. Nu suportam să stau departe de soţia mea, aşa că am luat-o cu mine. Locuiam împreună la cartierul general pe care-l instalasem într-un sat în apropiere de Rin, pe nume Dettingen.

Pronunţă numele cu o emfază specială, ca şi cum Constance ar fi trebuit să-l recunoască.

— Ai auzit de el?

— Nu.

— A fost o bătălie acolo. O companie engleză a mărşăluit în josul Rinului ca să invadeze Franţa, dar cum noi cunoşteam foarte bine locul, aveam un avantaj strategic. Le-am tăiat sursa de provizii, le-am blocat liniile de retragere şi i-am ademenit într-un loc unde îi aştepta armata noastră. Am botezat operaţiunea „cursa de şoareci”, iar ei au picat direct în ea.

Privea undeva în gol ca şi cum vedea locul bătăliei în faţa ochilor.

— Totul fusese pus la punct pentru a obţine o victorie glorioasă. Regele George al II-lea însuşi era în fruntea soldaţilor britanici. Imaginează-ţi ce s-

ar fi întâmplat, dacă l-am fi luat prizonier. Am fi câştigat bătălia în acea zi, iar Britania ar fi ajuns la mila noastră.

— Ce s-a întâmplat?

— Imbecilul nostru comandant a atacat prea devreme. Graba lui a însemnat că nu am putut ţinti cu tunurile. Britanicii au contraatacat în intervalul pe care îl lăsase descoperit, ne-au spart linia defensivă. Armata noastră a fost înfrântă. Satul în care aveam cartierul general a fost invadat.

Vocea începu să-i tremure. Amintirile îi pricinuiau suferinţă, chipul i se schimonosi, dar îşi continuă povestirea.

— Julie trebuia să se retragă odată cu armata. În învălmăşeala care a urmat nu a ştiut ce să facă, iar eu nu am fost lângă ea ca să o ghidez. M-a aşteptat să vin şi să o salvez. Dar era prea târziu. Când am ajuns acolo, soldaţii britanici devastaseră satul. Sunt sigur că Julie îi implorase să o cruţe, dar lor nu le-a păsat. Când am găsit-o, abia dacă am mai recunoscut-o. Lucrurile pe care i le făcuseră…

Constance încercă să nu se înfioare.

— Şi de asta îi urăşti pe englezi?

— Englezii sunt convinşi că sunt conducători înnăscuţi. Vor să stăpânească lumea. Nu au iubire în suflete, doar lăcomie şi aviditate.

Constance privi în altă direcţie.

— Prima dată când am ucis un englez în bătălie, m-am gândit la Julie, spuse el şi un zâmbet rar i se răspândi pe faţă. Cred că a fost cel mai fericit moment din viaţa mea.

— Iar acum ai o nevastă englezoaică.

Râse, încercând să nu pară că dă prea multă importanţă acestui lucru. Altfel, şi-ar fi dorit să ţipe.

— Inimile noastre ştiu să ne prostească, spuse Corbeil.

Îi mângâie părul, apăsându-şi-l pe faţă.

— Când te-am văzut pentru prima dată, mi-ai amintit atât de mult de Julie, încât am ştiut că trebuie să te am. Îmi amintesc cum destinul ne-a adus împreună, mai întâi în India, apoi pe cealaltă parte a lumii, şi tremur. Oricât de mult i-aş dispreţui pe englezi, te iubesc. Dar după cum bine ştii, sabia are două tăişuri, iar când mă gândesc la compatrioţii tăi, tot ce-mi doresc este să-i ucid.

— Vorbeşti de parcă ai fi fratele meu, spuse Constance. Era disperat după răzbunare. Dar când a avut şansa, a fugit asemenea unui laş.

O umbră periculoasă umbri privirea lui Corbeil.

— Îţi dau cuvântul meu că n-aş fugi niciodată de pe câmpul de bătaie. Chiar dacă mai e doar un singur englez care trebuie ucis.

O sanie trasă de un cal aluneca pe râul îngheţat, îndreptându-se către port. Picioarele animalului erau învelite ca să nu-i degere, iar o cabină închisă fusese construită pe glisiere ca să protejeze pasagerul. Un escadron de cavalerie tropăia în spate.

— Noul nostru stăpân, anunţă Corbeil. Contele de Bercheny, noul guvernator general al Noii Franţe. Abia ce a sosit de la Paris.

Constance se ridică în picioare.

— Va dori să te vadă cât de curând posibil. Te las să te pregăteşti pentru întâlnire.

— Rămâi!

După o viaţă petrecută în armată, fiecare cuvânt rostit de Corbeil suna ca un ordin.

— Aş vrea să fii şi tu aici.

— Chiar trebuie? Sunt sigur că veţi vorbi doar despre anfilade şi despre principiile domnului Vauban despre fortificaţie.

Corbeil se încruntă.

— Este guvernatorul general al Noii Franţe. Cariera mea viitoare – să nu mai zic de campania care se apropie – depinde de părerea lui favorabilă despre mine. După greutăţile călătoriei pe care a făcut-o, va aprecia compania unei femei.

— Atunci voi fi farmecul în persoană, promise Constance. Sper doar să te ajute să obţii din nou un post în Paris.

— De ce aş vrea una ca asta? spuse Corbeil cu o expresie mirată.

— Ţi-ai petrecut jumătate din viaţă în avanposturile astea uitate de lume ale imperiului nostru. India, Canada… Nu ar fi timpul să duci o viaţă confortabilă, undeva într-un loc mai civilizat?

— Dar aici este locul unde trebuie câştigat războiul. Englezii ştiu asta, chiar dacă nici măcar miniştrii regelui nostru nu înţeleg. Dacă îi vom înfrânge pe englezi în propriile colonii, le vom sugruma comerţul şi îi vom îngenunchea.

Vocea îi era sugrumată de furie. Constance ştia că era mai bine să nu-l contrazică.

Corbeil o sărută pe creştetul capului.

— Ştiu că ai prefera strălucirea şi veselia Parisului. Dar trebuie să-mi onorez datoria. Trebuie să împărţi acest destin cu mine, ia bine şi la greu.

— La bine, mereu la bine, spuse Constance în şoaptă.

Evită însă să-l privească în ochi.

*

La prima impresie, contele de Bercheny confirmă toate presimţirile lui Constance. Avea probabil vreo şaizeci de ani, dar arăta mult mai bătrân, cu fălcile buhăite şi cu un nas roşu şi lucios. Nasturii de la vestă duceau o luptă aprigă ca să-i cuprindă burdihanul imens. Avea un mers şchiopătat, simptom despre care Constance se gândi că ar putea fi provocat de gută.

Corbeil îi prezentă onorul.

— Permiteţi-mi să vi-o prezint pe soţia mea, doamna Constance de Corbeil.

Constance îi întinse mâna. Bercheny o prinse în laba sa palidă şi o ridică înspre buze.

— Enchante, spuse gâfâind.

Făcu o plecăciune adâncă, ţinând-o în continuare de mână şi zgâind ochii spre ea. Semăna cu un gargui supradimensionat.

— Vă rog să mă credeţi, madame, în Paris încă se vorbeşte despre frumuseţea dumneavoastră, continuă el.

— Monsieur, sunt sigură că exageraţi, spuse Constance chicotind.

— Vă asigur că nu.

O ţinea în continuare de mână.

— Probabil că viaţa în colonii vi se pare tare plictisitoare după traiul în Franţa.

— Am crescut în India. Sunt obişnuită cu cele mai îndepărtate colţuri de lume, deşi, trebuie să vă mărturisesc, nu şi cu vremuri atât de friguroase.

Ochii afundaţi în orbite ai lui Bercheny se căscară plini de încântare.

— Avem un lucru în comun atunci. Am crescut în îles de France – Mauritius, cum îi spun englezii. Frigul acesta blestemat – vă rog să-mi iertaţi exprimarea, madame, dar este necesară – îmi va aduce sfârşitul.

— Trebuie să îl îndurăm pentru gloria Franţei, spuse Constance, cu un sentiment de loialitate.

Un zâmbet îi apăru în colţul buzelor.

Cu greu, Bercheny îşi desprinse mâna de a ei şi se întoarse spre Corbeil.

— Îţi neglijezi soţia, îl dojeni.

Corbeil se înroşi.

— În calitatea mea de guvernator, nu pot permite să se comită o astfel de crimă. Adu-ne vin şi lasă-ne să povestim despre locuri exotice, ca să ne mai

încălzim spiritele.

— Din păcate, soţia mea are o întâlnire programată, spuse brusc Corbeil.

Îl conduse pe Bercheny către o masă acoperită de hărţi.

— Discuţiile cazone o plictisesc, iar eu trebuie să vă explic multe lucruri despre modalitatea în care plănuiesc să le întind o capcană englezilor.

— Bineînţeles, spuse Bercheny. Vom continua conversaţia cu o altă ocazie, madame.

— Voi aştepta cu nerăbdare, spuse Constance făcând o plecăciune.

Ieşi din cameră, remarcând privirea lui Bercheny urmărind-o.

*

Theo căzu printre nori o distanţă mai lungă decât i s-ar fi părut posibil. Vântul îi sufla în urechi, viteza trupului său accelerându-se până la un ritm îngrozitor. Nu putea zări pământul apropiindu-se.

Dar în momentul impactului, şocul fu mai mic decât se aşteptase.

Printr-un miracol, ratase rocile crestate care ieşeau în afară la baza stâncii şi ateriză în văgăuna care se deschidea între ele. Zăpada spulberată de vânt o umpluse până la margine în timp ce zidurile înalte de stâncă o menţineau umbrită şi rece. Theo se scufundă în aproape doi metri de zăpadă şi încă nu ajunse la fund.

Avu la dispoziţie doar o fracţiune de secundă să se bucure că este în viaţă. Apoi groapa pe care o făcuse în zăpadă începu să se prăbuşească în interior. Zăpada se prăvăli asemenea unei cascade peste el, îngheţată şi sufocantă. Ar fi fost îngropat de viu.

Sărind şi târându-se, desfăcându-şi larg braţele ca să-şi distribuie greutatea, se zbătu să iasă afară din zăpada care îl învelea asemenea unui cocon. Zăpada era asemenea nisipurilor mişcătoare: cu fiecare mişcare părea să se scufunde mai adânc. Îi umplu gura şi nasul.

În cele din urmă, mâna sa tremurătoare dădu de ceva solid. Era atât de amorţit din cauza frigului, încât abia dacă simţi ceva, dar reuşi să-şi îndoaie degetele degerate ca să se ancoreze. Se trase pe un teren mai solid şi zăcu acolo un moment, buimac şi abia venindu-i să creadă că supravieţuise.

Îl durea tot trupul, nu avea alimente sau arme şi nu mai mâncase de dimineaţă. Dar nu avea timp de odihnă. De pe stâncile de deasupra, se auziră strigăte distante şi ascunse în ceaţă. Francezii nu aveau cum să fi văzut ce se întâmplase, dar era posibil să vină în căutarea cadavrului.

Theo porni în jos pe versantul muntelui.

Ceaţa îl împiedica să se orienteze. Merse împleticindu-se în jos pe versant, încercând să se îndrepte pe cât posibil spre partea mai luminoasă a ceţii. Dacă ţinea sudul şi vestul, ar fi reuşit în cele din urmă să ajungă la săniile pe care le lăsaseră în golf.

Pentru prima dată în acea zi, norocul fu de partea sa. Ajunse la capătul versantului când zări un teanc de pietre. Era movila pe care o înălţaseră ca să marcheze intrarea în trecătoare. De acolo, găsi poteca pe care o urmaseră de la lac.

Speranţa îi dădea forţe proaspete, dar mai avea mulţi kilometri de parcurs. Zăpada îi umezise hainele şi îşi simţea membrele grele ca plumbul. Se întunecă. Incapabil să desluşească poteca şi îngrozit că se va rătăci, îşi construi un adăpost improvizat din crengi şi se strecură înăuntru. Noaptea dură o eternitate, dar abia dacă puse geană peste geană. Când se iviră zorile, trupul îi era înţepenit şi plin de vânătăi. Se forţă să meargă mai departe.

Theo merse toată ziua. Împleticindu-se înainte, incapabil să vadă mai departe de pasul următor, nu-şi dădu seama că ajunsese la lac până când nu observă nisipul de sub picioare. Se prăbuşi la pământ, ascultând gheaţa crăpându-se şi scârţâind.

Câţiva bărbaţi îşi făcură apariţia dintre copaci şi alergară înspre el. Theo nu-şi dădu seama dacă erau prieteni sau duşmani până când nu văzu faţa anxioasă a lui Moses, aplecându-se asupra sa.

— Slavă Domnului şi tuturor strămoşilor că eşti în viaţă, spuse indianul. Ne temeam că nu mai există nicio speranţă.

Theo îşi ridică mâinile în aer şi îşi îmbrăţişă prietenul.

— Şi eu m-am temut pentru tine.

Aveau timp mai târziu să se gândească la ceea ce pierduseră. Acum nu era vreme.

— Câţi oameni avem? întrebă Theo.

— Cei pe care îi vezi.

Moses arătă către ceata plouată îngrămădită la marginea golfului. Erau şapte – patru fugiseră împreună cu Moses, iar trei rămăseseră la sănii, prea slăbiţi ca să continue marşul. Era o întoarcere jalnică a celor cincizeci de bărbaţi neînfricaţi care plecaseră în marş din Albany.

— V-a urmărit cineva? întrebă Theo.

— Nu, spuse Moses. Dar se vor întoarce să ne caute.

Theo nu avea nicio îndoială că aşa va fi. Îi luase lui Bichot prada de sub nas, iar francezul nu-l va ierta. Va descoperi locul unde Theo aterizase şi îşi

va da seama că scăpase cu viaţă.

Nu era în stare să se mişte.

— Ne vom trage sufletul până la lăsarea întunericului, hotărî el. Odihniţi-vă până când luna se va ridica pe cer.

— Gheaţa este subţire, Siumo, îl avertiză Moses.

— Atunci avem noroc că suntem şi noi subţiri.

*

Bichot aruncă o privire peste marginea prăpastiei. Nu putea vedea până jos din cauza ceţii care înăbuşise răsunetul oricărui impact. Englezul-Abenaki dispăruse cu totul.

Un om mai puţin precaut ar fi presupus că murise. Bichot însă, care supravieţuise atât de mult timp în sălbăticie, nu lăsa nimic la voia întâmplării. Cicatricea pe care o avea pe cap era o reamintire a ceea ce se putea întâmpla dacă lăsai garda jos, chiar şi pentru o secundă.

Cunoştea foarte bine munţii aceia, fiecare creastă şi fiecare vârf. Ştia că stânca nu era aşa de sus pe cât părea şi că uneori hăul de dedesubt era plin de zăpadă. Bănuia că un om ar fi putut supravieţui căderii.

N-ar fi încercat să sară la rândul său. Erau alte metode de a-şi prinde prada. Dacă englezul sau oricare dintre ceilalţi luptători supravieţuiseră, atunci vor trebui să facă din nou lungul drum până la lac.

Vânătoarea începuse. Bichot îi va urmări, încolţi şi îi va înjunghia ca pe orice vânat. Îi va jupui de vii şi le va duce pieile înapoi stăpânilor săi din Canada, care se vor îngrozi, dar îl vor răsplăti în aur masiv. Bichot se va distra văzându-i pe acei domni franţuzi jenaţi de conştiinţa propriei ipocrizii. Se bazau pe oameni ca el, ca să apere frontiera de englezi, fără ca ei înşişi să fie nevoiţi să-şi mânjească mâinile de sânge.

Zăbovi o clipă pe marginea prăpastiei, scrutând ceaţa în căutarea unor indicii. Era neliniştit la gândul că acest englez, care fusese odinioară un Abenaki, se transformase acum într-un luptător. Îşi aminti ce-i spusese prima dată când se întâlniseră. Cuvintele acelea erau pline de hotărâre şi rezonau cu adevărul destinului.

O să ţi-l şoptesc la ureche în timp ce îţi voi vârî vârful cuţitului în inimă.

Alungă acest gând. Soarta fusese îngăduitoare cu Bichot şi faptul că Ahoma se afla la mâna lui era unul dintre micile ei daruri. Va face vânătoarea mai palpitantă.

— Adunaţi-vă forţele, le ordonă oamenilor săi.

Nu avea niciun rost să-i lase englezului un avantaj prea generos la plecare.

Se auzi un sunet dinspre trupul vânătorului prăbuşit la pământ. Unul dintre oamenii săi îngenunche lângă luptătorul prăbuşit şi îşi puse urechea la gura lui, ca să verifice dacă mai respiră.

— E în viaţă.

Bichot se holbă la vânător. Îl izbi tare cu vârful mocasinului, provocându-i un geamăt de durere. Ochii i se deschiseră cu un zvâcnet.

— Într-adevăr.

— Ce să facem cu el?

Bichot îngenunche lângă eL Îşi trecu cuţitul peste fruntea bărbatului.

— Cum te cheamă, vierme?

Prizonierul scrâşni din dinţi, adunându-şi puterile ca să poată rosti:

— Maiorul William Gilyard, din prima companie independentă de cercetaşi a Majestăţii Sale.

Bichot scoase o Înjurătură. Se ridică în picioare.

— Trimiteţi-l în Quebec. Noul general din Franţa a spus că vrea să interogheze personal orice ofiţer capturat cu rang de maior sau mai mare.

Bichot ramase cu buza umflată, căci şi-ar fi dorit să se poată bucura de plăcerea de a scoate cu forţa secretele din acest om. Se simţi trădat.

Nu conta. În curând va avea alţi prizonieri pe seama cărora să se poată distra.

Moses pregăti o gustare din proviziile pe care le lăsaseră în sănii. Theo nu mai mâncase de două zile, dar se forţă să mestece lent şi să mănânce porţii modeste. Nu-şi permitea să se îmbolnăvească. Se înveli apoi într-o blană de urs. Nu crezuse că poate adormi – pericolul îl făcea să nu poată ieşi din starea de alertă – dar următorul lucru pe care-l văzu era Moses care încerca să-l trezească. Stelele nu se mai zăreau, iar bolta er. I luminată de o lună îngustă.

— A venit timpul.

Îşi puseră patinele şi luară cu ei o singură sanie. Unul dintre camarazi, un fermier din Connecticut pe nume Judd, suferise nişte degerături atât de groaznice la degetele de la picioare, încât nu putea merge, aşa că îl priponiră de sanie alături de restul proviziilor. Nici măcar frigul de peste noapte nu opri dezgheţul. Apa băltea deasupra gheţii, stropii care săreau în urma patinelor formând şiroaie subţiri. Gheaţa se crăpa şi se deplasa sub

greutatea lor. Cu fiecare pas pe care îl făcea, Theo se temea că se va sparge sub ei.

Nu avu însă prea mult timp ca să se gândească la asta. Aruncând o privire înapoi, zări mai multe lumini în apropierea golfului unde abandonaseră săniile. Erau mai mulţi bărbaţi care purtau torţe din răşină de pin.

După zgomotele pe care le făceau, Theo înţelese că-i văzuseră pe cercetaşii care încercau să fugă. În curând, torţele se aventurară pe gheaţă. Theo încercă să patineze mai repede, dar era epuizat, iar urmăritorii erau plini de energie. Agili asemenea unor lupi, alunecau pe suprafaţa lacului luminat de lună în urmărirea lui. Oricât de mult efort ar fi depus Theo, se apropiau din ce în ce mai tare.

— Dă drumul săniei! îi strigă unul dintre camarazi. Nu-i putem întrece dacă suntem ţinuţi în urmă.

— Nu-l vom abandona pe Judd.

Theo ştia ce soartă aştepta pe oricine ar fi căzut în mâinile lui Bichot.

— Prefer să mor pe gheaţă.

— Dorinţa îţi va fi îndeplinită atunci, Siumo, spuse Moses. Arătă în faţă şi în stânga lor. Apăruseră mai multe torţe.

Nişte bărbaţi alergau de-a lungul malului, îndreptându-se către un ponton care pătrundea cu mult în lac – în raza de bătaie a puştii. Theo şi ceilalţi luptători vor fi prinşi ca într-un deşte între bărbaţii de pe mal şi cei din spatele lor.

— Mergeţi mai spre larg! strigă Theo.

Schimbarea de direcţie îi îndepărtă de ponton, dar scurtă distanţa dintre ei şi bărbaţii din spatele lor. Urmăritorii îşi sporiră eforturile, alergând ca să ajungă la locul unde traseele li se vor intersecta. Sania pe care Theo şi Moses o trăgeau între ei îi încetinea pe gheaţa plină de apă.

Stratul de apă de deasupra lacului se adâncea. Erau departe în larg, aproape de mijlocul lacului, iar gheaţa părea că prinsese viaţă plesnind şi gemând. Theo o simţi cum se îndoaie sub greutatea sa. Spre groaza sa, văzu fisuri care se răspândeau în jurul picioarelor sale. Dar nu se putea întoarce la mal, ci singura soluţie era să patineze mai departe şi să se roage să-l ţină gheaţa.

Bubuitura puternică a unei puşti înăbuşi zgomotele făcute de gheaţa crăpând. Theo văzu cum glonţul loveşte suprafaţa din spatele lui, împroşcând aşchii de gheaţă şi un jet de apă. Dar următoarea împuşcătură fu mai aproape, iar a treia încă şi mai aproape.

Dădu jos hamurile săniei. Francezii erau la vreo sută de metri în spatele lor, apropiindu-se cu repeziciune. Gheaţa se întindea cât vedeai cu ochii fără să existe vreun loc în care să te poţi adăposti doar undeva, hăt departe, ramurile unui copac căzut stăteau răsfirate deasupra gheţii. Era o apariţie bizară, atât de departe de ţărm. Probabil fusese luat de ape în vreo furtună de toamnă şi prins în gheaţă atunci când lacul îngheţase.

Le-ar fi putut servi drept baricadă pentru apărare, dar n-ar fi reuşit să ajungă acolo la timp.

— Nu mai putem fugi, hotărî Theo.

Tăie băierile care îl ţineau pe Judd ataşat de sanie, împingându-l într-o parte. Bărbatul ţipă, crezând că va fi abandonat, dar nu acesta era planul lui Theo. Răsturnă sania pe o parte, transformând-o într-o baricadă improvizată. Abia dacă se puteau adăposti trei oameni în spatele ei, dar era mai bine decât nimic.

Vedeau foarte clar inamicul. Douăzeci de oameni, cu blănurile de iarnă atârnând în spatele lor. Inima lui Theo tresări când îl recunoscu pe Bichot în fruntea cetei. Îmbrăcat în pelerina lui din piele de urs, chipul lui părea că pluteşte pe un nor de întuneric profilat pe gheaţa luminată de lună.

Un glonte izbi sania spintecând lemnul. Bariera improvizată nu avea şanse să reziste prea mult timp. Theo simţi că situaţia era disperată şi îl cuprinse deznădejdea. Gândurile la Caleb şi Abigail îi cuprinseră mintea asemenea unei menghine, dar se luptă să nu se lase cuprins de deznădejde. Atâta timp cât mai avea suflare în el, va lupta. Dacă va muri, o va face plătindu-şi datoria.

Îşi încărcă arma, dar când turnă praful de puşcă, acesta se lipi şi se întări. Pe ţeavă se iviră câteva picături de apă. Începuse să cadă o ploaie molcomă. Armele nu le mai erau de niciun folos.

Francezii îşi schimbară strategia. Unii îşi pregătiră baionetele, în timp ce alţii azvârliră puştile, scoţând la iveală topoarele şi tomahawkurile. Terminară cu pregătirile abia când se apropiaseră foarte tare.

Se distanţară unii de alţii formând un cerc larg, înconjurând micul grup de cercetaşi înghesuiţi în jurul săniei. Răşina de pin din torţele lor şuiera şi sfârâia.

— Ahoma-englezul, tu eşti acolo? strigă Bichot.

Ploaia îi umezise părul care i se lipise de scalp, scoţând în evidenţă cicatricea de dedesubt.

— Ar fi trebuit să ştii că mie nu-mi scapă niciodată prada.

— Nu ne vom preda, îl avertiză Theo.

— Nu este o alegere pe care poţi să o faci, spuse Bichot, cu un rânjet larg care îi scoase dinţii la iveală. Până când voi fi terminat cu tine, o să mă implori să te las să te predai. Dar nu îţi voi permite. Îţi aduci aminte cum sângera nevasta ta, când am înjunghiat-o ca pe un porc? A fost o moarte uşoară, în comparaţie cu ce am de gând să-ţi fac ţie.

Theo respiră adânc şi nu răspunse provocării. Lângă el, Moses îngenunchease, scotocind prin pachetul pe care îl legaseră de sanie.

— Dacă nu ai o armă care să nu aibă nevoie de praf de puşcă şi care să tragă douăzeci de gloanţe deodată, nu cred că vei găsi ceva care să ne fie de folos, spuse Theo în şoaptă.

Îşi ridică tomahawkul, fără să-şi scape duşmanii din privire. Nu avea nicio şansă: erau împresuraţi din toate părţile.

Moses se ridică în picioare. Arma pe care o ţinea în mână străluci în lumina lunii. Era toporul pe care îl aduseseră ca să taie lemne pentru foc.

Indianul îl ridică deasupra capul. Cu toată puterea de care era în stare, îl balansă în jos şi izbi gheaţa cu o lovitură năpraznică. Aşchii lucitoare ţâşniră în aer. Crăpături întunecate se căscară la locul impactului.

Francezii încremeniră. Moses lovi din nou. De data aceasta, izbi şi izbi asemenea unui om posedat, până când străpunse gheaţa şi ajunse la lacul de dedesubt Apa ieşi la suprafaţă prin gaură. Fisurile din gheaţă se alungiră.

— Ai înnebunit? spuse vânătorul rănit. O să ne înecăm cu toţii.

Theo înţelese logica disperată a planului lui Moses. Începu şi el să ţopăie pe gheaţă şi să dea izbituri cu patul puştii. Unii dintre francezi făcură câţiva paşi înapoi, manevră care nu se dovedi foarte înţeleaptă, întrucât mişcările lor puseră şi mai multă presiune asupra gheţii fisurate. Crăpăturile începură să se unească, dând naştere unor insule de gheaţă ce se desprindeau în momentul în care apa trecea peste margini.

Apărură goluri în interiorul cercului pe care francezii îl formaseră în jurul vânătorilor.

— Către copac, Siumo! strigă Moses în dialectul Abenaki. Theo se pusese deja în mişcare. Aruncând puşca, îl ridică pe Judd cel rănit pe umăr şi porni către trunchiul de copac care îngheţase nemişcat pe suprafaţa lacului.

O crăpătură se ivi deodată în gheaţa de dinaintea sa. Theo nu avu timp să reacţioneze. Vârful patinei i se agăţă în fisură şi îl azvârli în faţă. Judd căzu

de pe umerii săi şi se prăbuşi grămadă pe gheaţă, iar Theo ateriză pe burtă.

Gheaţa era destul de solidă sau cel puţin aşa i se păru pentru o secundă. Apoi cedă cu o trosnitură, iar Theo căzu în apă.

Şocul apei îngheţate aproape că îi opri bătăile inimii. Capul îi zvâcnea, membrele îi ardeau; nu se putea mişca. Greutatea blănurilor groase îl trăgea în jos. Dacă s-ar fi scufundat mai mult, ar fi alunecat sub gheaţă şi s-ar fi înecat.

O nălucire a lui Mgeso prinsă sub apă îi fulgeră prin minte, îi dădu puterea să înceapă din nou să se mişte. Scoase mâinile din apă şi bâjbâi pe gheaţă, încercând să se tragă la suprafaţă. Era prea alunecoasă. Degetele zgâriau şi alunecau, dar nu se puteau prinde de nimic. Apa îl trăgea în jos.

Theo duse mâna la cingătoare şi îşi pipăi cuţitul. Îl apucă, îl ridică deasupra capului şi îi înfipse tăişul în gheaţă. Se temu că oţelul va plesni sau că gheaţa se va crăpa, însă rezistară amândouă. Lama se înfipse adânc.

Folosindu-se de plăsea ca de o agăţătoare, Theo se trase afară din apă. Când încercă să se ridice în picioare, era cât pe ce să alunece din nou în apă. Ignorând frigul care îi îngheţase oasele, începu să sară de pe o bucată de gheaţă pe alta în direcţia copacului. Dezgheţul se intensificase, iar suprafaţa lacului se transformă într-un arhipelag de gheţari de mai mici dimensiuni. Era ca şi cum ar fi fost prins într-un joc de şah gigantic în care toate piesele se mişcau în acelaşi timp. Peste tot domnea haosul. Unii dintre francezi fugiră către zonele de lângă mal, unde gheaţa era mai solidă; alţii, prinşi în crăpături, băteau apa cu mâinile şi se zvârcoleau.

Copacul apăru în faţa lui Theo. Tânărul făcu câteva salturi nebuneşti ca să ajungă mai repede la el. Se lăsă apoi să alunece pe gheaţă până în dreptul trunchiului şi se prinse de una dintre protuberanţele din scoarţa arborelui, ca să se poată trage în sus.

O mână îl înhăţă de ceafa, forţându-l să se răsucească. O faţă care îşi arăta colţii se apropie ameninţătoare. Era Bichot. În mână ţinea un cuţit a cărui lamă strălucea în lumina lunii, îşi îndreptă tăişul spre Theo, care încercă să se ferească, însă copacul din spate îi lăsa puţin loc de manevră. Lama îi crestă obrazul. Încercă să-l împingă pe Bichot, lovind cu patinele în picioarele francezului.

Cu o scrâşnitură puternică, asemenea unei porţi care se deschide încet, copacul se eliberă din gheaţă şi se prăbuşi. Cu o viteză terifiantă, ramurile sale plesniră agresiv, iar toată energia care fusese prinsă în gheaţă se dezlănţui deodată cu o forţă nemaipomenită. Una dintre crengi aproape că

se răsturnă peste Theo. Dacă nu ar fi reuşit să se ferească, greutatea crengii i-ar fi rupt spatele.

Bichot nu fu la fel de norocos. Ramura de care se ferise Theo îl lovi pe francez în faţă, doborându-l în apă şi împingându-l spre străfunduri. Reuşi să se elibereze, dar crengile, asemenea ramelor unei morişti de apă, continuară să-l lovească fără oprire în timp ce trunchiul se rotea.

În cădere, copacul zdrobi gheaţa pe care stătea Theo. Băiatul sări în apele agitate, în timp ce o altă ramură îi trecu razant pe lângă cap. Zbătându-se să respire, înotă şi înhăţă una dintre crengi, lăsându-se biciuit în timp ce copacul se liniştea puţin câte puţin.

În cele din urmă, copacul rămase nemişcat. Theo se trase pe trunchi, asemenea unui călăreţ pe un cal nărăvaş şi pluti în jos către canalul nou deschis prin gheaţă. Mai departe, pe lungimea trunchiului, îi zări agăţaţi pe Moses şi alţi trei cercetaşi. Chiar şi Judd reuşise cumva să se tragă pe trunchi.

Theo privi înapoi, dar Bichot dispăruse în lacul întunecat.

Generalul Corbeil era prost dispus.

— Ministrul vostru de finanţe este un criminal! se dezlănţui el furios. A strâns o avere de milioane în timp ce oamenii mei suferă de frig şi de foame. Cer să fie rechemat imediat la Paris şi să fie judecat la Versailles pentru corupţie şi deturnare de fonduri.

Guvernatorul general, contele de Bercheny, îl fixă pe Corbeil cu privirea peste paharul său de vin.

— Ministrul de finanţe face o treabă minunată. Nu este o sarcină uşoară să-ţi menţii trupele aprovizionate pe timp de iarnă, în ţara asta de la capătul pământului.

— Cum poţi fi atât de ignorant? se mânie Corbeil. Preţul pe care mi-l cere pentru carne este de două ori mai mare decât cel pe care l-aş putea obţine în port, iar diferenţa şi-o bagă în buzunar.

Era adevărat. Bercheny ştia şi el foarte bine lucrurile acestea. Cum altfel şi-ar fi putut permite ministrul de finanţe să plătească generoasele şpăgi pe care guvernatorul general i le pretindea cu insistenţă?

— Cel puţin, nu poţi spune că m-am zgârcit când a venit vorba despre fortul tău, spuse Bercheny. Ai cheltuit mai mult pe fortificaţiile sale, decât regele Ludovic cheltuie cu amantele.

— Fortul este elementul cheie pentru întreaga Nouă Franţă, ripostă Corbeil. Dacă este cucerit, atunci veţi vedea, într-un timp foarte scurt, corăbii englezeşti ancorate în apropiere de Quebec şi tunuri englezeşti care trag prin aceste ferestre direct în salonul dumneavoastră.

Se auzi un ciocănit în uşă. O ordonanţă îşi îţi capul înăuntru.

— A sosit un sol de la Fort Royal, mon giniral.

— Adu-l aici!

Bărbatul care îşi făcu apariţia părea să fi venit direct din pădure. Era un coureur des bois, unul dintre soldaţii armatei neregulate, care trăia în sălbăticie, vâna, făcea negoţ şi se lupta la frontiere. Mirosea a fum şi a untură de urs. Îşi puse căciula din blană de castor pe masă, fără să dea însă onorul.

— Căpitanul Bichot vă trimite salutări. Doreşte să vă informeze că în urmă cu două săptămâni a surprins o patrulă de cercetaşi englezi pe versanţii din jurul Fortului Royal.

Corbeil încremeni.

— Au văzut noile fortificaţii? întrebă el.

— Noi nu credem, dar există o posibilitate.

— Şi au reuşit să scape?

— Câţiva. Bichot a pornit în urmărirea lor. Nu se întorsese când eu am pornit la drum, dar sunt sigur că nu i-a lăsat să scape.

— Câţiva?

Corbeil se ridică de pe scaun şi izbi cu pumnul în masă atât de puternic, încât căciula de castor zbură prin aer. Dăduse ordine ca să se asigure că nicio patrulă englezească nu ajunge la mai puţin de cincisprezece kilometri de fort.

Bercheny se ridică în picioare.

— Te las cu treburile tale soldăţeşti, spuse el cu o voce molatică. Fără îndoială că ai multe de discutat.

Se îndreptă spre uşă adăugând:

— Complimente soţiei, generale. Aştept cu nerăbdare să o întâlnesc la dansul organizat de soţiile ofiţerilor din regimentul nostru.

Corbeil nu-l auzi. Se uită mustrător la curier, cu o furie de gheaţă în priviri.

— Câţi dintre englezi au scăpat?

Curierul ridică din umeri. Se purta cu insolenţa naturală a unui om care trăia după bunul plac.

— De ce nu-l întrebi pe prizonier?

Corbeil făcu o pauză.

— Care prizonier?

Gilyard era aproape imposibil de recunoscut în mijlocul cetei de bărbaţi care îl aduseră. Barba îi crescuse necontrolat, iar hainele îi erau zdrenţuite şi murdare. Cămaşa îi era plină de pete întunecate de sânge care îi picurau prin bandaje. Ochii cei gri îi erau încă plini de viaţă şi, deşi şchiopăta, refuză să ia loc pe scaunul pe care i-l oferi Corbeil lângă foc.

Curierul plecă. Corbeil umplu două pahare cu vin, oferindu-i unul prizonierului. Gilyard nu se atinse de băutură.

— Sper că nu sunteţi prea extenuat după călătorie, maior Gilyard, spuse Corbeil politicos.

Vorbea în engleză, spre mirarea lui Gilyard.

— Nu îţi poţi înţelege duşmanul, dacă nu-i înţelegi limba, explică Corbeil. Iar soţia mea este englezoaică.

— Viaţa este plină de ironii, spuse Gilyard.

Corbeil deveni tăcut. Ciocni cu degetele marginea paharului de vin, uitându-se cu atenţie la prizonier. Avea unghii lungi, observă Gilyard. Nasul coroiat şi ochii apropiaţi îl făceau să arate asemenea unei păsări de pradă care analiza un şoarece.

— Ce să fac eu cu tine? medită Corbeil cu voce tare.

— Sunt ofiţer şi prizonier de război, răspunse Gilyard. Nu ar trebui să mă eliberezi condiţionat?

Corbeil râse, ca şi cum nici prin gând nu i-ar fi trecut o astfel de idee.

— Dacă ţi-aş oferi libertatea în schimbul promisiunii că nu vei încerca să evadezi, ai accepta-o?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci n-o să-mi mai pierd timpul cu tine. Mă gândesc să-ţi ofer o altă soartă.

O adiere de vânt zgâlţâi obloanele de la geamuri, lăsând să pătrundă un suflu de aer îngheţat printre garniturile slăbite ale ramei. Deşi încercă din răsputeri să se abţină, Gilyard fu cutremurat de un frison. După călătoria brutală pe care o parcursese, să stea atât de mult în picioare îl scurgea şi de ultima picătură de putere care îi mai curgea prin vene. Dar nu avea de gând să se dea bătut.

— Vreau să-mi spui tot ce ştii despre planurile generalului vostru, spuse Corbeil brusc. Efectivele, caracteristici, dispozitivele. Unde şi când va ataca vara aceasta. Totul.

În ciuda durerii care îi copleşea trupul, Gilyard se forţă să rânjească.

— Văd că stăpâneşti foarte bine simţul umorului englezesc.

Cu viteza fulgerului, Corbeil îl atacă cu cizma, lovindu-l pe Gilyard în rotulă. Se auzi o plesnitură. Piciorul lui Gilyard se contorsionă şi acesta se prăbuşi la podea cu un mormăit de durere. Încercă să se ridice, dar Corbeil îi aplică o altă lovitură în partea laterală a coastelor, care îl făcu pe Gilyard să se chircească asemenea unei mingi.

Corbeil îl privi de sus.

— Oricât de puternic şi de curajos te crezi, nu-mi vei putea rezista.

Gilyard gemu şi se chirci. Corbeil îl lovi din nou.

Dar de data aceasta, cizma nu-l mai nimeri. Gilyard îi înconjură piciorul cu braţele, trăgând înapoi cu o forţă surprinzătoare. Corbeil se prăbuşi pe spate. Înainte să apuce să se ridice, Gilyard era îngenuncheat deasupra lui, apăsându-i un cuţitaş cu mâner din os pe gât.

— Să nu crezi niciodată că un cercetaş va renunţa la luptă, spuse el şuierând.

Sprijinindu-şi greutatea pe piciorul sănătos, se trase în sus, forţându-l şi pe Corbeil să se ridice. Deşi durerea îl făcea să-şi încleşteze dinţii, nu-i tremură niciun moment mâna în care ţinea cuţitul apăsat pe gâtul generalului.

— Ai de gând să mă ucizi? şuieră Corbeil. Nu vei scăpa niciodată în viaţă din această fortăreaţă.

— Mi-am calculat şansele. O să-ţi păcălesc oamenii şi până la Boston, dacă va fi nevoie.

— Şi cum vei găsi drumul pe care să ieşi de aici?

Gilyard ridică din umeri.

— Îmi vei spune chiar tu.

Îşi modifică poziţia mâinilor, ţinându-şi una dintre ele în jurul gâtului lui Corbeil, în timp ce cu cealaltă strângea cuţitul pe care îl apăsa în spinarea generalului.

— Punctul este între cea de-a treia şi cea de-a patra coastă, spuse el. Dacă strigi după ajutor, va aluneca direct în inimă înainte să mai poţi scoate vreun sunet.

— Nu vreau să mor ca un erou, îl asigură Corbeil. Te voi conduce către poarta care dă spre apă. Râul este îngheţat. Vei reuşi să evadezi pe acolo.

Generalul porni înspre uşă.

Gilyard îşi încleştă şi mai tare braţul pe gâtul lui Corbeil, trăgându-l şi mai în spate către cuţit, astfel încât vârful trecu prin pânza hainei pe care o purta.

— Îţi baţi joc de mine? în faţa uşii e o santinelă cu care nu doresc să fac cunoştinţă.

Îl înghionti pe Corbeil, răsucindu-l către fundul camerei, într-un colţ era o uşă mică sub formă de arc.

— Unde ajungi pe aici?

— În apartamentele mele private.

— Sunt păzite?

— Nu.

— Servitori?

— Sunt în camera lor.

— Dacă minţi, vei muri înaintea mea.

— Nu mint, spuse Corbeil.

Oare putea avea încredere în el? Gilyard nu avea altă soluţie. De cealaltă parte a uşii se afla un mic salon cu un şezlong, o canapea şi un foc care abia mai pâlpâia în cămin. Alte uşi se deschideau spre stânga şi spre dreapta.

Gilyard îşi evaluă opţiunile.

— În ce parte este râul?

Corbeil scutură din cap spre stânga. Ducea către un budoar de femeie, însă nici aici nu se afla nimeni. Lumânările erau aprinse, iar aroma de parfum scump plutea apăsător în aer. Pe fereastră, Gilyard zări întinderea vastă a râului St. Lawrence şi luminile depozitelor de pe malul îndepărtat.

La ordinele lui Gilyard, Corbeil strânse aşternuturile de pe pat şi le înnodă unele de celelalte, după care le legă de piciorul patului. Deschise fereastra şi aruncă în jos cearşafurile înlănţuite. Peretele cobora abrupt până în lacul îngheţat de dedesubt.

— Îmi pare rău că te părăsesc, spuse Gilyard. Generalul Williams m-ar fi răsplătit cu o recompensă generoasă, dacă i te aduceam în viaţă. Dar e vorba despre o călătorie lungă şi nu cred că tu şi eu am fi tovarăşi buni de drum. Şi totuşi, Williams ar plăti treizeci de şilingi pentru scalpul tău.

Deodată, Gilyard îşi încleştă din nou braţul în jurul gâtului lui Corbeil. Ţinându-l strâns, îi smulse peruca şi îi puse cuţitul la scalp. Corbeil încercă

să ţipe, dar încleştarea lui Gilyard îi strivea traheea şi nu reuşi să scoată niciun sunet. Nu se putea una ca asta. Era general-maior în armata Franţei, în propriul cartier general. Să aibă parte de o astfel de moarte, de mâna şobolanului pentru distrugerea căruia îşi dedicase întreaga viaţă, era intolerabil.

— Poate doar douăzeci de şilingi, murmură Gilyard. Cuţitul acesta e cam micuţ pentru o asemenea operaţiune. Dar aş reuşi totuşi dacă…

Deodată, Gilyard slăbi strânsoarea din jurul gâtlejului lui Corbeil, iar cuţitul se îndepărtă de scalpul generalului. Doar de atât avu nevoie Corbeil. Se luptă să se elibereze, abil precum un leopard, pregătit să-l lase fără suflare pe vânătorul care aproape că îl umilise.

Gilyard se chirci pe podea, strângându-şi în mâini partea dorsală. Un briceag micuţ îi străpungea una dintre fese, declanşând o sângerare abundentă. Constance era trântită peste el, îmbrăcată într-un neglige pătat de sânge.

Pe bufet se afla un stativ din marmură pentru peruci, pe care Corbeil îl smulse şi îl aruncă în faţa lui Gilyard atât de puternic, încât îi sparse nasul. Vânătorul se prăbuşi, cu chipul mânjit de sânge şi de bucăţele de oase. Corbeil îngenunche lângă el. Ridică stativul din marmură pregătit să lovească din nou. Furia sa nu cunoştea limite. O să zdrobească craniul acestui bărbat, până când nu va mai rămâne decât o masă amorfa de carne însângerată.

Se auzi o voce din spatele său.

— Ce s-a întâmplat aici?

Guvernatorul general Bercheny era în cadrul uşii. Doi soldaţi aşteptau afară pe coridor, deşi Corbeil nu auzise pe nimeni strigând după ajutor.

— Prizonierul a încercat să scape. Eu…

Corbeil puse deoparte stativul pentru peruci şi făcu eforturi să se ridice în picioare, clocotind de frustrare că nu reuşise să-şi potolească pofta de sânge.

— L-am oprit.

Îşi dădu seama că i se scurgea sânge din tăietura de pe scalp pe care o începuse Gilyard. Va rămâne cu o cicatrice de-a curmezişul frunţii pentru tot restul zilelor. O va putea acoperi cu o perucă, dar Corbeil va simţi mereu ruşinea.

— Se pare că ai avut parte de ceva ajutor, spuse Bercheny. Fericit fie bărbatul care îşi poate chema nevasta, atunci când are nevoie de ajutor. Sunteţi un norocos, generale.

Îl lua peste picior. Corbeil simţi furia inflamându-se în interiorul său şi îndreptându-se în mod iraţional împotriva lui Constance. Cât de înjositor să fii salvat de o femeie, mânuind un briceag de pe biroul pentru scris!

Gilyard gemu. Era un bărbat care nu putea fi ucis cu uşurinţă, dar Corbeil s-ar distra să încerce. Gardienii îl escortară către temniţă.

— O să plăteşti pentru tot ce mi-ai făcut! ţipă Corbeil în urma lui.

Aflată în dreptul ferestrei, Constance ridică de pe podea cuţitul lui Gilyard. Îi tremura în mâini, iar un frison îi cuprinse întreg corpul. Încă în stare de şoc, încercă să-şi dea seama ce se întâmplase.

Îl văzu pe Corbeil că o aţinteşte cu privirea şi îi întinse cuţitul.

— Păstrează-l, spuse Corbeil brusc. O să-ţi arăt cum să-l foloseşti, astfel încât data viitoare, când mai ai de gând să înjunghii un om în spate, să o faci aşa cum trebuie.

Constance lăsă cuţitul să alunece în sertarul măsuţei de toaletă.

— Aştept cu nerăbdare să mă înveţi.

*

Cincizeci de cercetaşi plecaseră în misiunea de recunoaştere. Dintre cei cinci care se întorseseră, patru îşi croiau drum prin pământul mocirlos, trăgându-l pe un al cincilea culcat pe o targă improvizată din ramuri de copac. Din micuţul sat situat pe marginea lacului răsunară bătăile unui clopot. Era aproape miezul nopţii, dar pe măsură ce se apropiau, Theo zări lumină în interiorul bisericii. Uşile se deschiseră şi o ceată de oameni în haine de duminică se revărsară spre drumul mocirlos.

— Oare ce fac? se întrebă Theo.

O parte dintre credincioşi intona în continuare un imn: „Priviţi cum răsună toată bolta cerului, “Slăvit să fie Regele Regilor!”

— E Crăciunul! exclamă Moses.

Cu înfăţişarea şi portul lui, tipice de Abenaki, era lesne de uitat că învăţase la o şcoală misionară. Theo şi-ar fi dat seama cât de ironic e acest lucru, dacă n-ar fi fost atât de epuizat.

Când dădură cu ochii de cinci vagabonzi murdari şi plini de sânge care mergeau împleticit pe uliţele satului, credincioşii se speriară. Unii dintre bărbaţii care locuiau la fermele de la marginea satului purtau la ei pistoale pentru a se apăra de animalele sălbatice. Îşi scoaseră armele şi nu lipsi mult până să le şi folosească, dacă Theo n-ar fi reuşit să strige din toţi rărunchii:

— Dumnezeu să-l binecuvânteze pe rege! Suntem englezi. Se prăbuşi apoi la pământ. Ultimele sunete pe care şi le mai aminti erau vocile copiilor

care cântau: „Născut ca să-i crească pe fiii Pământului/Născut ca să le dea viaţă pentru a doua oară.”

Săptămâna care urmă, se prezentă la cartierul general de la Albany. Avea un braţ bandajat, faţa îi era pansată după tăietura primită de la Bichot şi mergea şchiopătând. Când ajunse în oraş, prima dată merse să-şi viziteze soţia şi fiul. Abigail izbucni în plâns când văzu câte răni îndurase bărbatul său, dar după ce îl îmbrăţişă, timid la început, după care cu mai multă putere, până când îi simţi pe de-a-ntregul căldura trupului pe pielea ei, se simţi, pentru un moment, din nou o fiinţă completă. Caleb plânse de asemenea, dar mai mult din pricina foamei, decât pentru că era surprins de întoarcerea tatălui. Theo se simţea ca şi cum întreaga lume stătea în loc, atunci când era îmbrăţişat de familie. Ar fi vrut să nu mai plece niciodată de lângă ei.

Deşi era miezul iernii, atmosfera din cartierul general era una de agitaţie şi vânzoleală. Se gândea că va avea mult de aşteptat, dar în realitate fu condus imediat în sus pe scări, în biroul generalului Williams.

Theo îi prezentă onorul. Generalul îl analiză cu o privire blândă. Avea o faţă acvilină, părul grizonant şi aerul de fermitate calmă al unui aristocrat. Pereţii era decoraţi cu imagini înfăţişând scene de vânătoare şi cai. Dacă te luai după aparenţe, era uşor să-l cataloghezi ca fiind un alt aristocrat englez, care primise o armată cu care să se joace din partea prietenilor săi de la curte. În realitate, era fiul unui avocat din Kent, care îşi câştigase fiecare grad pe câmpul de bătaie. Theo îşi putea da seama imediat că este un soldat cu vocaţie.

— Condoleanţe pentru soldaţii din unitatea ta, spuse generalul. Fără îndoială că ai pierdut numeroşi prieteni – iar maiorul Gilyard era un soldat de nădejde.

Theo încuviinţă din cap.

— Absenţa sa este o lovitură dureroasă.

Williams se aplecă în faţă.

— Anul acesta ori îi înfrângem pe francezi în America, ori capitulăm. La Londra există voci care insistă că ar trebui să ne concentram eforturile în Europa, nu în cine ştie ce sălbăticie uitată de lume. Nu ne putem permite să fim din nou înfrânţi, aşa cum s-a întâmplat anul trecut.

Theo gesticula aprobator.

— Atunci când vine primăvara, voi ataca Fort Royal.

Theo ştia că trebuie să vorbească.

— Cu tot respectul, domnule, am descoperit dovezi că francezii au dus tunuri până sus, pe creasta de deasupra fortului. L-au făcut imposibil de cucerit.

— Ţi-am citit raportul, răspunse Williams pe un ton aspru. Un tun ruginit nu înseamnă o baterie întreagă şi niciun fort nu este de necucerit Dacă nu putem doborî Fort Royal, războiul este pierdut O să le slăbesc rezistenţa, chiar dacă va trebui să dărâm muntele sau să sec apa din lac.

— Am înţeles.

— Sarcina va fi mai dificilă în absenţa maiorului Gilyard, recunoscu Williams. Francezilor le este frică de batalionul de cercetaşi ca de ciumă. Am nevoie ca oamenii tăi să ne păzească flancurile, să-i ţină pe francezi imobilizaţi în spatele zidurilor şi să nu-i lase să iasă în pădure.

Theo îl privi mirat.

— Oamenii mei, domnule?

— Eşti de acum ofiţerul superior al companiei.

Azvârli o hârtie peste masă.

— Am semnat ordinul pentru promovarea dumitale în această dimineaţă. Felicitări, căpitane Courtney.

Theo nu se atinse de hârtie.

— Este o mare onoare, domnule, dar mi-e teamă să vă spun că intenţionez să plec din armată.

Williams se holbă la el ca şi cum ar fi rostit cea mai mare prostie auzită vreodată.

— Astăzi este ajunul Anului Nou, insistă Theo. Perioada mea de înrolare expiră la miezul nopţii.

— Nu cred că ştii ce vorbeşti, spuse Williams. Ai îndurat multe suferinţe în ultimele săptămâni. Ia-ţi o permisie de două săptămâni, după care revino la compania ta.

Theo simţi întreaga povară a privirii generalului, puterea unui bărbat care distrusese fortăreţe şi condusese armate prin forţa voinţei sale. Cu toate acestea, Theo nu cedă. Nu se mai gândise la altceva de când se întorsese şi avusese discuţii până târziu în noapte cu Abigail. Era timpul să se gândească la viitor.

— Tatăl meu a murit foarte tânăr şi la fel şi tatăl său înainte. Vreau să-mi văd fiul crescând.

Williams îl ţintui cu privirea. Poate văzuse ceva din propria putere în ochii lui Theo, căci indignarea de pe chip i se îmblânzi, transformându-se în

ceva care semăna cu respectul. Împături ordinul şi îl îndesă în mâna lui Theo.

— Nu este datat. Dacă te răzgândeşti, vei găsi mereu un loc în armata mea.

— Mulţumesc, domnule. Sunt hotărât. Vom cumpăra o căruţă şi ne vom stabili pe un petec de pământ în ţinutul Ohio.

— E o pierdere. Deja se răspândesc poveşti despre faptele tale de vitejie, domnule Courtney. După tot ceea ce ai realizat, oamenii te-ar urma oriunde.

Theo ieşi din încăpere tulburat. Îl cuprinse un sentiment de nelinişte la gândul că trebuie să abandoneze lupta şi pe oamenii care mai rămăseseră în viaţă. Se gândi de asemenea la obiectivul său mai înalt, răzbunarea morţii fiinţelor dragi. Dădu însă uitării toate aceste îndoieli, în momentul în care îi văzu pe Abigail şi Caleb aşteptându-l afară, în stradă.

Abigail alergă înspre el, analizându-i neliniştită expresia feţei.

— A încercat să te facă să te răzgândeşti?

— Mi-a oferit gradul de căpitan, spuse Theo, arătându-i ordinul generalului Williams,

Pe chipul fetei apăru o expresie de dezamăgire.

— Ţi-am spus că vor încerca să te tenteze.

— Şi l-am refuzat.

Theo luă hârtia cu amândouă mâinile şi o rupse în bucăţele mici pe care le luă vântul. Le privi cum plutesc în josul străzii. Aterizară în noroi şi în curând deveniră una cu pământul sub picioarele trecătorilor.

Îl luă pe Caleb din braţele lui Abigail şi îl ţinu în aer, bucurându-se de scâncetele de încântare ale bebeluşului.

— De acum înainte, vă aparţin doar vouă.

*

Caporalul Pierre Duchambon nu mai văzuse lumina zilei de două săptămâni. Pentru infracţiunea de a fi furat ceva mărunţiş de la comeseni – doar ca să plătească suma pe care o datora unui proxenet – fusese condamnat la o sentinţă de două săptămâni cu închisoare. Temniţa se afla dedesubtul fortăreţei Quebec, în străfundul promontoriului insurmontabil al Cap Diamond, care comanda râul St Lawrence. Timp de opt ore pe zi, Pierre păzea prizonierul solitar care o ocupase. Trezit înainte de răsărit, stătea treaz după apus în zilele infernale de iarnă, trăia fiecare oră la lumina unei singure lămpi care ameninţa în permanenţă să se stingă. Se săturase de singurătate, iar întunericul îl făcea să se simtă bolnav.

Când auzi zgomot de paşi coborând pe scara lungă în spirală, fu recunoscător până la lacrimi de perspectiva de a avea companie. Auzi paşi delicaţi, nu tropăitul năprasnic al bocancilor soldăţeşti. Un ofiţer?

Pierre se încordă ca să asculte cu atenţie, dar se arcui de mirare când văzu cine era. O femeie frumoasă, cu păr auriu şi strălucitor, îmbrăcată într-o pelerină din blană, veni către el însoţită de o servitoare, ducând un felinar.

Îi prezentă onorul.

— V-aţi rătăcit, madame?

— Doresc să-l văd pe prizonier, spuse ea pe un ton care nu suporta nicio contrazicere.

Pierre se foi neliniştit.

— Am primit ordine de la căpitan să nu las pe nimeni să intre.

— Sunt soţia generalului.

Îl fixă cu nişte ochi verzi şi reci, de neclintit.

— Tot ce îţi cer este să ne laşi vreo zece minute.

— Nu-mi pot părăsi postul.

Nu mai suporta ideea de a fi din nou pedepsit de a sta din nou în întuneric.

— Dacă te întâlneşti cu cineva, spune-le că am leşinat şi că te-ai dus să-mi aduci apă. Slujnica mea va merge cu tine şi va confirma întâmplarea.

Chipul ei se lumină cu un zâmbet cald şi binevoitor.

— Nu va afla nimeni. Şi sunt sigură că vei fi încântat să petreci câteva minute în compania slujnicei mele. Probabil că suferi de singurătate de când stai aici, de unul singur.

Pierre ar fi dat orice ca să aibă parte de compasiunea unei femei atât de frumoase şi aristocrate după toate orele acelea petrecute în suferinţă. Nici slujnica ei nu era mai prejos.

— Nu îl vei ajuta să evadeze, nu? întrebă el.

— A încercat să-mi ucidă soţul. Va muri mai degrabă în celula aceea, decât să-l văd vreodată eliberat.

Tonul ei era atât de tăios, încât nu se mai îndoi de sinceritatea ei. Îi descuie uşa, iar el se porni în sus pe scări, însoţit de servitoare.

În momentul în care Constance păşi în celulă, simţi o senzaţie de asfixiere din cauza întunericului şi a spaţiului închis. Duhoarea de putreziciune, fecale şi disperare o copleşi. Amintirile pe care le îndesase cu forţa în adâncul ei izbucniră la lumină, inundând-o cu şocul revelaţiei. Se sprijini cu o mână de peretele lipicios, ca să-şi recapete echilibrul şi aproape

că scoase un ţipăt. Era aproape ca şi cum ar fi atins trecutul, disperarea Găurii Negre din Calcutta. Îl văzu din nou pe Deegan înotând în faţa ochilor ei, faţa beţivanului acela gras alunecând în jos pe stomacul ei, în timp ce-l călca în picioare până îl omora.

Amintirea aceea îi dădu putere. Închise ochii, numărându-şi respiraţiile.

— Ai reuşit să supravieţuieşti atunci. Poţi supravieţui oricărei situaţii, îşi spuse.

Depăşi momentul de panică. Îşi stăpâni emoţiile. Deschise din nou ochit Când ridică felinarul ca să analizeze chipul bărbatului pe care venise să-l viziteze, tot ce văzu era un prizonier într-o stare deplorabilă, a cărui viaţă se afla în puterea sa.

— Ai venit să termini ce ai început? o întrebă Gilyard pe un ton dogit.

Era legat cu lanţuri de perete, cu faţa înfăşurată de bandaje îmbibate de sânge negru. Găuri micuţe fuseseră tăiate pentru nas şi buze, în timp ce singurul ochi sănătos se uita la ea printr-o crăpătură îngustă.

Constance vârî mâna în poşetă şi scoase cuţitul mic pe care îl luase de la Gilyard în timpul luptei. Se ghemui în faţa lui, fără ca el să poată ajunge la ea, ca el să poată vedea totemurile indiene şi animalele sălbatice încrustate pe mânerul din corn de cerb. Îl întoarse ca să-i arate inscripţia de pe verso.

Maiorului Gilyard de la Theo Courtney, cu recunoştinţă.

— Acest Theo Courtney care ţi-a dat cuţitul acesta: este de vârsta mea? Are părul roşu şi ochi căprui?

Gilyard nu răspunse. Ea se aplecă mai aproape, întrebându-se dacă el putea să-i simtă parfumul prin nasul său sfărâmat. Îşi lăsă părul să-i atingă faţa, în timp ce-i şoptea în ureche.

— Theo Courtney este fratele meu.

Gilyard nu-şi putu ascunde mirarea. Îşi întinse gâtul răsucindu-se spre Constance, încercând să descifreze pe chipul ei orice indiciu al vreunui truc sau minciună. Tot ce văzu erau ochii ei verzi care îl priveau stăruitor. O căutătură insistentă, aşa cum remarcase şi în privirea scrutătoare a lui Theo.

Ea citi adevărul în singurul ochi al lui Gilyard, care nu mai clipea.

— Unde este?

Gilyard încercă să vorbească, dar era măcinat de un acces de tuse.

— Cum?

— Soarta crudă ne-a despărţit în urmă cu aproape trei ani. Nu am crezut că mai este în viaţă.

Se uită la ea, în timp ce pe nări îi ieşea un suspin sinistru.

— Ajută-mă! şopti el.

În aerul fetid, amintirile din Gaura Neagră îi dădeau târcoale asemenea unui vârtej, fantomele stând la pânda ca să-i sfâşie mintea. Nu le mai putea ţine la distanţă prea mult timp.

— Ce vrei de la mine?

Făcu un semn din cap către cuţitul din mâinile ei. Strălucea cu o promisiune letală în lumina felinarului.

— Eliberează-mă!

— Unde îl pot găsi pe fratele meu?

Sub bandaje, faţa lui Gilyard era de nepătruns. Constance se temu că şi-ar putea pierde cunoştinţa.

— Albany, răspunse în cele din urmă cu o voce stinsă.

— Mulţumesc.

Îi oferi cuţitul, dar el îl împinse înapoi în mâna ei.

— Sunt prea slăbit. Trebuie s-o faci tu.

Fata încuviinţă din cap. Nu simţea niciun sentiment de vinovăţie. Dacă nu ar fi făcut asta, Gilyard ar fi suferit fie o moarte agonizantă din cauza cangrenei, fie o moarte mai lentă şi mai dureroasă în mâinile călăilor lui Corbeil. Iar un om mort nu putea dezvălui conexiunea ei cu Theo.

— Arată-mi unde.

Îşi ridică braţul stâng şi arătă către un loc la subsuoară.

— Aici. Înfige-l ferm, între coaste.

Era pentru a doua oară în viaţa ei când Constance ucidea un om. Prima dată, fusese un gest frenetic, instinctul unui animal panicat. De data aceasta, o făcu aproape cu serenitate. Se aşeză lângă Gilyard, cuprinzându-i umerii cu braţul ca să-l sprijine. Mişcă lama, căutând locul potrivit până când el aprobă printr-un gest din cap. Apoi îl înfipse prin piele. Fusese mai uşor decât se aşteptase.

Lama micuţă era suficient de lungă ca să atingă inima. Se uită la el cum se stinge. Tremurai care îi traversă trupul, tensiunea trecătoare, apoi prăbuşirea în timp ce muşchii i se relaxară pentru ultima oară. O viaţă dispărută.

Un zgomot din pasaj anunţă reîntoarcerea gardianului. Extrase cuţitul, şterse lama şi îl puse din nou în poşetă. Sângele şiroia din rană, înmuind bandajele, dar erau atât de murdare că nici nu se observa. Nimeni nu va examina cadavrul acesta în putrefacţie cu prea multă atenţie.

Ieşi val vârtej din celulă şi închise poarta, înainte ca gardianul să apuce să privească înăuntru.

— Mulţumesc, îi spuse. Te-a luat cineva la întrebări?

— Nu, madame.

Pe Pierre îl măcina curiozitatea.

— Ce aţi făcut acolo?

— M-am rugat alături de el, spuse ea. Nu cred că mai are mult de trăit.

Pierre înclină din cap uşurat. Cu părul ei de aur şi pielea de alabastru, înfăţişarea sa semăna perfect cu un înger al îndurării.

— Şi dacă spui cuiva că am fost aici, mă voi ocupa ca soţul meu să te repartizeze în cel mai îndepărtat şi mai îngheţat avanpost de pe frontieră.

Rămase cu gura căscată.

— Munca de caritate se face cel mai bine în secret, spuse ea zâmbind cu blândeţe.

Zâmbetul pe care şi-l fixase pe faţă îi dispăru în momentul în care reveni în budoar. Mai întâi temniţa, acum Theo: trupul îi tremura cuprins de emoţiile pe care credea că le ferecase pentru totdeauna undeva în adâncul sufletului.

Hainele îi duhneau a temniţă. Îşi puse slujnica să-i pregătească o baie fierbinte şi să o dezbrace, după care o trimise să-i spele hainele ca nu cumva să se fi pătat cu vreo picătură de sânge. Constance se scufundă în cada aburindă, lăsând apa să-i treacă peste sâni. Căldura îi deschise porii, eliminând mizeria din închisoare. Se săpuni ca să o facă să dispară cu totul.

Ca Theo să fie atât de aproape, la doar vreo 300 de kilometri, era incredibil. Oare el ştia că ea este în viaţă? Imposibil. O scoseseră din Gaura Neagră crezând că este un cadavru: toată lumea în India ştia de moartea ei.

Ar trebui să încerce să-l găsească? Ce i-ar spune?

O altă imagine din trecut îi reveni în memorie. Îl văzuse pe Theo ultima dată prin binoclu, în timp ce corabia în care acesta se îmbarcase se îndepărta de Calcutta. Abandonând-o, încălcând toate promisiunile pe care i le făcuse în trecut, de a o proteja.

Dar nu mai avea nici o altă rudă.

Medita în continuare la aceste lucruri când Corbeil îşi făcu apariţia. Îşi aruncă pălăria şi haina într-un colţ, tolănindu-se apoi într-un fotoliu fără să-şi dea cizmele jos. Încălţămintea lăsă urme întunecate de murdărie pe tapiserie.

Ceva înăuntrul ei se schimbă când văzu imaginea aceasta – noroiul negru prelingându-se peste mătasea albastră. Îi displăcea totul aici: zăpada, noroiul, frigul, discuţiile banale cu nevestele ofiţerilor, ţinutele lor demodate de acum cinci ani şi negustorii îngâmfaţi al căror unic subiect de discuţie erau banii. Cel mai bine se simţise la Paris: singurul loc în care fusese cu adevărat fericită.

— Te rog să nu-ţi pui cizmele murdare pe fotoliul meu, spuse ea. E un material pe care l-am comandat de la Paris.

Corbeil îi aruncă o privire dispreţuitoare şi nu-şi mişcă picioarele.

— Vreau să mă întorc, îl anunţă Constance. Imediat ce se va topi gheaţa, mă voi îmbarca pe prima corabie către Franţa.

— Trebuie să-mi stai alături.

— Nu sunt obligată să stau nicăieri.

Constance ieşi din baie. Rămase în picioare o secundă, cu apa şiroind pe trupul ei gol. Ştia că era frumoasă şi că îi putea domina pe bărbaţi cu frumuseţea ei. Se distra citind emoţiile contradictorii confruntându-se pe chipul lui Corbeil.

— Nu mă poţi ţine aici împotriva voinţei mele, spuse ea.

— Bineînţeles că pot. Eşti soţia mea.

Îşi şterse trupul, arcuindu-şi spatele astfel încât sânii să-i iasă în afară, lăsându-şi mâna să zăbovească în locuri intime. O protuberanţă creştea în pantalonii lui Corbeil, iar Constance era încântată să vadă efectul pe care trupul ei îl are asupra lui.

— Întoarce-te cu mine, spuse ea, înaintând către el. Hai să plecăm din sălbăticia asta îngheţată şi să mergem într-un loc mai prietenos.

Corbeil scutură din cap.

— Ştii că nu pot. Englezii avansează pe trei fronturi. S-au extins prea mult. Vara aceasta o să-i distrugem definitiv.

Îşi lăsă picioarele să alunece peste marginea fotoliului, împroşcând noroiul şi mai mult peste material, după care se ridică în picioare.

— Nu înţeleg ce e cu toanele astea ale tale! Toată ziua trebuie să-l suport pe idiotul de guvernator-general care îmi subminează autoritatea şi se îndoieşte de corectitudinea ordinelor mele. Jumătate din proviziile mele au dispărut, nu-mi pot hrăni oamenii, iar ministrul de finanţe face profit. O nevastă ar trebui să-şi consoleze bărbatul, nu să-l cicălească.

Observă cum Constance nu se mai uita la el, ci ochii ei fixau dârele de noroi de pe fotoliu. Îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Eşti atentă la ce spun?

— Plec.

Îşi scutură trupul ca să-i îndepărteze mâinile de pe umeri şi începu sa scoată haine din dulap.

— M-am săturat de toate – de fortul ăsta, de ţara asta. M-am săturat de tine.

Ştia că îl va ofensa. Dar nu se aştepta să-l lovească atât de adânc. Corbeil traversă camera şi îi încleştă umerii cu mâinile. Constance se zbătu, zgâriindu-l cu unghiile; îi crestă unul dintre obraji El îşi agită mâinile în aer – ca s-o blocheze sau ca să riposteze, nici ea nu-şi dădu prea bine seama.

O izbi brusc cu pumnul în plină faţă. Sângele îi ţâşni pe nas, revărsându-se în jos pe trupul ei gol. Ţipă mai mult din cauza şocului decât de durere, aducându-şi aminte de perioada petrecută în castelul lui Mauvieres.

Gâfâind, Corbeil se dădu câţiva paşi înapoi, cu o expresie ca de piatră pe chip. Îşi aranjă batista de la gât.

— Nu vei pleca din Noua Franţă până când nu-mi termin misiunea. E clar?

Cu colţul ochiului, Constance zări stativul din marmură pentru peruci aşezat la locul său obişnuit pe măsuţa de toaletă. Pentru o clipă, îşi imagină ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi înşfăcat şi l-ar fi lovit pe Corbeil, aşa cum procedase el cu Gilyard. Îşi imagină cum ar arăta faţa sa găurită, ca atunci când se dă cep unui butoi.

Era şi puternică, dar era şi slabă. Nu dorea să fie lovită din nou. Îşi înclină capul, lăsând sângele să-i curgă în continuare peste sâni.

— Îmi voi asculta soţul.

Constance nu plânse. Stătu în fotoliul ei cu capul drept până când sângerarea se opri, după care o lăsă pe slujnică să-i spele cu buretele sângele de pe faţă. Rănile puteau fi mai grave. Corbeil nu avusese un unghi bun, iar nasul nu era spart. Ascunse pielea care începea să se învineţească, cu un strat generos de machiaj.

Se îmbrăcă în cea mai elegantă rochie pe care o avea în garderobă şi trimise slujitoarea să expedieze un mesaj.

— Trimite-i complimentele mele guvernatorului general, contele de Bercheny şi informează-l că aş fi încântată să-mi facă o vizită în salon. Poate să vină neînsoţit.

Bercheny sosi peste o jumătate de oră, intrând ţanţoş pe uşă, asemenea unui cocoş. Îşi pusese o pereche de ciorapi din mătase şi o haină de culoarea vinului de Burgundia. Se aşeză aproape de ea, iar Constance stătu cu capul răsucit într-o parte, ca să ascundă stratul gros de pudră care îi acoperea vânătăile.

— Îmi acorzi o onoare rar întâlnită, să mă primeşti la o asemenea oră.

Constance îşi muşcă buza. Stătea cu mâinile în poală, răsucind materialul rochiei într-un gest de evidentă suferinţă.

— Simţeam nevoia să văd un suflet prietenos.

Bercheny o mângâie pe mână.

— Nu-ţi face griji, draga mea. Spune-mi ce te frământă.

— Sunteţi foarte amabil. Câteodată cred că sunteţi singurul prieten adevărat pe care îl am în această colonie.

Suspină, după care continuă pe un ton precipitat.

— Of, monsieur, dacă ţi-aş putea spune ce mă apasă pe inimă… Dar nu, sunt unele secrete pe care o femeie măritată nu trebuie să le spună niciodată cu voce tare, chiar dacă i se rupe sufletul că trebuie să le ţină secret.

Bercheny înclină din cap înţelegător. Îi luă mâna într-a sa şi începu să i-o mângâie, venind mai aproape, până când coapsele li se atinseră.

— Dacă aş îndrăzni să citesc ce e în inima unei femei, madame, cred că ştiu izvorul problemelor domniei voastre.

— Sune-mi, rogu-te!

— Îţi voi arăta.

Se aplecă înainte, îşi închise ochii şi o sărută – la început mai reţinut, dar când văzu că nu opune rezistenţă, cu mai multă convingere. Constance îl lăsă să-şi strecoare limba printre buzele ei. Avea un gust acru de vin roşu şi tutun.

Mâna lui îi pipăi corsajul. Constance se dădu mai în spate cu respiraţia întretăiată.

— Monsieur, nu pot, spuse ea trăgând aer în piept. Sunt o femeie măritată.

Bercheny strâmbă din nas.

— Ce are a face? Ştii şi tu foarte bine că mariajul nu este o piedică în calea unei liaison ocazionale. Prietena mea, marchiza de Sologne, mi-a povestit că în Paris erai destul de renumită pentru cuceririle tale.

— Nu este foarte elegant să-mi spuneţi asta, îi reproşă Constance. Eram văduvă pe atunci. Am renunţat la viaţa aceea, când m-am căsătorit cu

generalul Corbeil.

— Este un comandant destoinic. Dar este tot ceea ce ţi-ai dorit de la un soţ? Am văzut lumânările din biroul său arzând târziu în noapte. Îţi oferă toată afecţiunea pe care un soţ i-o datorează soţiei?

Constance îşi mută privirea în altă parte.

— Mi-a salvat viaţa în Paris. Îi datorez totul. Va rog, nu insistaţi cu această conversaţie, monsieur. Ne dezonorează pe amândoi.

Mâna lui Bercheny se târî din nou pe piciorul ei. Rătăci spre coapse, frecându-se de ea. Constance se lăsă în voia plăcerii pentru o clipă, după care îi îndepărtă mâna cu fermitate.

— Nu pot.

— Poate am fost prea neîndemânatic. Dar doar pentru că dragostea mă îmboldeşte.

— Dragoste? strigă ea. Nu rostiţi cuvântul acesta. Sunt o femeie măritată. Îmi este interzis să iubesc.

— Vă rog, madame, o imploră el. Soţul dumneavoastră nu va afla niciodată.

— Nu, spuse ea, hotărât.

— Am trăit cu senzaţia măgulitoare că nutriţi anumite sentimente pentru mine. Sentimente pe care le împărtăşesc şi eu cu cea mai mare înflăcărare.

Constance se îmbujora.

— Nu confundaţi datoria cu lipsa sentimentelor. Dacă aş fi din nou văduvă, totul ar fi atât de diferit.

Îl privi pe Bercheny atât de pătrunzător, până când se asigură că înţelesese mesajul. Bărbatul făcu ochii mari, după care îşi îngustă privirea, făcând calcule cu sânge rece.

— Pe câmpul de bătaie se poate întâmpla orice, spuse el. Şi generalii mai mor.

— Nu rostiţi astfel de lucruri. Tremur la gândul că soţul meu ar putea păţi ceva.

— Bineînţeles. Vorbeam în general. Soţul domniei voastre este un erou al Franţei, iar pierderea sa ar fi o catastrofa.

— Unde se va da cea mai cruntă bătălie? întrebă Constance.

— Fort Royal. Britanicii şi-au concentrat toate forţele acolo, iar noi trebuie să le facem faţă.

— Veţi avea nevoie de cel mai bun comandant acolo.

Constance se aplecă atât de aproape, încât Bercheny îi putea simţi suflul respiraţiei pe buze atunci când vorbea. Patima îl făcea să nu observe imperfecţiunile pe care fata ştia că le poartă pe chip.

— Vă rog să mă credeţi, domnule, când vă spun că nutresc în adâncul fiinţei mele sentimente pe care nicio femeie măritată nu le-ar putea recunoaşte. Ştiu că e ceva nebunesc: o femeie trebuie să-şi subordoneze dorinţele datoriei. Dar dacă circumstanţele ar permite, monsieur, v-aş oferi… totul.

*

Imediat ce ieşi pe uşă, Constance se aşeză la secritaire şi începu să scrie o scrisoare.

Bărbatul care a asediat Calcutta, generalul de Corbeil, va prelua comanda Fortului Royal, Se face vinovat de moartea multor persoane care ţi-au fost dragi. Dacă ţi-ai iubit sora, nu rata prilejul acesta de a-i răzbuna soarta.

Nu îndrăznesc să-mi dezvălui identitatea, dar te asigur că împărţim un scop comun. Trimit şi acest cuţit, care a aparţinut unui prieten comun, ca dovadă că poţi avea încredere în mine.

Împacheta cuţitul în scrisoare şi o sigila. Apoi puse pachetul într-o muşama, o legă cu sfoară şi o sigilă din nou. În cele din urmă, luă un şal din blană, tăie căptuşeala şi ascunse scrisoarea înăuntru. După. Ce cusu tăietura, o dădu slujnicei împreună cu o pungă cu monede din aur.

— Mergi la periferia oraşului. Mai mult ca sigur o să dai de vânători sau negustori de blănuri care fac comerţ cu englezii. Găseşte unul care să poată duce pachetul la Albany.

Slujnica ieşi făcând o plecăciune. Era o fată şireată, dar complet loială stăpânei sale, care o scăpase de o sarcină nedorită.

Constance rămase cu ochii pe fereastră, cu un pahar de vin în mână, privind ninsoarea de afară. Ucisese deja un bărbat pe ziua de astăzi şi probabil semnase o condamnare la moarte pentru un altul. Cu toate acestea, când ridică paharul înspre buzele roşii ca sângele, mâna îi era la fel de fermă ca şi stativul din marmură pentru peruci.

*

Iarna făcu loc primăverii, iar Theo şi Abigail începură să facă pregătiri. Abigail crescuse şi muncise în Vestul Sălbatic, aşa că ştia de ce anume aveau nevoie şi care erau lucrurile de care se puteau dispensa sau pe care şi le puteau confecţiona singuri. Serile, împletea haine pentru bebeluşul care creştea văzând cu ochii, iar Theo cioplea tacâmuri şi mânere pentru unelte.

Făcuseră rezerve de făină, ovăz, mazăre uscată şi toate celelalte alimente de care ar putea avea nevoie în călătorie. Theo mai avea încă puşca, însă praful de puşcă şi plumbul erau dificil de procurat, cu toţi intendenţii armatei care patrulau prin zonă.

Căruţa şi atelajul de boi erau încă şi mai dificil de procurat. Se pare că generalul Williams rechiziţionase toate vehiculele şi animalele de tracţiune din toate cele treisprezece colonii. Oraşul era înţesat de soldaţii care se aflau în trecere către lacuri, unde armata se strânsese pentru a pregăti viitoarea campanie. Într-o zi, Theo zări o companie de cercetaşi trecând în marş, înalţi şi plini de ei în jachetele lor cele verzi.

— Ţi-e dor, Siumo? întrebă Moses.

Când Theo îi spusese că va părăsi armata, indianul primise vestea fără să clipească. Deşi nu stătuseră să vorbească despre asta, era de la sine înţeles că îi va însoţi la noua lor locuinţă. Loialitatea indianului era mult mai profundă decât a oricărui alt om pe care îl întâlnise Theo în viaţa sa.

— Nu, spuse Theo. Am lăsat viaţa aceea în urmă.

Moses izbucni în râs.

— Ce e atât de amuzant? spuse Theo.

— Minţi şi nici măcar nu-ţi dai seama.

— Jur că nu, negă Theo.

— Şoimul rămâne acasă ca să-şi pregătească cuibul? Cloceşte ouăle?

Moses îşi dădu capul pe spate amuzat.

— Mgeso ţi-a dat un nume potrivit. Eşti şoimul Siumo. Vânătoarea îţi curge prin sânge.

— Te înşeli, spuse Theo. Strămoşii mei au vânat gloria şi au murit de tineri.

Moses râse, ca şi cum Theo tocmai ce i-ar fi confirmat ipoteza.

— Iar când vorbeşti cu strămoşii tăi, îţi spun că au regretat?

Părea că nu vor mai pleca niciodată din Albany. Într-una din seri, Theo întâlni, într-o tavernă, un olandez care avea o căruţă de vânzare. O cumpără pe loc pentru un preţ exorbitant. După această achiziţie, zilele dispărură într-o ceaţă frenetică de pregătiri făcute pe ultima sută de metri.

În dimineaţa plecării, zorii anunţau o zi senină şi strălucitoare. Se vânzoleau de colo-colo ca să împacheteze ultimele provizii şi să înhame atelajul de boi. Avură parte de mai multe întârzieri. Când erau pe punctul de a se pune în mişcare, micuţul Caleb se gândi că îi este foame şi scoase un răcnet atât de hotărât, încât se opriră ca Abigail să-l poată alăpta. Copilul îşi

udase scutecul şi trebuia schimbat. Abigail îşi aduse apoi aminte că uitase un set cu pieptenii ei preferaţi în sertarul măsuţei de toaletă.

În cele din urmă, porniră la drum. Theo aruncă o ultimă privire înspre Albany. Crezuse că va fi un moment triumfător, începutul unui nou capitol în viaţa să, însă un sentiment sâcâitor nu-i dădea pace. În noaptea de dinainte, o visase din nou pe Mgeso.

Abigail îl analiză cu atenţie.

— Ai vreun regret?

— Niciunul.

Plesni din bici. Căruţa se puse în mişcare. Mergeau încet, drumurile deveniseră pline de hârtoape după ce fuseseră brăzdate de convoaiele militare. Căruţa se bălăngănea şi sălta la fiecare denivelare. Caleb, care adormise, se trezise din cauza zgâlţâiturilor şi îşi făcu cunoscută nemulţumirea cu un scâncet care sperie până şi păsările din copaci.

— Ştiu acum de ce olandezul era atât de nerăbdător să-ţi vândă căruţa aceasta, spuse AbigaiL Pare că această maşinărie ne transportă în cel mai lent ritm, cu cel mai mare efort şi fără pic de confort. Scoate nişte sunete, de parcă ar mai avea puţin şi s-ar frânge în bucăţele.

Nici nu apucă să-şi termine propoziţia, că se şi auzi o bufnitură teribilă. Căruţa se clătină şi se răsturnă, sacii şi bagajele împrăştiindu-se pe jos.

Theo sări de pe capră şi alergă în spatele căruţei. Îi scăpă o înjurătură. Osia se rupsese, iar una dintre roţi pocnise. Va avea nevoie de ore întregi ca să pună din nou căruţa în mişcare, fără să mai pună la socoteală cât de greu va fi să găsească un rotar.

— Rămâi cu Abigail, îi spuse lui Moses. Mă întorc în Albany să cer ajutor.

Pe drumul înspre oraş, trecu prin dreptul casei în care locuiseră până atunci. Un bărbat cu părul unsuros şi pantaloni din piele de căprioară şi o cămaşă vânătorească stătea la uşă, aruncând din când în când câte o ocheadă pe fereastră. Avea un aer dubios, care inspira secrete şi pericol, iar sub braţ avea îndesat un pachet. Ar fi fost probabil înţelept să-l evite.

Dar pe Theo îl măcina curiozitatea.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Bărbatul se întoarse spre el. Theo observă cum îşi duse instinctiv mâna la cuţitul din teaca pe care o ţinea la brăcinar.

— Îl caut pe Theo Courtney, spuse.

Vorbea cu un accent puternic, gutural, care părea să fie francez.

Deşi Theo îşi duse şi el mâna la mânerul cuţitului de Ia cingătoare, răspunse zâmbind.

— Atunci sunteţi un om norocos. În urmă cu o oră, părăsisem acest oraş definitiv, dar am fost nevoit să mă întorc.

Văzând că bărbatul nu înţelege, adăugă:

— Sunt Theo Courtney.

— Trebuie să-ţi dau asta.

Bărbatul aruncă pachetul înspre Theo. Temându-se să nu fie o capcană, Theo lăsă coletul să-i cadă la picioare. Dar francezul nu făcu niciun gest cum că ar dori să-l atace. Îşi îndesă degetele la cingătoare, privindu-l pe Theo cu o expresie insolentă.

Theo ridică pachetul şi despică învelitoarea din pânză cu cuţitul. Înăuntru era un şal din blană de castor.

— Cine mi-a trimis asta? întrebă Theo.

Dar când îşi ridică din nou privirea, bărbatul dispăruse.

Se holbă la şalul din blană, întrebându-se ce ar putea însemna. Bărbatul îi spusese foarte clar că el era destinatarul. Dar nu dădu de niciun bileţel, de nicio explicaţie. Şi mai era şi un accesoriu de femeie. Dacă îl apropia, încă se mai simţeau dâre de parfum.

Cine e femeia aceasta?

Îşi trecu absent mâna peste blană. Era moale la pipăit, probabil că fusese scumpă, dar aproape de partea care venea la ceafa, simţi ceva solid.

Tăie căptuşeala şi pipăi până dădu cu mâna de un pachet înfăşurat într-o muşama.

Îl deschise.

*

Abigail simţi că lucrurile luaseră o altă întorsătură în momentul în care îl văzu pe Theo ivindu-se de după o curbă a drumului.

— Unde ai fost? Unde sunt oamenii? De ce ai privirea asta?

Fără să deschidă gura, Theo îi înmână bileţelul. Îl ţinu pe Caleb în braţe până când ea termină de citit. Pruncul gângurea fără nicio grijă, cuibărindu-se la pieptul tatălui său, fără să fie conştient de cele ce se întâmplau în jurul său.

— Ce înseamnă asta? spuse Abigail. Despre ce fel de indiciu vorbeşte?

Theo îi dădu cuţitul. Abigail scoase un strigăt în momentul în care îl recunoscu.

— Darul pe care l-ai încrustat pentru maiorul Gilyard.

— Probabil că l-au găsit asupra lui. Iar acum a ajuns la mine, în felul acesta…

Theo scutură din cap. Tot drumul de întoarcere nu se gândise decât la acest lucru şi tot nu-i dădea de cap.

— Să fie oare adevărat?

— Ea spune că…

Abigail îi aruncă o privire ascuţită.

— De ce crezi că este o „ea”?

— Scrisoarea a venit învelită într-un şal de femeie. Şi mai este şi forma scrisului care…

Theo se uită insistent la scrisoare. Îi venea să spună „familiar”, dar ar fi fost ceva imposibil. Care este… feminină.

— Dar cum ar putea şti atâtea despre tine? Despre Calcutta, sora ta, Gilyard…?

— Nu ştiu.

Abigail îl fulgeră cu privirea. Speranţa din ochii ei se transformă într-o furie însufleţită, când îşi dădu seama de intenţiile lui. În spatele ei, Moses începuse deja să descarce puştile şi lăzile cu muniţie din căruţă.

— Mi-ai promis un nou început, Theo!

Theo îl îmbrăţişă pe Caleb. Ar fi dorit atât de mult să accepte acest lucru, să o facă fericită şi să-şi onoreze promisiunea. Dar gândul îi fugea mereu la spiritele focului care ardeau în mlaştină, spiritele neliniştite ale morţilor nerăzbunaţi. Şi erau atât de mulţi pe care îi lăsase în urmă. Oare îşi vor găsi pacea, dacă îl va ucide pe Corbeil? Oare?

— O să-ţi pară rău, îl avertiză Abigail.

Dar el abia dacă o auzi. În mintea sa răsuna o voce pe care, în sfârşit, o recunoscu. Strămoşii săi îi vorbeau.

Ştia ce are de făcut.

*

Uşa salonului se izbi de perete. Când îşi ridică privirea din cartea pe care o citea, Constance îl văzu pe Corbeil păşind spre ea. Era îmbrăcat în uniforma de paradă şi tuna şi fulgera din priviri.

Fata îi aruncă o căutătură circumspectă.

— După zgomotul pe care l-ai făcut, credeam că ne-au invadat englezii. Începusem să-mi fac griji pentru virtutea mea.

Corbeil nu o băgă în seamă.

— Ştii ce prostie a pus la cale ilustrul nostru guvernator?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Mi-a ordonat să supervizez personal apărarea Fortului Royal.

Constance închise cartea.

— Dar cu siguranţă este un mare compliment. Ai spus chiar tu că este cel mai important teatru de operaţiuni din această bătălie. Guvernatorul îţi face o mare cinste, insistând ca tu să preiei comanda.

Corbeil scutură nervos din cap.

— Ca şi el, nici tu nu înţelegi mare lucru – deşi cel puţin tu ai scuza sexului căruia îi aparţii. Este o nebunie. Trebuie să orchestrez lupta împotriva englezilor pe trei fronturi. Dacă mă voi ocupa de unul dintre ele, cum le voi mai putea superviza pe celelalte?

— Guvernatorul-general îţi este superior în grad, spuse Constance. Trebuie să i te supui, aşa cum o soţie i se supune soţului său.

Corbeil sesiză tonul perfid care i se strecură în voce, când rosti aceste ultime cuvinte. Corbeil îşi smuci capul în sus, holbându-se la ea, dar Constance nu făcea niciun efort ca să-şi ascundă dispreţul sau sentimentul de încântare care o cuprinseră. Corbeil începu să înţeleagă ce se întâmplă.

— Tu ai pus la cale asta, nu-i aşa? spuse el rar. Crezi că aşa te poţi răzbuna pentru cearta pe care am avut-o, că poţi să te joci cu viitorul Franţei, într-un acces de furie?

Constance zâmbi. Corbeil râse amar.

— De ce nu? A funcţionat cu săracul colonel de Mauvieres. Am făcut pe călăul de bunăvoie. Iar acum, că te-ai plictisit de mine, crezi că idiotul acela obez de Bercheny va proceda la fel cu mine.

Se aplecă şi o apucă de bărbie, examinându-i cu atenţie chipul.

— Ce promisiune i-ai făcut? Aceeaşi pe care mi-ai făcut-o şi mie? Nu te mai mulţumeşte să fii nevastă de general? Simţi că un conte ţi-ar servi mai bine scopurilor?

— Vreau să fiu cu un bărbat care mă respectă.

Corbeil scutură din cap.

— Vrei un bărbat pe care să-l joci pe degete. Dar vei constata că sunt un adversar mai demn decât Mauvieres. Dacă voi pieri, te voi trage după mine. Mă vei însoţi la Fort Royal.

— Guvernatorul general nu va permite acest lucru, răspunse ea.

— Guvernatorul general a plecat cu treburi la Montreal. Până când se va întoarce, tu şi cu mine vom fi deja instalaţi fericiţi în cartierul nostru general din Fort Royal. În timpul verii, e o mlaştină împuţită, plină de

muşte, dar n-ar trebui să te deranjeze prea mult. E cel mai bun loc în care ar trebui să sălăşluiască o creatură asemenea ţie.

Constance nici nu tresări. Chiar dacă o dispreţuia, trebuia să-i admire totuşi puterea de autocontrol.

— Bercheny e terminat, îi mai spuse. I-am scris regelui, despre cum corupţia şi lăcomia sa ne-au pus în pericol campania. Vrei să mergi la Paris? După ce-i voi fi înfrânt pe englezi, mă voi întoarce în Franţa asemenea unui erou. Când regele mă va primi la Versailles, mă vei însoţi. Iar dacă te prind că zâmbeşti doar către un alt bărbat..

— Ce vei face? îl provocă Constance. Mă vei lovi din nou? Tu, viteazul general de Corbeil, care se luptă cu femeile?

— Te voi duce la o mănăstire unde vei rămâne pentru restul zilelor.

Deschise şifonierul în care Constance îşi ţinea garderoba şi azvârli o grămadă de ţoale pe podea.

— Haide, scumpa mea soţioară. Trebuie să ne pregătim de călătorie.

Supusă, îşi chemă camerista ca să o ajute la împachetatul hainelor. Ştia când e timpul să cedeze.

— Dar cine crezi că te va aştepta acolo? spuse ea abia perceptibil.

Razele soarelui se strecurau printre ramurile copacilor, pictând pete luminoase pe solul pădurii. Era luna mai, iar aerul răsuna de zgomote, ciripituri de păsărele şi zumzete de insecte. În vârful unui copac, se auzi un tresărit de ramuri după ce o ciocănitoare porni în urmărirea perechii. Dedesubt, trei bărbaţi se furişau printre copaci, având grijă să nu mişte nici măcar o frunză.

Se camuflaseră, acoperindu-se cu ţărână şi lipindu-şi rămurele de îmbrăcăminte. Bărbile le erau asemenea cuiburilor de păsări, iar feţele, mânjite cu noroi. Elementele din alamă ale puştilor fuseseră afumate, astfel încât să nu strălucească în lumină. Mergeau ghemuit, lent şi cu paşi mari.

Traversară un pârâiaş îngust, având grijă să nu lase apa să umezească praful de puşcă.

— Vă puteţi opri chiar aici, spuse o voce din spatele lor. V-am observat în aceste ultime zece minute.

Cei trei bărbaţi se aşezară, uitându-se în jur cu precauţie. Nu identificară niciun pericol.

Theo sări pe pământ, coborând de pe creanga pe care stătuse până atunci. Purta o haină vânătorească de culoarea muşchiului de pădure şi pantaloni

maronii care se confundau cu nuanţa trunchiurilor de copac Ateriză uşor şi merse către ei.

— Sper că aţi dat dovadă de discreţie în apropierea francezilor.

Şeful patrulei îi dădu onorul.

— Ne-am terminat misiunea de recunoaştere fără să fim văzuţi. Nu avem nimic de raportat, căpitane Courtney.

Theo aprobă cu o mişcare din cap. Nu se obişnuise încă să-şi audă rostit rangul cel nou. De fiecare dată când era strigat astfel, trebuia să reziste nevoii de a se înfoia de mândrie, îşi lua misiunea în serios. Era responsabil de soarta a două sute de oameni, cea mai mare parte noi recruţi şi simţea povara pentru vieţile lor la fel de mare ca şi pentru a sa.

— V-aţi întors aşa cum v-aţi dus, îi dojeni. De data aceasta eu am fost acela care v-a aşteptat pe voi. Altă dată, e posibil să nu mai fiţi atât de norocoşi.

Bărbaţii plecară capetele Spăşiţi. Erau neştiutori şi aveau multe de învăţat. Theo nu accepta scuze. Avea aceleaşi aşteptări de la toţi oamenii din subordinea sa, de la cel mai experimentat veteran până la cel mai tânăr novice, dar oamenii nu i-o luau în nume de rău. Ştiau că este felul lui de a le arăta că le pasă de ei. În absenţa lui, pe când stăteau adunaţi în jurul focului de tabără, poveştile despre isprăvile lui de luptă deveniseră atât de populare, încât Theo ar fi roşit, dacă i-ar fi ajuns la urechi.

— Mergeţi înapoi în tabără şi curăţaţi-vă! le spuse.

Dădură din nou onorul şi se îndepărtară în grabă. Theo mai rămase o vreme, rezemându-se de un copac şi jupuind scoarţa de pe o surcea. Astfel de momente de solitudine, furate din când în când, îl ajutau să-şi refacă puterile.

— Poţi ieşi din ascunzătoare, spuse fără să se adreseze cuiva anume.

Moses se ridică dintr-o tufă de dafin. Părea ofensat.

— Ştiai că sunt acolo?

— Nu, recunoscu Theo. Dar ştiam că nu eşti foarte departe. Cum s-au descurcat?

— Nu suficient de bine, dacă nu şi-au dat seama că i-am urmărit.

— Pe tine te-a urmărit cineva?

Moses îşi dezveli dinţii într-un zâmbet.

— Dacă ar fi îndrăznit, ţi-aş fi adus scalpul său.

— Vom pierde oameni dacă nu suntem atenţi, spuse Theo îngrijorat. Francezii cunosc teritoriul acesta mai bine decât noi şi au mulţi aliaţi. Ce ai

descoperit?

— Aşa cum ţi-au spus şi ei, nu există o potecă de trecere.

Theo scoase o înjurătură. Armata mărşăluise până sus la lac în urmă cu o lună. Fusese o operaţiune meticuloasă: cincisprezece mii de oameni încercând să taie o potecă printr-o pădure impenetrabilă. Se opriseră înainte să ajungă la fortificaţiile instalate de francezi. Pe flancul stâng era lacul, în dreapta, înălţimile ameţitoare ale falezei. Erau atât de abrupte, încât Theo tot nu-şi dădea seama cum fusese posibil să urce tunuri până în vârful lor. Dar ştia că francezii aveau oameni acolo, căci văzuse fumul focurilor lor de tabără.

Singura modalitate de a se apropia de fort era printre lac şi creastă. Britanicii aveau de înfruntat un labirint al celor mai întortocheate şi sadice fortificaţii pe care le născociseră vreodată inginerii militari. Francezii inundaseră terenuri, doborâ seră copaci, săpaseră tranşee şi ridicaseră tot felul de obstacole, astfel încât pădurea să se transforme într-un adevărat coşmar, atunci când trebuia s-o traversezi. Cercetaşii erau singurii sol daţi care îndrăzneau să se aventureze – iar câteodată, nici măcar ei nu reuşeau să găsească o rută suficient de sigură.

— Nu vom rezista mult timp dacă nu vom putea trece de obstacole, prezise Theo. Au apărut primele cazuri de febră galbenă. Liniile noastre de aprovizionare sunt lungi şi suntem extrem de expuşi, dacă francezii primesc întăriri. Nu ne putem permite să stăm cu braţele încrucişate.

Nu recunoscu că, de fapt, motivele sale erau mult mai personale. El era cel care nu-şi mai putea permite să aştepte. Ultima noapte pe care o petrecuse cu Abigail fusese cea mai dificilă dintre toate. Fata plânsese, lovindu-l cu pumnii în piept, în timp ce bebeluşul dormea liniştit în leagănul lui. În cele din urmă, acceptă că Theo trebuie să plece.

— Să ştii că nu te voi aştepta o veşnicie, îl avertiză. Am nevoie de un soţ care să se gândească la copiii lui, nu la fantoma unei femei moarte.

Nu era sigur dacă Abigail se referise la Constance sau la Mgeso. Nu-i povestise niciodată visul acela pe care îl tot avea, dar se întreba dacă nu cumva ghicise. Gândul acela era asemenea unui sloi de gheaţă înfipt în inimă. În fiecare dimineaţă când se scula îşi punea întrebarea: Am făcut oare cea mai bună alegere?

Moses îl privi, citindu-i gândurile, ca de obicei:

— Ce îţi spun strămunii?

— Îmi spun că nu voi descoperi nimic, dacă pun alţi oameni să-mi facă treaba, spuse Theo râzând. O să plec chiar eu în recunoaştere.

— Francezii îi urăsc pe cercetaşi mai presus decât pe oricare alţi soldaţi, îi reaminti Moses. Dacă te prind, va fi o moarte lentă şi sălbatică.

— Atunci ar fi mai bine să mă însoţeşti, ca să te asiguri că nu dau de noi.

*

În seara aceea, doi bărbaţi ieşiră tiptil din tabăra britanică. După toate aparenţele, erau doi indieni Abenaki, îmbrăcaţi şi pictaţi ca pentru război. Dacă santinelele i-ar fi zărit, cu siguranţă că i-ar fi împuşcat pe loc.

Dar nu-i văzu nimeni.

Theo se răsese în cap şi îşi pictase scalpul în roşu. Îşi pusese cerceii în urechi, forţând găurile care se închiseseră între timp, iar în nas un dinte de porc spinos. Avea pe el doar pantalonii din piele de căprioară şi mocasinii, iar de la brâu în sus era gol. Nu le spusese camarazilor săi că pleacă, căci nu ar fi vrut ca aceştia să-l vadă îmbrăcat aşa. Ceilalţi soldaţi ştiau că Theo trăise într-un trib de Abenaki timp de un an – era parte din legenda lui – dar acum făcea parte, totuşi, din trupele unei armate. Nu ar fi fost bine pentru soldaţi să creadă că liderul lor se transformase într-un băştinaş.

— Cum ajungem acolo? întrebă Theo.

— Când cauţi ouă, cum ajungi la cuib? răspunse Moses. Te iei după pasăre, nu?

Îl conduse pe Theo în pădure, furişându-se fără să facă zgomot printre copaci, asemenea unei molii. Luna răsărise, dar lumina ei pătrundea cu greu prin frunzişul bogat al copacilor. Moses vedea însă în întuneric. Se opri. I se păru că simte un tremur la nivelul solului, probabil vibraţiile făcute de o santinelă care tropăia din picioare ca să-şi pună sângele în mişcare. Se luă după freamăt până când ajunseră într-un loc de unde, ascunşi în spatele unui tufiş, puteau vedea o pereche de soldaţi francezi aflaţi în spatele unei palisade din lemn.

Theo se uită la Moses şi făcu un gest care mima tăierea gâtului unei persoane cu cuţitul. Moses scutură din cap. Aşteptară, trăgând cu urechea la soldaţii care bârfeau şi bombăneau. În curând, în pădure apăru o lumină. Sosi o a doua pereche de soldaţi, aducând cu ei un felinar.

Eliberaţi din post, primii doi se întoarseră înapoi în fort. Doar că acum nu mai erau singuri. Theo şi Moses se ţinură după ei, la fel de aproape şi de întunecaţi asemenea unor umbre. Traversară tranşeele pe nişte poduri improvizate din buşteni, ocoliră digurile construite din pământ şi rătăciră

printr-un labirint de copaci doborâţi. La un moment dat, Theo era cât pe ce să cadă într-o groapă plină de ţepuşe ascuţite. Dacă nu s-ar fi ţinut după santinele, nu ar fi găsit niciodată drumul către fort.

Obstacolele se terminară în apropiere de liziera pădurii. Luminile fortului se vedeau foarte distinct deasupra copacilor, dar Moses şi Theo nu merseră în acea direcţie. Urmând un alt traseu decât cel al santinelelor, escaladară versantul până ajunseră într-o zonă mai înaltă, aflată sub stânci, de unde puteau supraveghea terenul de dedesubt.

Lacul strălucea în lumina lunii. Fortul, cu dispunerea sa elaborată de bastioane şi fortificaţii, arăta asemenea unui păianjen cocoţat la marginea apei. Din locul unde se aflau, versantul cobora lin către fort, până la un promontoriu situat la câţiva yarzi depărtare. Terenul între baza versantului şi promontoriu fusese defrişat. O parte dintre copaci fuseseră probabil doborâţi pentru a fi folosiţi la construcţia fortului sau ca lemne de foc; alţii fuseseră jupuiţi de scoarţă, după care fuseseră incendiaţi, iar în urma lor mai rămăseseră doar nişte cioturi înnegrite, care răsăreau din pământ asemenea unor pietre funerare.

Zona incendiată forma un cerc larg în jurul fortului, un câmp deschis asupra căruia apărătorii puteau trage cu muschetele şi tunurile, iar atacatorii nu ar mai fi avut unde să se ascundă. Mai aproape de fort, fuseseră amenajate, cu o precizie formidabilă, tranşee şi metereze din pământ, căptuşite cu ţăruşi.

Theo scrută împrejurimile. Undeva, dincolo de zidurile acelea ascuţite, luminate de strălucirea focurilor de veghe, se afla bărbatul care fusese autorul tuturor nenorocirilor din viaţa sa, omul care îi marcase destinul, de la o moarte la alta. Încercă să reziste tentaţiei de a lăsa baltă atât armata, cât şi misiunea pe care o avea şi de a escalada chiar în acel moment zidurile, pentru a-l vâna pe generalul Corbeil în patul său.

Dincolo de fort, apa săpase în ţărm un golf care se întindea până la baza falezei. Theo ştia că generalul Williams luase în calcul varianta forţării intrării în canal, dar respinsese apoi ideea. Apa era prea superficială pentru orice ambarcaţiune cu excepţia unor canoe şi bateau-uri, iar tunurile fortului le ofereau francezilor o dominaţie totală asupra golfului.

Theo văzu o barcă cu fundul lat, pornind de la unul dintre debarcaderele din apropierea fortului. O alta o urmă, apoi o a treia, vâslele împroşcând stropi albi în lumina lunii. După felul în care se profilau în noapte, păreau că se adâncesc cu mult în apă.

— Oare ce încărcătură transportă prin golful acela? se întrebă Theo. O fi vreun râu care se varsă în golf?

— Doar câteva pârâiaşe, spus Moses. Nu duc nicăieri.

Bărcile dispărură pe după colţul muntelui. Theo îşi aţinti în continuare privirea înspre acea zonă, aşteptând ca bărcile să reapară acolo unde golful nu mai era ocultat de munte. Trecură zece minute, douăzeci, apoi o oră. Şi bărcile tot nu apărură.

— Unde au dispărut?

Theo începu să-şi simtă sângele curgându-i mai repede prin vene, asemenea pulsului accelerat al unui vânător care găsise primul indiciu al unei urme. Nu ştia unde îl va purta acea urmă, dar ştia că merita să pornească în urmărirea ei.

— Trebuie să mergem şi sa vedem, mai spuse el.

— Va trebui să traversăm câmpul deschis, îi aminti Moses. Dacă sunt lucruri pe care nu vor să ne lase să le aflăm, atunci cu siguranţă le vor păzi cu stricteţe.

Theo aprobă din cap. Nu exista niciun loc unde s-ar fi putut adăposti şi nu aveau nicio şansă să treacă neobservaţi în lumina lunii. Se îndreptă de spate şi îşi mângâie pielea de pe cap; nu se obişnuise încă cu senzaţia unui scalp fără păr.

— De asta am venit deghizaţi.

— Tu ai venit deghizat, îl corectă Moses. Eu sunt eu însumi.

— Atunci nu trebuie să-ţi fie frică de nimic.

Theo scoase o butelcuţă cu brandy. Luă o înghiţitură mică, după care îşi turnă din abundenţă peste faţă, lăsând lichidul să se prelingă pe cămaşă. Moses procedă la fel, după care îşi făcură apariţia dintre copaci.

Erau din plin în raza de acţiune a puştilor. Theo stătea încordat, încercând să detecteze orice semnal de alarma, orice indiciu că fuseseră descoperiţi. Dacă erau norocoşi, francezii i-ar fi putut provoca înainte să deschidă focul. Dacă nu…

— Mergi mai lent, îl sfătui Moses.

— Aşa voi face, rosti Theo printre dinţi.

— Dar mergi asemenea cuiva care vrea să alerge. Relaxează-te!

Theo se strădui să facă întocmai cum îl sfătuise prietenul său. Briza cobora de pe versant înspre lac, aşa că nu aveau cum să audă ceea ce se întâmpla în interiorul fortului.

Nu dădu nimeni alarma. Trecură prin dreptul fortificaţiilor şi ajunseră la adăpost, în pădurea de pe partea cealaltă. Din locul în care erau, puteau zări, strălucind printre copaci, apa în care se reflectau razele lunii. O cărare bine bătătorită ducea spre marginea golfului în direcţia în care dispăruseră bărcile.

Scârţâitul metalic al vâslelor în furcheţi îi făcu să se ghemuiască la pământ. Privind printre copaci, Theo zări mai multe ambarcaţiuni care alunecau pe apă în direcţia fortului. Bărcile pluteau mai la suprafaţă decât atunci când porniseră la drum.

După ce bărcile se îndepărtară, Theo şi Moses îşi continuară drumul. Cărarea se mai continuă un kilometru şi jumătate, după care ieşi dintre copaci la o cavernă mică, săpată în stâncă. Dârele scrijelite pe plajă marcau locul unde bărcile fuseseră târâte dinspre apă spre uscat. Probabil că fuseseră descărcate. Dar oricare ar fi fost încărcătura pe care o transportau, nu rămăsese nicio urmă pe plajă. Dispăruse cu desăvârşire.

Stâncile se profilau înalte pe cerul nopţii. Theo privi în sus.

— Dacă au dus tunuri în vârful acelor stânci, trebuie să existe şi o cărare pe care o folosesc ca să trimită provizii şi muniţie.

— Ar trebui să fie una foarte îngustă, spuse Moses nesigur.

Nici măcar privirea sa de vultur nu reuşi să desluşească nimic pe faţada abruptă şi stâncoasă.

— Imposibil de luat cu forţa.

— Hai să cercetăm.

Theo ştia că ar fi trebuit să se întoarcă, dar fiorul pe care i-l oferea posibilitatea unei noi aventuri depăşea toate măsurile de precauţie. Trecuse prin faţa fortului, fără ca măcar să fie atacat: se simţea invincibil.

Alergă spre plajă şi începu să caute, printre tufişurile încâlcite de la baza stâncilor, vreo potecă înspre vârful muntelui»

— Trebuie să existe pe aici pe undeva, spuse Theo, aruncând o înjurătură.

Luna dispăruse în spatele unui nor, iar peisajul devenise de un întuneric ca de smoală. Nu îndrăzni să aprindă felinarul.

— Ar trebui să mergem, Siumo, îl avertiză Moses.

Norul se retrase, asemenea unei cortine pe o scenă de teatru, lăsându-i pe Theo şi pe Moses expuşi strălucirii lunii. În lumina astrului selenar, Theo zări în colţul îndepărtat al plajei un pervaz plat, din piatră, asemenea unei scări care ducea în sus, spre stânci. Făcu un pas spre ea.

— Stai! îi ordonă o voce în franceză.

Primul instinct al lui Theo fu să-şi scoată tomahawkul, dar se înfrâna. Dacă scotea arma ar fi fost ultima sa mişcare, o invitaţie către francezi de a deschide focul.

Îşi ridică mâinile şi se întoarse cu mişcări lente.

— Ami, amil strigă el, alunecând în mod natural în jargonul francez al tribului Abenaki.

Şase soldaţi îl fixară cu privirile. Toţi aveau muschetele ridicate, îndreptate către el şi Moses.

— Ce cauţi aici? întrebă sergentul.

Moses răspunse cu o inocenţă arogantă şi prefăcută.

— Şeful de trib trimis noi aici. Spus că sunt bărci nevoie de apărare.

Sergentul se relaxă pentru o fracţiune de secundă. Simţi mirosul de alcool de pe haine şi se gândi că erau nişte indieni care se îmbătaseră şi îşi abandonaseră posturile.

— Convoiul cu provizii a plecat acum o jumătate de oră. Din ce trib sunteţi voi? Ottawa?

— Abenaki.

— Care este parola?

Theo simţi privirile soldaţilor aţintite asupra lor. Orice ezitare le-ar fi fost fatală.

— Vive le roii strigă el cu entuziasm. Moses i se alătură.

Sergentul înclină din cap.

— Şi, şeful vostru v-a trimis aici?

— Da.

Sergentul înclină din nou din cap.

— Înşfacaţi-i! spuse apoi brusc.

Patru dintre soldaţi se apropiară. Alţi doi rămaseră în spate, cu muschetele aţintite spre inimile lui Theo şi Moses.

Theo trebuia să ia o hotărâre cât mai rapid cu putinţă. Soldaţii aveau o înfăţişare aprigă, veterani experimentaţi în condiţiile dure de la frontieră. Dar el şi Moses erau luptători: în condiţiile unei confruntări corecte, Theo le-ar fi făcut faţă, chiar şi dacă ar fi fost trei la unu.

N-ar fi fost însă o luptă corectă, căci adversarii erau înarmaţi. Puştile erau prea departe ca Theo să le poată smulge prin luptă şi prea aproape ca armele să-şi rateze ţinta. Chiar dacă folosea imul dintre soldaţi pe post de scut, tot ar fi rămas cea de-a doua muschetă.

O tresărire de îndoială, apărută pe faţa sergentului, îl convinse pe Theo că santinelele nu ştiau. Ştiau doar că descoperiseră doi. Bărbaţi, dând târcoale în spatele fortificaţiilor. Şi că aceştia păreau că sunt indieni Abenaki care vorbesc franceză şi duhnesc a băutură. Era derutant – o decizie prea complicată pentru un simplu sergent.

Şi dacă îi duceau în fort, poate Theo ar fi descoperit informaţii preţioase? Se va uita cu atenţie în stânga şi în dreapta, ca să vadă unde sunt amplasate tunurile şi ar trăi cu speranţa evadării.

Theo protestă, dar nu opuse rezistenţă. Soldaţii îl înconjurară şi îl escortară în marş, cu vârfurile baionetelor îndreptate spre el.

Constance nu avea somn. Toate coşmarurile din trecut păreau să fi revenit la viaţă. Fortul îi reamintea de Calcutta: acele ultime zile când fusese ţinută prizonieră de asediatori, fără nicio speranţă de a se elibera. Se simţea singură. În Corbeil descoperise un nou Mauvidres, o brută geloasă care o ţinea toată ziua ferecată în camera ei.

Toată viaţa îşi dorise sa fie liberă, dar aşa cum i se întâmplase de mai multe ori, schimbase o închisoare cu o alta.

Se întreba dacă Theo primise mesajul ei. Oare se afla în tabăra britanică din spatele pădurii? Cum mai arăta oare acum? încerca să-şi imagineze mâinile fratelui ei sculptând modelul complicat de pe mânerul cuţitului pe care îl găsise, dar nu reuşea să împace imaginea aceea cu amintirea băiatului timid de odinioară. Probabil că se schimbase destul de mult.

Dar la ce bun toate acestea? Ştia că asediul nu va avea şanse de succes pentru englezi. Veniseră să asedieze fortul, dar în schimb chiar ei erau prizonieri în tabăra lor. Nu puteau înainta până când fortul s-ar fi aflat în raza de acţiune a armelor lor, din cauza capcanelor diabolice ale lui Corbeil. În fiecare zi îşi auzea soţul, bucurându-se când afla rapoartele de la spionii săi. Erau focare de febră galbenă; proviziile se împuţinau. Soldaţii britanici se revoltau, iar politicienii din Londra urmau să-şi piardă, în curând, răbdarea. Victoria era doar o chestiune de timp.

Nu putea permite aşa ceva. Nu-l putea lăsa pe Corbeil să câştige.

Fortul nu era atât de spaţios încât Constance să-şi permită să aibă propriul dormitor. Trebuia să stea în aceeaşi cameră cu soţul ei. Se afla lângă ea acum, o ridicătură mare şi întunecată sub aşternuturi. Responsabilităţile muncii îl făceau să doarmă doar câteva ore în fiecare noapte, iar în acest scurt interval, nu era timp pentru altfel de activităţi.

Constance se ridică din pat. Înfăşurându-şi capotul pe lângă ea, se îndreptă tiptil către uşă. Santinela se sperie.

— Pe loc repaos, caporal, spuse ea în şoaptă. Sunt doar eu. Era soldatul care îl păzise pe Gilyard în Quebec. Pierre Duchambon nu scosese o vorbă despre vizita lui Constance în temniţă şi nici nu dădu alarma, când constată strania coincidenţă a morţii lui Gilyard, imediat după vizita ei. Drept răsplată, îi aranjase discret să fie transferat la postul de gardian al apartamentelor ei. Recunoscător că nu trebuia să mai fie paznic în închisoare şi premiat cu vizite frecvente ale slujnicei lui Constance, era un aliat util.

Constance coborî scările abrupte şi descuie biroul lui Corbeil. Aprinse o lampă. Peste tot erau împrăştiate hârtii.

— Fortificaţiile fortului sunt invincibile, îi plăcea lui Corbeil să spună, dar tot fundamentul lor se află în hârţoage.

Erau sute de pagini şi nu ştia ce anume căuta. Dar avea încredere în propriile instincte. Avea abilitatea de a adulmeca slăbiciunea asemenea unui şacal. Şi îşi cunoştea soţul, care îşi ţinea cele mai importante documente în siguranţă, dar mereu la îndemână.

Sertarul de sus al biroului avea o încuietoare. Se deschidea cu o cheie mică din alamă pe care Corbeil o purta agăţată la gât, chiar şi atunci când dormea. Constance făcuse un duplicat, apăsând cheia într-un cocoloş de ceară în timp ce dormea. Îi dăduse mulajul lui Pierre, instruindu-l să confecţioneze o a doua cheie, în caz că originalul s-ar pierde. Descuie sertarul şi scoase teancul de hârtii care se afla înăuntru.

Era intimidant de gros. Se lăsă din nou pe seama instinctului. Sub primele patru pagini, găsi un document gros, împăturit pe sfert. I-a fost de ajuns să arunce o singură privire înăuntru, ca să-şi dea seama că era ceea ce avea nevoie.

Era o hartă, cheia bătăliei, chiar aici în mâna ei. Recunoscu fortul, cu colţurile sale asemenea unor vârfuri de săgeţi şi turnul octogonal, precum şi fortificaţiile din jurul său. Totul era desenat foarte meticulos: potecile ascunse printre obstacolele din pădure; tunurile de pe creastă; poziţiile şi efectivele unităţilor pe care le desfăşurase Corbeil.

Cu răbdare, Constance se grăbi să copieze harta pe o altă bucată de hârtie. Munci cu zel, copiind cu pana toate detaliile posibile. Era un gest trădător. Corbeil ar fi dat ordin să fie împuşcată sau spânzurată dacă ar fi

aflat. Inima îi bătea puternic, dar mâna nu-i tremura. Mai degrabă ar fi murit luptând, decât să-l lase să câştige.

Afară se auzi un zgomot care o făcu să-şi oprească respiraţia. Cum ar putea explica ce căuta acolo? Dar nu fusese încă descoperită. Sunetul venea de dedesubt, din faţa porţii. Se uită din curiozitate pe fereastră.

Poarta din spate era deschisă. Prin ferestrele fără geam zări un pluton de soldaţi escortând doi indieni înăuntru, traversând curtea. Nu era o întâmplare neobişnuită – aliaţii indieni ai armatei franceze erau peste tot. Era însă trecut de miezul nopţii, iar indienii aveau mâinile legate.

Ar putea fi spioni?

În timp ce privea cum soldaţii îi conduc pe prizonieri în temniţă, în minte îi încolţi o idee. De teamă să nu fie descoperită, completă în grabă detaliile importante ale hărţii, puse originalul la loc, încuie sertarul şi îndesă bine copia în corset.

— Vino cu mine, îi ordonă lui Pierre când ajunse în camera ei.

Caporalului nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— Am ordine să păzesc dormitorul generalului, madame. Cu domnia voastră înăuntru, adăugă.

— Generalul se va trezi abia peste trei ore.

Ca în tot ceea ce făcea, Corbeil aplica disciplină strictă şi în cazul somnului.

— Şi în plus, am nevoie de tine.

Continuă pe un ton mai jos.

— Slujnica mea, Pascale, te va aştepta după ce ieşi din gardă. Am auzit că are de gând să te răsfeţe cu lucruri care le-ar face chiar şi pe prostituatele din Les Halles să roşească.

Pierre făcu ochii cât cepele, când auzi o femeie de viţă nobilă pomenind astfel de lucruri. Până să-şi vină în fire, Constance coborâse deja până la mijlocul scărilor. Trebui să alerge ca să o prindă din urmă.

Soldatul care stătea de pază în faţa temniţei era morocănos. Făcuse de gardă toată noaptea, iar tura sa ar fi trebuit să se termine deja de ceva vreme. Acum va trebui să stea până în zori. Sergentul plecase să o aducă pe căpetenia Abenaki, dar cine ştie cât de mult o să-i ia? Şi care era rostul? Era evident că cei doi bărbaţi erau nişte indieni care se rătăciseră – erau probabil beţi după cum duhneau a alcool.

Când caporalul Duchambon veni să-l înlocuiască în post, gardianul nu puse nicio întrebare. Se duse să se culce, recunoscător pentru câteva ore de

somn. Imediat după plecarea sa, Constance îşi făcu apariţia din umbră. Împrumutase o pălărie de-a lui Corbeil pe care o purta trasă în jos cât să-i acopere chipul.

— Aşteaptă aici, spuse ea. Nu lăsa pe nimeni să intre!

— Prizonierii vor mai fi în viaţă când vei ieşi? spuse Pierre Duchambon în şoaptă, abia perceptibil.

Constance intrase deja în temniţă şi nu auzi.

După ce păşi în carceră, Constance simţi din nou frisonul memoriei. Amintirile o vor bântui pentru tot restul vieţii. Dar temniţa aceasta nu semăna nici pe departe cu Gaura Neagră şi nici măcar cu cea din Quebec. Pereţii erau curaţi şi văruiţi. O fereastră cu gratii dădea spre exterior, iar pe jos era pământ bătătorit. Cei doi prizonieri stăteau pe câte un scăunel într-unul din colţuri, vorbind pe limba lor.

Îşi ridicară privirile când Constance intră. Erau fără doar şi poate nişte sălbatici: aveau capetele rase cu excepţia unei singure şuviţe de păr, feţele le aveau străpunse de ghimpi şi ornamente, iar pe pielea dezgolită erau desenate tot felul de forme cabalistice. Amândoi erau bine făcuţi, muşchii se bombau de-a lungul braţelor atunci când făceau vreo mişcare. Dacă circumstanţele ar fi fost diferite, Constance s-ar fi bucurat de această privelişte.

Ezită. Mai văzuse indieni în tabără sau în împrejurimile fortului, dar întotdeauna de la distanţă. Corbeil îi desconsidera, spunând că sunt primitivi, deşi recunoştea că avea nevoie de ei în lupta împotriva britanicilor. Era pentru prima dată când era atât de aproape de nişte indieni.

Era oare în siguranţă? Sau o vor ataca şi o vor face bucăţele?

— De ce aţi fost puşi în temniţă? Aţi spionat pentru britanici?

Le vorbise în engleză, abrupt şi fără nicio introducere. În acelaşi timp, făcu câţiva paşi în faţă, ca să le poată desluşi reacţiile de pe chip.

Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu era vreun nesăbuit şi erau amândoi conştienţi că trebuiau să-şi poată controla emoţiile, dar să audă o voce de femeie vorbind cu un accent englezesc perfect, într-o fortăreaţă franceză, în mijlocul nopţii, era o surpriză mult prea mare chiar şi pentru ei. Luară imediat o atitudine defensivă, căscând ochii cât cepele. Unul dintre ei, observă Constance, avea ochi căprui pătrunzători şi trăsături care o făcură să tresară.

O cuprinse un frison. Era ca şi cum s-ar fi privit într-o oglinda sau la un portret al unui strămoş. Bineînţeles…

Făcu încă un pas în faţă. Cu privirea aţintită asupra feţei indianului, ştia că nu are nimic de pierdut. Abandonând orice temere, îşi scoase pălăria. Părul blond pe care îl îndesase sub pălărie i se revărsă peste umeri, încadrându-i faţa care acum nu mai era în umbră.

Indianul cu ochii căprui se holba la ea de parcă văzuse o stafie.

— Connie?

*

Constance aproape leşină din cauza şocului. Petrecuse o viaţă întreagă cultivându-şi forţa interioară, puterea voinţei, abilitatea remarcabilă de a disimula şi exersase îndelung priceperea de a face faţă unora dintre cele mai ostile situaţii, iar acum toate se destrămaseră: nimic nu o pregătise pentru a face faţă unui astfel de moment.

Indianul Abenaki cu ochii căprui sări de pe scaun şi o îmbrăţişă. Fata se uită îndelung la chipul său, atât de bizar şi de străin, dar cu toate acestea, atât de familiar. Era aşa cum şi-l amintea – ochii lui străluciră, asemenea unui licăr din preţioasa inocenţă a copilăriei.

— Când am văzut acel cuţit, mi s-a părut imposibil. Credeam că eşti în India, şopti ea.

— Am crezut că eşti moartă.

Se îndreptă de spate şi se ridică în picioare, ca să-l poată vedea mai bine. Deodată, izbucni într-un acces incontrolabil de râs.

— Oh, Theo! Cum Dumnezeu ai ajuns să fii o Piele Roşie?

— Tu cum de ai ajuns să te poţi plimba liberă printr-un fort francez?

— E o poveste lungă.

— Şi a mea la fel.

Theo deveni din nou tăcut şi se uitară îndelung unul la celălalt plini de uimire. Aveau atât de multe să-şi spună, că nici nu ştiau de unde să înceapă.

*

Constance se adună. Vârî mâna în rochie şi scoase o bucată mică de hârtie împăturită, pe care o îndesă în mâinile lui Theo.

— Trebuie să o duci generalului britanic. Sunt planurile de apărare a fortului.

Theo nu se uită la hârtie.

— I-o poţi duce chiar tu. Dacă ne scoţi de aici, putem evada împreună.

Constance ezită. Nimic nu se mai întâmpla potrivit aşteptărilor sale şi totul se derula atât de rapid. Ştia că ar trebui să-i mulţumească lui

Dumnezeu că făcuse posibilă reuniunea cu fratele său, în ciuda tuturor obstacolelor. Se uită în ochii lui şi îşi dori să nu mai fie nimic între ei.

Şi cu toate acestea… un sentiment din adâncul sufletului ei o avertiza să acţioneze cu prudenţă. Îşi spuse că şocul este de vină, dar nu era tot adevărul. Reuniunea unor fraţi care nu mai ştiau nimic unul de celălalt poate fi un motiv de bucurie, dar situaţia nu era atât de uşoară sau de directă. El nu mai era cel din trecut şi nici ea. Nu se putea arunca pur şi simplu în braţele lui, ca şi cum ultimii trei ani nici n-ar fi existat şi să-şi încredinţeze destinul în mâinile sale.

— Dacă vin cu tine, francezii vor şti că i-am trădat, spuse ea.

— Nu contează, spuse Theo şi o trase de mânecă, împingând-o spre uşă. Singurul lucru de care îmi pasă este că suntem din nou împreună. Sunt căsătorit acum, Connie. Am un fiu. Abigail şi Caleb. Vreau să-i cunoşti, să ne întregim familia.

— Nu vrei să te răzbuni pe generalul Corbeil?

Theo o privi insistent, deşi nimic nu l-ar mai fi putut surprinde.

— Tu mi-ai trimis scrisoarea?

Se gândi rapid.

— El este aici?

— Doarme în patul său.

— Atunci eliberează-ne acum. Îl vom ucide şi vom fugi, înainte ca cineva să apuce să dea alarma.

Constance simţi că întâmplările din acea noapte se îndreaptă într-o direcţie care nu-i servea scopul. Se întreba cum de se putea simţi atât de detaşată de propriul frate, de băiatul împreună cu care copilărise. Dar deja nu mai găsea nicio explicaţie.

Îl urmă pe Theo spre uşă.

— Aşteptaţi! strigă Moses.

În timp ce Constance şi Theo vorbiseră, Moses făcuse de pază, uitându-se pe fereastră în curtea fortului.

— Vin gărzile!

Theo se retrase în lateralul uşii.

— Îi vom doborî atunci când intră.

— Nu, imploră Constance. Sunteţi încuiaţi într-un fort alături de cincisprezece mii de soldaţi francezi. Un singur foc de armă şi se vor năpusti cu toţii asupra noastră. Te vor ucide ca pe un spion, iar pe mine, ca trădătoare. Nu vom apuca niciodată să ne răzbunăm pe Corbeil.

Theo se opri. Era chinuit de nehotărâre. Instinctul îi spunea foarte clar că trebuie să lupte. Dar nu putea ignora privirea imploratoare pe care i-o arunca sora lui.

Răsunară voci de partea cealaltă a uşii. Constance îl auzea pe caporal întâmpinând gardienii şi insistând că nu trebuie să meargă mai departe. Se auzi sunetul făcut de un zăvor care se deschide.

— Ce propui?

Sergentul Bartier mirosea problemele de la o poştă. Fie că oamenii se eschivau de la datorie, vreun soldat îşi însuşea mai mult decât raţia care i se cuvenea, fie intendentul încerca să înşele compania, Bartier îşi dădea întotdeauna seama. De aceea superiorii se bazau pe el, iar subordonaţii îi ştiau de frică.

Sergentul simţi că se întâmplă ceva dubios atunci când intră în temniţă. Uşa fusese zăvorâtă; cei doi prizonieri stăteau acolo unde îi lăsase, pe scaunele lor, în colţul îndepărtat al camerei. Dar ce căuta soţia generalului aici? De ce gardianul de la uşă fusese înlocuit de caporalul Duchambon, cunoscut ca fiind un încurcă-lume? Părul de pe ceafa sergentului se zburlise în felul cel mai inconfortabil.

— N-ar trebui să fiţi aici, madame, îi spuse lui Constance.

Fata se întoarse către el cu o uitătură autoritară.

— Poate aţi vrea să-i comunicaţi acest lucru şi generalului. A bănuit că ar putea fi spioni britanici şi mi-a cerut să vin şi să văd dacă vorbesc engleza.

Bartier avea numeroase motive să se îndoiască de spusele ei. Făcu un calcul mental rapid şi ajunse la concluzia că niciunul dintre aceste motive nu era suficient de important ca să merite să-l deranjeze pe general în mijlocul nopţii.

— Ce aţi aflat de la ei?

Constance ridică din umeri cu cea mai dispreţuitoare atitudine posibilă.

— Sunt sălbatici. Sunt spioni englezi la fel de mult pe cât simt şi eu. Ar trebui să-i lăsaţi să plece.

Bartier simţi un ghimpe de neîncredere.

— Căpetenia tribului Abenaki va sosi în scurt timp. Va putea pune chezăşie pentru ei – sau nu.

Îşi dădu capul pe spate, fixând-o pe Constance cu expresia pe care o folosea pentru ofiţerii deosebit de idioţi. Provocând-o să îl sfideze.

Oare fusese doar în imaginaţia lui sau între ea şi prizonieri avusese loc un schimb de priviri? Unul dintre aceştia făcuse cumva o mişcare aproape imperceptibilă din cap?

— Cum doriţi.

Constance plecă fără să mai stea pe gânduri, lăsându-l pe Bartier singur cu cei doi indieni. Le făcu semn să se ridice în picioare.

— Sus!

Theo se ridică în picioare. Întâmplările îi scăpaseră de sub control. Se simţea confuz. Imediat ce Constance ieşi din încăpere, începu să se întrebe dacă nu cumva întâlnirea lor fusese un vis. Cum altfel ar fi fost posibil să se întâlnească din nou? Ea murise.

Uşa se deschise din nou. Îşi făcu apariţia un indian, îmbrăcat aidoma lui Theo şi Moses, purtând însemnele tribului Abenaki. Era puternic şi lat în umeri, atât de înalt încât trebui să se aplece ca să nu se lovească de pragul de sus. Trecu o secundă până când cei din încăpere să-i vadă faţa.

Când se îndreptă de spate, Theo avu parte de un al doilea şoc în seara aceea.

Dacă înainte crezuse că visează, acum era absolut sigur ca lucrurile nu se întâmplă aievea. Nu exista o altă explicaţie. Mai întâi Constance, acum…

Malsum păşi către ei cu un mers degajat. Înfăţişarea nu i se schimbase, cu excepţia câtorva cicatrici suplimentare. Nasul îi era încovoiat, probabil de când el şi Theo se luptaseră în ziua morţii lui Mgeso. Emana acelaşi aer ameninţător. Gardienii francezi se dădură la o parte din calea sa.

— Aceştia sunt cei pe care i-am găsit, spuse sergentul.

Malsum înclină din cap. Le dădu târcoale lui Theo şi lui Moses, studiindu-i ca pe o pradă. Theo nu se mai simţise atât de neajutorat de la prima sa zi petrecută în satul Abenaki. Îşi aduse aminte cum Malsum îi torturase tovarăşul, pe Gibbs, şi cât de greu murise biata victimă. Acum sosise rândul lui Theo.

Malsum se întoarse către sergent.

— Lăsaţi-i pe aceştia doi în seama mea, se adresă în franceza, pe un ton curtenitor.

Bartier îşi înfrână reţinerile. Primise ordin să ia legătura cu căpetenia Abenaki şi exact asta făcuse. Ca soldat, era de datoria sa să asculte ordinele.

Chiar şi aşa, dorea să obţină nişte răspunsuri certe.

— Sunt oamenii tăi? I-am găsit vânzolindu-se pe plaja de dedesubtul falezei.

Malsum zvâcni din cap dispreţuitor.

— Sunt nişte Abenaki. Se află sub autoritatea mea.

Bartier cedă. Dădu onorul, după care îi lăsă pe cei trei indieni singuri în celulă.

Malsum îşi puse mâinile pe coapse şi îi analiză din priviri pe cei doi prizonieri. Expresia de pe chipul său era imposibil de descifrat.

— Aşadar, îi spuse încetişor lui Theo. Pot vedea până în sufletul tău prefăcut. Ahoma, puişorul de găină, s-a transformat în Siumo, şoimul.

Theo nu spuse nimic. Era de aşteptat că îl va întâlni pe Malsum. Tribul fusese mereu imul dintre aliaţii francezilor, iar Theo se lăsase singur să cadă în mâna duşmanului. Ar fi plâns din cauza frustrării, dacă nu ar fi fost prea ocupat, căutând o soluţie să-şi salveze propria viaţă.

— Cât despre tine… spuse Malsum adresându-se lui Moses. Siumo este Bastaniak, dar tu ţi-ai trădat tribul ca să lupţi cu inamicii noştri.

— Siumo este fratele meu, răspunse Moses.

— Veniţi! grohăi Malsum.

Îi conduse prin curte, trăgându-i de sfoara groasă prinsă de mâinile legate, ca şi cum ar fi dus nişte câini la abator. O santinelă încercă să-i provoace, dar Malsum mârâi atât de fioros la el, încât acesta deschise poarta, fără să mai pună alte întrebări. Theo şi Moses îl urmară până când ieşiră din fort, trecând printre bastioanele măreţe ale turnurilor din colţuri şi ajungând pe terenul pârjolit din faţa construcţiei. Terenul de măcel.

Malsum se opri.

Era singur şi depăşit numeric. Dar Malsum ţinea un tomahawk într-una din mâini şi avea un cuţit ascuţit la cingătoare. Theo şi Moses aveau mâinile legate la spate.

Malsum scoase cuţitul şi atinse lama. Era nevoie de un cuţit ascuţit pentru a scalpa un om, iar al lui era mereu pregătit.

— Data trecută când ne-am întâlnit» ai fi putut să mă ucizi, spuse el.

— Dacă aş fi ştiut că ne vom întâlni din nou în astfel de condiţii, poate aş fi făcut-o, spuse Theo.

Malsum scuipă pe jos.

— Ar trebui să asculţi vocea strămoşilor. Mereu mi-au spus că ne vom întâlni din nou. Am aşteptat ziua aceasta.

Păşi în spatele lui Theo.

— Înfăţişarea ta arată ca cea a unui Abenaki, dar mereu ai fost un Bastaniak. Nu am înţeles cum te-a putut iubi Mgeso.

Mângâie scalpul chel al lui Theo, trecându-şi mâna prin singura şuviţă de păr care îi mai rămăsese, pe frunte.

— M-a iubit pentru că am iubit-o şi eu, spuse Theo.

— La fel şi eu.

— Ai ucis-o.

— N-am ucis-o eu, idiotule. Bichot a fost ucigaşul. Mintea îţi joacă feste. Dar n-ar fi trebuit niciodată să moară.

Dintr-o dată, chipul lui Malsum se transfigura – Theo nu-l văzuse niciodată atât de aspru. Rosti cuvintele de parcă ar fi fost un urlet de durere.

— Aş fi preferat să fi murit de o mie de ori, decât să trăiesc o singură zi cu gândul morţii lui Mgeso. Pe tine te voiam mort ’

Theo nu mai răspunse. Bichot şi Malsum o răpiseră pe Mgeso, terorizând-o cu mâinile lor bâjbâitoare şi, era sigur, supunând-o la cele mai rele agresiuni. După care fusese ucisă cu brutalitate. Timp de mai multe luni, planurile lui de răzbunare împotriva lui Malsum şi Bichot fuseseră împletite în cele mai adânci straturi ale fiinţei sale. Cu toate acestea vedea disperarea adversarului său, o disperare care venea din cel mai străfund cotlon al sufletului lui Malsum. Oare era posibil ca această brută să cunoască ce însemna agonia pierderii unei fiinţe dragi? Să simtă durerea sfâşietoare care taie cu precizia unei lame? Poate că era o urmă de umanitate în sufletul său… sau totul era doar o interpretare elaborată?

— Acum este momentul să termin ce am început, spuse Malsum.

Frecă latul lamei de scalpul lui Theo. Cu o tăietură rapidă, spintecă sforile care legau încheieturile mâinilor lui Theo. Theo era atât de surprins, încât mâinile îi rămaseră în continuare la spate, chiar şi după ce funia căzuse la pământ.

— Mi-ai cruţat viaţa, spuse Malsum. Ai fi putut să mă ucizi cu tomahawkul când zăceam inconştient. În acel moment m-ai considerat demn să trăiesc în continuare. Acum ţi-am întors favoarea. Mai mult chiar.

Îl eliberă şi pe Moses.

— Spiritul lui Mgeso nu mă va mai hărţui.

Theo îşi întoarse capul ca să privească în ochii lui Malsum. Nu avea încredere în el şi încercă să ghicească motivele indianului. Ar putea fi adevărat? Era cu adevărat liber? în graba eliberării şi a recunoştinţei, aproape că îşi dorea să-şi îmbrăţişeze fostul duşman. Dar ar fi fost ca şi cum ar fi îmbrăţişat un lup.

— Vino cu noi, îl îndemnă Theo. Bastaniak va câştiga acest război. Vor fi generoşi cu prietenii lor, dar cruzi cu cei care i-au ajutat pe francezi. Pentru binele tuturor Abenaki, vino alături de noi.

Pentru un moment, îndrăzni să creadă că Malsum ar putea accepta. Expresia de pe chipul indianului se înăspri brusc.

— Nu pot, trebuie să rămân alături de oamenii mei.

Malsum arătă către pădure.

— Drumul către tabăra voastră este pe acolo. Luaţi-o din loc! în seara asta v-am salvat viaţa, dar dacă ne vom întâlni pe câmpul de bătaie, nu voi mai avea îndurare.

— Atunci, pentru binele amândurora, mă rog să nu ne întâlnim acolo.

Malsum îşi dezveli dinţii într-un rânjet.

— Tu poţi să te rogi, dar strămoşii noştri ne vor călăuzi pentru scopurile proprii. Ştiu şi eu şi ştii şi tu că este inevitabil.

*

Trei canoe alunecară pe suprafaţa apei fără să facă aproape niciun val. Vremea era blândă. Sub luna nouă, navigau orientându-se după stele, cu un vânt care le sufla statornic din spate.

Se împliniseră zece zile de când Theo şi Moses porniseră în recunoaştere înspre fort: o săptămână de pregătiri frenetice şi trei zile în care aşteptaseră condiţii prielnice. Planul fortificaţiilor pe care îl adusese Theo stârnise un mare entuziasm din partea generalului.

— Îi avem la mână acum, exclamă acesta.

Dar rămânea încă problema tunurilor de pe înălţimi.

— Dacă francezii au o baterie acolo sus, oamenii noştri vor fi carne de tun.

Theo era îngrijorat.

Generalul studie harta.

— Nu este marcată aici.

— Probabil a fost copiată în grabă.

Theo se aplecă înainte.

— Ştiu că este acolo. Trimiteţi-mă împreună cu oamenii mei şi vă voi demonstra, domnule.

— Dar nu poţi escalada stâncile alea. Singura modalitate de a ajunge la creasta aceea este ravena pe care ai descoperit-o astă iarnă, iar francezii cu siguranţă că o păzesc. Ai spus chiar tu că o duzină de bărbaţi pot opri o armată.

— Cred că este şi o altă cale, insistă Theo. O cărare pe versantul opus al muntelui, care porneşte din dreptul golfului. Dacă o pot răzbate împreună cu o companie de cercetaşi, ne vom năpusti asupra francezilor, fără niciun avertisment.

— Ai văzut cu ochii tăi cum arată cărarea aceasta?

— Nu.

— Chiar dacă există cu adevărat, să forţezi urcarea pe înălţimi s-ar putea dovedi o misiune periculoasă.

— Sunt dornic să încerc, domnule.

Theo ştia că este o misiune periculoasă. Dar era singura şansă pe care o avea ca să o salveze pe Constance şi trebuia să o accepte.

Williams îşi împreună degetele şi îşi trosni încheieturile. Avea o expresie gânditoare pe chip.

— Dacă eşti pregătit să-ţi pui viaţa în pericol, atunci merită să rişti, spuse acesta în cele din urmă. Dacă francezii ţin tunuri acolo, fortul va rezista atacului nostru şi vom pierde războiul.

Se ridică în picioare şi prinse mâna lui Theo într-a sa, strângând-o cu putere.

— Mă rog să te fi înşelat, căpitane Courtney, dar mi-e teamă că s-ar putea să ai dreptate. Dacă aşa va fi, cincisprezece mii de vieţi depind de tine.

Theo ştia că cea mai importantă datorie era către camarazii săi. Dar în acest moment, îl obseda soarta unei alte vieţi Cea a lui Constance. Era în viaţă. Era aici. Trebuia, cu orice preţ, să evite un asediu sângeros, astfel încât obuzierele generalului să nu lanseze proiectile la întâmplare înspre fort Să preia comanda asupra tunurilor era singura sa speranţă. Apoi francezii vor capitula, iar el şi sora sa vor fi din nou împreună. Nu te-am putut salva în Calcutta, se gândea el. Dar de data aceasta nu voi mai da greş.

Îşi repeta discursul acesta în gând chiar şi acum, când deja se afla în canoe şi îşi scufunda vâsla în apă. Se forţă să se relaxeze. Dacă vâslea prea puternic, ar fi împroşcat stropi, iar cei care stăteau de pază în port l-ar fi putut vedea.

Se apropiau. Ca să ajungă în golful din spatele falezei, trebuiau să treacă prin apropierea meterezelor fortului în timpul expediţiei sale în interiorul fortului, în perioada cât fusese ţinut prizonier, Theo observase cu atenţie locul în care erau poziţionate tunurile. Deşi cele mai multe erau îndreptate înspre ţărm, cu faţa la armata inamică, câteva fuseseră poziţionate înspre lac, pentru eventualitatea în care britanicii ar fi încercat un asalt amfibiu.

Canoele acelea subţiri, din scoarţă de copac, puteau fi distruse dintr-o singură lovitură. Chiar şi un glonţ de muschetă ar fi fost de ajuns pentru a străpunge învelişul fragil al ambarcaţiunii.

Bărbaţii aflaţi în barcă stăteau întinşi pe spate. Vâslaşii trebuiau să stea încovoiaţi ca să poată ajunge peste margine.

— Nu mai vâsliţi!

Ajunseră la gura golfului, sub tunurile fortului. Theo văzu o lumină licărind pe ziduri. Era probabil vreun soldat care îşi aprindea pipa. Dar dacă era un chibrit care aprindea fitilul tunului?

Theo stătea atât de nemişcat, încât abia dacă i se mai auzea respiraţia. Canoele pluteau agonizant de lent, împinse doar de forţa vântului. De fiecare dată când risca să arunce o privire peste margine, păreau că abia se mişcă.

Cel puţin, reuşiră să treacă. Theo se mai relaxă. Pe ţărm, începură să apară din nou copaci, ascunzându-i de privirile celor de pe uscat, dar blocând în acelaşi timp şi trecerea vântului. Fără această forţă suplimentară, trebuiau să vâslească mai energic.

Theo aruncă o privire înspre luna care acum cobora spre linia orizontului. Le luase mai mult decât se aşteptase ca să ajungă în acest loc şi nu ştia care mai era distanţa de parcurs până la cavernă.

— Mai repede! spuse el.

Generalul Williams urma să declanşeze asaltul asupra fortului în zorii zilei. Dacă erau tunuri pe stânci, Theo trebuia să le descopere şi să le anihileze, căci în caz contrar, armata ar fi fost măcelărită.

Auzi apa clipocind de o parte şi de alta a ambarcaţiunilor, pe măsură ce prindeau mai multă viteză. Canoele din linia a doua o urmau pe cea din fruntea plutonului.

— Aici, şuieră Theo.

Ajunseră în dreptul unui cot. În lumina palidă a stelelor, zări stâncile masive şi un luminiş între copaci, acolo unde plaja acoperită cu prundiş cobora spre apă.

Zări oameni pe plajă. Fie că făcea parte din măsurile de precauţie normale, fie că deveniseră mai prevăzători după expediţia de recunoaştere realizată de Theo, nu se aşteptase la asta.

Trebuiau să-i anihileze, dar dacă ajungeau zgomote de focuri de armă la soldaţii aflaţi în vârf, aceştia ar fi avut timp să se pregătească şi apoi nici cei

mai bravi luptători din lume nu ar fi reuşit să escaladeze stâncile acelea apărate cu determinare.

— O să mergem mai în amonte, hotărî Theo, să vedem dacă găsim un loc de debarcare, iar apoi ne întoarcem.

Asta ar fi însemnat să treacă de oamenii care se aflau pe plajă, dar era prea târziu să mai schimbe cursul. Canoele mergeau cu viteză; când le vor întoarce, o să se creeze zgomot şi vânzoleală. Tot ce puteau face era să păstreze ritmul şi să spere că vor trece neobservaţi prin dreptul francezilor.

Cercetaşi! se uitară cu atenţie la oamenii de pe plajă şi puseră mâna pe trăgacele armelor. Se aflau la o distanţă de vreo douăzeci de metri. Era imposibil să nu fie văzuţi – de la o distanţă ca aceea, chiar şi albul ochilor i-ar putea da de gol.

O vibraţie zdruncină barca lui Theo. Înaintarea ambarcaţiunii fu oprită atât de brusc, încât bărbaţii dinăuntru îşi pierdură echilibrul. Avuseseră ochii aţintiţi asupra ţărmului şi nu observaseră copacul uscat, cufundat în apă, care se ivise în faţa lor.

Învelişul bărcilor se sfărâmă. Apa pătrunse în interior. Oamenii ţipară şi împroşcară apa cu braţele, fără să le mai pese de pericolul care îi pândea. Alte ţipete le răspunseră de pe plajă, în momentul când francezii le auziră strigătele. Se aprinse un felinar, iar soldaţii dădură buzna spre ţărm, îndreptându-şi armele către golf.

Oamenii din canoele din spate observară cele întâmplate. Nu-i puteau salvă pe camarazii din apă – şi bărcile lor erau deja supraîncărcate – dar înţeleseră pericolul care îi pândea pe ţărm. Deschiseră focul. O rafală de gloanţe, lansată cu o precizie mortală, îi durui pe francezii luaţi pe nepregătite. Unii se prăbuşiră la pământ, alţii traseră fără ţintă în întuneric.

Theo, călcând apa, nu putea decât să urmărească neputincios cum planul îi era zădărnicit. Nu le putea ordona oamenilor săi să înceteze focul. Acum că bătălia începuse, trebuia dusă până la capăt. Iar el, cum stătea aşa ridicat în apă, era chiar în bătaia puştii.

Înotă spre ţărm. Muschete şi puşti se descărnau peste tot în jurul său. Unele gloanţe aterizară atât de aproape de el, încât auzi şuieratul din momentul în care plumbul fierbinte întâlnea apa rece. Mai multe ţipete sfâşiară aerul între exploziile armelor. Nu-şi putea da seama din ce tabără provin.

Bărbaţii din canoe erau mai numeroşi decât cei de pe plajă – şi ştiau să tragă cu arma din vremea în care crescuseră suficient de mari ca să poată

ţine o puşcă în mâini. Puteau nimeri un şobolan în întuneric de la două sute de metri. În scurt timp, apărătorii francezi au fost împinşi în spate şi împuţinaţi.

Dar care fusese oare preţul?

Theo merse împleticindu-se pe plajă, apa picurând de pe el de parcă ar fi fost un câine. Puşca, muniţia, săculeţul şi cornul cu praf de puşcă, toate erau pierdute sau deveniseră de nefolosit, deşi aceasta era cea mai mică dintre problemele lui. Făcu o mica socoteală, pe măsură ce oamenii lui ieşeau din apă. Unul era rănit în coapsă, în timp ce un altul avea un braţ sângerând. Nu mai erau alte victime.

— Ia cu tine doi oameni şi mergi pe cărarea care duce înapoi spre fort, îi spuse lui Moses. Dacă vreunul dintre francezi a scăpat, ucide-l înainte să poată da alarma. În linişte, mai adăugă.

Se aflau pe direcţia vântului faţă de fort şi la o distanţă de mai bine de un kilometru şi jumătate. Theo îndrăznea încă să spere că zgomotul altercaţiei care avusese loc nu ajunsese la urechile adversarilor.

Privi în sus şi văzu lumini strălucind în vârful stâncilor. Bărbaţii care îşi aveau tabăra acolo auziseră sau văzuseră, probabil, scânteile gurilor de puşcă. Nu aveau cum să ştie care fusese soarta bătăliei, dar se vor pregăti pentru cea mai sumbră posibilitate.

Viteza şi confuzia erau singurele două avantaje de care dispunea Theo.

— Luaţi toate armele pe care le găsiţi, ordonă Theo.

Cercetaşii le smulseră francezilor morţi muschetele şi muniţia, în timp ce Theo plecase în cercetarea marginilor plajei. Găsi pragul din piatră pe care îl descoperise în noaptea când fusese capturat – iar acolo» ridicându-se spre stâncile falezei, se deschidea o potecă.

Moses se întorsese.

— Scăpase vreunul dintre ei? întrebă Theo.

— Da… şi nu, spuse Moses, apoi ridică în mâini două scalpuri însângerate. Nu vor da alarma.

— Atunci să declanşăm atacul, cât încă mai avem şanse!

Cărarea se unduia printre bolovani după care urca abrupt spre stânci. Theo se minună de priceperea celor care o făcuseră, precum şi de felul în care reuşeau să care provizii în susul ei. În unele locuri, era doar stânca. În alte părţi, cărarea fusese presărată cu pietriş care părea că stă să se prăbuşească în orice secundă. Câteodată, Theo fu nevoit să meargă în patru

labe şi să se caţere pe o pantă atât de abruptă, încât se temuse că va cădea. Îl mai apăsa şi teama de împuşcăturile care ar fi putut veni de pe înălţimi.

Privi în jos. Cercetaşii erau înşiraţi în spatele lui asemenea unei funii împletite, căţărându-se pe potecă. Nu exista niciun spaţiu şi niciun adăpost. Doar un singur trăgător să fi fost sus, i-ar fi putut nimici cu uşurinţă.

Până la acea oră, nimeni nu îi provocase. Dedesubt, Theo zărea golful asemenea unei panglici, frunzişul întunecat al pădurii şi, în zare, luminile fortului. Undeva în spatele acestui peisaj, armata lui Williams îşi amorsa muschetele şi îşi atingea talismanele norocoase. Unele dintre companiile de recunoaştere începuseră deja să avanseze către liniile franceze. Se forţă să urce mai repede, ignorând durerea din picioarele sale ostenite.

— Qui va? întrebă o voce din întuneric.

Theo încremeni. Scrută drumul care se desfăşură în faţă, încercând să-şi dea seama de unde venise vocea.

— Cest Jacques, spuse el, pe cât de natural posibil.

— Ce s-a întâmplat? Am auzit focuri de armă.

— O barcă încărcată cu soldaţi englezi a încercat să ajungă la golf. Le-am făcut o primire călduroasă.

Theo vârî mâna în haină şi scoase butelcuţa cu brandy pe care o avea la el. O scutură astfel încât santinela să audă lichidul plescăind înăuntru. Am venit să bem în cinstea victoriei noastre.

Gardianul rămase în continuare ascuns privirii. Probabil că îi era frig şi era speriat şi nu putea rezista promisiunii unei duşti de alcool. Îşi ridică capul. O mişcare redusă, abia perceptibilă în întuneric, dar suficient pentru a-şi da de gol poziţia.

Tomahawkul lui Theo zbură prin aer, despicând craniul francezului între ochi. Theo se năpusti spre el şi îi tăie gâtul, înainte să apuce să scoată vreun ţipăt.

— Poate a fost doar el, şopti Theo, cu speranţă.

Linia dinspre est a orizontului era ascunsă în spatele vârfului muntelui, dar zorii nu puteau fi prea departe.

Dintr-o stâncă aflată chiar în apropierea feţei sale, erupseră aşchii de piatră. Îi brăzdară obrazul şi îi tăiară fruntea; una dintre ele trecu la foarte mică distanţă de ochiul său drept. Se aruncă la pământ. Un al doilea glonţ zbură pe deasupra capului său şi se izbi de stâncă, împroşcând o nouă rafală de fragmente de piatră înspre el.

— Ne-au văzut, spuse Moses.

Nu aveau unde să se ascundă. Stânca era singurul lor adăpost. Theo alergă câţiva paşi până la o scobitură în versant, unde o mică ieşitură îi oferea un minimum de siguranţă. Se lipi de peretele stâncii.

Era prins ca într-o capcană. Dacă ar fi coborât, s-ar fi expus gloanţelor trase de soldaţii de deasupra. Dacă ar fi încercat să-şi continue drumul în susul cărării, ar fi intrat într-o rafală de cartuşe.

Dedesubt, cercetaşii începuseră un schimb rapid de focuri. Câţiva găsiseră stânci şi bolovani ca să se ascundă în spatele lor, de unde ar fi putut avea în bătaia puştii apărătorii francezi. Dar mult prea mulţi erau expuşi în spaţiul deschis, unde singura lor speranţă era ca muschetele francezilor să-şi rateze ţinta. Unii supravieţuiră. Mai mulţi muriră.

— Nu putem rămâne aici! strigă Theo către Moses, care stătea înghesuit în scobitura din peretele stâncii, alături de el.

Moses ridică din sprânceană.

— Siumo, şoimul, crede cumva că poate zbura?

— Mă pot căţăra.

Theo se răsuci, prinzându-se cu disperare de stânci. Reuşi să avanseze, găsind pe pipăite locurile de care se putea ţine strâns. Îşi agăţă o mână de un ciot de piatră, iar degetele şi le vârî într-o crăpătură. Cercetă terenul cu picioarele şi găsi un loc solid de care se putea sprijini.

Moses îl privea uimit.

— Când te vei întâlni cu strămoşii, spune-le, din partea mea, că eşti nebun.

Indianul se chirci ca să poată ieşi din scobitură, se lăsă în genunchi şi lansă o scurtă salvă de focuri, ca să le distragă atenţia adversarilor de la ascensiunea lui Theo. Cineva ţipă, dar Theo nu auzi. Începuse să escaladeze stâncile.

Rocile era dure şi aproape verticale, însă iernile care se succedaseră veac după veac îşi puseseră amprenta asupra lor. Gheaţa le crăpase, apa crease contururi minuscule, aproape imperceptibile, suficiente însă ca degetele disperate ale lui Theo să aibă de ce se prinde.

Simţea golul fără sfârşit de sub picioarele sale, asemenea unei greutăţi care îi atârna de glezne. În regiunea în care se afla, stâncile formau o proeminenţă faţă de peretele versantului, făcând poteca să iasă în afară. Dacă şi-ar fi pierdut echilibrul, ar fi fost un plonjon lung, tocmai pe plajă.

Nu se mai gândi la pericol. Nu mai dădu atenţie gloanţelor care îi zbârnâiau pe la urechi. Întreaga atenţie îi era fixată pe ascensiune, pe cele

patru puncte în care mâinile şi picioarele aveau contact cu rocile. Erau singurele puncte care îl ţineau ancorat de lume. Vântul îl zgâlţâia. Hăul părea că îl aspiră înapoi, ca şi cum însăşi gravitatea ar fi fost ofensată de îndrăzneala sa. Fiecare mişcare risca să se termine dezastruos; fiecare decizie era un act de credinţă. Nu ar fi putut spune dacă următoarea priză îi va ţine greutatea, până când nu plonja încă un pas.

Nu îşi dădea seama cât de mult urcase. Observase că focurile de armă ale cercetaşilor se estompaseră, dar nu ştia dacă motivul era victoria sau pentru că fuseseră ucişi. Privi în sus. Ceea ce văzu îi umplu inima de frică mai mult decât gloanţele sau stâncile sau oricare altă întâmplare din noaptea aceea. Pe cer apărură fulgere. Îşi transformase culoarea de la negru la violet, în timp ce o fâşie de albastru întunecat avansa peste munte. Se crăpa de ziuă.

Tunurile de pe creastă deschiseră focul. Theo simţi vibraţiile în stânci, înainte ca sunetul să se rostogolească în jos dinspre înălţimi. Avusese dreptate în ceea ce priveşte tunurile, pericolul, capcana pe care generalul Corbeil o întinsese armatei britanice, care înainta. Ajunsese însă prea târziu.

Se lăsă pradă disperării. Îşi imagină ghiulelele lansate de tunuri, arcul pe care îl descriau în timp ce coborau către ţintele lor. Cât timp le lua ca să-şi atingă ţinta? Zece secunde? Douăzeci? Vor lovi în trupele britanice dispuse în linii, în timp ce îşi fac apariţia dintre copaci, îndreptându-se spre ringul morţii din jurul fortului. Era de ajuns o lovitură directă pentru a reteza capul unui soldat. Chiar şi o ghiulea săltând pe pământ ar fi despicat un corp în două.

Ororile acestea îi fulgerară prin minte doar pentru o fracţiune de secundă. Suficient însă cât să-şi piardă concentrarea, iar puterea de a se agăţa de stânci să-i slăbească. Piciorul îi alunecă din crăpătura care îi servea drept punct de sprijin, chiar în momentul în care se întinse să se apuce cu mâna de următorul punct de sprijin. Încercă să se ţină de el, dar degetele îi rămaseră suspendate în aer.

*

în fort, generalul Corbeil supraveghea câmpul de bătaie de la înălţimea turnului octogonal. Răsunetul primei înfruntări nu ajunsese la urechile sale, în momentul în care Theo şi cercetaşi! debarcaseră pe plajă, dar văzuse, în schimb, scânteile luptei cu muschete de pe stânci. Nu îşi făcea griji. Atacatorii nu ajunseseră aproape de vârf, iar cinci oameni puteau apăra cărarea aceea chiar şi împotriva a cinci sute de atacatori.

Un vuiet mai profund răsună de pe munte. Artileria grea deschise focul. Era momentul pe care îl aşteptase de atât de mult timp, încununarea atâtor luni de eforturi. Dăduse ordine ca tunurile să fie cărate pe înălţimi în mijlocul iernii, în ciuda sfaturilor inginerilor săi. Cincizeci de soldaţi pieriseră în timpul operaţiunii, striviţi când tunurile alunecau din scripeţi pe gheaţă sau degeraţi pe crestele descoperite ale muntelui. Fiecare viaţă pierdută meritase efortul. Scopul scuza mijloacele, aşa cum se întâmpla în toate războaiele. Nu era nimic mai presus de victorie.

Se întoarse către Constance. Îi ordonase să stea lângă el, ca să asiste la dezastru şi să o pedepsească pentru loialitatea sa inconsecventă. Doi soldaţi stăteau în spatele ei, supraveghind-o cu ordin de a o aresta, dacă îşi ataca soţul. Corbeil remarcă expresia din ochii ei. Mocneau de ură ca cei ai unui animal încolţit.

Ştia că nu ar trebui să o provoace mai mult, dar nu rezista să nu răsucească cuţitul în rană.

— O să bei în cinstea victoriei mele? o întrebă el. Planul pe care l-ai pus la cale cu iubitul tău Bercheny a eşuat. Victoria şi gloria vor fi ale mele.

Furia lui Corbeil dădea pe dinafară, dar se stăpânea cu puterea de autocontrol a unei persoane născute pentru a ucide.

În capătul terenului defrişat din faţa fortului, acolo unde începea din nou pădurea, văzu nişte licăriri roşiatice printre copaci. Nu îşi dădea seama cum avangarda britanică reuşise să treacă atât de rapid de capcanele şi tranşeele pe care le instalase în pădure, dar nu avea foarte mare importanţă. Acum se opriseră, dezorientaţi de salvele de tun care îi atacau din flanc. Nu se aşteptase să fie nevoit să-şi folosească tunurile atât de devreme, dar atâta timp cât oamenii lui continuau salvele, inamicul era încolţit.

O ghiulea ateriză într-un pin, iar copacul explodă într-un jet de aşchii din lemn. Soldaţii britanici care se aflau prin preajmă se răspândiră care-ncotro, unii încleştându-şi feţele cu mâinile, după ce ochii li se umpluseră de ţăndări. Arborele se clătină, după care se prăbuşi, strivind o jumătate de duzină de oameni dedesubt. Corbeil simţi un val de euforie care îi inundă venele.

În curând victoria va fi desăvârşită.

*

Theo se prăbuşea. Stânca cedase. Întinse braţele, zbătându-se să se prindă de ceva solid. Începuse să prindă viteză, iar degetele sale zgâriau piatra netedă, bâjbâind la fiecare imperfecţiune din piatră.

La un moment dat se opri brusc, cu o smuci tură care aproape că-i smulse braţul din încheietură. Reuşise să se prindă de marginea unei stânci şi să rămână atârnat într-o poziţie incomodă. Trebuia să-şi susţină întreaga greutate într-o singură mână, iar strânsoarea îi slăbea încet-încet. Se apucă mai strâns, adunându-şi toată puterea de care era în stare.

Efortul era intolerabil. Tunurile lansară o nouă salvă. În aceste momente dificile, creierul său evoca imagini cu Constance, Abigail, Caleb şi cu toţii soldaţii care erau ţinta acelor salve de tun. Nu-i putea dezamăgi.

Folosindu-şi puteri pe care nici nu ştia că le avea, se trase în sus cu o singură mână. Un val de durere îi cuprinse muşchii încordaţi. Îşi simţea trupul greu ca piatra. Sudoarea îi înţepa pielea şi i se prelingea dureros în ochi. Braţul nu mai făcea faţă efortului şi începuse să alunece.

Cu ultimele forţe, se trase în sus. Mâna stângă se prinse de stâncă, chiar în momentul în care mâna dreaptă cedase.

Acum se ţinea cu amândouă mâinile. Se simţi uşurat doar pentru o scurtă vreme, întrucât îşi dădu seama că singura modalitate prin care putea ajunge sus era să se caţere.

Când întinse braţul stâng în sus, simţi un ciot în stâncă, nu mai mare ca un măr pădureţ. Nici nu avu nevoie de mai mult. Găsi o proptea pentru picior, apoi o alta. Inima îi bătea atât de tare, încât ar fi putut face şi. Muntele să vibreze. Nu-şi dorea decât să se odihnească şi să-şi recapete forţele, dar elanul era esenţial. Continuă să se caţere, indiferent atât la puştile şi muschetele care răpăiau dedesubtul său, cât şi la bubuiturile artileriei grele.

Într-un final, învinse muntele. Mâinile sale se căţărară peste o stâncă şi dădură, în cele din urmă, peste o bucată de teren plat. Se azvârli cât era de lat, răsuflând uşurat Braţele şi picioarele îl dureau de parcă fuseseră întinse pe masa de tortură.

Nu avea timp de odihnă. Ajunsese pe o altă secţiune a cărării, cu mult deasupra locului din care pornise, la o altitudine mai mare de soldaţii francezi. Îi observă dedesubt, răspândiţi pe versantul muntelui în vizuini şi ascunzători. Nu îl văzuseră când se căţărase şi nu-l observară când se năpusti asupra lor din spate. Theo supravieţuise escaladei şi căpătase puteri noi. Ucise unul dintre ei, secţionându-i şira spinării cu tomahawkul, apoi un al doilea, înfigându-i cuţitul între coaste. Unui al treilea, îi făcu vânt de pe stânci.

Soldatul abia ce-şi încărcase arma. Theo i-o smulse, ţinti un alt soldat pe care îl zări la vreo zece metri şi trase. Scoase strigătul de luptă al indienilor Abenaki, un urlet al cărui ecou răsună pe stânci şi îngheţă inimile tuturor celor care îl auziră.

Moses îi cunoştea semnificaţia. Indianul ieşi din ascunzătoare şi se repezi în susul versantului, trăgând cu pistoalele în timp ce fugea. Cercetaşii încă în viaţă îl acompaniară cu strigăte de entuziasm şi îl urmară în susul muntelui, în timp ce francezii de pe înălţimile de deasupra lor, dezorientaţi de atacul pe care Theo îl pornise pe la spatele lor, ezitară.

Theo trase încă o dată. Şi apoi din nou. Francezii nu ştiau unde să ţintească, iar nehotărârea lor era tot ceea ce aveau nevoie cercetaşii. Roiră asupra poziţiilor franceze, măcelărindu-i cu cuţitele şi baionetele. Francezii care aşteptau în rezervă asistară la măcel şi se panicară. Se întoarseră şi fugiră în sus pe stânci.

— Nu-i lăsa să se regrupeze! zbieră Theo.

Acum i se alăturase şi Moses. Alergară unul alături de celălalt, încercând să ajungă în vârf înaintea adversarilor. Trecerea le fu blocată de un francez rătăcit, care şchiopăta din cauza unei răni la picior. Theo îl prinse de umeri şi îi făcu vânt peste marginea prăpastiei.

După următoarea cotitură, ajunse în vârful muntelui Se rugă să nu fi ajuns prea târziu.

*

Britanicii înregistrară extrem de multe pierderi de vieţi omeneşti. Încercară să înainteze prin pădure, iar preţul fu teribil. Terenul pârjolit din faţa fortului era plin de trupuri zdrobite şi răsuna de ţipetele soldaţilor în agonie. Prinşi între tunurile fortului şi cele de pe stânci, fuseseră pur şi simplu pulverizaţi. Cei care supravieţuire se refugiară în pădure, aşteptând un moment de calm, care nu mai venea. În curând vor ceda.

Corbeil păstrase un batalion de soldaţi în rezervă pentru acest deznodământ. Atunci când britanicii fugiră, retragerea lor însemna înfrângerea. Ar fi putut merge în urmărirea lor tocmai până în Albany – sau poate chiar New York O campanie defensivă s-ar transforma într-o cucerire glorioasă. Îşi imagina cum ar putea marca victoria, poate asemenea generalilor romani din vechime: înfigând în ţepuşe căpăţânile retezate ale soldaţilor din armata înfrântă, pe marginea drumurilor, una la fiecare kilometru şi jumătate, pe distanţa de la Quebec la New York îşi închise ochii şi zâmbi în timp ce îşi imagina priveliştea.

— Transmite un mesaj celor din rezervă, îi spuse uneia dintre ordonanţele sale. Spune-le să fie pregătiţi pentru a pleca în urmărire.

Ordonanţa dădu onorul şi plecă. Tunurile de pe înălţimi amuţiră. Poate britanicii se retrăseseră, iar oamenii lui nu mai aveau în cine să tragă. Corbeil privi în sus către munte. Lupta părea să se fi terminat, deşi câţiva nori de fum de la praful de puşcă pluteau încă în jurul stâncilor.

Văzu o lumină galbenă când unul dintre tunuri lansă o nouă salvă. De la distanţa aceea, sunetul avea nevoie de câteva secunde ca să ajungă până la el. Soldaţii britanici din pădure îl auziră şi priviră în sus îngroziţi. Peste alte câteva secunde, ghiuleaua îşi completa lungul arc: secunde în care oamenii care se aflau pe traiectoria ei puteau ori să înceapă să se roage, ori să facă pe ei de frică. Erau neputincioşi.

Corbeil îşi încleştă pumnii peste parapet. Aşteptă zgomotul surd făcut de impact, urmat de ţipete.

Dar când sunetele ajunseră la urechile sale, erau mult mai aproape decât se aşteptase. Dedesubtul său, în bastionul îndepărtat, doi dintre artileriştii săi zăceau fără viaţă. Tunul pe care îl operau fusese spulberat de pe suporţi, prinzând un al treilea bărbat sub greutatea sa de două tone şi jumătate. Urla de durere.

Corbeil se holbă cuprins de furie. Cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva? Tunurile de pe înălţimi fuseseră pregătite şi îndreptate în direcţia potrivită cu cea mai mare meticulozitate. De ce să fi greşit unul dintre ele ţinta tocmai acum?

Alte orificii de aprindere licăriră în vârful muntelui. Venise rândul lui Corbeil să suporte decalajul nemilos, fiecare secundă cântărind asemenea unei sentinţe la moarte. Cu siguranţă, rafalele acelea se vor întoarce la ţinta potrivită şi îi vor spulbera pe britanici.

Ghiulelele izbiră meterezele fortului asemenea loviturilor unui ciocan, patru la scurt timp una după cealaltă. Mai mulţi soldaţi căzură seceraţi, tunurile se răsturnară, iar în urma exploziei, o scobitură imensă apăru în zid.

Constance se întoarse către Corbeil, cu o privire aprinsă.

— Sunt britanicii. Au cucerit înălţimile. Au întors tunurile împotriva ta.

Corbeil se simţi ca şi cum una dintre ghiulele i-ar fi detonat măruntaiele. Cu un urlet de furie, o plesni pe Constance peste faţă. O apucă de încheietură.

— N-am terminat cu tine, spuse el cu un şuierat.

*

Theo supraveghea câmpul de bătaie de pe înălţimi. Exploziile săpaseră găuri gigantice în zidurile fortului, iar soldaţii şi tunurile zăceau la pământ.

Lângă parapet, soldaţii lui Theo mânuiau tunurile, încărcând şi trăgând cu o precizie mortală. Nu erau artilerişti, dar se pregătiseră pentru bătălia aceasta toată săptămâna şi erau plini de mânie, după ce-şi pierduseră mulţi dintre prieteni, în timpul escaladării stâncilor.

În spatele lor, alţi cercetaşi supravegheau o grămadă jalnică de prizonieri pe care îi capturaseră. Mulţi dintre cei captivi regretau, probabil, că nu au luptat cu mai multă tragere de inimă. Francezii ar fi putut să-l împiedice pe Theo să cucerească vârful. Aveau mai mulţi soldaţi, iar cercetaşii erau deja epuizaţi. Fuseseră însă atât de şocaţi să constate că britanicii reuşiseră o escaladă atât de dificilă, încât se predaseră înainte să-şi dea seama cât de puţini la număr erau.

Tunurile vuiră din nou. De fiecare dată când era lansată o salvă, Theo îşi făcea griji pentru soarta lui Constance, prinsă în mijlocul bombardamentului. Le ordonase oamenilor lui să ţintească fortificaţiile externe. Cercetaşii erau însă novici în ale artileriei şi nu puteau garanta precizia de la o asemenea distanţă. Theo văzuse mai multe ghiulele care loviseră turnul octogonal.

Pe câmpul de luptă, soldaţii în uniforme roşii roiau din pădure, îndreptându-se către zidurile fortului. De data aceasta, nu se mai temeau de tunurile franceze de deasupra lor.

Theo făcu un gest către unul dintre locotenenţii săi:

— Moses s-a întors?

Îl trimisese pe Abenaki de-a lungul crestei, ca să cerceteze ariergarda franceză. Nu dorea să cadă victima unui contraatac de ultim moment. Erau în avantaj, dar bătălia nu era câştigată încă. Corbeil era nemilos şi viclean precum un şarpe. Era posibil să mai aibă vreun as în mânecă.

Şi dacă se va răzbuna pe Constance?

Corbeil planificase să obţină victoria. Făcuse însă şi câteva planuri de rezervă în situaţia unei înfrângeri. Acum, aceasta era singura sa consolare. Oricât de furibund ar lupta trupele sale, nu puteau decât să prelungească inevitabilul. În cele din urmă, vor fi forţaţi să fugă, iar britanicii vor asedia fortul.

Dar nu se vor bucura de acest moment în viaţă.

O conduse pe Constance în interiorul fortului, în jos pe trepte. Trecu pe lângă o ordonanţă care se grăbea în direcţia opusă şi o înşfacă de braţ.

— Găseşte-l pe căpitanul Bichot! Spune-i că îl aştept în magazia cu praf de puşcă. Apoi trimite-i din partea mea complimente comandantului garnizoanei şi spune-i că trebuie să lupte până la ultimul om. Nu ne vom preda britanicilor, aceşti fii de curve.

Pe chipul ordonanţei apăru îngrijorarea.

— Nu ne predăm?

— Nu aşa procedează francezii.

Ordonanţa salută scurt.

— Oui, mon general.

Trăgând-o pe Constance după el, Corbeil continuă să coboare scările. Trecură rapid pe lângă apartamentul lui, pe lângă birou şi învălmăşeala care domnea la parter, transformat în spital improvizat. Deschise o altă uşă, unde scara continua în întuneric.

— După tine, draga mea.

O împinse pe Constance atât de puternic, încât aproape că era să cadă şi să-şi frângă gâtul. Cobori împleticindu-se pe scara în spirală şi ajunse într-o încăpere scundă, cu tavanul din cărămizi sub formă de boltă. O lumină difuză pătrundea printre zăbrelele din tavan. Constance presupuse că se aflau în subsolul turnului, dar încăperea părea că se întinde pe toată lăţimea fortului.

— Unde suntem?

— În galeriile subterane, spuse Corbeil.

Nu avea cum să nu-i admire pe cei care construiseră acest fort Aduseseră provizii fără să aibă nevoie de drumuri şi descoperiseră piatră, deşi nu exista nicio carieră. Creaseră o capodoperă militară, de sus până în punctul cel mai de jos, fundaţiile sale. Săpaseră în noroi şi cizelaseră piatra, ca să dea naştere unui spaţiu imens dedesubtul fortului, suficient de mare pentru a adăposti provizii suficiente unui an întreg de asediu.

Din tavan se scutură un val de praf, în momentul când alte ghiulele izbiră zidurile de deasupra. După ce privirea i se obişnui cu întunericul, văzu că aproape tot spaţiul era ticsit până în tavan cu nişte mici butoaie.

Un bărbat se ivi din umbră, ţinând un chibrit aprins. Trăgea o funie în urma lui, asemenea cozii unui şarpe.

Nu dădu onorul.

— Totul este pregătit, aşa cum ai ordonat.

Constance îl recunoscu. Era Bichot, vânătorul de blănuri care era în serviciul armatei franceze. Deţinea rangul de căpitan, deşi nu purtase

niciodată uniformă. Singurii oameni din subordinea lui pe care îi văzuse Constance arătau asemenea unor ucigaşi condamnaţi. Fusese de mai multe ori aproape de moarte – în iarna aceea se zvonise că se înecase, în timp ce urmărea nişte cercetaşi pe suprafaţa crăpată a unui lac îngheţat – dar de fiecare dată se întorsese din morţi. Multă lume credea că este nemuritor. Unii, în special indienii, vorbeau despre el în şoaptă, căci credeau că este un monstru întors din iad. Lui Constance nu i se părea un lucru greu de crezut.

Corbeil studie butoaiele stivuite.

— Este suficient?

Bichot zâmbi, scoţând la iveală nişte dinţi galbeni.

— Cu praful de puşcă de aici, poţi dărâma până şi un munte. Constance se întoarse înspăimântată către Corbeil.

— Ai de gând să arunci fortul în aer? Cu toţi oamenii tăi înăuntru?

— Nu toţi oamenii, o corectă Corbeil. Tu şi cu mine şi căpitanul Bichot vom fi departe, când praful de puşcă va exploda.

— Simultan cu momentul de glorie al englezilor, spuse Bichot.

Căscă ochii, savurând momentul.

Theo ar putea fi unul dintre aceştia, îşi dădu Constance seama. Dacă Corbeil distrugea armata britanică printr-o explozie, ar putea să pretindă că obţinuse victoria printr-o lovitură tactică. Ar câştiga.

Nu se va întoarce la Paris ca şi cum ar fi un premiu cu care el s-ar mândri la Versailles, după care să o închidă într-o mănăstire. Ar prefera să moară.

Bichot îngenunche lângă frânghia pe care o târâse după sine şi îi atinse capătul cu flacăra. Funia aruncă scântei şi începu să strălucească. Era un fitil care şerpuia până în inima stivei de butoaie cu praf de puşcă.

De cât timp va avea nevoie până va arde?

Se auziră paşi grăbiţi coborând pe scări. Apăru un tânăr locotenent, ordonanţa cu care se întâlniseră mai devreme.

— Toate ordinele dumneavoastră au fost transmise, monsieur.

Se uită cu ezitare la butoaie şi Ia chibritul care ardea aruncat pe podea. Să fie oare…?

— Nu te priveşte, se răsti Corbeil.

Se gândise să-l ucidă pe locotenent – cu tot zgomotul care se auzea deasupra, nimeni n-ar fi bănuit – după care se răzgândi. Nu-şi planificase încă evadarea. Un om în plus s-ar putea dovedi util.

Îi aruncă ordonanţei un inel cu chei, arătând către o uşă mică, săpată în peretele către exterior.

— Descuie!

Se întoarse către Constance şi Bichot.

— Veniţi!

În timp ce mergeau spre uşă, Constance se prefăcu că-şi prinsese piciorul în prag. Se dezechilibră şi se ciocni de ordonanţa aflată în faţa ei, în cel mai neelegant fel cu putinţă. Din instinct, locotenentul o prinse în braţe, sprijinind-o ca să-şi poată recăpăta echilibrul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu ne întârzia.

Vocea lui Corbeil începuse să capete accente isterice. Privirea i se îndreptă către funia aprinsă.

— Vrei să ne omori pe toţi?

Locotenentul avu o atitudine mai cavalerească. O ajută pe Constance să se stabilizeze pe picioare.

— Sunteţi bine, doamna? Sper că nu aţi…

Se opri brusc când zări pistolul din mâinile ei. Fata i-l sustrăsese de la centură, atunci când se ciocnise de el. Îl ridică, îi desfăcu piedica şi îl îndreptă către generalul Corbeil înainte ca cineva să o poată împiedica.

— Vei preda acest fort, îi spuse.

Corbeil o ţintui cu privirea de-a lungul nasului său coroiat.

— Căci altfel?

— Te voi împuşca.

Cu colţul ochiului, ea îl văzu pe Bichot, dându-i tiptil ocol prin spate. Se retrase câţiva paşi, ca să-l aibă în raza vizuală şi strivi cu piciorul fitilul aprins.

— Nu ne poţi împuşca pe toţi, îi atrase atenţia Corbeil. Chiar dacă mor, oamenii mei mă vor răzbuna.

— Atunci voi pieri cu un zâmbet pe buze.

Constance ştia că nu avea mult timp la dispoziţie. Zornăitul muschetelor răsuna prin zidurile fortului din ce în ce mai aproape şi mai puternic. Britanicii ajunseseră probabil la fortificaţiile interne. Tot ce avea de făcut era să ţină pistolul aţintit înspre Corbeil. În câteva minute, britanicii se vor năpusti cu siguranţă prin uşi. Corbeil va fi înfrânt şi va deveni un prizonier cu care învingătorii vor face paradă. Umilirea sa va fi totală.

Şi Corbeil se gândea la lucrurile acestea. Râse – un sunet inconfortabil care răsună de-a lungul boitelor, asemenea mârâitului unui dragon.

— Am ajuns într-un punct mort. Crezi că mă poţi înfrânge, dacă ţii o armă îndreptată înspre mine?

Se întoarse către Bichot.

— Dă foc magaziei chiar acum!

Bichot ezită când auzi ordinul.

— Dar este o adevărată sinucidere.

— Fă-o! insistă Corbeil.

Întâlni privirea lui Constance.

— M-ai subestimat, draga mea. Aş muri fericit în infern, atâta timp cât te am lângă mine.

Vorbea foarte serios. Constance îi citi hotărârea în ochi. Nu mai avea nicio alternativă. Jucase la cacealma şi o prinsese în capcană.

Doar că ea nu juca la cacealma. Apăsă pe trăgaci.

În interiorul bolţilor întunecate, scânteia pistolului aproape că o orbi. Îl văzu pe Corbeil azvârlit pe spate, înainte ca fumul să-l învăluie. Ochii fetei începură să lăcrimeze, urechile îi zbârnâiau de la suflul împuşcăturii.

Ceva greu o izbi şi o trânti la podea. Se zbătu să se elibereze, dar era ţintuită la pământ, strivită de greutatea unui corp.

După ce fumul se mai risipi îşi dădu seama că era Bichot. Era mult prea puternic ca să-i facă faţă. Încetă să mai opună rezistenţă, când îl văzu pe Corbeil întins la podea câţiva metri mai departe. Sângele care se infiltrase prin cămaşă formase o baltă în jurul lui.

Locotenentul era încă în picioare, uitându-se în jur cu o privire şocată.

— Ce vom face? întrebă el cu ezitare în glas.

— Pregăteşte-te să dai foc magaziei, idiotule, grohăi o voce. Şi pentru numele lui Dumnezeu, ţineţi-o pe nevastă-mea în frâu.

Corbeil se ridică, încleştându-şi braţul cu cealaltă mână. Constance îl privi cu groază, în timp ce ochii lui o ţintuiau cu furie.

— Sunt surprins, spuse. Ştiam că nu ratezi niciodată inima unui bărbat.

Îşi ţinea braţul însângerat şi rânjea.

— O să o lăsăm aici? întrebă ordonanţa.

— Bineînţeles că nu, spuse Corbeil, dând de înţeles că este ofensat de o astfel de sugestie.

— Este soţia mea. Nu o voi lăsa să scape atât de uşor.

Se ridică în picioare.

— Leagă-i mâinile şi ia-o cu noi!

În timp ce locotenentul îi lega încheieturile lui Constance, Bichot aprinse un chibrit şi îl atinse din nou de fitil. Se aprinse mai repede de data aceasta,

flacăra croindu-şi drum nerăbdătoare către primul butoi. Corbeil descuie uşa. Un tunel întunecat se deschidea în faţa lor.

Constance era dezorientată, dar bănui că tunelul trece pe sub zidurile fortului şi iese undeva în pădure. Ar fi trebuit să-şi dea seama că generalul pusese la punct un plan de evadare. Îşi reproşă că nu reuşise să-l ucidă cu pistolul. Fusese ultima ei şansă şi o ratase.

Prin uşa deschisă de deasupra se auziră ţipete. Britanicii câştigaseră probabil controlul asupra meterezelor. Corbeil se năpusti în tunel, iar locotenentul o târî pe Constance după el. Bichot venea în urma lor, împungând-o pe Constance cu cuţitul de la spate.

În încăperile subterane, fitilul ardea în continuare.

*

Flăcările străluciră la gura tunului, învăluindu-l într-un nor uriaş de fum. Tunul se balansă înapoi de la recul. Theo zâmbi.

Dedesubt, fortul se transformase în ruină. Tunurile capturate îl distruseseră cât ai clipi din ochi. Zidurile fuseseră spulberate cu totul, iar apărătorii îndepărtaţi de pe poziţiile lor. O mare de vestoane roşii se dezlănţui asupra fortului. Prin binoclu, Theo văzu scările de asediu urcate pe metereze.

— Opriţi focul! ordonă el. Riscăm să ne lovim propriii oameni. Infanteria poate prelua bătălia de acum.

Cercetaşii din jurul tunurilor ovaţionară. Chipurile li se înnegriseră de la praful de puşcă, iar hainele le erau pârjolite şi zdrenţuite. Aveau trupurile pline de tăieturi şi vânătăi. Mai târziu vor fi nevoiţi să coboare de pe stânci ca să strângă răniţii şi cadavrele. Dar acum se puteau bucura de victorie.

Francezii încă se luptau cu încrâncenare. Fumul muschetelor lor învălui curtea, ocultând fluxul şi refluxul bătăliei.

— De ce nu se predau? se agita Theo.

Constance era în pericol. Ar trebui să fi coborât la fort: dacă soldaţii britanicii victorioşi găseau o femeie în fort…

— Am veşti, Siumo.

Moses se întorsese, ieşind neobservat dintre copaci. Avea o expresie gravă pe chip.

— Francezii au oameni în pădurea de dedesubt. Cred că încearcă să ajungă în trecătoare.

— Câţi sunt?

— Cinci sute? Mai mulţi?

— Dar asta înseamnă un batalion întreg.

Theo încercă să proceseze această nouă informaţie.

— Probabil sunt forţele de rezervă ale lui Corbeil. Crezi că vin să recâştige controlul asupra tunurilor?

— E prea târziu. Bătălia este pierdută acum, se retrag.

— Unde s-ar putea duce?

— Alte cărări se desprind din trecătoare. Dacă trec de munte, există un drum care îi duce tocmai până la Quebec.

Gândurile i se învălmăşeau în cap.

— Avem o armată condusă de generalul Wolfe care se apropie de Quebec. Dacă batalionul acela reuşeşte să ajungă la destinaţie, vor întrerupe liniile de aprovizionare ale lui Wolfe. Vor transforma victoria din această bătălie într-o înfrângere în cadrul războiului.

— Atunci trebuie…

Theo nu avea să afle niciodată dacă Moses îşi terminase propoziţia sau dacă pur şi simplu nu găsise cuvintele potrivite. Orice ar fi avut de comunicat fu acoperit de zgomotul ce vui dintr-o dată peste ei. Theo nu mai auzise niciodată un sunet atât de colosal, de parcă ar fi fost o sută de lovituri de trăsnet, rostogolindu-se laolaltă după ce fuseseră trase din cel mai mare tun posibil. Chiar şi muntele se zgudui. Câteva momente mai târziu, un vânt fierbinte suflă peste înălţimi. Copacii se zguduiră şi se unduiră de parcă ar fi fost în mijlocul unui uragan; crengile trosniră şi zburară care încotro.

O porţiune a stâncii se prăbuşi, iar trei dintre tunuri se rostogoliră în josul pantei, Cercetaşii din jurul lor săriră în spate la timp.

Jos, lângă lac, o coloană de praf şi fum de un maroniu murdar se ridică înspre cer învăluind fortul. La marginea pădurii, copacii zăceau răsfiraţi şi smulşi din rădăcini, asemenea unor fire de iarbă uscată, călcate în picioare. Dacă acesta fusese efectul exploziei asupra lemnului masiv, atunci ce ar mai fi rămas din carne şi oase?

Pe o rază de circa patru sute de metri totul încremenise. Undeva mai departe, soldaţii se târau pe pământ asemenea unor furnici: ceea ce mai rămăsese din armata generalului Williams.

— Au aruncat în aer magazia cu praf de puşcă, spuse Theo. Urechile îi ţiuiau. Simţi că i se face rău de la stomac, deşi nu îşi dădea seama dacă era de la forţa exploziei sau pentru că ştia că sora lui fusese acolo.

Particule de praf căzură asemenea unei ploi peste câmpul de bătaie. Vântul începu să disperseze fumul. Theo se frecă la ochi.

Fortăreaţa dispăru. Tot ceea ce mai rămăsese era un crater gigantic în pământ, înconjurat de moloz şi care se umplea treptat cu apă infiltrată din lac.

— Noi am făcut asta? întrebă unul dintre cercetaşi.

Era la fel de dârz precum ceilalţi soldaţi, dar în acel moment părea doar un copil speriat.

— Francezii.

— Dar încă se mai luptau.

Theo nu reuşea să înţeleagă. Era greu de crezut că o explozie atât de bruscă şi de instantanee putea fi un accident. Dar cine ar fi putut arunca în aer un fort cu mii de oameni din armata proprie înăuntru?

— Corbeil, şopti el. Doar generalul ar fi putut da un asemenea ordin.

Theo încercă să-şi imagineze de cât de multă ură era nevoie încât cineva să îşi sacrifice propriii oameni, doar pentru a-şi sfida inamicul.

Oare se sacrificase şi el alături de soldaţi? Theo se îndoia de acest lucru. Generalul avea probabil un plan de evadare. Poate o luase şi pe Constance. Dacă nu-i era utilă la altceva, măcar putea fi un ostatic preţios.

— Batalionul acela pe care l-ai văzut, spuse apucându-l pe Theo de mână. Unde se îndrepta?

— Dacă se retrag spre nord, există un singur loc unde ar putea merge. La trecătoarea de peste creastă.

— Trebuie să-i oprim.

*

Constance mergea prin pădure împleticindu-se. Terenul era o mlaştină interminabilă, care putea fi traversată pe cărări ştiute doar de Bichot. Nu erau la vedere, dar suficient de solide pentru ca un batalion întreg de trupe de elită franceze să se poată deplasa cu viteză.

A fost un adevărat supliciu. Deseori, poteca era înecată de ochiuri de mlaştină. Pantofii îi erau plini de apă, iar noroiul urât mirositor i se întărise în jurul gleznelor. Muşte de mărimea unor gloanţe de muschetă bâzâiau în roiuri în jurul ei. Avea mâinile legate, aşa că tot ce putea face, când se aşezau pe pielea ei, era să se scuture. În curând îşi pierdu dorinţa de a mai face până şi acest gest.

Corbeil se uita în jur neliniştit.

— Nu am fost urmăriţi, rosti Bichot tărăgănat.

Vorbea cu dezinvoltură, fără să-i arate vreun respect deosebit generalului.

— Dacă există supravieţuitori în armata britanică, ne vor căuta printre ruinele acelui fort zile întregi, înainte să-şi dea seama că am fugit.

— Trupele acelea de pe înălţimi mă preocupă mai mult, răspunse Corbeil.

Scrută înălţimile, deşi versantul era atât de abrupt, încât nu-i puteau vedea vârful.

— Au cucerit vârful, deşi tu îmi spuseseşi că era imposibil. Dacă merg pe creastă, ne vor putea ataca la trecătoare.

— I-am trimis pe aliaţii noştri indieni în recunoaştere.

Bichot smulse o creangă care îi apăruse în faţă şi o aruncă în mlaştină.

— Dacă vreun soldat britanic stă la pândă în aşteptarea noastră, indienii Abenaki îţi vor aduce scalpurile lor.

Grăbiră pasul. Constance nu mai mersese în viaţa ei atât de mult. Îşi simţea picioarele asemenea unor paie, tălpile i se umpluseră de băşici în pantofii uzi, iar rochia îi fusese spintecată de rugii de măceş şi de alte plante cu ţepi pe care era nevoită să le dea la o parte din cale ca să poată înainta.

Ce ar face Bercheny dacă s-ar întoarce la el? Ar salva-o oare de Corbeil? Sau şi-ar face calculele şi ar ajunge la concluzia că nu ar avea nimic de câştigat dacă şi-ar înfrunta generalul victorios şi ar lăsa-o în voia sorţii.

Trebuie să supravieţuieşti! Acest imperativ simplu o ajutase să iasă în viaţă din Gaura Neagră şi o va face să depăşească şi această situaţie. Îl şopti în gând, iar şi iar, până când se transformă într-o mantră simplă şi vitală.

Ieşiră din mlaştină şi începură să urce. Nu putea răsufla uşurată căci iadul nu se terminase, ci îşi schimbase doar forma şi aspectul. Terenul stâncos era la fel de ascuţit ca nişte dinţi de fierăstrău, care îi sfâşiau pantofii leoarcă şi îi răneau pielea plină de băşici. Fiecare pas pe care îl făcea era agonizant.

Bichot o ajunse din urmă. O dezbrăca din priviri, iar rânjetul care i se întipărise pe faţă îi trăda întru totul gândurile. Constance tremura. Dacă generalul Corbeil o pasase acestei creaturi, asemenea unei recompense pentru câinele lui de vânătoare credincios? Putea îndura chinuri mult mai groaznice decât rănile de la picioare.

Drumul se înălţa abrupt peste o movilă de pietre şi se îngusta apoi într-o ravenă. Nu era vizibilă de dedesubt. Speranţele lui Constance se năruiră. Britanicii nu ar fi descoperit în veci acest traseu ascuns vederii.

Presupunerea i se confirmă o oră mai târziu, odată cu întoarcerea oamenilor care fuseseră în recunoaştere.

— Trecătoarea este liberă, raportară aceştia. Nici urmă de vreun britanic.

Corbeil îşi plesni palmele în semn de triumf.

— Asta înseamnă că suntem liberi şi ne vom întoarce acasă. Am distrus una dintre armate. Acum vom ataca Quebecul şi o vom distruge şi pe cealaltă. Victoria va fi totală.

Soldaţii ovaţionară. Mărşăluiseră toată dimineaţa morocănoşi, fără să scoată un cuvânt, şocaţi de acel coup de force orchestrat de Corbeil la fort. Mulţi dintre camarazii care îşi pierduseră viaţa le fuseseră prieteni. Începuseră însă să-şi revină din şoc. Supravieţuiseră, iar britanicii pierduseră lupta. Ştiau că generalul Corbeil era un tiran neînduplecat. Acesta era şi motivul pentru care va câştiga.

Când ajunseră în vârful ravenei, erau bine dispuşi. Dacă ar fi fost să cadă în capcana unei ambuscade, atunci acesta ar fi fost cel mai potrivit loc. În faţă se întindea un peisaj deschis, iar vârful crestei era la o distanţă de doar o sută de metri în vârful unei pante lejere.

Maiorul care comanda batalionul i se adresă lui Corbeil.

— Ar trebui să facem un popas. Oamenii mărşăluiesc de ore întregi fără oprire.

— Nu înainte de a ajunge pe partea cealaltă.

Maiorul era loial oamenilor săi, dar privirea de pe chipul lui Corbeil nu tolera nicio contradicţie. Maiorul dădu onorul.

— De ce nu ne odihnim aici?

Vocea veni dintr-o sursă necunoscută. Constance ieşise un pic din coloana principală, tresărind la fiecare pas şi uitându-se fix la pădure. Un pârâu ieşea clipocind dintre copaci, cu malurile căptuşite de tufe de coacăze. Apă pentru soldaţi şi fructe.

— Dacă îi pui să mărşăluiască până cad la pământ nu vor ajunge niciodată la Quebec.

Soldaţii aruncară priviri pline de nesiguranţă înspre comandantul lor şi soţia acestuia. Unii dintre ei priveau lung către apa rece care curgea în apropiere. Alţii se întrebau de ce soţia era legată şi dusă precum un prizonier. Chiar şi în suferinţă, era neasemuit de frumoasă.

Corbeil nu ezită. Merse către Constance cu palma întinsă şi o plesni peste faţă.

— Îţi închipui că-mi poţi manipula oamenii să se întoarcă împotriva mea, aşa cum ai făcut cu Bercheny? Crezi că poţi să mă ţii pe loc, ca britanicii să ne ajungă din urmă? îndrăzneşte să mai rosteşti un singur cuvânt şi o să-ţi pun căluş.

Lui Constance i se scurgea un firicel de sânge din colţul gurii. Fusese umilită în faţa a cinci sute de soldaţi. Şi cu toate acestea, continua să zâmbească.

Corbeil îi remarcă zâmbetul. Nu-i mai putea face niciun rău acum. Era în siguranţă, victorios. Atunci de ce avea zâmbetul acela pe figură?

Ştia că era o provocare ca să-l facă să o întrebe. Nu dorea să-i dea satisfacţie. Dar trebuia să afle.

— Ce este? spuse el, în ciuda încercării de a o ignora.

Fata aruncă din nou o privire către pădure.

— Fratele meu.

*

Plămânii lui Theo erau pe cale să explodeze. Durerea din picioare aproape că-l făcea să urle, iar ochii i se înroşiseră de la transpiraţie. Alergase pe munte, conştient că nu avea nicio şansă dacă nu depunea toate eforturile. Aproape că ajunsese la timp.

Dar era prea târziu.

Zărise şirurile soldaţilor francezi printre copaci. Ieşiseră din ravenă unde ar fi putut să-i blocheze şi mergeau pe teren deschis către creastă. Îşi făcu rapid câteva calcule. Nu avea nicio şansă să-i depăşească înainte să ajungă în vârf.

Theo zări o strălucire de păr blond printre uniforme. Aproape că-i veni să plângă din cauza frustrării şi a disperării. Împinse la o parte creanga care îl ascundea şi se aplecă în faţă. O avea pe Constance în câmpul său vizual şi, fie pentru că îi observase mişcarea, fie că scruta pădurea în speranţa apariţiei unei salvări, ea se uita direct la el.

Privirile li se întâlniră. Theo aproape că se năpusti din pădure, dar îşi dădu seama că era o moarte sigură. Nu putea face nimic.

După care coloana se opri.

Theo nu mai avu timp să se mire de cât de blândă fusese soarta cu eL Făcu un gest din mână către Moses şi oamenii din spatele lui. Doar două duzini de cercetaşi reuşiseră să ajungă atât de departe în comparaţie cu cei cinci sute de francezi. O victorie ar fi fost improbabilă. Dar trebuia să încerce.

— Trebuie să ne căţărăm până în vârful pantei, spuse el şoptit.

Ar fi avut astfel avantajul unui teren mai înalt şi un minim de adăpost.

— Este singura noastră şansă, adăugă Theo.

Moses aprobă din cap.

— Porneşte! Eu o să încerc să-i ţin pe loc.

Nu exista o altă opţiune. Soldaţii francezi se pregăteau să se pună din nou în mişcare, Theo trebuia să se grăbească astfel încât să le-o ia înainte.

Auzi o împuşcătură în spatele său. Moses deschisese focul, provocând confuzie în rândul francezilor. Era o mişcare curajoasă. Francezii nu avură nevoie de prea mult timp ca să se adune. Îşi coborâră armele de pe umeri şi lansară o ploaie de gloanţe în direcţia tufişurilor unde se ascunsese Moses.

Theo se repezi dintre copaci şi alergă ultimii câţiva metri până la baza crestei în câmp deschis. Nu toţi francezii fuseseră derutaţi de diversiunea pusă la cale de Moses. Unii dintre ei îl văzură pe Theo. Gloanţe de muschetă ciuruiră pământul din jurul picioarelor sale.

Însă şi Theo era rapid. Urcă până în punctul cel mai înalt al crestei şi se lăsă să alunece pe prundişul instabil de pe celălalt versant. Dintr-o singură mişcare, desfăcu puşca de pe umăr, ţinti înspre Corbeil şi apăsă pe trăgaci.

De la o asemenea distanţă nu ar fi trebuit să rateze ţinta. Trăsese însă în grabă: glonţul nu-şi atinsese ţinta, lovindu-l pe ofiţerul de lângă Corbeil. O vedea pe Constance, cu părul ei blond fluturând desfăcut în briza de munte.

— Connie! strigă el.

Corbeil nu-i dădea drumul lui Constance. Alte gloanţe de muschetă perforară terenul în apropierea lui Theo. Se lăsă la pământ. Până când îşi reîncărcă arma, Corbeil şi Constance reuşiră să se adăpostească.

Ceilalţi cercetaşi reuşiseră să cucerească creasta. Moses nu se vedea nicăieri. Theo spera să nu i se fi întâmplat nimic. Cercetaşii se aşezară într-o linie răsfirată de-a lungul părţii din spate a crestei, declanşând o ploaie furibundă de gloanţe.

Batalionul francez acţiona haotic. Theo îl ucisese pe maiorul care se ocupa de comanda lor, iar Corbeil dispăruse. Instinctiv, se retrăseseră din calea atacului cercetaşilor, întorcându-se spre ravenă, acolo unde soldaţii din ultimele rânduri ale coloanei abia ajunseseră. Panica risca să pună stăpânire pe trupele franceze.

Învălmăşeala nu avea să dureze foarte mult. Theo îi auzi pe sergenţii francezi urlând şi altoindu-şi soldaţii cu cravaşele, ca să execute ordinele. Pe teren deschis, cercetaşii nu aveau nicio şansă. Trebuiau să-i forţeze pe francezi să se retragă în jos, înspre ravenă.

— Reîncărcaţi, iar apoi desfaceţi baionetele! se răsti Theo.

Ordinul a fost transmis de la un soldat la altul până la capătul liniei. Chiar dacă erau panicaţi, oamenii nu lăsau să se vadă. Theo le insuflase o

disciplină feroce.

Aceasta era adevărata probă a calităţii unui comandant: să le ceară celor două duzini de soldaţi să-l urmeze împotriva unui întreg batalion. Niciunul dintre ei nu ezită.

Un nor alb de praf de puşcă învălui creasta. Francezii nu reuşiră să desluşească decât nişte diavoli în uniforme verzi care, în spatele unui zid de baionete, se năpustiră prin ceaţă. Nu se opriră să numere sau să se întrebe măcar câţi oameni s-ar putea afla în aceste trupe britanice. Nici nu se gândeau că doar o mână de oameni ar putea provoca, în mod nesăbuit, o forţă mult mai numeroasă. Nu estimaseră însă spiritul de luptători al britanicilor.

Cercetaşi! trăgeau de la mică distanţă, continuând să alerge. Priveliştea era prea mult pentru infanteria franceză, epuizată şi rămasă fără comandant. Cedară, fugind în jos pe ravenă, fără să le mai pese că trebuiau să asigure defensiva. Cei câţiva care ezitaseră simţiră din plin forţa baionetelor cercetaşilor.

— Adăpostiţi-vă! strigă Theo.

În ravena îngustă se înghesuiră atât de mulţi oameni, încât francezii nu mai aveau pur şi simplu încotro fugi. Unii dintre ei îşi pierdură echilibrul pe pietrele alunecoase şi fură călcaţi în picioare.

Cercetaşii se răsfirară în jurul gurii ravenei. Erau în continuare expuşi pericolului, în special dacă francezii şi-ar fi dat seama cât de puţini sunt de fapt.

Theo îngenunche în spatele unui buştean doborât, reîncărcă şi trase în ceata care se dispersa care-ncotro. Nici nu conta încotro ţintea: nu avea cum să rateze.

Aveau şanse de a ieşi victorioşi.

Corbeil se uită la retragerea francezilor cu o neîncredere plină de furie. Cum de britanicii ajunseseră atât de repede? Cum era posibil să întoarcă soarta luptei cu atât de puţini oameni? îi văzuse când goniseră peste creastă: nu aveau cum să fi fost mai mult de patruzeci.

Soldaţii săi se revărsau în josul ravenei de parcă ar fi avut aripi. Singurul lucru care îi încetinea era momentul în care trupurile li se striveau de pereţii înguşti: altfel, ar fi ajuns deja la jumătatea muntelui.

Corbeil stătea în mijlocul lor asemenea unei stânci în mijlocul unui şuvoi de apă.

— Opriţi-vă şi luptaţi! strigă el. Opriţi-vă şi luptaţi!

Oamenii treceau pe lângă el împingându-l, fără să mai ţină cont de rangul pe care îl purta. Dar Corbeil nu voia să se lase înfrânt.

— Voi executa pe oricine care nu rămâne să se lupte, răcni el. O să vă smulg inimile şi o să vă pun să le mâncaţi! O să vă măcelăresc copiii şi o să-mi pun dulăii să vă atace nevestele. Rămâneţi pe loc!

Îşi câştigase cu greu reputaţia. Oamenii care îi auziră ameninţările îi dădură ascultare. Unii încetiniră şi se întoarseră, chiar dacă cercetaşii continuau să-i bombardeze în spate cu alte şi alte rafale de gloanţe.

Bichot îşi făcu loc ca să ajungă la Corbeil, lovindu-i cu mânerul toporului pe oamenii care nu voiau să se întoarcă în luptă. I se alăturară şi alţii – mulţi dintre ei veterani cu feţe malefice ai bandei de tâlhari a lui Bichot. Cu ţipete, ameninţări, lovituri şi blesteme, îşi forţară soldaţii să urce înapoi pe câmpul de luptă.

Situaţia se schimbă. Forţa de nestăvilit care îi trăsese pe soldaţi în josul ravenei îşi inversase sensul, împingându-i în susul dealului, în ciuda ploii de gloanţe care se revărsa asupra lor.

Erau încă blocaţi în ravenă.

Soldaţii din rândurile din faţă, aranjaţi de Bichot astfel încât să pară o formaţie ordonată, începură să-i atace pe cercetaşii de pe înălţimi, folosindu-se de stânci şi de bolovani drept adăpost. Împuşcăturile se rărira acum, când cercetaşii nu mai aveau ţinte uşoare. Ritmul bătăliei se reduse la un schimb constant de focuri sporadice care ţineau partea adversă ţintuită la pământ. Nimeni nu câştiga.

— Aşază-i în formaţie! strigă Corbeil. Zece în rând, pe o singură coloană.

Întrucât maiorul îşi pierduse viaţa, ofiţerul cel mai experimentat al batalionului era acum un tânăr căpitan din Burgundia. Se uită neliniştit la Corbeil.

— Monsieur?

— Trebuie să ieşim din impasul ăsta. Cercetaşii sunt prea puţini la. Număr ca să ne poată opune rezistenţă, dacă ne concentrăm forţele.

Căpitanul arătă cu mâna către marginile ravenei.

— Dar nu putem face nimic, atâta timp cât suntem prinşi în această capcană mortală.

— Atunci vom mărşălui în susul pantei şi vom forţa ieşirea.

Căpitanul îl privi insistent.

— Ne vor cauza foarte multe pierderi de vieţi omeneşti.

— Nu suficient de rapid încât să se salveze.

Privirea lui Corbeil emana o nebunie periculoasă. Căpitanul dădu onorul şi începu să strige ordinele care fură apoi repetate în josul ravenei. Epuizaţi, soldaţi! se străduiră, pe cât posibil, să revină în formaţie.

— Primele rânduri îşi vor încărca armele. Restul vor lupta la baionetă.

Corbeil rămase mai în spate, în timp ce oamenii avansară în susul pantei. Nu-i putea vedea pe cercetaşi, dar simţi panica crescând în rândul propriilor soldaţi, pe măsură ce coloana ieşi la vedere. Ritmul împuşcăturilor crescu la un nivel îngrozitor. Oamenii din primele rânduri voi fi sfâşiaţi.

Dar mereu îşi făceau apariţia alţii care le luau locul. Era o maşinărie umană, propulsată înainte de presiunea oamenilor care veneau din spate. Împuşcăturile sporiră până la un crescendo ameţitor, după care încetară aproape instantaneu. Soldaţii francezi năvăliră la marginea ravenei. Cei mai probabil cercetaşii se retrăgeau, alergând prea repede ca să-şi mai poată încărca armele.

Corbeil ieşi din ascunzătoare ca să asiste la victorie. Totul se întâmplase conform planului. Coloana avansase, în ciuda trupurilor de soldaţi francezi care zăceau în jurul ieşirii din ravenă. Îi copleşiseră pe cercetaşii care încercau să se retragă în susul pantei.

Nu aveau nicio şansă. Armata franceză se răsfirase cu toate efectivele sale în poziţie de luptă. În timp ce soldaţii se pregăteau să-şi încarce armele, Corbeil văzu dovada finală a triumfului său.

Alţi bărbaţi îşi făcură apariţia de după copacii din spatele cercetaşilor. Şuviţele stinghere din creştetul capului fluturară în vânt. Erau indienii Abenaki trimişi înainte, drept iscoade pe drumul spre Quebec. Auziseră probabil zgomotul bătăliei şi se întorseseră. Cercetaşii erau prinşi în capcană, cu Abenaki în spatele lor, iar în faţă cu armata care ieşea din ravenă.

Corbeil zâmbi.

*

Pentru o vreme, Theo crezuse că avea şanse de victorie. Francezii redeveniseră disciplinaţi, dar nu păreau să aibă o dorinţă prea mare de a ataca. Foloseau ravena drept adăpost, trăgând într-un ritm sporadic care nu-i afecta foarte mult pe cercetaşi.

În mijlocul fumului care acoperea câmpul de luptă, Theo încercă să dea de Constance. Era probabil în josul pantei. Gândul că fusese prinsă în toiul bătăliei îi dădea o senzaţie de încordare în stomac.

A scăpat vie din asediul Calcuttei în timp ce tu te îndepărtai la bordul unei nave» îşi reaminti. Poate scapă şi din situaţia aceasta. Era însă un gând care îi oferea prea puţină consolare.

Nu ştia unde e Moses. Îşi făcea griji pentru prietenul lui, dar pentru moment, încercă să îndepărteze astfel de gânduri. Îşi simţea trupul ca şi cum s-ar fi luptat de ore întregi. Nu putea continua aşa la nesfârşit.

Dacă soldaţii din principala armata britanică auziseră bătălia dezlănţuită pe munte, câţi dintre aceştia supravieţuiseră exploziei fortului şi ar fi putut să vină să le întărească rândurile? Theo nu-şi făcea însă mari speranţe din partea lor.

Vârî mâna în săculeţul cu muniţie ca să ia un alt glonte şi dădu de fundul din piele. Mai avea doar câteva gloanţe.

Auzi un sunet diferit urcând din ravenă: un tropăit de bocanci, mărşăluind la unison. Un şir de soldaţi cu muschete în mâini îşi făcu apariţia prin fum.

Mergeau către el, aliniaţi, asemenea unor ţinte din paie într-un poligon de tragere. Care le era oare planul? Theo trase, iar unul dintre soldaţi se prăbuşi cu mâinile încleştate la pieptul însângerat.

Nu se formă niciun gol în şirul de soldaţi. Un alt soldat era doborât la pământ, apoi un altul pe măsură ce cercetaşi! îşi valorificau şansa de atac. De fiecare dată francezii strângeau rândurile şi continuau marşul. Theo vedea linia de soldaţi din spatele primului şir – şi apoi o altă linie în spatele acesteia. Francezii îşi aruncaseră întreaga forţă în această manevră ofensivă. Suferiseră numeroase pierderi de vieţi omeneşti dar avansau, propulsaţi de elanul oamenilor care veneau în spate.

Cercetaşi! trăgeau cu toată rapiditatea de care erau în stare. Nu mai aveau timp să învelească gloanţele în bucăţile de piele unsuroasă care le făceau să se fixeze în ghinturi. Precizia nu era o prioritate în acest moment: viteza era totul. Desfăceau cartuşele cu dinţii, turnau praful de puşcă, înfigeau gloanţele şi apăsau pe trăgaci ca prin ceaţă. Distanţa era mică şi nu aveau cum să rateze. Dar nici nu puteau stopa înaintarea francezilor.

Trupurile celor căzuţi în luptă formau o imagine înfiorătoare la gura ravenei. Călcând peste cadavre, soldaţii din prima linie îşi făcură apariţia din defileul stâncos. Începură să se împrăştie, oamenii lui Theo fiind nevoiţi să ia în vizor mai multe ţinte.

Situaţia era disperată. În câteva minute, poziţiile lor vor fi cucerite, iar ei vor fi măcelăriţi.

— Retragerea! ordonă el. Rămâneţi în formaţie!

Ghemuiţi, cercetaşii se retraseră înspre copaci. Era singura lor speranţă. În pădure, ar putea să-i întârzie pe francezi sau ar putea fugi din calea lor. Era însă posibil să nu reuşească să ajungă atât de departe. Iviţi pe vârful muntelui, francezii formară o linie triplă care lansa salvă după salvă înspre cercetaşi. Oamenii lui Theo nu se puteau mişca fără să înfrunte o furtună de gloanţe. Retragerea s-ar transforma într-o capcană letală.

Theo scormoni în săculeţ şi apucă ultimul glonţ. Unul câte unul, cercetaşii cădeau la datorie. Erau oameni pe care Theo îi cunoştea de când plecase din satul Abenaki, oameni pe care îi salvase din capcana pe timp de iarnă a lui Bichot: îi privea cum mureau şi nu putea face nimic pentru a-i proteja. Adăpostul oferit de pădure era departe.

În cele din urmă, împuşcăturile se opriră.

Theo ştia că trebuia să fugă. Putea fi singura şa şansă. Dar rămase pe loc, ascuns în spatele unui bolovan. De ce nu mai trăgeau? Rămăseseră şi ei fără muniţie? Sau Corbeil voia să-l prindă în viaţă?

Surprinse cu coada ochiului o mişcare în spatele său. Nu îndrăznea să-şi ia privirea de la zidul de francezi din faţa sa, dar riscă totuşi o ocheadă rapidă în spate.

O ceată de războinici Abenaki ieşi din pădure. Malsum venea în fruntea lor, cu pieptul vopsit strălucind de transpiraţie. Solzii de porc spinos de pe pantaloni străluceau asemenea unor lame de cuţit în razele soarelui. Francezii încetaseră focul ca să nu-şi rănească aliaţii.

Theo se demoralizã şi mai tare. Lângă Malsum, puţin mai în spate, era Moses. Îl capturaseră probabil.

Malsum răcni strigătul de luptă Abenaki, mai terifiant şi mai fioros decât Theo îl auzise vreodată. Restul indienilor preluară strigătul, care răsună pe munte asemenea unui vânt sălbatic. Era sunetul morţii.

Indienii îşi pregătiră puştile. Cercetaşii nu aveau cum să opună rezistenţă. Nu mai aveau muniţie, iar mulţi dintre ei rămăseseră fără baionete. Unii îşi scoaseră cuţitele, alţii ţineau puştile asemenea unor măciuci. Era inutil însă.

Moses înainta alături de Abenaki. Mânuia un tomahawk îi trădase oare pe cercetaşi? Sau îşi dăduse seama că britanicii nu mai au nicio şansă şi alesese să revină alături de neamul său?

Cum ar putea Theo să-l învinovăţească pentru această alegere?

Theo duse mâna la centură ca să-şi scoată cuţitul. Ar fi fost o armă inutilă. Zări un pistol căzut la pământ, aruncat de unul dintre oamenii săi.

Îşi încleştă mâna pe patul armei. Era încărcată. Mai avea un singur glonte. Zeii îi ofereau o ultimă şansa.

Să oprească glonţul pentru el sau să încerce să-l doboare pe Malsum? Trebuia să ia o hotărâre în câteva secunde. Abenaki ajunseseră aproape de el. Strigătele de luptă pe care le scoteau erau asurzitoare. Moses striga înspre el, gesticulând şi scuturând frenetic din cap, dar Theo nu-l auzea. Îndreptă pistolul către Malsum, dar ezită din nou. Îl avea în raza armei, l-ar fi putut spulbera într-o singură secundă. Dar ce anume încerca Moses să-i spună?

Era prea târziu. Abenaki îi atacară pe cercetaşi cu strigăte sălbatice. Theo se aruncă la pământ, căutându-l în continuare pe Malsum. Dacă oricum nu mai avea şanse să se salveze, ar fi putut măcar s-o răzbune pe Mgeso, la moartea căreia Malsum a fost complice.

Dar Malsum nu se vedea nicăieri. Toţi Abenaki trecură pe lângă el. Alergară direct printre cercetaşi ca şi cum nici n-ar fi fost acolo.

Theo se răsuci. Nu era o capcană. Abenaki se repezeau spre liniile franceze urlând strigăte de luptă. Unii dintre francezi îşi ridicară muschetele, dar mulţi rămaseră neclintiţi, muţi de uimire. Asemenea lui Theo, nu puteau înţelege ce se întâmpla.

Indienii Abenaki se năpustiră în francezi, asemenea lupilor într-o cireadă de căprioare. Cele câteva focuri care se auziră fură trase într-o asemenea panică, încât francezii îşi împuşcaseră propriii camarazi. Măcelul începuse.

De data aceasta, aproape că nu opuseră rezistenţă. Francezii mărşăluiseră şi luptaseră întreaga zi. Suferiseră pierderi teribile. Acum, trădaţi de aliaţi în momentul lor de glorie, cedară. Şirul de soldaţi se destrămă. Abandonându-şi răniţii, armele şi chiar hainele de pe ei, se repeziră în josul muntelui.

Cercetaşi! îi urmară pe Abenaki, luptând alături de ei cu energia frenetică a unor condamnaţi la moarte cărora li se oferă o ultimă şansă. Theo îl găsi pe Moses retezând scalpul unui francez muribund.

— Credeam că ai murit, spuse el îmbrăţişându-şi prietenul.

Moses îi răspunse cu un zâmbet care sugera mai degrabă uşurare decât bucurie.

— Am găsit cărarea aceea prin pădure. I-am convins să întoarcă armele.

— Dar cum…?

Malsum se ivi din ceaţă, silueta sa masivă profilându-se peste ravenă.

— După ce te-am eliberat atunci în fort, am fost neliniştit, spuse el. Am simţit în adâncul meu o întunecime spirituală, aşa cum nu mai simţisem

niciodată până atunci. Am vorbit cu căpetenia, care mi-a amintit de visul din noaptea de dinaintea sosirii tale în sat Cum că tu erai un uliu, care ne va salva copiii din ghearele lupului.

Theo simţi că lumea deviase de la cursul normal. Se întâmplaseră atât de multe lucruri, încât abia dacă mai înţelegea sensul evenimentelor.

— Şeful de trib a spus că francezii vor pierde bătălia, continuă Malsum. A spus că britanicii vor fi învingători nemiloşi ai celor care vor fi luptat alături de francezi, dar că aceia care i-au ajutat vor fi trataţi cu cinste. Britanicii sunt drumul spre lumină. Căpetenia a spus că are o puternică legătură spirituală cu neamul tău, că valorile voastre de umanitate şi compasiune sunt la fel de adânci ca şi pământul. Sunteţi de partea strămoşilor noştri. Am simţit cum întunericul mi se ridică de pe ochi, când i-am ascultat vorbele. A spus că vei susţine cauza noastră la generalul britanic. Acum luptăm alături de voi, suntem aliaţii voştri.

Theo nu avea nici cea mai mică idee dacă acest discurs despre visuri şi destin, lumină şi întuneric era sincer sau doar o justificare pentru schimbarea taberelor, atunci când părea că Abenaki aleseseră tabăra înfrânţilor. În acest moment, nu avea cu adevărat importanţă. Soarta bătăliei fusese decisă, iar Theo avea o hotărâre de luat. Îl va considera mereu vinovat pe Malsum de moartea lui Mgeso. Dar Malsum o iubise poate la fel de mult ca Theo şi va duce cu sine povara acestei vinovăţii pentru tot restul vieţii. Malsum încercase să-l ucidă, dar îi şi salvase viaţa de două ori. Îşi achitase datoriile. Era timpul să îngroape securea războiului.

Se îmbrăţişară, cu hainele îmbibate de sânge, asemenea a doi luptători victorioşi în bătălie.

— Mgeso ţi-a ales un nume potrivit, spuse Malsum. Eşti cu adevărat Siumo, şoimul, vânătorul care plonjează asemenea unui fulger din înaltul cerului.

Dar Theo auzi doar pe jumătate ceea ce-i spusese. Începuse deja să scruteze câmpul de bătaie.

Unde era sora lui?

*

Corbeil asistă la măcel fără să-i vină să-şi creadă ochilor. Nu-i păsa de soarta oamenilor – erau uşor de înlocuit – dar i se spulberaseră toate speranţele, iar asta îl distrusese. Cum a fost posibil să piardă bătălia?

Singurul lucru care conta acum era să-şi salveze pielea. Când soldaţii ieşiră din formaţie, se repezi în josul ravenei. Nu ajunse prea departe înainte

să fie prins din urmă de mulţimea de soldaţi alergând în josul muntelui. Se crease haos. Oamenii alunecau pe pietrele instabile şi îşi rupeau picioarele; îşi implorau camarazii să-i ajute, dar nimeni nu era dispus să-şi piardă timpul cu răniţii. Erau lăsaţi acolo unde căzuseră.

Mai rămăseseră doar cadavrele. Şi Constance. Când începuse bătălia, Corbeil o abandonase într-o râpă nu foarte adâncă, aflată puţin mai la vale în ravenă. Gardianul pe care îl pusese să o păzească fugise, dar Constance nu se mişcase. Stătea aplecată peste funia care o ţinea legată de un copac, încercând să o reteze cu dinţii.

Când îl văzu pe Corbeil apropiindu-se, scuipă aţele pe care le avea în gură.

— Ai pierdut, spuse ea. Totul.

— Nu totul.

Dispreţul ei îl făcea să se simtă mai puternic, îl motiva să continue lupta.

— O am încă pe soţia mea.

Tăie funia cu sabia şi o împinse, făcând-o să cadă în genunchi.

— Nu am pierdut încă totul, îi spuse. O să te târăsc tot drumul până la Quebec, dacă va fi nevoie.

Paşi rapizi scrâşniră pe pietre. Corbeil îşi ridică sabia, apoi o lăsă din nou jos, când îl văzu pe Bichot apropiindu-se. Negustorul de piei fusese în toiul bătăliei. Părul îi era încâlcit, iar cicatricea de pe scalp îi pulsa asemenea unui furuncul gigantic. Sângele îi picura din rana de la încheietura mâinii.

— Trebuie să fugim imediat, spuse Corbeil. Tu ştii cărările. Găseşte una care să ne treacă peste munte.

Bichot îşi scuipă în palme. Îşi pieptănă părul unsuros cu degetele, ca să-şi acopere din nou cicatricea.

— Ştiu o cărare peste munte, spuse el. Dar cât de mult valorează pentru tine?

Corbeil se holbă la el.

— Cât de mult valorează? Valorează cât vieţile noastre, ale amândurora, idiotule.

— Nu am nevoie de nimeni care să-mi arate cărarea. Iar tu doar mă vei încetini. Am nevoie de o recompensă.

Ravena răsună de ţipete care proveneau de pe culmea de deasupra. Indienii Abenaki îşi scalpau victimele. Nu peste mult timp, vor coborî să vadă dacă nu mai sunt şi alţi supravieţuitori în ravenă.

— Ce doreşti? întrebă Corbeil.

Ochii negri ai lui Bichot se fixară asupra lui Constance.

— Pe ea. Pentru mine.

Corbeil nu stătu pe gânduri.

— Când vom ajunge într-un loc sigur, îţi promit că vei putea face tot ce doreşti cu ea.

Bichot se scărpină Ia subţioară. Balele i se scurgeau de pe dinţii galbeni, prelingându-i-se pe bărbie. Îşi vârî o mână în rochia lui Constance şi o strânse de sân până când fata scoase un strigăt. Smulse una dintre mânecile rochiei şi şi-o lipi de faţă, după care o aruncă la pământ. Îşi plimbă degetele peste umărul ei dezgolit.

— Aştept cu nerăbdare, murmură el.

O ridică în picioare şi îi făcu semn lui Corbeil.

— Vino!

Theo căută printre grămezile de cadavre. Nu-i venea să creadă că erau atât de mulţi morţi. Strigătele şi gemetele răniţilor îl urmăreau oriunde s-ar fi îndreptat, dar nu avea cum să-i ajute. Indienii Abenaki veneau în urma lui, retezând scalpuri de la cadavre.

Constance era probabil în spatele liniei frontului. Theo se afundă mai mult în ravenă. Trupurile neînsufleţite zăceau unele peste altele şi, deşi bătălia nu fusese atât de încrâncenată aici, mulţi fuseseră călcaţi şi striviţi în picioare.

Şansele lui Constance de a mai fi în viaţă erau infime. Theo cercetă în continuare, verificând fiecare cadavru în parte, până când chipurile morţilor începură să-i joace în faţa ochilor, asemenea unui coşmar în plină zi.

— Siumo!

Vocea lui Moses îl smulse pe Theo din disperarea care îl cuprinsese. Indianul îi făcu semn lui Theo către un copac ce crescuse într-o crăpătură din peretele ravenei. O frânghie rămăsese legată de trunchiul copacului, capătul bont indicând locul de unde fusese tăiată. Era mânjită de sânge. Moses arătă către o fâşie de pânză albă care zăcea pe pământ. Theo o ridică şi îi pipăi moliciunea cu mâinile. Era mâneca unei rochii. O luă în mâini şi o mirosi. Avea un parfum femeiesc.

— Pe cine altcineva ar mai fi putut lega în mijlocul bătăliei? spuse Moses.

— Şi cine să fi tăiat funia?

Moses pipăi capătul sforii.

— Vezi cât de uniform e? Nu este franjurată. A fost tăiată cu o lamă lungă şi ascuţită.

— În ce direcţie or fi luat-o?

— Vor încerca să găsească o altă cale de a traversa muntele.

Şi deodată, Theo îşi dădu seama încotro se îndreptau. Se întoarse şi o luă la fugă.

— Aşteaptă! strigă Moses.

Theo era impulsionat de o energie pe care unii ar fi catalogat-o drept nebunie. Era epuizat şi panicat. Asistase şi participase la atât de multă moarte şi distrugere, încât simţea că trebuie să-şi găsească sora, pentru a-şi potoli demonii ce-i devorau sufletul. Viaţa lui fusese o serie întreagă de abandonuri, persoane dragi care fie muriseră, fie fuseseră ucise. Să o găsească pe Constance ar însemna un prilej de a-şi răscumpăra greşelile. Ea avea nevoie de ajutorul lui.

Nu îl ascultă pe Moses. O luă la goană în josul ravenei, sprinten precum o capră, ocolind cadavrele şi trupurile celor răniţi. Peisajul era diferit acum, că nu era acoperit de zăpadă, dar îşi aminti geografia din acea teribilă zi de iarnă. Coti după un colţ şi ajunse la o bifurcaţie, unde râpa se întâlnea cu ravena. Era locul în care Bichot le întinsese o capcană cu multe luni în urmă.

Moses aluneca pe pantă în spatele său, străduindu-se să ţină pasul.

— Ar trebui să-i aşteptăm şi pe ceilalţi. Dacă sora ta este cu generalul, cine ştie câţi alţi soldaţi mai are cu el.

— Nu îi voi mai lăsa să-mi scape de data aceasta.

Cu spiritul de observaţie al unui Abenaki, Theo zări mai multe indicii în timp ce urca grăbit către următoarea bifurcaţie. O urmă de sânge pe o stâncă de care o mână rănita se sprijinise ca să se poată trage în sus. O creangă trosnită şi frunze zdrelite. Un fir lung de păr blond prins de o ramură.

Theo îi arătă firul de păr lui Moses.

— Vezi? Nu sunt foarte departe.

*

Constance făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să-l ţină pe Corbeil pe loc. Dacă nu vor ajunge prea departe, era convinsă că Theo o va salva. Acum însă era obosită, abia dacă se mai putea ţine pe picioare. Pietrele îi juliseră genunchiul; crengile i se agăţau în păr.

Ajunseră sus, pe marginea râpei, mergând pe lângă o cascadă, şi intrară din nou în pădure. Fata nu zărea nicio potecă, dar Bichot ştia drumul fără

nicio ezitare. Corbeil îl urma, folosind funia cu care îi legase mâinile lui Constance asemenea unui căpăstru cu care o trăgea după el.

Căzu cuprinsă de durere, se forţă să se ridice în picioare, după care se prăbuşi din nou. De data aceasta, fiind epuizată, nu se mai putu ridica.

Corbeil smuci de sfoară. O blestemă şi o lovi cu piciorul, dar fata rămase nemişcată. O târî pe burtă asemenea unei carcase de animal, prin noroi. Ea simţi gust de ţărână în gură.

Constance era zveltă şi slabă, Corbeil avea forţa unui diavol. Dar nici măcar el nu o putea trage pe o distanţă prea mare.

— Ar trebui să o abandonăm, spuse el.

— Mi-ai promis că o voi primi drept premiu, spuse Bichot cu respiraţia întretăiată.

— Nu-ţi va mai fi de niciun folos moartă. Când ajungem în Quebec, îţi voi da bani să-ţi cumperi atât de multe femei, că nici n-o să-ţi mai simţi mădularul, îi promise Corbeil.

— Dar niciuna nu va fi ca ea.

Corbeil îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă vrei să rămâi aici şi să-i faci felul până când indienii te vor scalpa, e treaba ta. Dacă nu, lichideaz-o!

Fără nicio tragere de inimă, Bichot scoase cuţitul pentru scalpare. Îşi vârî o mână în părul lui Constance, i-l răsuci în jurul mâinii şi o trase cu putere în genunchi. Îi smuci capul pe spate, lăsându-i la vedere gâtul cel palid. Fata părea să-şi fi pierdut cunoştinţa.

— Mi-ar fi plăcut atât de tare să petrec mai mult timp cu tine, îi murmură în ureche. Dar cest la guerre.

Îşi plimbă degetele pe faţa ei, după care se dădu înapoi ţipând. Cuţitul căzu la pământ, iar din mână îi curgea sânge.

Constance scuipă o bucată zdravănă de carne pe care o retezase printr-o muşcătură. Sângele îi şiroia pe bărbie.

— Nenorocito! strigă Bichot. Vei regreta ce mi-ai făcut, când am să te chinui lent înainte să te omor. Vei suferi cu adevărat.

O plesni peste faţă atât de puternic, încât fata se prăbuşi la pământ. Sugându-şi sângele din rană, Bichot îi trase fustele în sus, până îi expuse vederii coapsele albe ca zăpada. Îi tăie legăturile din jurul încheieturilor ca să-i răsfire trupul şi îi ţintui mâinile deasupra capului. Bichot îşi descheie cureaua şi îşi trase pantalonii în jos, lăsând să se vadă un smoc masiv de păr întunecat.

— Acoperă-ţi mădularul! Nu e timp pentru asta! spuse Corbeil furios. Inamicul e pe urmele noastre.

— Britanicii nu ne-ar putea urmări niciodată, iar indienii sunt prea ocupaţi să scalpeze morţii.

Vârful săbiei lui Corbeil îl înţepă în ceafă.

— Dacă mai pierzi vreo secundă cu ea, o înfig în tine. Bichot luă cuţitul de jos şi se întoarse ca să-l înfrunte.

— Nu mă ameninţa, monsieur. Fără mine, nu vei găsi niciodată drumul peste acest munte.

— Dacă intenţia ta este să întârzii până când ne ajung englezii din urmă, atunci niciunul dintre noi nu va mai scăpa cu viaţă. Acoperă-ţi goliciunea şi hai să o luăm din loc.

Bichot îşi încheie nasturii de la pantaloni. Rupse o fâşie din rochia lui Constance şi îşi bandajă mâna sângerândă.

— Moartea ar fi prea blândă pentru tine, spuse şuierând în timp ce ridică din nou cuţitul.

*

Copacii erau mai rari la această altitudine. Theo îi zări pe cei pe care îi urmărea de la o distanţă de o sută de metri, rochia albă a lui Constance strălucind pe fundalul maroniu al pădurii.

Nu se oprise încă din alergare, trupul său depăşind limite fizice pe care nici nu ştia că le are. Avea o durere într-o parte, care îl chinuia asemenea unei răni deschise. Fiecare pas era agonizant. Cu toate acestea îşi continuă drumul. Moses rămăsese în urmă. Theo nu-şi dădea seama dacă indianul se rătăcise sau era pur şi simplu epuizat. Nu avea timp să afle. Dacă se oprea, chiar şi pentru un moment, era conştient că nu va mai avea tăria să se pună din nou în mişcare.

Nu avea niciun plan în minte. Meşteşugul cioplirii lemnului, pe care îl deprinsese de la indienii Abenaki, nu-i folosea la nimic în situaţia de faţă. Simţea ca înaintează neîndemânatic prin pădure, la fel de zgomotos ca un bivol. Inamicii îşi vor da, cu siguranţă, seama că cineva se apropie.

Cu toate că – nu se ştie din ce motiv, nu şi-au dat seama. Poate instinctele sale de Abenaki l-au făcut să se mişte mai silenţios decât credea el. Acum îi zărea foarte clar în faţa sa după ce o poiană apăruse dintre copaci. Erau generalul Corbeil şi de asemenea, un bărbat pe care Theo nu se aşteptase să-l mai vadă vreodată. Un bărbat pe care credea că-l expediase în adâncimile unui lac îngheţat. Bichot.

Era ca şi cum toţi duşmanii săi fuseseră convocaţi din coşmarurile sale, dar Theo nu avea timp să se întrebe cum supravieţuise Bichot. Vânătorul de piei şi Corbeil stăteau unul în faţa celuilalt, cu armele scoase din teacă. Constance zăcea pe pământ lângă ei, nemişcată.

Mai era în viaţă?

Theo mai avea încă la cingătoare pistolul încărcat cu un singur glonte. Nu mai avea altă armă în afara acestuia. Nu se opri să se gândească. Se năpusti atât de brusc înspre poiană încât, pentru un moment, Corbeil şi Bichot nu reuşiră decât să se holbeze la el, cuprinşi de panică.

Bichot reacţionă apoi. Sări spre Theo, cu cuţitul ridicat. Theo smuci pistolul de la brâu, deşi nu avea praf de puşcă pentru el. Lama lui Bichot lovi ţeava cu un strident sunet metalic, care trimise unde de şoc în jos până la mâner.

Impactul azvârli cuţitul din strânsoarea mâinii bandajate a lui Bichot, din care curgea în continuare sânge. Căzu la pământ. Theo făcu o mişcare şi îl izbi în faţă cu pistolul. Sângele ţâşni din gura vânătorului de piei.

Dar Bichot fusese în conflicte toată viaţa sa. Îl lovi pe Theo cu pumnul în stomac, după care îl izbi în fluierul piciorului. Theo făcu un pas înapoi. Cu colţul ochiului îl zări pe Corbeil, ridicându-şi sabia ca să-l atace. Împotriva a doi adversari, Theo nu avea nicio şansă.

Dar lovitura nu mai veni. Theo îşi ridică pistolul ca să-l lovească din nou pe Bichot, dar era lent, iar francezul fu mai rapid. Bichot îl înhăţă pe Theo de braţ şi, cu o mişcare exersată, îi suci încheietura.

Theo scrâşni din dinţi de durere. Îşi ridică genunchiul ţintind către vintrele lui Bichot, dar francezul pară lovitura, în timp ce Theo încerca să-şi recapete echilibrul, Bichot îi aplică doi pumni rapizi care îl ameţiră pe Theo. Piciorul i se agăţă într-o ramură şi căzu la pământ.

În secunda următoare, Bichot era deasupra lui. Încălecă peste Theo ţintuindu-l la pământ şi cărându-i lovitură după lovitură peste tot corpul. Tot ceea ce putea vedea Theo era gura deschisă a lui Bichot, dinţii galbeni pătaţi de sânge salivând peste el.

Bichot scuipă un dinte pe care Theo i-l şubrezise probabil printr-o lovitură.

— O să te trimit să-ţi întâlneşti târfa indiană, şuieră el. Credeai că m-ai înecat? Nu o să mă poţi ucide niciodată!

Cuţitul lui era la câţiva metri depărtare, dar nu se duse să-l ia. Voia să-l omoare pe Theo în bătaie, cu mâinile goale.

Lui Theo i se înceţoşă privirea. Sudoarea şi sângele i se amestecară în ochi. O aură albă părea că îl înconjoară pe Bichot, iar Theo se întrebă dacă erau cumva strămoşii care veniseră să-l cheme la ei. Îşi aduse aminte de toate dăţile când râsese de Moses, că vorbea despre strămoşi.

Nu o să mă mai simt ruşinat în compania lor acum, se gândi el.

Poate era deja mort. Nu mai simţea loviturile lui Bichot. Greutatea care îl ţintuise la pământ se ridicase. Oare sufletul i se desprindea de trup?

Încercă să-şi mişte braţul. Durerea îl înjunghia prin încheietură. Cu siguranţă morţii nu simţeau durere. Ridicându-şi pe cât de bine putu mâna flască, se şterse la ochi.

Bichot era în continuare călare pe el, dar viaţa se scursese din el. O cascadă de sânge i se revărsa pe faţă, izvorând din rana deschisă unde un tomahawk îi spintecase craniul. Arma se înfipsese în os până în plăsele.

Bichot se prăbuşi în lateral. Theo se chinui să iasă de sub greutatea trupului neînsufleţit.

— Zbori repede, Siumo. Poate prea repede.

Moses îşi sprijini piciorul de spatele lui Bichot şi smulse tomahawkul.

— Ce păcat! Am distrus bunătate de scalp.

Theo rămase fără cuvinte, aproape că era în lacrimi de recunoştinţă. Aruncă o privire în jurul poienii.

Unde era Constance? Dispăruse. La fel şi Corbeil.

— I-am văzut îndreptându-se în direcţia aceea.

Moses arătă către o trecătoare, unde Theo vedea cerul deschis în spatele copacilor.

Atât de puţină viaţă mai rămăsese în el! Simţea durere agonizantă în locuri despre care nu ştia că pot fi atât de dureroase. Nu-şi mai putea folosi mâna dreaptă, braţul stâng îi amorţise, iar dureri ascuţite iradiau prin picior la fiecare mişcare pe care o făcea.

Îndesă cuţitul lui Bichot la cingătoare şi găsi un băţ lung. Se sprijini de el pentru a-şi păstra echilibrul, în timp ce înaintă clătinându-se către poiană. Moses o luase deja înainte.

Pădurea se termina abrupt în dreptul unui platou stâncos, masiv, care ieşea în afara muntelui. O stâncă se prăbuşise mai jos, oferind privelişti imense ale sălbăticiei de dedesubt. Moses stătea în spatele copacilor, în timp ce Constance şi Corbeil erau cu faţa la el şi cu spatele la stânci.

Moses aruncă tomahawkul şi îşi puse mâinile în şolduri. Theo nu putea înţelege de ce – până când nu văzu sabia lui Corbeil la gâtul lui Constance.

— Dacă mai faci un singur pas, îţi voi ucide sora! ţipă generalul.

Theo nu se mişcă. Crezu că halucinează. Chipurile se amestecară în mintea sa, aşa că nu îşi dădea seama dacă îi vedea pe Constance şi pe Corbeil sau pe Bichot şi Mgeso. Era ca şi cum coşmarurile din trecut prinseseră din nou viaţă.

— Pune arma jos! îi ceru Corbeil.

— Nu face asta, Theo! ţipă Constance.

Vântul îi biciui pletele blonde.

— Aş prefera să mor decât să îl las să mă ia cu el. Viaţa mea ar fi mai rea decât moartea.

Theo o credea că aşa este. Disperarea ei era mult prea reală. Răsuci cuţitul în mână, îndoit de alegerea pe care o avea de făcut. Se holbă la Corbeil, la nasul său coroiat şi la ochii mici şi negri care rânjeau la lume. De-a lungul continentelor şi oceanelor, generalul îi răpise lui Theo aproape tot ce-i fusese mai drag.

— Elibereaz-o! spuse Theo. Fortul pe care l-ai condus este distrus, iar armata, zdrobită. Renunţă la sabie şi, potrivit unor condiţii corecte de capitulare, britanicii te vor trata cu respectul pe care îl meriţi pentru acţiunile şi rangul tău.

Corbeil râse şi o strânse şi mai tare pe Constance. O picătură fină de sânge se prelinse pe gâtul alb şi perfect al lui Constance.

— Crezi că sunt idiot? Chiar dacă aş putea avea încredere în tine, nu m-aş lăsa târât în lanţuri până la Londra, ca să fiu etalat ca un prizonier.

— Dacă Constance moare, nu vei mai trăi nicio secundă după moartea ei, spuse Theo.

— Dacă moare, viaţa ta nu va mai merita trăită.

Iar acest lucru nu era prea departe de adevăr. În întunecimea minţii sale, cu instinctul său infailibil pentru slăbiciune umană, Corbeil avea dreptate. Theo o mai părăsise o dată pe Constance în faţa morţii. Nu putea face asta din nou.

Îl cuprinse un val de dezolare şi epuizare. O întâlnise pe sora sa în partea cealaltă a lumii, dar nici acum nu reuşea să o ferească de primejdii.

Scăpă cuţitul. Privirea pe care i-o aruncă Constance aproape că îi frânse inima în două.

— Am promis că voi avea mereu grijă de tine, spuse el.

Corbeil smuci din cap.

— Ajunge. Este aproape apusul şi avem un drum lung înaintea noastră. Nu încerca să te ţii după noi. Fii sigur că o să-mi pot da seama, dacă vii.

Fiecare muşchi din trupul lui Theo era dureros din cauza încercărilor prin care trecuse, dar nu simţea asta. Era amorţit. Încercă să surprindă privirea lui Constance, pentru a o implora să-l ierte pentru această decizie, dar ea îi ocolea privirea.

— Adieu, spuse Corbeil, pe un ton batjocoritor.

Theo nu răspunse. Lacrimile începură să-i alunece pe obraji. Se aplecă la pământ, cuprins de un paroxism al durerii, încleştându-şi cizma, după care se ridică.

— Connie! strigă.

De data aceasta, fata sesiză disperarea din vocea lui. Se răsuci şi se uită înapoi.

— Un ultim suvenir care să-ţi amintească de mine.

Aruncă înspre ea obiectul pe care îl scosese din cizmă – era cuţitul pe care îl încrustase pentru Gilyard. Fata nu mai avea gleznele legate, iar aruncarea fusese calculată cu precizie. Îl prinse de mâner.

Nu ezită. Înfipse lama în stomacul generalului, înainte ca acesta să aibă timp să acţioneze.

Se auzi un ţipăt. Dar Constance nu terminase cu el. Cu toată forţa de care era în stare, trase cuţitul în sus prin carnea lui Corbeil, lărgind rana care nu mai avea acum nicio şansa să se vindece. Măruntaiele i se revărsară din tăietura căscată. Lăsă sabia din mână şi îşi încleştă stomacul cu mâinile, încercând să-şi ţină intestinele înăuntru.

Constance scoase cuţitul şi se trase în spate, cu faţa schimonosită de dispreţ şi furie.

— Niciun bărbat nu este stăpânul meu.

Îşi ridică piciorul şi se dezlănţui asupra lui Corbeil, înfigându-şi piciorul în pieptul său. Generalul merse clătinându-se în spate, spre marginea prăpăstiei.

— Târfă ce eşti! strigă el.

Se clătină pe buza prăpăstiei, fluturând din mâini ca să-şi ţină echilibrul.

Cu un ultim plonjeu disperat al unui muribund, reuşi să-şi încleşteze degetele de rochia lui Constance. Căzu pe spate, trăgând-o după el. Pierzându-şi echilibrul, fata scăpă cuţitul din mână. Nu găsi nimic de care să se agaţe. Nu se putea opune greutăţii şi elanului lui Corbeil. Simţi că se va prăbuşi şi ea în prăpastie.

Nişte braţe puternice o cuprinseră pe Constance de talie pe la spate. Timp de o secundă rămase suspendată în aer, atârnând între cei doi bărbaţi care se prinseseră de ea. Corbeil rânjea, arătându-şi colţii în timp ce stătea suspendat deasupra hăului, iar Theo urla de durere, căci încheietura lui ruptă susţinea întreaga greutate atât a lui Constance, cât şi a lui Corbeil. Puţin lipsi ca toţi să se prăbuşească în gol.

Se auzi un sunet de pânză sfâşiată, iar rochia subţire a lui Constance cedă. Corbeil rămase cu un ghemotoc de material în mână. Pe faţă i se putea citi groaza. Încercă să se prindă cu celălalt braţ, dar se prăbuşea cu o viteză prea mare. Nu reuşi să prindă decât aer.

Se prăbuşi de pe stâncă, plonjând şi rostogolindu-se, urletul său agonizant răsunând peste pădure. Se lăsă apoi liniştea.

Theo o trase pe Constance de pe marginea prăpastiei şi o strânse în braţe. Îi simţi inima bătând la pieptul său. Îi mângâie părul blond.

Undeva jos, pe stâncile colţuroase de pe fundul stâncii, o pasăre urubu făcu un plonjon ca să ciugulească din trupul zdrobit al lui Corbeil.

*

Patronii Tavernei „Leul Roşu” din Albany erau într-o dispoziţie de zile mari în seara aceea de septembrie. Recoltele fuseseră strânse, vremea le oferise cele mai bune zile, iar dogoarea verii nu fusese încă înlocuită de răcoarea iernii.

Dar nu doar acestea erau motivele pentru care bărbaţii şi femeile beau cu atât de mare vioiciune. Scăpaseră de ameninţarea care planase asupra ţinuturilor de la frontieră din ziua în care părinţii fondatori puseseră piciorul pe aceste meleaguri. În acea zi primiseră vestea unei mari victorii. Departe înspre nord, o armată sub conducerea generalului Wolfe luase cu asalt înălţimile lui Abraham, izgonindu-i pe francezi din Quebec. Întreaga Canadă se afla acum sub controlul Britanici. Între timp, din India sosiseră veşti că generalul Clive recucerise Calcutta şi înfrânsese armata indiană, într-o bătălie purtată într-un loc numit Plassey. Nababul, Siraj-ud-daula, fugise pe o cămilă. Mai târziu, fusese capturat şi executat.

Bărbaţii din tavernă îşi dădeau ziarele unul de la celălalt, citind nerăbdători cu voce tare articolele.

— Clive a înfrânt şaizeci de mii de indieni şi a pierdut doar douăzeci şi doi din oamenii săi.

— Wolfe a pierdut cincizeci şi opt.

— Scrie aici că generalul Clive nu ar fi câştigat campania, fără eforturile eroice ale maiorului Gerard Courtney.

Un locotenent de miliţie cu nişte perciuni stufoşi aruncă o privire către Theo peste marginea ziarului.

— Vreo rudă de-a ta?

Theo făcu o grimasă.

— N-am auzit niciodată de el.

— Mai bine ai avea grijă. În curând va fi mai faimos ca tine.

Bărbaţii din jurul mesei râseră. Relatările despre vitejiile lui Theo la bătălia de la Fort Royal, făcuseră înconjurul oraşului. Jumătate din armata franceză fusese măcelărită în explozie, iar publicul avusese nevoie de un erou ca victoria să pară mai reală. În orice tavernă mergea, Theo era copleşit de atenţia tuturor muşteriilor.

— Poate generalul Wolfe va primi toată atenţia, spuse el plin de speranţă.

— Mă îndoiesc. Se spune că ar fi murit în bătălie.

O tăcere de moment se aşternu peste meseni.

— La fel şi generalul francez. Iar guvernatorul, de Bercheny, a fugit la Paris cu amanta sa.

Oamenii ovaţionară, recăpătându-şi buna dispoziţie. Nimeni nu observă că Theo nu li se alătură, deşi Abigail îi aruncă o privire încurajatoare.

Mai târziu, le ceru iertare camarazilor din companie şi merse către râu. Îşi aţinti privirea asupra curgerii rapide a curentului. Unele dintre aceste picături de apă îşi vor fi început, probabil, călătoria în trecătoarea de munte de deasupra Fortului Royal. Vor curge în josul râului până hăt la Oceanul Atlantic. Poate într-o bună zi vor ajunge pe plaja albă de sub zidurile Madrasului sau se vor amesteca în apele maronii ale lui Hooghly când întâlneşte Golful Bengal.

Cine poate spune unde ne va duce valul? se gândi el.

Auzi un foşnet de fuste. Abigail veni şi se aşeză lângă el, purtându-l în braţe pe Caleb, adormit. Îi dădu copilul lui Theo.

— A devenit prea greu pentru mine, spuse ea. Iar în curând, braţele mele vor fi ocupate cu cel care se va naşte.

Îi dăduse vestea atunci când se întorsese din armată. Fătul creştea chiar mai rapid decât primul: Abigail îşi lărgise deja rochia de două ori. Theo era convins că de data aceasta va fi o fetiţă.

Abigail îşi dădu jos pantofii şi ciorapii, lăsându-şi picioarele să atârne în apă, aşa cum făcuse în noaptea aceea la iazul lui Shaw, cu mai multe luni

pline în urmă. Îl luă pe Theo de mână.

— Te gândeai la Constance?

— Nu, negă Theo.

Era o minciună. În fiecare zi din ultimele două luni îşi adusese aminte de acele ultime momente de pe marginea prăpastiei, când o ţinuse pe Constance la pieptul său, împreună în cele din urmă, fericit cum nu mai fusese niciodată. Pentru un moment trecător, simţise că familia sa este din nou întregită, că spiritele tatălui şi mamei sale erau alături de ei, cuprinzându-i din nou pe amândoi în braţe. Amintirile din copilărie prinseseră viaţă în cel mai viu şi copleşitor fel, după care viziunea se destrămase, asemenea unei val de ceaţă care se ridica, iar el revenise la prezentul rece şi dur.

Când se asigurase că sora sa era în siguranţă şi departe de buza prăpastiei, îşi relaxase strânsoarea.

— Ar fi mai bine să mergem înapoi.

Constance se trase din braţele sale.

— Unde înapoi?

— La oamenii mei, iar apoi în Albany. Vei locui cu noi, cu mine, Abigail şi Caleb. Vom fi din nou o familie.

— Şi ce voi face?

Vorbise cu o amărăciune pe care Theo nu i-o mai sesizase niciodată în glas.

— Să mă mărit cu un fermier? Să trăiesc asemenea unei soţii din Vestul Sălbatic, măturând rahat de porc de pe podeaua din chirpici?

Theo o analizase cu privirea, iară să mai scoată o vorbă.

— Unde altundeva ai putea merge?

— Aş vrea să mă întorc la Paris. Acolo mi-am lăsat inima şi sufletul. Voi trăi ca o contesă, voi dansa, voi purta rochii elegante, voi merge la operă şi voi fi primită la Versailles.

Scosese un râset trist, cel mai înspăimântător lucru pe care Theo îl auzise în acea zi.

— Să trăieşti în sălbăticie şi să te joci de-a soldaţii şi indienii poate că ţi se potriveşte ţie, Theo. Nu e pentru mine.

— Dar nu vei fi în siguranţă. Bărbaţii vor profita de tine, te vor folosi, se vor descotorosi de tine după ce se vor fi adăpat din frumuseţea şi şarmul tău. Aşa merge lumea asta. Eu voi avea grijă de tine, te voi preţui şi nu voi

lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău. Eşti foarte uşor de rănit, draga mea soră. Te rog, Constance! Te implor.

Constance avusese lacrimi în ochi.

— Ştiu că îmi doreşti binele, frăţioare, dar eu vreau să fiu liberă, să cânt asemenea unei păsări, să mă iubesc pe mine însămi, fără să fiu sclava ideii pe care o altă persoană o are despre mine, despre cum să mă port ca o doamnă sau o soţie sau, Doamne fereşte, o fată bătrână nefericită, regretând alegerile pe care nu le-am făcut, drumurile pe care nu am călătorit, zbârcită de lipsa dragostei, cu privirea chiorâşă, ducându-mi traiul în singurătate.

Constance îi atinsese obrazul.

— Eşti fratele meu şi te iubesc. Dar dacă ar trebui să locuiesc aici, împreună cu tine, în sălbăticia aceasta uitată de Dumnezeu, aş ajunge să te urăsc la fel de mult pe cât îl uram pe Corbeil.

---

[1] ‘Băutura din canabis, originară din India, (n. Tr.)

Table of Contents

[1]